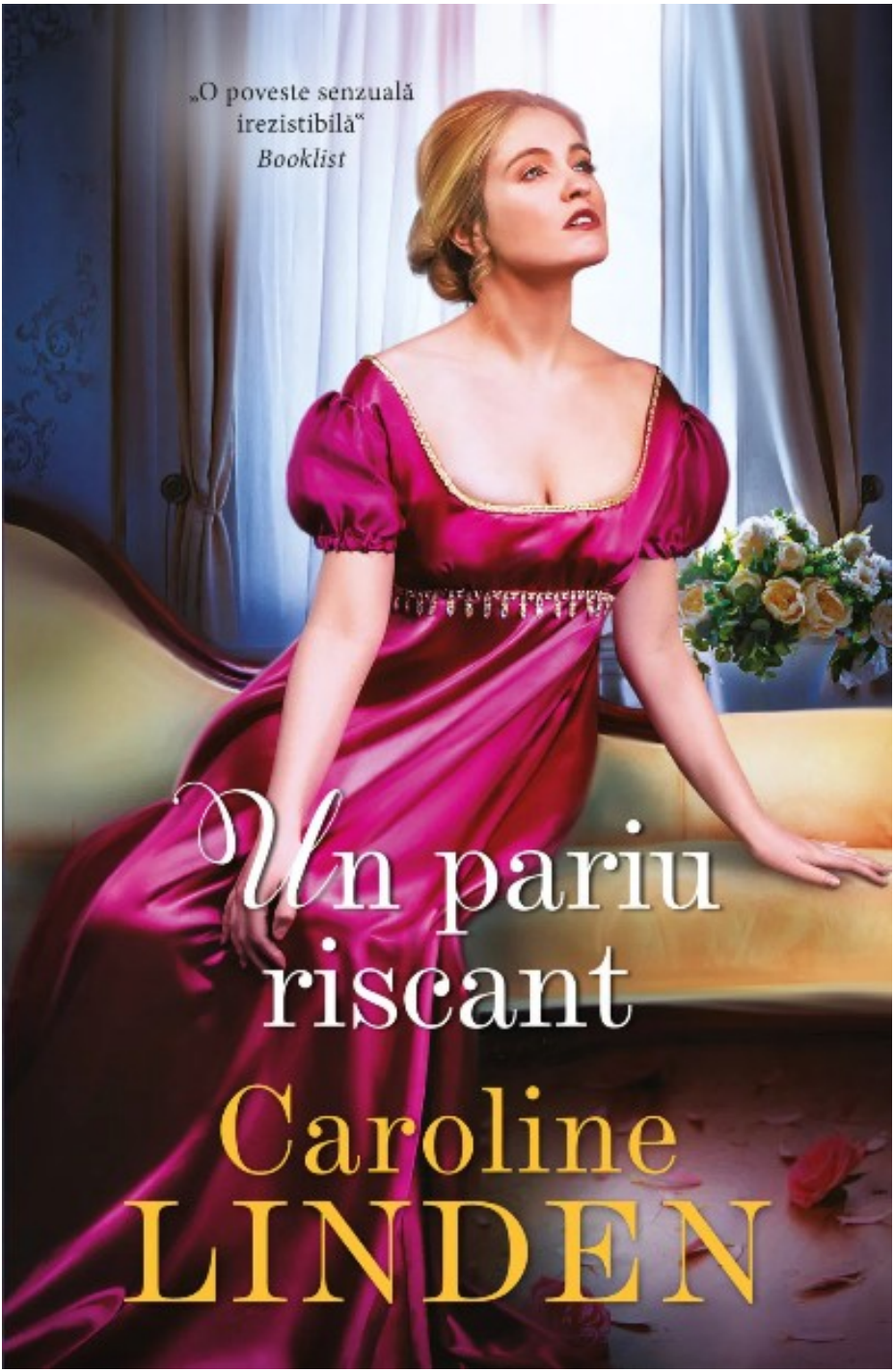
„O poveste senzuală irezistibilă"
Booklist
Un pariu riscant
Caroline
LINDEN

CAROLINE LINDEN
UN PARIU RISCANT
SERIA PARIURI PĂCĂTOASE 3

***When the Marquess Was Mine by* Caroline Linden**

Copyright © 2019 P.F. Belsley
Toate drepturile rezervate
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2020 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LINDEN, CAROLINE
Un pariu riscant / Caroline Linden
trad. din lb. engleză: Oana Barbu – Bucureşti: Litera, 2020
ISBN 978 – 606 – 33 – 6786 – 1
I. Barbu, Oana (trad.)
821.111
CAROLINE LINDEN
Un pariu riscant
Traducere din limba engleză Oana Barbu
LITERA
Bucureşti
2020

Tuturor celor care încearcă să facă lumea
un loc mai bun şi mai echilibrat.

Capitolul 1

Avea să fie petrecerea secolului.

Aşa cum remarcase Heathercote, o dată în viaţă împlineşti 29 de ani. Marlow subliniase faptul că tot o dată împlineşti şi 28 sau 30, dar toţi erau obişnuiţi să ignore reflecţiile ciudate ale lui Marlow, iar aceasta fusese rapid uitată.

Heathercote plănuise toată petrecerea, invitând cei mai fermecători şi mai îndrăzneţi crai din Londra. O declarase invitaţia lunii şi, pentru asta, refuzase mai mulţi tipi cărora le lipseau sarea şi piperul, stilul sau ambele.

— Vrei să spui că nu se ridică la standardele tale de haos, comentă Westmorland, a cărui aniversare era, iar Heathercote mimă aprobarea atingându-şi pălăria.

După o cină agitată la clubul White, se îndreptară spre teatru. Piesa deja începuse când ei invadară sala în căutarea distracţiei, înainte ca spectacolul să se sfârşească, băuseră deja foarte mult coniac, aruncaseră cu portocale pe scenă şi-l pierduseră pe Clifton în braţele unei prostituate.

După aceea, memoria tuturor deveni înceţoşată, cu vagi amintiri despre cum cântaseră pe străzi şi despre cum Marlow îşi subţiase conturile undeva în Westminster, şi cum, în cele din urmă, se opriseră la clubul Vega. Era atât de târziu, încât administratorul încercase să-i convingă să nu joace. Domnul Forbes ştia că fiecare dintre ei putea juca ore întregi, iar clubul Vega îşi închidea uşile în zori.

Heathercote îl convinse să-i lase să intre şi să le ofere salonul de whist numai pentru ei.

— Vom pleca înainte de amiază, îi promise el, bătându-l pe Forbes pe piept în timp ce îi îndesa în mână un teanc de bancnote.

Pentru un bărbat care băuse timp de opt ore, vorbele lui erau remarcabil de ferme. Încruntat, Forbes îi lăsă să intre, iar ei puseră stăpânire pe masa principală şi cerură şi mai mult vin.

Câteva suflete cutezătoare îi urmară de la uşa de la intrare a clubului. Forbes încercă să-i oprească la uşă, dar Forester îl recunoscu pe unul dintre ei şi făcu semn să-i lase să intre.

— Nu ne deranjează să le câştigăm banii, spuse el sughiţând.

Jucară whist, apoi trecură la loo[1]. Unul dintre cei învinşi fu provocat să îşi golească paharul plin dintr-o înghiţitură, ceea ce făcu. Încăperea era plină de fum de ţigară şi de un limbaj vulgar, iar pariurile deveniră extravagante. Marlow îl învinse pe novicele Forester. Heathercote puse la bătaie noul lui faeton şi sfârşi cu landoul altcuiva. Sackville câştigă cel mai mare premiu al serii, iar toţi îl atacară cu cambii făcute ghemotoc.

Apoi, unul dintre paraziţi strică totul. Avea înfăţişarea unui tip de la ţară abia sosit în Londra, cu o pălăvrăgeală arogantă care iniţial fusese amuzantă, dar care, în cele din urmă, devenise enervantă. Juca destul de bine, câştiga puţin şi apoi înjura pestriţ, făcându-i pe toţi să râdă în hohote. Deveni însă clar că Sir Charles Winston se săturase atunci când îşi puse casa în joc.

Marlow râse. Heathercote luă biletul mâzgălit pe care Winston îl înaintase şi citi, ridicând dintr-o sprânceană.

— Nu poţi paria pe o proprietate, Winston!

Bărbatul era deja îmbujorat din cauza băuturii, dar acum deveni roşu ca para focului.

— Ba cum să nu! Prietenul tău a pariat pe cal.

— Caii pot fi transportabili, spuse Forester, accentul lui de Liverpool devenind evident. Casele, nu!

— Casele valorează mai mult!

— Da, prea mult. Heathercote împinse înapoi biletul. Cambii!

— Nu mai am cambii, bombăni tânărul.

O clipă, toţi se uitară, într-o linişte plină de uimire, la locul gol din faţa lui. Nimeni nu mai rămăsese fără.

— Atunci, jos mâinile! Eşti afară!

---

1 Loo sau lanterloo este un joc de cărţi popular în Anglia în secolele al XVII-lea şi al XVIII-lea. (n.tr.)

Bărbia lui Winston se încordă cu îndârjire. Amicul lui încercă să-i strecoare câteva cambii, dar el le respinse cu furie.

— Daţi-mi o şansă să-mi iau revanşa!

— Un motiv în plus să ieşi dacă i-ai pierdut pe toţi.

Marlow ridică mâna, aproape căzând de pe scaun. Domnul Forbes, care privea încruntat din colţ, înaintă.

— Forbes, Windermere a terminat.

— Sir Charles, şopti administratorul. Poate este timpul să plecaţi!

— Nu încă! Winston se încruntă spre ei, înlăturând încercările discrete ale prietenului său de a-l face să renunţe. Nu acum, Farley! Ei au avut şansa de a-şi întoarce norocul. Eu de ce să nu am?

— Norocul este ca vântul, spuse o voce nouă. Nicholas Dashwood, proprietarul clubului Vega, ieşi din întuneric. Rar se întoarce prielnic.

Winston se lăsă şi mai mult în scaun, cu încăpăţânare.

— Merit o altă şansă!

Heathercote îşi trecu braţul peste spătarul scaunului.

— Ei bine, West? Ce spui? Să-l lăsăm să stea şi să parieze tot ce are?

Aşezat pe scaunul lui, marchizul de Westmorland privi iritat.

— Chiar ar trebui să pleci, Winsmore.

— Winsless[2], mai degrabă, râse Marlow.

Winston se îndreptă.

— Te rog, domnule!

— O, lasă-l să se ruineze, bombăni Forester, amestecându-şi cărţile neliniştit.

Marchizul ridică din umeri.

— Nici că-mi pasă!

— Sir Charles, spuse Dashwood calm, nu paria ce nu îţi poţi permite.

Winston luă hârtia mâzgălită şi adăugă un rând, semnându-şi numele bombastic.

---

2 Joc de cuvinte. În engleză, Winsmore *(wins more* - câştigă mai mult), Winsless *(wins less* - câştigă mai puţin) (n.tr.)

— Nu o voi face, domnule!

Dar o făcu. După patru mâini, câştigă puţin, apoi pierdu tot, inclusiv actul de proprietate. Brusc, nu mai păru atât de beligerant sau de încăpăţânat. Părea tânăr şi verde, la propriu, holbându-se la mâna câştigătoare de pe masă.

— Ar fi trebuit să asculţi, spuse Heathercote, deloc empatic. Ar fi trebuit să pleci.

Winston se umflă în pene furios.

— Ar fi trebuit să ştiu mai bine decât să joc cu indivizi ca voi!

— N-ai ştiut asta-nainte să te-aşezi? rosti împleticit Marlow. Prost nenorocit!

— Este casa mea!

— Şi ai pariat-o la joc! Heath scoase un sunet batjocoritor. Idiotule!

Winston era roşu ca para focului.

— Nu mă face aşa!

Sackville ridică dintr-o sprânceană.

— Nu? Nu mai este casa ta. Se aplecă şi luă hârtia mâzgălită de pe teancul de cambii şi o examină, deşi ochii lui nu reuşiră să se concentreze asupra ei. Pare a fi a lui West.

Prietenii lui West izbucniră în râs.

— Nu are nevoie de ea! strigă Winston. Încercă să smulgă hârtia înainte ca singurul lui prieten să-l prindă de braţ. Are zeci de case!

— Transform-o în bordel, West, îi sugeră Forester. Şi oferă reducere tuturor prietenilor tăi!

— Gratuitate! strigă Marlow râzând şuierat.

Winston inspiră furios, dar, în loc să continue cearta, se întoarse şi ieşi din încăpere, abia ţinându-se pe picioare. Se luptă neîndemânatic cu uşa, aproape împiedicându-se la ieşire, provocând şi mai multe hohote de râs la masă. Prietenul lui îl ajută să se echilibreze înainte ca uşa să se închidă în urma lor.

— Cine l-a invitat? întrebă Heathercote mirat.

— Marlow!

— Prostii, bombăni Marlow, lăsându-şi capul pe masă.

Niciodată! A fost Forester.

Forester făcu un gest nepoliticos.

— Am garantat pentru celălalt bărbat, Farley.

— Prietenii tăi sunt toţi o adunătură de netoţi, spuse Sackville. Chipul lui Forester se încordă. Se ridică şi săltă paharul cu vin, pentru un toast, vărsând o parte.

— Vă mulţumesc tuturor pentru o seară palpitantă, domnilor!

Făcu o plecăciune intenţionată numai către vicontele Heathercote şi Lord Westmorland. Sackville îl răsplăti cu un gest indecent pe la spatele lui Forester.

Heathercote protestă, dar Forester îi făcu cu mâna şi plecă. Cu Marlow dormind pe masă şi Sackville chicotind beat de unul singur, West îşi puse mâinile pe masă, ezitând ca pentru a-şi aduna puterile, apoi se ridică.

— Trăsurile, Dashwood!

Împietrit, proprietarul plecă. West – marchizul de Westmorland – cercetă masa.

— Am câştigat ultima mână?

— Mda, spuse Heathercote, căscând larg.

— Încasează tot, Forbes, spuse marchizul. Dumnezeule mare, ce obosit sunt!

La fel de inexpresiv ca şeful lui, administratorul înaintă. Cu un aer dezgustat, ridică actul de proprietate şi se uită la el.

— Nu pot încasa asta, domnule!

West se holbă la el.

— La dracu'! Aşa e.

Vârî hârtia în buzunarul hainei şi ieşi în lumina dimineţii cu Heathercote, fără să bănuiască vreo secundă beleaua pe care avea să i-o aducă acel act.

Capitolul 2

Georgiana Lucas se bucura de o vizită minunată în regiunea Derbyshire când primi scrisoarea. Acea bucată de

hârtie simplă, îndoită, avea să distrugă neintenţionat echilibrul vieţii ei şi să o abată drastic de la cursul ei.

Desigur, în acel moment, ea nu ştia asta.

Ajunsese în timp ce se aflau la micul dejun. Georgiana se bucura de ceai, savurând libertatea de a face asta având în vedere că însoţitoarea ei destul de înţepată, Lady Sidlow, se afla încă la Londra în timp ce ea se retrăsese la ţară, în Maryfield. Gazda şi buna ei prietenă din şcoală, Kitty, acum Lady Winston, îşi legăna bebeluşul la capătul mesei, privind adorator la micuţa Annabel, care în acea zi făcea şase luni. Geneva, cumnata lui Kitty, citea cu voce tare fragmente amuzante din ziarul local, chicotind la povestea porcilor domnului Port, care scăpaseră pe drum şi stârniseră zarvă. Văduva Lady Winston, mama Genevei, care era numită „Mama Winston” de toată familia, îşi asculta fiica în timp ce analiza meniul pentru cină din seara aceea, când vicarul local şi familia lui aveau să ia masa cu ei.

Domnul Williams, majordomul, aduse corespondenţa.

— De la Sir Charles, îi spuse lui Kitty.

— Oh!

Cu un zâmbet încântat, Kitty lăsă bebeluşul în leagănul de la picioarele ei. Luă scrisoarea şi desfăcu sigiliul.

Georgiana îi permise Genevei să îi mai toarne o ceaşcă de ceai. Ferestrele erau deschise, iar briza aducea parfumul desăvârşit, bogat al verii şi zumzetul vag al albinelor din grădină. Părea să fie o altă zi perfectă. Georgiana se gândea să facă o plimbare lungă, poate chiar să călărească. Viaţa la ţară era în multe privinţe inferioară vieţii de la oraş, dar nu şi în privinţa posibilităţilor de a face mişcare.

Un zgomot îi întrerupse gândurile. Kitty scăpă linguriţa şi se ridică.

— Ce este? întrebă Georgiana îngrijorată.

Kitty mototolise scrisoarea în pumn.

— Charles, spuse ea încordată.

Geneva tăcu.

— Ce s-a întâmplat cu Charles? întrebă Mama Winston

uşor îngrijorată.

— Ceva îngrozitor. Kitty ridică privirea, copleşită. „Draga mea soţie”, citi ea cu voce tare. „Nu vreau să te alarmez, dar îţi scriu cu mare grabă şi tulburare. Am avut groaznicul ghinion să dau peste…”

Aici, ea făcu o pauză, cu ochii întunecaţi şi uluiţi.

— A murit? strigă Geneva.

— Nu ar fi putut scrie scrisoarea dacă ar fi fost mort, comentă Georgiana.

Se aplecă pentru a linişti bebeluşul, care începuse să scâncească la reacţia Genevei.

— Continuă, Kitty. Ce s-a întâmplat?

— Nu a murit.

Kitty lăsă scrisoarea jos şi privi pe fereastră.

— Spune-ne, draga mea, insistă Mama Winston. A fost jefuit? Este rănit? Am auzit că străzile Londrei nu sunt sigure.

Kitty nu răspunse, dar luă iar scrisoarea şi citi:

— „Am avut groaznicul ghinion să dau peste nişte indivizi foarte pricepuţi şi am suferit o pierdere teribilă pentru mândria şi demnitatea mea…”

— Cineva l-a bătut! strigă Geneva. A fost un meci de box?

Chipul lui Kitty era impenetrabil.

— Nu cred. Continuă: „Ticălosul principal care m-a înşelat este Lord Westmorland, şi mă tem că se va prezenta la reşedinţa Osbourne. Dacă va ajunge la uşa ta, scumpa mea, nu îl lăsa să intre. Ne va ruina pe toţi”.

Geneva oftă. Mama Winston rămase cu gura căscată, şocată.

— Ce?

Kitty trecu la cea de-a doua pagină a scrisorii.

— Spune că încearcă să prevină ca dezastrul să se abată asupra noastră şi că va scrie mai mult mai târziu. În rest, repetă să nu îl primim pe Lord Westmorland şi să nu-l lăsăm să intre.

— Probabil s-au duelat! izbucni Geneva.

— Taci! o dojeni mama ei. Charles nu ar fi niciodată

atât de nechibzuit.

— Chiar dacă s-a duelat, este suficient de bine pentru a scrie scrisori, ceea ce este un semn foarte bun, sublinie Georgiana. Dacă ar fi fost rănit, ar fi trimis imediat după Kitty.

— De ce ar veni Westmorland aici dacă a avut o ceartă cu Charles? întrebă Kitty, ca pentru ea. Întoarse iar scrisoarea. Charles a spus că a fost înşelat…

— Poate o chestiune de afaceri, sugeră Mama Winston. Charles poate fi atât de naiv, încât m-am temut mereu că ar putea fi înşelat. Şi tatăl lui era îngrijorat.

— Dar ce treabă să fie avut el cu un marchiz? Kitty se încruntă, apăsându-şi buzele cu degetul. Sigur ar fi menţionat. Şi, dacă marchizul a făcut ceva lipsit de etică, domnul Jackson ar pune capăt situaţiei.

Domnul Jackson fusese avocatul familiei lui Kitty mulţi ani şi o urmase la familia Winston după căsătorie.

— Mă îndoiesc că marchizul are habar cum să facă afaceri de orice fel, spuse Georgiana pufnind. Toată lumea ştie că tatăl lui, ducele de Rowland, se ocupă de tot.

Toate se uitară spre ea.

— Desigur, spuse Kitty surprinsă. Probabil îl cunoşti pe Lord Westmorland. Ai stat la Londra în ultimii trei ani.

Mângâind bebeluşul agitat, Georgiana făcu o grimasă.

— Nu-l cunosc personal pe Westmorland. Dar am auzit de el.

Se învârteau în acelaşi cerc, la urma urmelor, unde era imposibil să nu ştii câte ceva despre ceilalţi, cu atât mai puţin despre cineva ca marchizul de Westmorland. Însoţitoarea ei, Lady Sidlow, era o enciclopedie în privinţa domnilor necăsătoriţi din Londra şi era gata să discute despre ei cu interesul avid al unui sportiv care discută despre cai la Ascot.

Superficial, Georgiana putea răspunde imediat întrebării lui Kitty. Marchizul era înalt şi arătos, în formă şi letal de fermecător când îşi dorea să fie. Avea părul brunet şi ochi căprui scânteietori, care făceau doamnele să leşine. Era moştenitorul ducelui de Rowland şi astfel avea să

moştenească unul dintre cele mai vechi şi bogate titluri din toată Anglia – de parcă nu ar fi avut deja un venit frumos şi o moşie a sa. Superficial, Westmorland era unul dintre cei mai doriţi bărbaţi din Anglia, şi Lady Sidlow menţionase de mai multe ori faptul că era dezamăgitor că Georgiana promisese să se mărite cu Lord Sterling, un simplu viconte, când bărbaţi ca Westmorland zburdau liberi, aproape fluturându-şi statutul de celibatari.

Georgiana ştia însă câte ceva şi despre firea lui şi de aceea îl dispreţuia.

— Ce fel de bărbat este? întrebă Kitty, fixând-o pe Georgiana cu o privire aspră. Un ticălos?

— Este un trişor? întrebă Geneva.

— Pare lipsit de onoare dacă l-a înşelat pe Charles cu atâta cruzime! declară Mama Winston.

Marchizul de Westmorland era mai rău, după părerea Georgianei.

— Aş fi ultima persoană care să-i apere onoarea.

Mama Winston făcu ochii mari.

— Ce a făcut? întrebă Geneva, acum extrem de interesată.

Georgiana amestecă în ceai. Nu avea o părere bună despre marchiz, dar dintr-un motiv strict personal. O clipă, conştiinţa ei se răzvrăti puţin. Doar pentru că ea nu-l plăcea... cu patos... nu însemna că trebuia să-i ponegrească numele în faţa tuturor din Derbyshire.

Apoi, îşi aminti ce spunea scrisoarea lui Charles. Westmorland îl păcălise şi ar fi putut fi pe cale să ajungă la uşa lui Kitty – *de ce ar face asta?* Charles era evident îngrozit de *ce* s-ar fi putut întâmpla dacă avea să o facă. Orice s-ar fi întâmplat cu Charles, dacă marchizul se gândea să le pedepsească pe Kitty şi pe micuţa ei dragă în vreun fel ori pe Geneva şi pe mama ei, Georgiana nu avea să stea cu mâinile în sân şi să îi permită.

— Este un ticălos notoriu! Nimic din ce i-ar fi putut spune lui Kitty nu era mai rău decât ar putea auzi oricum în Londra. Umblă cu o adunătură rău-famată – vicontele Heathercote, Lord Marlow şi chiar respingătorul domn

Clifton. Ţi-l aminteşti, Kitty, domnul acela care aproape şi-a rupt gâtul căţărându-se pe vârful St. Martin.

— O, Doamne! suspină Geneva.

— Cum s-ar fi putut încurca Charles cu un astfel de om? se îngrozi Mama Winston.

— Ar fi putut fi o glumă şi deloc vina lui Charles. Marchizul este foarte nesăbuit, continuă Georgiana. El şi prietenii lui apar în ziarele de scandal tot timpul din cauza vreunei feste. Sunt renumiţi că joacă feste, de fapt, inclusiv că l-au pus pe un individ într-o barcă în timp ce acesta era foarte ameţit şi l-au trimis navigând pe Tamisa. Lor li s-a părut o glumă bună, chiar dacă acesta nu s-a trezit decât atunci când barca lui a lovit debarcaderul, în Greenwich. Ar fi putut cădea în orice moment şi s-ar fi putut îneca.

— O, şi ar fi putut să-i joace o festă lui Charles?

Geneva se îmbujoră, intrigată şi îngrozită de idee în acelaşi timp.

— Ce îngrozitor ar fi! Bietul Charles!

— Nu par deloc potriviţi anturajului obişnuit al lui Charles, spuse Kitty. Dar de ce nu-l placi, Georgiana? întrebă ea, cu o privire care spunea că ştia că trebuia să fie mai mult la această poveste decât comportamentul nesăbuit, ticălos – care putea, la urma urmelor, să îi descrie corect pe mulţi dintre gentlemenii din Londra pe care Georgiana îi găsea fermecători şi amuzanţi.

— Încerc să fiu discretă, spuse Georgiana cu falsă indignare.

— Serios? spuse Kitty prudentă.

— Te rog să nu fii! strigă Geneva, primind o privire aspră din partea Mamei Winston.

Georgiana luă o înghiţitură din ceai.

— Ei bine, dacă insistaţi să auziţi mai mult…

— O, da!

Geneva se lăsă atât de mult în faţă, că aproape căzu de pe scaun.

— Geneva! exclamă mama ei dezaprobator.

— Ar putea fi pe drum, pentru a ne intimida şi a ne alarma, răspunse Geneva fără să clipească. Cred că trebuie

să ştim ce e mai rău.

Mama Winston îşi ţuguie buzele.

— Oricum ar fi, nu este politicos să pari atât de nerăbdătoare.

Geneva zâmbi şi chiar şi Kitty îşi înăbuşi râsul.

— Westmorland este un ticălos, spuse Georgiana, abandonând orice discreţie. Este lipsit de maniere şi răutăcios. El şi prietenul lui inutil, Lord Heathercote, se amuză cu comentarii răutăcioase despre alţi oameni, fără să îi intereseze cine îi aude. La o serată în primăvara asta au stat departe de restul oaspeţilor, privindu-i pe toţi de sus, batjocorind orice, de la mâncare la decor. A numit-o pe Joanna Hotchkiss nătângă. A sugerat că Lady Telford era o gazdă proastă şi a numit decorurile ei dătătoare de dureri de cap. Se opri, urând că îi păsa de ceea ce credea un ticălos beţiv despre ea. A spus că nu eram nimic mai mult decât o cochetă prostuţă, superficială, care se bucura să tachineze bărbaţii.

Numai că el o spusese în nişte termeni mai vulgari.

Kitty rămase cu gura căscată. Ochii Genevei scânteiau.

— Tu, prostuţă? Cum îndrăzneşte?

— Foarte nepoliticos! spuse indignată Mama Winston. Ce bărbat respingător!

— Este nepoliticos şi respingător, interesat numai de propria persoană, întări ea. Foarte răutăcios, după părerea mea.

— Îl urăsc, declară Geneva.

— Şi eu, şopti Georgiana.

— Iar acum, îl abuzează pe dragul nostru Charles. Mama Winston o privi pe Kitty. Ce ar trebui să facem, draga mea?

— Momentan, nu putem face nimic. Calmă, Kitty împături scrisoarea. Ce ciudat că Charles crede că Westmorland ar putea veni aici. Oare de ce ar face asta?

— Pentru a se umfla în pene, fără îndoială! Geneva îşi privi mama. Nu va trebui să-l primim, nu?

— Sigur că nu! Mama Winston se ridică iute, cu o

privire războinică. Şi nici altcineva din Maryfield. Voi avertiza pe toată lumea, mai ales pe domnişoara Tapp de la Bull and Dog. Nu numai că netrebnicul acesta nu va fi binevenit aici, dar nici nu va găsi o cameră în oraşul nostru.

— Voi ajuta! Geneva merse cu ea, propunând zeci de idei năstruşnice despre cum să-l pună la punct pe marchiz.

În tăcerea care se lăsă, Georgiana o privi pe Kitty.

— Ce altceva mai spune Charles? se aventură ea să întrebe.

— Nu mare lucru. Privirea lui Kitty poposi asupra scrisorii, deprimată şi gânditoare. Asta mă îngrijorează!

— Mărturisesc că nu mi-i imaginez întâlnindu-se, spuse Georgiana sincer. Westmorland este foarte diferit de Charles. Orice s-ar fi întâmplat între ei, Westmorland probabil nici nu a observat sau nu i-a păsat, în ciuda temerilor lui Charles.

— Ştim amândouă că există un singur loc în care s-ar fi putut întâlni. Kitty îşi masă tâmplele, de parcă ar fi durut-o. Lui Charles îi plac jocurile de cărţi mai mult decât ar trebui.

Georgiana uitase asta. Charles nu era cea mai interesantă persoană. Arătos fără să fie captivant, amabil fără să fie abordabil. Era foarte posibil să petreci o seară cu el fără să-ţi aminteşti a doua zi un singur cuvânt din tot ce spusese. Fusese destul de surprinzător când Kitty se măritase cu el, dar el era baronet şi destul de eligibil. Kitty fusese mereu o persoană puternică, iar Georgiana presupunea că voise un soţ care să-i facă vrerea. Kitty nu era prima femeie care să simtă astfel, şi, aducând o avere considerabilă soţului ei mai puţin avut, poate că se simţea îndreptăţită să aibă ultimul cuvânt în căsnicia ei. Avea cu siguranţă mai multă înţelepciune decât Charles.

Georgiana nu avea să spună nimic din toate astea cu voce tare. Se ţinu ocupată, aranjând pătura bebeluşului.

— Spune-mi adevărul! Lui Westmorland îi place să parieze?

În întrebarea lui Kitty se simţea tensiunea. Georgiana mângâia părul moale şi bălai al lui Annabel.

— Ei bine, da. Cred că da.

Nu-i cunoştea cu certitudine tabieturile lui Westmorland, dar mai mulţi dintre prietenii lui erau cunoscuţi din cauza pariurilor scandalos de extravagante şi a petrecerilor. Ar fi fost şocant ca el să nu fie la fel, având în vedere cât de des fusese văzut cu ei.

Kitty se încruntă încrâncenată.

— Asta mă îngrijorează. Uneori, Charles spunea că mizele pădurilor făcute la petrecerile vecinilor erau atât de mici, încât puteau face orice joc plictisitor. Sper că a fost suficient destul de deştept pentru a nu se lăsa atras la o masă cu bărbaţi ca aceia, dar, dacă marchizul s-a alăturat mesei în timp ce el juca…

Georgiana se gândea că era puţin probabil ca marchizul de Westmorland să se alăture unei mese unde Charles Winston juca deja. Mai degrabă, ar fi fost invers. Westmorland, cu averea lui Rowland în spatele lui, şi-ar fi permis mize mai mari şi mai interesante decât Charles.

Prefera, de asemenea, o companie mai ţipătoare şi mai extravagantă, crema spilcuită a haimanalelor Londrei, crai şi pierde-vară. Charles Winston, un simplu baronet de Derbyshire, nu ar fi niciodată suficient de elegant şi de imoral pentru marchizul blazat. Era incredibil simplul fapt că se întâlniseră.

— Indiferent de ce s-a întâmplat, nu mă îndoiesc nicio clipă că a fost vina lui Westmorland, spuse Georgiana nonşalant. Este un ticălos notoriu, dar sunt convinsă că a uitat totul despre… orice s-o fi întâmplat. Probabil că s-a îmbătat de cel puţin două, trei ori de când l-a întâlnit pe Charles.

Kitty strânse din dinţi, fără ca starea să i se amelioreze.

— Charles a menţionat că a pierdut în faţa lui. Nu fizic, ci în privinţa demnităţii. Probabil a fost vorba despre pariuri.

Probabil.

— Este foarte îngrijorător că el crede că bărbatul ar putea veni aici, încheie încet Kitty.

Georgiana o privi cu nesiguranţă, dar bebeluşul începu să se agite şi mai tare, apoi să plângă neîntrerupt. Atenţia lui Kitty se îndreptă spre fiica ei. O luă şi o sprijini pe umăr, mângâind-o pe micuţă până se calmă.

— Nu ar trebui să îţi faci griji din cauza asta, încercă Georgiana să o liniştească. Chiar dacă Westmorland ar avea tupeul nemaivăzut de a veni aici, ar trebui să blocăm uşa şi să-l lăsăm afară, în ploaie. Ar trebui să-l atacăm cu resturi de mâncare şi să-i insultăm croitorul. Genul acesta de lucruri fac orice crai cu reputaţie proastă să plece cu coada între picioare la Londra, să ştii.

Kitty ridică dintr-o sprânceană, relaxându-se puţin.

— Sigur că nu te gândeşti să îi închizi uşa în faţă unui marchiz!

— În faţa lui, chiar da, recunoscu Georgiana, zâmbind. De fapt, mi-ar face plăcere.

În cele din urmă, prietena ei râse.

— Nu mă îndoiesc. Îşi lipi obrazul de capul pufos al bebeluşului. Totuşi, sper să nu vină.

— Kitty, spuse Georgiana cu sinceritate, nu mi-l imaginez făcând-o.

Capitolul 3

Vestitorul apocalipsei avea să fie un avocat.

Robert Churchill-Gray, marchiz de Westmorland, era convins de asta. Mai mult, bănuia că acel avocat avea să fie avocatul tatălui său, Sir Algernon Sneed, care îi invadase nu numai casa, ci şi garderoba. Sneed se afla în garderobă doar pentru că valetul lui West, Hobbes, se aşezase în uşa dormitorului şi ameninţa cu vărsare de sânge dacă avocatul avea să înainteze.

Era recunoscător lui Hobbes pentru asta, oricât de mică fusese îndurarea. Fusese sculat din pat şi obligat să asculte muştruluiala dureroasă a mamei lui, prin vocea glacială, rafinată a lui Sir Algernon, care înlăturase

înflăcărarea din cuvintele ducesei, dar nu şi sensul. Auzise zvonurile despre ultimele lui activităţi şi nu era – să o spunem cu blândeţe – deloc încântată.

În ceea ce-l privea, Rob abia îşi amintea noaptea de desfrâu care stârnise furia mamei lui. Fusese ziua lui – asta îşi amintea destul de bine – şi avusese loc o petrecere de pomină, plănuită şi organizată în stil mare de Heathercote. Îşi amintea prietenii, vinul, mâncarea excelentă, coniacul, femeile, vinul din nou, pariurile... Cântaseră *God Save the King* în timp ce se îndreptau spre reşedinţa Carleton.

Din păcate, Sir Algernon fusese adus la uşa lui de ceva ce el nu-şi amintea cu claritate, graţie vreunei prietene bârfitoare a mamei lui, care o înştiinţase scandalizată pe Excelenţa Sa şi probabil prezentând totul exagerat.

— „Sper că vei face orice este necesar pentru a îndrepta această situaţie îngrozitoare”, citi Sir Algernon, cu ochelarii pe vârful nasului. „Cât mai curând. Mi-ar displăcea să fiu nevoită să-l trimit pe tatăl tău la Londra pentru a-ţi băga minţile în cap, iar el ar fi foarte nemulţumit din acest motiv, căci sezonul de pescuit la Salmsbury a fost excelent în ultima vreme”.

— Suficient. Am priceput ce vrea să spună.

Rob întinse mâna spre scrisoare. Fusese condamnat în momentul în care mama lui ameninţase că avea să-l trimită pe tatăl său. În general, ducele de Rowland era un individ amabil, binevoitor, dar, când se enerva – şi o făcea atunci când rata un pescuit de calitate –, vai de cel care îi apărea în cale, inclusiv şi cu precădere fiul şi moştenitorul lui.

Sir Algernon i-o înmână.

— Dacă pot să vă ajut în această problemă, domnule, o voi face cu plăcere.

„Şi, fără îndoială, să îi dai mamei raportul”, se gândi Rob.

— Desigur!

Avocatul rămase în uşă.

— Pot să întreb cum doriţi să procedaţi, domnule?

Rob îl privi. Aproape că-şi simţea creierul bălăcindu-se în coniacul din noaptea trecută. Noaptea trecută, încă una dintre ideile lui Heathercote. Merseseră la operă cu Forester şi cu unii dintre prietenii lui, care, aparent, puteau bea coniac fără limită. Trebuia să ţină ritmul, desigur! Dacă ar fi fost mai puţin obosit sau mai puţin beat, poate i-ar fi răspuns mai inteligent lui Sneed, dar, în situaţia în care se afla, nu putu spune decât:

— Mă voi descurca!

Sneed nu era impresionat.

— Domnule, este vorba despre o proprietate. Nu poate fi trecută cu vederea cu o strângere de mână şi o scuză.

— Nu? Rob se frecă la ochi cu dosul palmei. Rahat, acesta era tot planul!

— Serios? întrebă Sneed sec.

Rob pufni.

— Sigur că nu! Nici nu mi-l amintesc pe individul acesta, Winslow…

— Winston.

— …Şi nu-mi amintesc să fi câştigat vreun drept de proprietate de la el şi, mai ales, nu-mi amintesc deloc să-i fi spus că voi comite acte imorale în casa lui.

Acest lucru o stârnise cel mai mult pe mama sa, ştia asta. Cineva îi spusese acesteia nu numai că el îl înşelase pe acest biet Winslow, lăsându-l fără acoperiş deasupra capului, dar declarase că intenţiona să facă din acel loc un bordel.

Cum casa în cauză se afla în Derbyshire, Rob nu-şi imagina că ar putea-o dori, cu atât mai puţin să meargă să o vadă. În ceea ce privea bordelul, cine ar vizita un bordel în Derbyshire? Ar putea la fel de bine să se afle în China.

Sir Algernon îşi dădu jos ochelarii.

— Înţeleg că Sir Charles Winston este un bărbat tânăr şi că această proprietate este singura sa avere. Probabil este chinuit de regret şi de grijă din cauza acestei poveşti. Pot să sugerez că, dacă tot nu vă amintiţi să fi câştigat proprietatea, să-l abordaţi pentru a i-o înapoia?

Rob nu-şi putea aminti nici cel mai mic amănunt despre Charles Winston. Asta nu-l împiedica să-l urască pe individ pentru că fusese atât de prost să parieze pe propria casă şi apoi să piardă atât de neglijent blestemata proprietate. Acum, Rob trebuia să acţioneze numai pentru a-şi îmbuna mama.

— Chinuit de regret pe dracu'! A început să-mi ponegrească numele, Sneed, spunând oamenilor că l-am înşelat şi că i-am furat casa, iar tu crezi că ar trebui să-mi cer scuze şi să-l implor să o ia înapoi?

— Ar fi cea mai discretă soluţie pentru această problemă.

Rob râse, dar asta îi zdruncină capul.

— Oare? Winslow m-a descris în toată Londra drept un şarlatan şi un ticălos, încât a aflat şi mama tocmai în Lancashire. Nu accept genul acesta de situaţie uşor.

— Domnule, spuse Sneed cu severitate, nu vă sfătuiesc să vă răzbunaţi.

— S-a notat, răspunse Rob. Din fericire pentru toţi, nu eşti avocatul meu.

— Excelenţa Sa tatăl dumneavoastră ar fi de acord cu mine, îl avertiză Sneed.

Rob ridică un deget.

— Nu ştim asta. În primul rând, pentru că această scrisoare este de la mama, nu de la Excelenţa Sa. Ştim amândoi că există posibilitatea ca Excelenţa Sa să nu fi auzit deloc despre asta. În general, Rowland nu apleca urechea la bârfe, chiar dacă soţia lui o făcea, în al doilea rând, ea nu-mi spune decât să rezolv problema. Te asigur, nu am nicio intenţie să păstrez casa lui Winslow, adăugă el, în timp ce avocatul îl privea dezaprobator. Dar al dracului să fiu dacă îl voi lăsa să mă ponegrească în societate şi apoi să-l implor să-şi ia înapoi proprietatea ca un câine bătut. Dacă nu îşi permitea să o piardă, nu ar fi trebuit să parieze pe blestemăţia aia.

— Sunt de acord, domnule, spuse Sir Algernon, dar…

— Mă voi ocupa de asta. Rob se ridică, păstrându-şi echilibrul cu dificultate. Dacă ai primit ordin să-i dai mamei

raportul, o poţi asigura că voi acorda toată atenţia acestei probleme.

Avocatul strânse din buze. Nu era mulţumit de răspuns, dar îşi ştia locul.

— Desigur, domnule! Dacă vă pot ajuta…

— Da, da. Rob flutură din mână, întorcându-se deja spre dormitorul său. O zi bună, domnule Algernon!

Odată aflat de cealaltă parte a uşii, se trânti în pat, pe burtă. Tentaţia de a se culca iar era copleşitoare, dar gândul sosirii tatălui său îl trezi. Mama lui nu mergea la intimidare. L-ar târî pe duce înapoi la Londra, caz în care Rob ar da de belea. Dumnezeule mare! Ce avea să facă acum?

După ce se gândi puţin, decise că erau trei întrebări. Prima: oare chiar câştigase o proprietate? Asta ar fi trebuit să fie relativ uşor de verificat. Ar trebui să fie o cambie sau chiar actul de proprietate undeva printre lucrurile lui. Dacă nu găsea nimic, putea susţine că nu era decât un lanţ de minciuni şi nu rămânea nimic altceva de făcut. A doua: oare chiar făcuse acest Winslow acele acuzaţii defăimătoare? Din nou, uşor de descoperit. Cu siguranţă, prietenii săi ar şti şi ar fi dornici să-l ajute să-şi plănuiască răzbunarea. Şi, a treia, presupunând că răspunsul la primele două întrebări ar fi pozitiv: care ar fi cea mai potrivită răzbunare împotriva individului? Rob nu era vreun sfânt, dar nu era niciun şarlatan şi nu avea să permită să fie numit astfel fără să riposteze.

Se ridică iar din pat, înjurând în timp ce capul stătea să-i explodeze, şi merse împleticit spre şnurul clopoţelului, trăgând tare. Încă îşi freca tâmplele când apăru Hobbes.

— De ce a fost Sneed primit? întrebă el. Am dat ordine clare legate de vizitatori…

— A fost o alegere imposibilă, milord. Să sfidez ordinele dumneavoastră sau să refuz un bărbat din partea Excelenţei Sale.

— Ar trebui să te dau afară.

— Într-adevăr, bâigui Hobbes. Domnul Bighy a fost de acord să-l primim când a venit prima dată, la opt şi

jumătate în această dimineaţă.

Dumnezeule mare! Va trebui să vorbească cu majordomul despre asta. Rob se uită urât spre valetul său în timp ce turna apă în lavoar.

— Uită de asta!

— Da, domnule! A fost nevoie de multă muncă de convingere pentru a-l face să se întoarcă la zece.

Hobbes stătea în apropiere cu prosopul în mână în timp ce Rob inspiră adânc şi îşi scufundă faţa în apa rece. Nu era cel mai bun remediu, dar erau timpuri disperate.

— Trimite după Tipton, spuse el în timp ce-şi scoase capul ud din lavoar. Îl vreau într-o oră.

— Da, milord!

— Şi Heathercote, adăugă el.

Dacă el trebuia să stea treaz şi să se gândească la reputaţia lui, Heath putea al naibii de bine să-l ajute.

— Da, milord!

O oră mai târziu, Rob stătea la masă, cu ochii spre remediul împotriva mahmurelii adus de bucătar. O adevărată terină cu ceai slab, o cană cu cafea tare şi un ou fiert stăteau în faţa lui, aliniate în ordine. Îşi simţea în continuare capul bubuind, aşa că luă încruntat ceaiul.

— M-ai chemat, spuse Heath, intrând în încăpere.

Numai o mică şovăială în mers trăda faptul că petrecuse noaptea la fel ca Rob, bând până la uitare.

— M-ai băgat într-o mare belea. Termină prima ceaşcă de ceai, iar valentul înaintă în linişte şi îi mai turnă. Du-te, îi spuse servitorului, care făcu o plecăciune şi ieşi din cameră. Am pariat pe case noaptea trecută?

— Să fiu al naibii de mai ştiu, spuse Heath, privind dezgustat remediul.

— Ai câştigat o casă?

— Nu. Se gândi o clipă. Cu toate astea, am un landou ciudat în grajd. Nu ştiu sigur de unde a apărut.

Rob bombăni.

— Hai să facem schimb… landoul pe o casă.

— Niciodată! Heath se opri, cu o privire îngrozită pe chip. Stai… Da, acum îmi amintesc. La clubul Vega. Ai

câştigat casa lui Winston. Marlow a zis că ai putea să o transformi în bordel.

Râse.

Rob înjură şi mai bău o ceaşcă de ceai. Nu-i ajuta stomacul, dar capul începuse să i se mai limpezească.

— Nu vreau un bordel, cu atât mai puţin o casă.

Heath râse din nou, iar Rob azvârli cu o linguriţă spre el. Prea târziu îşi dădu seama că linguriţa fusese folosită pentru a amesteca zahărul în ceaiul dezgustător. Probabil era făcut din legume putrezite şi din fân vechi din grajd, în care fuseseră înmuiaţi ciorapii murdari ai vreunui grăjdar.

— Mama zice că trebuie să îndrept lucrurile, spuse el, holbându-se în ceaşca din nou plină.

Încă două, după calculele lui. Heath se opri brusc din râs.

— Dumnezeule mare! Cum a aflat despre asta?

— Zvonuri. Duse ceaiul la gură. Se pare că am fost portretizat ca un pierde-vară, şi acum trebuie să rezolv lucrurile.

Heath se aşeză în timp ce Rob se chinuia să bea ceaiul.

— Asta ne va da de furcă, West.

El pufni.

— Deja o face.

— Nu, nu. Heath se aplecă în faţă, cu vocea pierdută. Unchiul meu a fost foarte mulţumit de progresul nostru cu Forester. Nu va fi fericit că te-ai lăsat distras de zvonuri prosteşti.

Rob se încruntă. Nu voia să-l dezamăgească pe Lord Beresford, unchiul lui Heath, care le dăduse amândurora o misiune secretă: să-l urmărească pe Frederick Forester, un comerciant din afara oraşului Liverpool. Compania de transport maritim a lui Forester încălca o lege a parlamentului, dar toate încercările lui Beresford de a-l opri eşuaseră. Deşi vasele lui Forester erau prinse adesea cu marfă de contrabandă, reuşeau mereu să scape. Beresford credea că Forester avea aliaţi în guvernul britanic. Îl însărcinase pe nepotul său cu acest caz, pentru a vedea

dacă, prin mijloace mai subtile, îl puteau prinde pe individ, iar Heath îi ceruse ajutorul lui Rob.

Acum, că războaiele încetaseră, era cea mai cutezătoare misiune de care un tânăr putea avea parte: aceea de a se juca de-a spionul sau aşa ceva. Se potrivea bine cu intenţia lui, deşi vagă, de a face ceva în guvern. Tot ce avea de făcut era să fie un crai de primă clasă. Rob nu avusese nevoie de o a doua invitaţie.

— Cu siguranţă, Excelenţei Sale îi va trece supărarea, insistă Heath.

— Nu ai cunoscut-o pe mama. Dacă trebuie să aleg între supărarea ei şi a lui Beresford… transmite-i scuzele mele unchiului tău. Îşi turnă iar ceai, vrând să-l termine odată. Avocatul a zis că ar trebui să îi înapoiez actul de proprietate lui Winslow, chiar dacă a fost suficient de prost să-l piardă.

— Să-l înapoiezi! strigă Heath uimit. Este o datorie de onoare!

— Heath, spuse Rob cu sinceritate, nu vreau casa aia blestemată. Cu cât scap mai repede de ea, cu atât mai repede putem continua cu Forester.

Dădu pe gât ultima ceaşcă de ceai.

— Domnul Tipton, milord, anunţă majordomul la timp.

Avocatul, de data asta singur, apăru în prag, iar Rob îi făcu semn să se aşeze pe scaun.

— Am o problemă, spuse el, strângând ceaşca de cafea, de parcă ar fi fost un colac de salvare. După ceai, probabil era. Se pare că am dobândit actul de proprietate al unei case.

— Într-adevăr, domnule, spuse Tipton fără să tresară.

— Nu îl vreau. Luă cu prudenţă o gură de cafea şi oftă satisfăcut simţindu-i gustul. Trebuie să îl înapoiez bărbatului care l-a pierdut.

Tipton se încruntă, dar repetă:

— Într-adevăr, domnule!

Rob sorbi mai multă cafea, începând să simtă că îşi revenea.

— Cum fac asta?

— Ei bine… Tipton se suci în scaun şi îşi drese vocea. Presupun că această achiziţie a fost făcută la pariuri. Când Rob încuviinţă, Tipton îşi deschise braţele. Atunci, ar trebui să fie simplu. Ar trebui să primească şi o muştruluială aspră pentru parierea unor proprietăţi de valoare, desigur.

— Deci, pot să îl înapoiez?

Tipton încuviinţă.

— Nu văd de ce nu.

— Minunat! Exact ce aveam nevoie să ştiu. Se opri, observându-l pe Heath, care privea cu un amestec de neîncredere şi uimire. Să-l dau pur şi simplu înapoi va fi însă prea uşor pentru prostul care l-a pierdut, nu crezi?

— Mda, mormăi Heathercote.

— Mai ales unui prost care umblă prin Londra spunând tuturor că l-am înşelat.

Rob se încruntă amintindu-şi. Tipton păru uimit.

— Fraudă, milord?

— Să fie al naibii de nu a zis aşa! exclamă Heathercote.

— Da.

Winslow merita să se chinuiască până îşi va cere scuze şi îşi va retrage acuzele defăimătoare, în mod public.

— Nu i-aş da nicio batistă murdară, spuse Heath. Nu poţi trece cu vederea aşa ceva.

— Nu. Privi în cafea. Remediul acesta blestemat chiar funcţiona. Se simţea mai în pielea lui decât o făcuse în ultimele zile. Nu i-l voi înapoia! Idiotul probabil îl va paria din nou. Nu… Voi restitui actul membrilor familiei lui şi le voi aduce la cunoştinţă ce a făcut.

Dacă erau măcar într-o mică măsură ca familia lui, Winslow urma să aibă şi mai mult de suferit, pe o perioadă mai îndelungată, dacă soţia sau mama lui afla ce făcuse. Rob nu-şi dorea casa aceea, dar voia să-l facă pe bărbat să se chinuiască şi să agonizeze din cauza acţiunilor sale.

Heath izbucni în râs.

— O, asta-i bună! West, eşti dat dracului!

El zâmbi, cu ceaşca de cafea la gură.

— Tipton, află unde locuieşte acest Winslow!

*

Astfel se trezise Rob a doua zi îndreptându-se spre nord, spre sătucul Maryfield din Derbyshire, gata să-i dea lui Sir Charles Winston – nu lui Winslow – o lecţie pe care să nu o poată uita.

Tipton îl căutase pe avocatul lui Winston şi îi ceruse actul de proprietate original, folosindu-se de biletul mâzgălit pe care Hobbes îl găsise în buzunarul hainei. Pe de o parte, Rob sperase ca avocatul să refuze să-l dea, ceea ce l-ar fi scăpat de o bătaie de cap. Dar, oarecum dezamăgitor, avocatul i-l înmânase cu supunere.

Heath refuzase să vină, în ciuda posibilităţii de a se bucura de răzbunarea de care ar fi avut parte Rob. Marlow invocase obligaţii de familie. Clifton nici nu fusese de găsit, iar Sackville spusese că mai degrabă ar lua-o pe drumul bisericii decât să meargă cu el.

Supărat, Rob decisese că nu avea nevoie de compania prietenilor lui. Oricum, fără ei, avea să călătorească mai repede. Ca o coincidenţă fericită, Maryfield era la mai puţin de optzeci de kilometri de Salmsbury Abbey, reşedinţa lui Rowland în Lancashire. Cu o mică abatere, s-ar putea întoarce la Londra prin Salmsbury. Asemenea tatălui său, şi el se bucura de un loc bun pentru pescuit şi, după o astfel de călătorie, chiar merita.

Avea să îi demonstreze astfel mamei sale că fusese atent la dorinţele ei şi să o împiedice să îl trimită pe duce după el. Rob prefera să călătorească spre Scoţia şi înapoi într-o căruţă pentru păsări numai să evite furia tatălui său.

Pe măsură ce distanţa se micşora, plăcerea diabolică a planului său începuse să se mai domolească. Era o călătorie de trei zile spre Derbyshire, şi, chiar dacă trăsura lui de călătorie era dotată cu tot luxul, Rob nu-şi dorise niciodată să petreacă trei zile în interiorul vreunei trăsuri.

Praful se aduna pe geamuri şi soarele pătrundea printre draperii. Blestemă spaţiul îngust al trăsurii. Tânjea după calul său, deşi niciodată nu şi-ar fi supus calul preferat

la o călătorie atât de lungă. Drumul era cu făgaşe, zdruncinându-l atât de tare, încât capul i se lovea de peretele tapiţat. Avusese o idee dată naibii, dar fără îndoială avea consecinţele ei, care acum îi provocau o mare neplăcere.

În dimineaţa celei de-a treia zile, când îi rămăseseră de parcurs numai vreo treizeci de kilometri până la destinaţie, aruncă o privire trăsurii, care părea să fi intrat la apă de când plecase din oraş, şi decise să rişte să ia un cal. Grăjdarul-şef îi împrumută un animal care părea puternic, iar el îl acceptă imediat.

Soarele încă ardea, dar cel puţin era în aer liber. Aruncă în coburi câteva lucruri indispensabile şi le spuse vizitiului şi valetului să se cazeze în Macclesfield, cel mai apropiat oraş mai de Doamne-ajută. Se aştepta să-şi petreacă câteva zile în Maryfield, apoi să continue spre Salmsbury Abbey.

Ajunse la cătun pe la amiază. Un popas scurt la hanul denumit Bull and Dog, pentru a adăpa calul, îi confirmă că era aproape. Reşedinţa Osbourne era la numai şase kilometri distanţă.

Începu să creadă că i-ar face lui Winston o favoare păstrând casa. Nu numai că era la foarte departe de orice urmă de civilizaţie, dar localnicii erau nepoliticoşi şi leneşi. Întrebarea lui despre drumul cel mai bun fusese primită cu suspiciune şi ostilitate. Voiau să ştie cine era şi, când Rob îi informă, văzu cum le dispare orice urmă de amabilitate obişnuită şi orice dorinţă de a-i oferi de îndrumare.

Nu era obişnuit cu asta. De obicei, titlul lui uşura totul în calea sa, trezindu-i din lâncezeală chiar şi pe cei mai leneşi. De data aceasta, toţi îi întoarseră spatele. Renunţă la planul lui de a-şi petrece câteva zile aici pentru a-şi reveni de pe urma călătoriei, bucurându-se de viaţa la ţară cu nişte bere artizanală. Avea să îşi petreacă noaptea şi apoi să o ia din loc, chiar dacă ar trebui să o facă folosind cea mai amărâtă mârţoagă din Derbyshire.

Drumul spre Osbourne era un petic de pământ strâmt, ascuns şi înfundat, cu gard viu pe o parte şi un şanţ

nămolos, larg, la marginea unei pajişti deschise pe cealaltă parte. Soarele părea să fi devenit mai arzător de când plecase din sat. Se opri la un indicator şi zăbovi la umbra unui păducel noduros pentru a-şi scoate pălăria şi a-şi şterge fruntea. Trecuse mult timp de când nu mai petrecuse atâta vreme afară. Ar fi trebuit să-şi păstreze trăsura. Gâtul lui tânjea după o halbă de bere sau după un pahar de vin roşu bun.

Heath avusese dreptate, blestematul! Era o idee proastă. Cu un semn, puse calul iar în mişcare. Numai un kilometru şi jumătate de mers.

Nu acordă atenţie trioului de călăreţi care venea în spatele lui. Cei trei trecură la trap, unul după altul, dar se opriră la numai câţiva metri în faţa lui.

— Încotro vă îndreptaţi, Excelenţă? întrebă unul.

El îşi opri calul, conştientizând cu întârziere că era înconjurat. Nu se temea de luptă, dar ar fi fost trei la unu, şansele lui fiind astfel mici în orice circumstanţe… Şi încă o dată îşi înjură prietenii pentru că-l abandonaseră.

— Nu vă priveşte.

Cel mai masiv descălecă.

— Ce nepoliticos! Răspundeţi la întrebare!

— Mă tem că nu ne cunoaştem.

Cel de-al treilea bărbat râse pe înfundate.

— O vom face, şefu’!

Bărbatul masiv se întinse după frâiele calului. În ultimul moment, Rob întoarse capul calului pentru a evita să fie prins. Individul îl ţintui cu privirea. Ceilalţi doi descălecară şi ei.

Avea un pistol, dar era în desagă. Nu se gândise că ar putea avea nevoie de el, atât de departe de drumurile principale şi de oraş. Aruncă o privire spre pajiştea din stânga lui, încercând să ghicească dacă armăsarul lui i-ar putea lăsa în urmă pe ceilalţi.

Merita să încerce. Rob trase calul spre stânga, dându-i pinteni, dar nemernicul masiv era prea iute. Prinse partea din spate a hainei lui Rob şi trase, făcând calul să necheze strident şi să o ia la fugă.

Într-o cădere ce-i zdruncină fiecare oscior, marchizul lovi cărarea plină de noroi.

Capitolul 4

Georgiana îşi gonea calul pe câmp, bucurându-se de şansa de a lăsa animalul să alerge. În Londra, era de aşteptat ca doamnele să călărească delicat şi să nu se aventureze niciodată mai mult de un mers la trap, dar Georgianei îi plăcea galopul.

Vremea era caldă şi ziua senină şi nu mai plouase de o săptămână, aşa că pământul era uscat. Geneva şi mama ei merseseră în vizită cu trăsura. Bebeluşul fusese agitat şi posac toată dimineaţa, iar Kitty nu voise să o părăsească pe micuţă. Asta o lăsase pe Georgiana liberă să facă orice îşi dorea.

Adam, grăjdarul, călărea lângă ea. Ea îl privi întrebătoare, iar el încuviinţă din cap şi zâmbi. Da, calul putea merge mai repede. Georgiana dădu pinteni calului şi se aplecă în faţă în timp ce armăsarul o zbughi.

Străbăteau câmpul, caii sărind cu elan peste un zid din piatră jos. „Cerule, asta da, viaţă!” se gândi ea cu bucurie. Se îndreptau spre Maryfield, ţinându-se departe de cărarea flancată de gardurile vii. În cele din urmă, fură nevoiţi să încetinească, Georgiana făcând asta oftând. Ar fi minunat dacă ar putea continua astfel, la galop, încă o oră.

— Frumoasă cursă, milady, spuse Adam admirativ.

— Ajax este o minune! Mângâie grumazul calului în timp ce mergeau la pas. Mi-ar plăcea să-l pot lua cu mine la Londra.

Adam chicoti.

— Lui Sir Charles nu i-ar plăcea asta. Ajax este unul dintre preferaţii lui.

Georgiana clătină din cap, într-o deznădejde prefăcută.

— Sigur că este! Cum ar putea să nu fie?

Grăjdarul dădu să-i răspundă, dar rămase tăcut. Întoarse capul şi privi atent spre drum.

— Lady Georgiana, spuse el încet, trebuie să ne grăbim.

— De ce? În faţă, se auzi nechezatul strident al unui cal, făcându-l pe Ajax să se întoarcă spre calul lui Adam. Ce este?

— Ar putea fi sămânţă de scandal, spuse Adam posac.

Deschise o desagă prinsă de şa şi scoase un pistol, începând să-l verifice fără a-şi lua ochii de la drum. Făcu la fel cu cel de-al doilea pistol, băgându-l pe primul în buzunar.

Nervoasă, Georgiana privi şi ea în acea direcţie. Erau cai şi oameni pe drum. Drumul era atât de ascuns, încât nu-i putea vedea bine.

— Ce este? Ce se întâmplă?

— Jaf, cel mai probabil. Adam dădu pinteni calului în faţă, blocându-i ei vederea. Au fost cam multe în ultima vreme. Ar trebui să ne întoarcem.

Maryfield era un sat mic, departe de drumul principal. Nu puteau fi călători. Probabil era o localnică în drum spre piaţă, oprită şi jefuită de mărunţişul ei. I se întâmplase odată unei profesoare de la şcoala Georgianei. Femeia fusese abuzată, scuipată şi jefuită de salariul pe-o lună. Îi ducea banii surorii ei, care locuia în oraşul din apropiere, era bolnavă şi avea patru copii, dar, în schimb, se întorsese la şcoală mânjită de sânge pe faţă şi cu o frică teribilă de a mai merge în oraş.

Georgiana îl ocoli pe grăjdar.

— Nu încă!

— Milady, protestă el, aşezându-se din nou între ea şi drum. Un alt nechezat speriat se auzi pe câmp. Nu este sigur!

— Ai un pistol, sublinie ea. Şi este cu atât mai puţin sigur pentru biata victimă.

— Nu vă apropiaţi, o rugă grăjdarul. Vă rog, milady!

Georgiana îi dădu ascultare, dar nu-şi luă ochii de la drum. Se auzeau ţipete, iar acum, mai mult de un cal

necheza.

— Mergi şi vezi, îi spuse ea lui Adam. Te rog! Dacă cineva este rănit în timp ce noi stăm aici, nu mi-aş putea-o ierta.

El se încruntă.

— Datoria mea este să am grijă de dumneavoastră, milady! Sir Charles mă va concedia şi nu îmi va da recomandări dacă vă las neprotejată.

— Îi voi explica eu lui Sir Charles!

Încăpăţânat, grăjdarul rămase pe loc.

— Nu, milady! Nu-i sigur!

Ea ezită, dar apoi un cal sări peste taluz şi o zbughi pe câmp, fără călăreţ şi vizibil speriat. De pe drum se auzi un ţipăt, apoi un bărbat apăru alergând după cal. O zări pe Georgiana, apoi pe grăjdar şi se opri, după care se retrase.

— Cerule, acum suntem implicaţi! spuse Adam disperat. Mergeţi şi prindeţi acel cal!

Dădu pinteni calului, cu pistolul în mână.

Georgiana bănui că-i spusese să urmărească acel cal deoarece asta ar îndepărta-o de drum, dar se supuse şi îl îmboldi pe Ajax să o ia după fugar. Se auzi o împuşcătură – ea spera că a lui Adam –, apoi nimic.

Prinse calul cu uşurinţă – era speriat, dar obosit – şi petrecu câteva minute calmându-l înainte să-l prindă de frâie şi să se întoarcă spre locul furtului.

Se apropie ezitantă, dar îl găsi numai pe Adam pe drum.

— Au luat-o la fugă când le-am luat urma, îi spuse el. Încă ţinea pistolul. Ar trebui să mergem acasă.

Lângă el se afla un bărbat cu faţa în noroi. Georgiana îşi înăbuşi spaima, acoperindu-şi gura cu mâna.

— Este…? L-au…?

Adam continuă să privească în jur, analizând zona. Vorbi fără să privească la trupul de pe drum.

— S-ar putea întoarce. Voi trimite un poliţai de îndată ce ne vom întoarce în siguranţă la Osbourne.

— E mort? reuşi ea să întrebe în cele din urmă.

Bărbatul din drum nu se clintea. Georgiana simţi un

gol în stomac. Era mort, ştia asta, iar Adam nu privea, deoarece şi el ştia asta.

Apoi, mâna bărbatului se mişcă. O mişcare discretă, dar în măsură să indice viaţa. Oftând uşurată, Georgiana descălecă de pe Ajax.

— Trebuie să-l luăm cu noi, îi spuse ea lui Adam. Ajută-mă să-l urc pe calul său! Calul acesta ar trebui să fie al lui.

Legate de şaua de pe spatele calului se aflau coburi plini, iar răufăcătorii îl lăsaseră să scape.

— Nu ar trebui să ne implicăm, insistă Adam. Acei hoţi s-ar putea întoarce! Ar putea fi chiar unul dintre ei. Eu doar i-am speriat, milady. Trebuie să ne grăbim…

— Şi o vom face, îi spuse ea cu fermitate. Cu el. Îi aruncă frâiele grăjdarului, care le luă încruntându-se feroce. Nu pot lăsa un bărbat să sângereze de moarte în mocirlă.

Era ceva sânge, iar ea inspiră adânc, pentru a-şi opri mâinile din tremurat. Victima stătea cu faţa în jos, cu pălăria căzută şi cu haina distrusă. Pe la tâmple se prelingea sânge, murdărindu-i părul lung şi negru. Ea îi atinse delicat spatele şi simţi pieptul umflându-i-se, în timp ce respira.

— Ajută-mă! îi ordonă grăjdarului, care se ţinea la distanţă.

Bombănind, se apropie şi îl privi furios pe individ.

— Este o treabă necurată, Lady Georgiana!

— Va fi şi mai rău dacă îl lăsăm aici. Ea luă frâiele calului şi le legă de ramura unui păducel. Trebuie să-l ducem cu noi la reşedinţa Osbourne.

Satul era la distanţă de vreo trei kilometri, în timp ce reşedinţa Osbourne era la mai puţin de un kilometru şi jumătate.

— Nu-mi place, bombăni grăjdarul.

Se aplecă însă şi îl întoarse pe bărbatul întins la pământ.

Pe partea din faţă avea şi mai mult sânge, care i se scurgea de pe chip, pătând gulerul şi lavaliera, prelingându-se pe vestă, care i se rupsese. Era lovit în cap, iar părul i se

lipise de faţă în şuviţe stacojii. Era suficient ca să-i întoarcă stomacul pe dos.

Încercă să nu se uite la bietul bărbat în timp ce-l aşezau în şezut, apoi, Adam îl sprijini de cal cu faţa în jos. Era un bărbat înalt şi bine făcut, care părea să cântărească o tonă. Georgiana împingea şi trăgea, ajutând cât de mult putea. „Ce glumă bună”, se gândi ea cu un umor negru. Era prima dată când ea avea ocazia să atingă coapsele unui bărbat, iar acesta era aproape mort.

— Hai să plecăm, spuse Adam, privind în toate părţile, de parcă se aştepta ca o armată de asasini să vină spre ei în orice moment.

O ajută pe Georgiana să-l încalece pe Ajax înainte să sară în şa şi să tragă calul fugar, care ducea în spate povara bătută şi sângerândă.

Georgiana privi chipul inert tot drumul spre reşedinţa Osbourne. O mână atârna fără vlagă. Cealaltă fusese probabil prinsă sub el. La fiecare zdruncinătură, mâna liberă se legăna trist, ca şi cum bărbatul ar fi încercat să ceară ajutor, ceea ce, desigur, nu făcea. De fapt, probabil aluneca domol spre moarte. „Te rog, nu muri!”, imploră ea în gând. Georgiana îşi văzuse tatăl murind şi nu voia să mai trăiască acea senzaţie. Când ajunseră la aleea care ducea spre reşedinţa Osbourne, începuse să se simtă aproape responsabilă de bietul bărbat, care se agăţa de viaţă şi care depindea de ea.

Williams, majordomul, îi întâmpină cu un aer circumspect.

— Ce este asta, Adam?

— Am dat peste o scenă teribilă. Georgiana coborî de pe şa şi alergă spre bărbatul inconştient. O atingere uşoară pe spatele acestuia o asigură că încă respira. Trebuie să-l ducem în pat şi să trimitem imediat după doctor.

— Milady!

Majordomul o privea şocat.

— A fost atacat de răufăcători pe drum! Are nevoie de ajutor!

— Desigur, dar… Chipul majordomului se mai linişti

când Kitty ieşi din casă. Lady Winston!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kitty, alergând spre ei.

— Călăream, şi am văzut o altercaţie de la distanţă. Adam s-a îndreptat viteaz spre cei implicaţi, pentru a pune capăt conflictului, dar nu înainte ca bietul bărbat să fie aproape omorât în bătaie.

Georgianei i se păru că bărbatul respira mai greu. Se înfioră. Nu voia ca el să moară aici, pe treptele casei lui Kitty.

Kitty îl privi cu asprime pe Adam.

— Eşti sigur că nu era unul dintre răufăcători?

Grăjdarul ezită, dar trupul care atârna fără vlagă pe cal începu să alunece. Adam se întinse şi îl prinse pe bărbatul rănit înainte ca acesta să cadă în cap pe pietriş, deşi reuşi să îl ţină numai cât să mai atenueze căderea. Bietul individ ateriză pe spate, cu braţele atârnând pe lângă el şi cu capul sprijinit pe un umăr, de parcă ar fi fost beat. O parte din sânge fusese probabil şters de şa sau de spinarea calului. De data asta, Georgiana reuşi să-i surprindă trăsăturile, în ciuda umflăturii care începuse să îi apară pe un obraz.

Îi privi chipul şi ţipă gâtuit.

Kitty, care se aplecase să-l privească, sări speriată.

— Ce? strigă ea. Ce este?

Georgiana nu putea decât să o privească, rămasă fără cuvinte. O, Doamne!

Kitty, îşi aminti ea brusc, avea în ea o urmă de cruzime. Odată, la şcoală, când o altă fată râsese de ea şi o umilise din cauza condiţiei ei, Kitty primise abuzul calmă, dar apoi reuşise cumva să taie tălpile pantofilor de dans ai acelei fete, făcând-o să alunece şi să cadă în timpul lecţiilor de dans, într-o manieră teribil de stânjenitoare. Fata se întinse pe jos, strigând că îşi luxase glezna, iar Kitty stătuse liniştită pe margine, făcându-şi vânt cu evantaiul, cu un zâmbet discret pe buze. Faţă de prietenele ei, era loială şi generoasă, dar cu cei care o jigneau…

Kitty trecu peste trupul inconştient şi cuprinse braţele Georgienei.

— Vei leşina? Ce s-a întâmplat?

— Eu… ştiu cine este, şopti ea amorţită.

Kitty miji ochii.

— Da? Cine este?

Fără ajutorul lor, el avea să moară. Ar putea fi deja fără de speranţă, având în vedere sângele care se prelingea încet, dar şansa supravieţuirii era în mâinile lor. În mâinile ei. Georgiana simţi că i se strânge pieptul şi că i se înmoaie picioarele. Îşi umezi buzele şi strânse în pumni fusta atât de tare, încât degetele îi amorţiră.

— Este Sterling, spuse ea gâtuit. Logodnicul meu.

Kitty făcu ochii mari când auzi numele.

— Cerule! O, draga mea, nu este de mirare că eşti copleşită! Nu dispera, vom face tot ce putem pentru el. O îmbrăţişă viguros pe Georgiana, înainte să se întoarcă spre servitori. Adam, pleacă imediat după doctor!

Grăjdarul încălecă, iar şi o luă din loc. Kitty alergă să deschidă uşa casei.

— Trebuie să-l ducem înăuntru! John, Angus, veniţi odată! strigă ea, iar cei doi valeţi apărură alergând. Cu grijă! le ordonă Kitty. Doamnă Hill! Fă patul în dormitorul verde! Trimite-o pe Lucy să încălzească o oală mare cu apă şi să aducă nişte bandaje… foarte multe bandaje, doamnă Hills! Şi trusa mea de cusut – imediat!

Valeţii îl cărau pe bărbatul inconştient de umeri şi de picioare în casă. Kitty se grăbi înaintea lor, dând ordine menajerei şi răspunzând întrebărilor anxioase ale soacrei sale şi ale Genevei, în timp ce drama se răspândea în toate casa.

Afară, singură pentru o clipă, Georgiana vru să-şi ascundă faţa în palme, dar se răzgândi când îşi văzu degetele mânjite de sânge. Era atât de mult sânge – pe el, pe ea, în balta de pe drumul înfundat unde îl găsiseră şi acum pe pietrişul aleii casei Osbourne. Cu mişcări tremurânde, îşi şterse mâinile de fustă, încercând să nu se gândească la ceea ce tocmai făcuse.

Era pentru salvarea unei vieţi. Făcuse ceea ce trebuia.

Dar bărbatul pe care-l salvase nu era vicontele

Sterling, logodnicul ei fermecător şi mult iubit.

Era marchizul de Westmorland, care venise să o dea pe Kitty afară din casa ei.

Capitolul 5

Dâra de sânge se întindea de pe hol până pe scări, îmbibându-se în covor. Georgiana se sprijini de balustradă şi începu să urce scările încet, ocolind fiecare pată roşiatică.

Se opri pe culoar, în faţa camerei bolnavului. Uşa era deschisă, permiţându-i să îi vadă pe Kitty şi pe servitorii ei, lovindu-se unii de alţii în încercarea de a-l ajuta pe bărbatul care venise să le distrugă viaţa.

Cu o zi în urmă, ajunsese o a doua scrisoare de la Charles. Kitty nu le spusese despre scrisoare Genevei şi Mamei Winston, dar i-o arătase Georgianei. Mai abătut decât în prima scrisoare, Charles îi mărturisise lui Kitty că fusese amăgit să pună la bătaie reşedinţa Osbourne într-o dispută cu marchizul. Drept urmare, marchizul ceruse actul de proprietate, iar domnul Willis, avocatul familiei în Londra, i-l oferise înainte ca el să îl avertizeze să nu o facă. Îşi asigurase soţia că avea să conteste solicitarea lui Westmorland, argumentând că se baza numai pe înşelăciuni şi pe fraudă, dar subliniase că nu trebuiau să-l primească sau să-i vorbească marchizului dacă avea să apară la Derbyshire. La sfârşit, Charles adăugase că marchizul menţionase că intenţiona să transforme locul într-o casă de moravuri uşoare.

O asigurase pe Kitty că acest lucru nu avea să se întâmple vreodată, dar Kitty fusese teribil de furioasă, dar şi de calmă. Jurase să îşi apere casa şi familia cu toate mijloacele pe care le avea la dispoziţie. Georgiana nu repetase gluma aceea cum că avea să îl alunge pe marchiz insultându-i croitorul. Nu mai era amuzantă. Văzuse scrisorile pe care Kitty li le trimisese mai târziu, în aceeaşi

zi, lui Charles şi domnului Jackson, propriul ei avocat, şi văzuse, de asemenea, şirul strălucitor de pistoale pe de peretele din salonul din spate.

Fără îndoială, Charles făcuse ceva prostesc. Georgiana nu ştia că Marchizul Machiavelic putea revendica acea casă în mod legal, dar nu avea să mai conteze dacă avea să apară acolo, cu actul de proprietate în mână, cerându-le să elibereze locuinţa, numai pentru a fi împuşcat de o Kitty răzbunătoare.

Prostia făcută de Charles, indiferent care ar fi fost ea, era sporită de cea a Georgianei.

Înghiţi nodul de nelinişte din gât. Ura să fie pusă într-o situaţie dificilă, mai ales una foarte stresantă, şi se panicase când bărbatul rănit fusese întors pe spate. Până atunci, considerase necesar să facă tot posibilul pentru a ajuta bietul suflet, aproape omorât în bătaie şi lăsat să moară. Când îl recunoscuse însă pe marchizul de Westmorland, prima reacţie fusese una de groază.

Îl ura. Toţi cei de la reşedinţa Osbourne îl urau – şi pe bună dreptate, în opinia ei. Dacă i-ar fi spus lui Kitty cine era, prietena ei ar fi putut refuza să-l ajute. Bătut cum era, nu era nevoie de prea mult pentru ca Westmorland să moară din cauza sângelui pierdut.

Nimeni, nici măcar Marchizul Machiavelic, nu merita să fie lăsat în mocirlă, sângerând până la moarte.

Drept urmare, spusese că el era cineva pe care Kitty avea să-l ajute fără îndoială, cineva care merita ajutorul ei.

Când urma să se trezească şi să îşi dezvăluie adevăratul nume, Kitty avea să fie furioasă. Avea să o acuze pe Georgiana – pe bună dreptate – că le băgase duşmanul în casă. Aproape sigur urma să o dea afară şi să nu-i mai vorbească vreodată. Gândul acesta o făcu pe Georgiana să simtă un gol dureros în stomac.

Dar dacă nu avea să se mai trezească vreodată? Dacă urma să moară aici? Kitty credea că era Sterling. Avea să vrea să îi scrie lui Lord Pelham, tatăl lui Sterling, şi să îi trimită trupul la Pelham Park. Georgiana avea să fie nevoită să-i spună că era un marchiz şi să fie obligaţi, în schimb, să-

i comunice ducelui de Rowland că fiul lui cel mare şi moştenitorul său murise. Unul dintre puţinele lucruri pe care Georgiana le ştia despre Rowland era că acesta era devotat familiei lui. Dacă avea să creadă că Kitty îi lăsase fiul să moară din cauza actului de proprietate…

O, Cerule! Se simţea ameţită. Simţea că-i venea rău. Se întoarse să meargă spre camera ei, dorindu-şi să se ascundă sub aşternuturi până când putea să găsească o cale de scăpare din acest coşmar.

— Georgiana! Kitty o prinse de braţ, iar Georgiana se sperie atât de tare, că aproape leşină. Chipul prietenei ei deveni plin de compasiune şi încurajator. Intră! spuse ea încet. Nu dispera! Arată mult mai bine acum, că i-am îndepărtat petele de sânge, iar Adam îl va aduce pe doctor cât de repede va putea.

— O, nu, eu… eu nu mă simt bine să văd pe careva suferind, bâigui Georgiana, rezistând smuciturii prietenei ei.

Grămezi de haine pătate de sânge erau deja formate pe podea. Marchizul stătea nemişcat în pat. Nu voia să mai vadă un alt bărbat murind.

— Desigur, spuse Kitty brusc. Ai suferit un şoc groaznic. Mergi şi întinde-te în pat şi te voi chema când se va trezi.

„Când se va trezi”. Când avea să deschidă gura şi să spună că în niciun caz nu era Lord Sterling, ci Lord Westmorland, distrugătorul fără inimă de familii. Georgiana înaintă.

— Nu! Se strădui să zâmbească. Ar trebui să fiu acolo când – *dacă* – se va trezi.

Cu toate acestea, abia îşi târî picioarele prin încăpere. Mirosul de sânge era puternic şi înţepător. Kitty le spuse ceva în şoaptă celor două cameriste, care luară hainele murdare şi plecară, închizând încet uşa.

— Eşti sigură că nu va muri? întrebă Georgiana, dorindu-şi să-şi retragă cuvintele.

— Ei bine, nimeni nu poate fi sigur, dar îţi jur că vom lupta cu disperare ca el să trăiască. Uşa se deschise, şi una din cameriste aduse un lighean cu apă, pe care îl aşeză

lângă pat. Hai să-l curăţăm înainte de sosirea doctorului!

Ea se băgase singură în beleaua asta, aşa că trebuia să-i facă faţă. Georgiana îşi forţă picioarele să o ducă de cealaltă parte a patului. Atinse mâna marchizului care stătea fără vlagă pe saltea. Pe degetul lui strălucea un inel mare, cu sigiliu.

De ce nu îl furaseră hoţii? Probabil era valoros. Gravată adânc în aur era litera W, ceva ce nu avea sens să poarte Sterling. Privind-o pe furiş pe Kitty, Georgiana îl scoase de pe deget şi îl strecură în buzunar.

Următoarea jumătate de oră i se păru aproape ireală. Împreună cu unul dintre valeţi, îl dezbrăcară pe bărbatul rănit până la lenjeria intimă, ceea ce nu o consolă prea mult pe Georgiana. Lucy, servitoarea, luă hainele, lăsându-le pe ea şi pe Kitty să termine de îndepărtat sângele de pe faţă şi spate.

— L-au bătut peste tot, comentă Georgiana, mâna ei zăbovind deasupra vânătăii uriaşe ce se întindea pe-o parte, în jurul coastelor.

Cât timp nu se uita la faţa lui, compasiunea instinctivă pentru oricine s-ar fi aflat în acest necaz putea îndepărta vina pentru ceea ce făcuse.

— Nu pare să aibă vreun os rupt. Kitty îi spălă şi îi şterse braţul cu o delicateţe care-i produse un gol în stomac Georgianei.

— De unde ştii, dacă este inconştient?

Cu grijă curăţă crusta de sânge de pe încheieturile sale umflate. Putea fi din cauza căzăturii, dar ea bănuia că fusese provocată de faptul că-l lovise pe unul dintre tâlhari. Fuseseră cel puţin alţi doi bărbaţi, poate chiar mai mulţi. Orice bărbat, chiar şi unul la fel de înalt şi de puternic precum Westmorland, ar fi fost copleşit.

Kitty îşi puse mâinile în şold şi îl studie.

— Nu pare nimic rupt. Nu există nicio umflătură exagerată. Nu vom şti cu siguranţă până nu se trezeşte şi-i spune doctorului ce îl doare…

Georgiana se înfioră la această posibilitate, iar Kitty înţelese greşit cauza. Trecu în grabă de cealaltă parte a

patului şi cuprinse cu braţul umerii Georgianei.

— Nu-ţi pierde speranţa!

— Este… este atât de…

Spre surprinderea ei, Georgiana se simţi gâtuită de lacrimi. Nu atât de mult din cauza grijii pentru Westmorland – i se părea puţin probabil să nu devină în câteva zile acelaşi bădăran –, cât din cauza spaimei. Realitatea a ceea ce făcuse se contura din ce în ce mai clar în mintea ei. Marchizul fusese grav lovit, ceea ce însemna că, deşi nu avea vreun os rupt sau vreo rană mortală, tot nu avea să poată călători câteva zile. Şi-l imagină trezindu-se şi anunţând că acum el deţinea reşedinţa Osbourne şi că ei trebuiau să plece imediat.

Nu! Nu, nu putea face asta! Se îmbărbătă, strângându-i inconştient mâna cu mai multă putere. Nu avea să îi permită să facă asta. La trezire, urma să aibă dureri, să fie dezorientat şi vulnerabil. Ea urma să îl convingă că Kitty îi salvase viaţa şi, astfel, el nu avea să poată face nimic care s-o rănească. Dacă luase actul de proprietate al lui Charles, trebuia să-l restituie imediat. Cu siguranţă, nici chiar Marchizul Machiavelic nu putea fi atât de malefic – sau de prost – încât să se întoarcă împotriva binefăcătoarei lui.

Dacă avea să o facă, ei bine, ştia ea unde se aflau toate vânătăile lui! Câteva mişcări bruşte ale cotului ei urmau să-l convingă. Începu să-şi recâştige curajul în timp ce se gândea cum să rezolve problema. Tot ce trebuia să facă era să se asigure că era prezentă atunci când el avea să se trezească.

— Nu, îi spuse ea lui Kitty, cu voce mai calmă. Îi răspunse la îmbrăţişare. Nu îmi voi pierde speranţa!

Schimbară zâmbete ezitante.

— Nu mi-ai spus că Lord Sterling e atât de frumos, zise Kitty, pe un ton mai cald.

Georgiana îi evită privirea, întorcându-se pentru a tampona încheieturile julite ale marchizului, ca şi cum asta i-ar fi solicitat toată atenţia.

— Sigur că am făcut-o. Hai, Kitty, doar nu credeai că

m-aş mărita cu un bărbat urât!

Kitty râse.

— Sigur că nu! Mereu am ştiut că vei avea de unde alege când vine vorba despre gentlemeni. Spuneam numai că descrierea ta a lăsat pe dinafară multe detalii.

— Da? Mimă surprinderea. Sunt sigură că ţi-am spus că arată ca…

— Te rog, nu mă înţelege greşit, dar nu l-ai descris cum trebuie.

Kitty privi admirativ spre bărbatul inconştient aflat în faţa lor.

Georgiana privi şi ea, în ciuda voinţei sale. Marchizul era înalt şi cu umeri laţi şi avea mai mulţi muşchi decât ar fi avut dreptul un crai nemernic.

— Cred că, atunci când zâmbeşte, şi îi poţi vedea gropiţele, este incredibil de frumos.

Dumnezeule mare! Georgiana nu avea nicio idee dacă într-adevăr avea gropiţe. Nu-l văzuse niciodată zâmbind – cel puţin, nu spre ea.

— Atât timp cât se va trezi şi va zâmbi, nu-mi va mai păsa dacă are gropiţe sau nu, spuse ea, implorând în tăcere iertarea lui Sterling pentru că oferise gropiţele lui unui alt bărbat.

— Desigur! Kitty aranjă aşternuturile. Iartă-mă, nu am vrut să-l iau în derâdere, când este atât de rănit…

— Ştiu!

Din fericire, un servitor ciocăni, iar Kitty se grăbi la uşă. Georgiana îl privi încruntată pe bărbatul din pat şi îşi îndepărtă de pe faţă o şuviţă rătăcită. Ar face bine să înveţe să mintă în legătură cu el!

— Williams a adus bunurile lui Lord Sterling, spuse Kitty, întorcându-se. Nu a adus multe lucruri. Am trimis desaga lui în camera ta, pentru a nu fi la îndemâna oricui.

— O, călătoreşte fără multe bagaje, minţi Georgiana fără ezitare. Cred că s-a gândit să facă numai o scurtă vizită, pentru a mă surprinde.

Un val de dorinţă o cuprinse. Ce n-ar da ca acea minciună să fie adevărată, ca Sterling să fie aici acum, nu

bătut, dar cu zâmbetul lui fermecător pe chip. „M-am gândit să vin numai să văd cu câtă disperare mi-ai simţit lipsa”, ar spune el, gropiţele ivindu-i-se în timp ce i-ar săruta mâna.

— Desigur! Kitty îi surprinse expresia. Georgiana, mergi să te odihneşti! Pot sta eu cu el până soseşte doctorul.

— Nu! Georgiana luă cârpa şi o înmuie în lighean cu o uşoare exagerare. Voi sta cu el!

— Eşti mânjită de sânge, sublinie gazda ei încet.

Ea clătină din cap, ştergând o dâră de sânge de pe umărul lui Westmorland.

— Nu-mi pasă! Mă voi schimba când doctorul va veni să-l examineze.

Kitty ezită, dar Georgiana îşi dădu jos haina de călărie pătată de sânge şi o aruncă deoparte.

— Sunt bine! spuse ea cu fermitate.

— Foarte bine! Kitty îi atinse braţul. Voi fi prin apropiere dacă ai nevoie de mine.

— Mulţumesc, Kitty, spuse Georgiana cu sinceritate. Pentru tot.

„Mai ales pentru că nu m-ai chestionat prea mult”.

— Desigur!

Cu haina pătată în mână, Kitty plecă, închizând uşa în urma ei.

Liniştea părea asurzitoare. Georgiana inspiră adânc şi se forţă să privească îndeaproape chipul marchizului pentru prima dată de când se lovise de pietriş, afară. Oricât de greşit ar fi fost să se holbeze la pieptul lui gol, i se părea şi mai greşit să îl privească în timp ce spunea minciună după minciună despre el.

Cineva îi ştersese în grabă nasul şi gura, dar restul feţei încă îi era pătată şi murdară de sânge. Umezi cârpa şi termină de şters cu grijă chipul acestuia. Asta nu schimbă cu nimic situaţia, dar acum părea puţin mai departe de moarte. Brusc, îşi dori ca tot sângele să dispară. Era prea mult, prea violent, prea roşu.

Părul lui se uscase în şuviţe aspre, murdare. Aduse

mai aproape ligheanul şi-l băgă cumva sub capul lui. Apa deveni imediat stacojie în timp ce părul lui se curăţa. Scrâşnind din dinţi la gândul că mâinile ei aveau să fie mânjite din nou de sânge, îl curăţă cât putu, tresărind de fiecare dată când degetele ei atingeau scalpul şi simţeau o altă rană.

Era greşit să facă ceva atât de intim pentru un bărbat pe care nu-l cunoştea. Westmorland însuşi urma să fie cel mai îngrozit dacă avea să afle vreodată că o fată prostuţă şi naivă ca ea îi salvase viaţa şi-l spălase. Vreme de câteva minute, se gândi la asta. Se aştepta ca el să rămână cu gura căscată şi cu ochii mijiţi, spunând ceva usturător şi umilitor – poate că făcuse o treabă jalnică sau că o lady ar trebui să lase astfel de lucruri în grija servitorilor.

Asta distruse orice plăcere întunecată ar fi putut avea la gândul că el i-ar fi rămas îndatorat. Nu putea lăsa asta – această muncă dezgustătoare – în seama unui servitor, deoarece Westmorland s-ar fi putut trezi în orice moment şi ar fi putut susţine că el deţinea această casă şi că ei toţi trebuiau să plece. O enerva însă să stea lângă el şi se gândi că ar ţipa speriată şi ar leşina dacă el ar deschide brusc ochii şi ar întreba ce naiba îi făcea.

— Ai face bine să te trezeşti umil şi profund recunoscător pentru toate astea, îi şopti ea în timp ce îşi trecea degetele prin părul lui ud. Altfel, mă voi gândi serios să te arunc iar în drum.

Pacientul ei nu răspunse. Stătea nemişcat, cu faţa vlăguită. Era enervant. Nu-l văzuse niciodată decât în cea mai bună formă a lui, cinic, elegant, stând pe marginea într-un salon de dans, cu o mână în şold şi cu un pahar de vin în cealaltă, cu ochii lui căprui cercetând încăperea în căutarea cuiva de care să-şi bată joc. Era arătos – în ciuda antipatiei ei, nici măcar Georgiana nu putea nega asta –, dar rece, fără farmecul abordabil al lui Sterling. Asta găsea ea fermecător la un bărbat: abilitatea de a râde pe seama lui însuşi, nu pe seama altora. Dorinţa de a fi mai degrabă plăcut decât temut. Marchizului Machiavelic nu-i păsa de ceea ce credeau alţii despre el. Avea titlul, averea şi

înfăţişarea care îl făceau să se simtă superior în faţa celorlalţi.

Acum însă, nu mai era. Acum, era neajutorat, dependent de ea... şi de abilitatea ei de a menţine minciunile pe care le spusese.

Doctorul ajunse pe înserat. Ţinându-şi promisiunea, Georgiana nu plecase de la căpătâiul lui. Rămăsese uluită, aproape stupefiată, temându-se să-şi ia ochii de la el. Nu conta. Westmorland stătea nemişcat, şi numai mişcarea discretă a pieptului său o asigura că încă era în viaţă. Când auzi tropotul copitelor pe pietrişul de afară, răsuflă uşurată, zgomotos.

Concluzia doctorului nu fu cu mult diferită de ceea ce se aşteptase ea să audă.

— Câteva lovituri puternice la cap, spuse el după o examinare interminabilă. De acolo s-a scurs cea mai mare parte din sânge. A fost lovit şi pe trup, dar nu observ niciun os rupt, numai vânătăi.

— Îşi va reveni? întrebă Georgiana.

El zâmbi. Kitty deja îi spusese că bărbatul rănit era logodnicul ei.

— Este voinic şi puternic. Am mari speranţe.

— Sunt nişte veşti excelente, doctore Elton, spuse Kitty cu căldură.

— Chiar şi în cele mai bune circumstanţe, va avea nevoie de timp pentru a se recupera, le atenţionă doctorul. Trebuie să fie îngrijit. Dacă va face febră, va trebui să i se ia sânge imediat.

Stomacul Georgianei se întoarse când ea se gândi la şi mai mult sânge.

— Voi avea eu grijă de el, spuse ea repede. Kitty, vrei să-mi trimiţi cina pe o tavă?

Prietena ei se încruntă.

— Ştiu că eşti îngrijorată, dar trebuie să ai grijă de tine. Doctorul Elton este aici şi poate avea grijă de el în seara asta. Vino jos la cină!

— Vreau să rămân! Kitty trase aer în piept pentru a riposta, dar Georgiana coborî vocea: Dacă ar fi Charles, tu

ai pleca?

— Nu, spuse Kitty imediat, chipul îmblânzindu-i-se, înţelegând. Voi trimite o tavă.

Georgiana simţi o urmă de remuşcare pentru că îşi manipula prietena cu laşitate. „Este pentru o cauză nobilă”, îşi spuse ea. „Voi vedea eu cum voi face faţă adevărului mai târziu”. Astfel, Georgiana rămase de veghe, tulburător de conştientă că-şi săpa singură groapa – una adâncă şi întunecoasă.

Capitolul 6

Avea o mâncărime.

Nu e nimic mai enervant decât să simţi o mâncărime şi să nu te poţi scărpina. Şi se întâmplă ca mâncărimea să fie pe cap, deasupra tâmplei. Ardea de dorinţă să se scarpine, chiar dacă mâinile lui refuzau să se mişte. Frustrarea îi făcea muşchii să se încordeze şi să se contracte, fără însă un răspuns evident al mâinilor lui.

De fapt, acum, că se gândea la asta, realiză că nu îşi putea simţi mâinile deloc.

Cu un efort monumental, îşi deschise ochii şi zări o ceaţă. Dumnezeule mare! Ce i se întâmplase? Era şi orb, pe lângă paralizat?

Timp de aproximativ o oră – după estimarea lui – încercă să focalizeze. Îşi simţea ochii lipicioşi şi arzând. Deoarece fuseseră închişi o bună perioadă de timp, se gândi el, apoi se întrebă de ce şi cum de ştia asta.

Îşi dădu seama că nu era un somn obişnuit. Oare se îmbătase? Gândul apăruse cu atâta uşurinţă în mintea lui, încât îl crezu adevărat – era obişnuit să doarmă mult la beţie. Nu putea înlătura însă gândul că dormise, de fapt, foarte mult timp, ceea ce-l făcu să se întrebe ce naiba băuse.

Şi de ce nu-şi putea aminti nimic din desfrâul care însoţea de obicei o petrecere de o asemenea magnitudine?

Cu un alt efort considerabil, aruncă o privire prin încăpere. Nu îi era deloc familiară – pereţi de un gri pal, un tavan simplu, câteva tablouri banale – nimic nu părea în regulă. Neliniştit, îşi întoarse capul şi aproape ţipă de durere în timp ce privi direct spre ferestre şi lumina zilei îi lovi ochii ca nişte ace ascuţite.

De cealaltă parte simţi mişcare agitată şi un zgomot.

— Domnule? spuse vocea bărbatului. Sunteţi treaz?

— Nu, zise el.

Îl durea şi să-şi mişte buzele. Erau amorţite şi uscate. Dacă se gândea mai bine, nu-şi dorea să fie treaz. Închise ochii pentru a se feri de lumina orbitoare.

— Vă implor, mai staţi puţin treaz, spuse bărbatul repede. Încă aveţi dureri?

„Încă”.

— Da, spuse el, brusc mai conştient de durerea care părea să-i pulseze în oase. Cine eşti?

— Daniel Elton, Excelenţă, un doctor. Lady Winston m-a chemat când aţi fost găsit.

Elton? Winston? Nu cunoştea pe nimeni cu aceste nume. Unde era? De ce era aici? Trebuia să fie…

Primul sentiment adevărat de neliniște îi furnica gâtul. Unde să fi fost? Nu era sigur. Nu era dormitorul lui, nu era propria lui casă – constată el –, deci unde era?

— Lord Sterling… Lord Sterling, spunea bărbatul, din ce în ce mai tare. Mă puteţi auzi?

„Da”. Încuviinţă. „Prea bine. Te rog, taci!”

Se auzi din nou un zgomot provocat de agitaţie. Vocea doctorului se auzi iar, deşi el nu îi mai acordă atenţie. Apoi, o voce nouă, şoptită şi şocată – o voce de femeie. Se forţă să deschidă pleoapele.

De data aceasta, focaliză mai bine. Observă că Elton era un individ bătrân cu păr des cenuşiu şi ochelari pe nasul lung, mare. Stătea deasupra patului, privind concentrat.

— A, uitaţi, este treaz! Elton se întoarse şi făcu un semn. Veniţi, milady!

În aria lui vizuală apăru o tânără. „Frumoasă”, fu primul lui gând. Având cârlionţi de un blond-auriu prinşi

într-un coc deasupra capului, aceasta îl privea cu ochii mari, verzi. Buzele ei rozalii se deschiseră de uimire. Cine era?

Oricât de plăcut ar fi fost să se trezească privind la ea, începu să-l îngrijoreze faptul că era înconjurat de străini.

— Sigur sunteţi încântaţi să o vedeţi, continuă Elton jovial. A stat la căpătâiul dumneavoastră tot timpul, Lord Sterling.

— Nu… Femeia îşi muşcă buza şi puse jos tava. Se apropie, deşi părea pe jumătate speriată de moarte. Cum te simţi, domnule?

— Nu sunt în cea mai bună formă, spuse el. Dumnezeule, încă părea beat. Ce se întâmplase cu el? Unde sunt?

— Ei bine, la… începu doctorul.

— Domnule doctor Elton! Fiindcă el tresări la chemarea ei, ea îşi domoli tonul. Sunteţi amabil să ne lăsaţi o clipă singuri? Excelenţa Sa trebuie să fie obosit şi… probabil foarte tulburat de încercarea grea la care a fost supus…

Ce încercare? Se încruntă, deşi asta îi făcu pielea feţei să se încreţească dureros.

— Desigur, doamnă! spuse doctorul după o pauză. Voi vorbi cu bucătarul pentru a-i aduce o supă lui Lord Sterling.

— Da, minunat! spuse ea repede şi puţin cam tare. Ochii ei verzi îl ţintuiră, apoi îl evitară. Se gândi că probabil arăta îngrozitor. Mulţumesc!

— Aşteaptă, spuse el, încercând să ridice mâna, fără succes. Ce s-a întâmplat?

— Ai fost prădat de hoţi, spuse femeia imediat. Ai fost bătut cu sălbăticie. Cred că ar trebui să rămâi calm şi liniştit. Vom avea mult timp pentru a discuta despre asta când vei fi mai întremat.

El tresări şocat.

— Hoţi?

— Da, unii foarte răi. Ea se întoarse iar spre doctor, care zăbovea la capătul patului. Domnule doctor Elton,

supa! insistă ea.

— Unde? întrebă el.

Asta explica durerea de cap şi din tot corpul, dar de ce naiba fusese prădat? Ce i se furase? Unde era?

— În drum spre Maryfield, spuse doctorul, ignorând încercările ei de a-l scoate pe uşă. Aţi fost lovit în cap în mod repetat. Probabil va fi nevoie de ceva timp până când creierul să se refacă suficient pentru a vă aminti – asta dacă se va întâmpla.

— Ce?

— Şşt, spuse femeia, atingându-i umărul în timp ce el încerca să se dea jos din pat. Te rog, stai liniştit! Domnule doctor Elton, aduceţi odată supa!

În ultimele ei cuvinte se simţi asprimea unui ordin.

— Spune-mi, ceru el, deşi greutatea mâinii ei era suficientă pentru a-l ţine pe loc. Simţea de parcă încerca să urce pe un munte, nu doar să se ridice în şezut. Unde sunt? De ce? Cine eşti? Nu-mi amintesc nimic din toate astea!

— Sunteţi la reşedinţa Osbourne, domnule, spuse doctorul. Pentru a vă vizita logodnica.

— Pe cine? strigă el iar.

Doctorul tresări.

— Lady Georgiana. Arătă spre femeie. Logodnica dumneavoastră.

El o privi şocat. Dacă l-ar fi întrebat cineva, ar fi jurat că nu o mai văzuse în viaţa lui.

Ea se repezi spre pernă. El rămase fără aer în urma unui spasm. Capul lui nu era gata să se mişte.

— Domnule doctor Elton, mi-aţi spus că va avea nevoie de supă de vită când se va trezi, zise ea cu asprime. Mergeţi să o aduceţi imediat!

— Desigur, doamnă! Odihniţi-vă, Lord Sterling, spuse iar doctorul. Mă voi întoarce. Trebuie să ştiţi că v-a salvat viaţa.

Bărbatul îi oferi un zâmbet care se dorea a fi încurajator.

West îşi simţea creierul ca un bolovan. Avea o logodnică… pe care nu şi-o amintea deloc. Se afla într-o

casă de care nu auzise niciodată… din motive pe care nu şi le putea aminti. Iar doctorul îl tot striga…

— Sterling! spuse el. La uşă, cu mâna pe mâner, doctorul se opri. De ce îmi tot spui aşa?

Pentru prima dată, zâmbetul doctorului dispăru.

— Nu ştiţi cine este?

Schimbarea subtilă a vocii era profund alarmantă.

În loc să răspundă, se uită la femeie, care aşeza păturile, dar care acum îşi ridică privirea, holbându-se. Gura ei roz, perfectă, formă un cerc. Era şocată.

— Nu, spuse el încet.

Doctorul îşi aranjă ochelarii şi făcu un pas în faţă.

— Nu?

— Delirează, spuse ea grăbită. Îşi puse o mână pe fruntea lui, aproape acoperindu-i ochii. Palma ei era catifelată şi rece… reconfortantă. Bloca, de asemenea, o parte din lumina orbitoare. Doctore, chiar trebuie să se odihnească!

— Dar nu-şi aminteşte numele. Încruntându-se acum, doctorul se întoarse la patul bolnavului. Nu o recunoaşteţi pe logodnica dumneavoastră, Lady Georgiana?

El o privi, urmări ochii ei verzi frumoşi, temători.

— Nu, spuse încordat.

— Şi nu vă amintiţi propriul nume?

— Ba sigur că da, spuse el. Este…

— Este dezorientat, interveni Lady Georgiana. Doctore, îl supăraţi!

De data aceasta, apucă braţul doctorului şi aproape că-l dădu afară, închizând zgomotos uşa în urma lui.

El stătea nemişcat, holbându-se la tavan, dorindu-şi brusc să adoarmă iar şi să nu se mai trezească decât când capul lui şi toată situaţia aveau să revină la normal. Ea vorbise în numele lui, dar asta nu ascundea faptul că el nu avea idee ce i-ar fi putut spune doctorului.

Nu-şi ştia propriul nume. Nu fusese nimic pe buzele lui – şi, dacă ea nu ar fi intervenit, acest lucru ar fi fost evident.

— Aşa! Se întoarse la capătul patului său, respirând

cam greu. A plecat. A trăncănit despre supă două zile, aşa că sper că nu se va întoarce fără ea. Probabil eşti lihnit…

— Două zile, repetă el. Trecuse mult timp, dar asta era cumva liniştitor. Era evident că fusese bătut. Cu siguranţă, creierul lui avea să îşi revină în câteva ore. Am dormit două zile?

Ea se opri fără să-i întâlnească privirea.

— De fapt, trei. Chiar nu îţi aminteşti nimic din cele întâmplate?

Asta era mai puţin liniştitor. Se părea că fusese bătut zdravăn.

— Nu.

Ea îşi umezi buzele şi privi spre uşă.

— Nici unde eşti, nici de ce ai venit aici?

— Nu. El încercă să zâmbească, dar îl durea prea tare. Îmi vei spune, nu?

Ea tresări.

— Ce?

— A zis că eşti logodnica mea. Este adevărat? Nu pot să cred că nu mi-aş aminti o femeie ca tine.

Ea se cufundă încet în scaunul de lângă pat. Ochii ei larg deschişi îl fixau, dar expresia ei era de nepătruns.

— Nu-ţi aminteşti de mine.

El îi analiză fiecare centimetru al feţei.

— Chiar suntem logodiţi?

Obrajii ei se înroşiră. Părea umilită, iar el se simţi brusc prost.

— Îmi pare rău… bolborosi el. Eu… se pare că nu-mi amintesc prea multe.

— Nici măcar propriul nume, spuse ea. Nimic?

— Nu. El tăcu. Doctorul mi-a spus Sterling… Acesta este? Nu mi se pare în regulă…

— Sterling este titlul, zise ea, cu privirea în altă parte. Vicontele Sterling.

Nu-i spunea nimic. Nu ar trebui? Panica începu să i se instaleze în piept. Ea ezită, bătând nervoasă darabana cu degetele în genunchi.

— Prenumele tău este Robert, spuse ea încet.

Ceva în adâncul lui se mai linişti. Prenumele părea potrivit. Slavă Domnului că nu înnebunise de tot.

— Da, spuse el oftând. Ochii nu voiau să rămână deschişi. Slăbit, întinse mâna spre ea. Îmi pare rău…

— Oh, nu! Să nu îţi pară!

Ea îi atinse mâna, degetele ei cuprinzându-le delicat pe ale lui, dar cu o fermitate reconfortantă. El se mai relaxă. Mintea lui părea în mod ciudat departe de trup. Ar trebui să fie mai supărat, dar nu avea energie pentru furie sau frică. Dar ea era aici… Georgiana, aşa îi spusese doctorul. Avusese grijă de el. Doctorul spusese chiar că îi salvase viaţa. Stătuse lângă el şi îl protejase, iar el avea sentimentul că nu avea să-l părăsească. Fără o altă stea călăuzitoare, îşi folosi ultimele puteri pentru a-i strânge mâna, apoi căzu iar inconştient.

*

Georgiana rămase nemişcată, cu degetele lui Westmorland împreunate cu ale sale. Nu era suficient că fusese nevoită să-l dezbrace şi să-l spele, pregătindu-se pentru reacţia lui caustică la trezire. Nu era suficient că fusese obligată să stea lângă patul lui trei zile la rând, îngrozită că momentul în care pleca urma să fie şi momentul în care el avea să se trezească, distrugând construcţia din jumătăţi de adevăr şi minciuni gogonate pe care o ridicase ea.

Şi, desigur, el o făcuse. Ea ieşise numai puţin pe coridor pentru a schimba câteva vorbe cu Kitty, care îi adusese o tavă cu sandvişuri şi ceai. Se strecurase înapoi în cameră la timp pentru a-l auzi pe doctorul Elton, care nu putuse păstra secret faptul că ea îi salvase viaţa, spunându-i lui Westmorland că ea stătuse lângă el tot timpul. Că era logodnica lui.

Ea se pregătise pentru un răspuns usturător. În schimb, Westmorland o privise pierdut.

Apoi spusese că nu avea habar cine era ea.

Înainte ca ea să se poată decidă dacă era uşurată sau

enervată de faptul că nu-i acordase nicio urmă de atenţie în toate ocaziile în care se întâlniseră la Londra, devenise clar că el nu-şi amintea cine era.

Poate nu era atât de alarmant pe cât părea. Cu siguranţă, îşi spuse ea, să fii bătut la fel de rău pe cât fusese el ar zdruncina mintea oricui. După ce mai dormea puţin, mânca şi se mai întrema, avea să revină la vechea lui personalitate – arogantul marchiz de Westmorland, cu limba ascuţită, care nu inspira deloc milă şi care merita să fie pus la punct din cauza intenţiilor crude la adresa lui Kitty.

Trei zile, Georgiana plănuise toate scenariile în care să-l pună la locul lui cum se cuvenea. Făcuse în minte o listă cu păcatele pe care i le reproşa, de la comentariile nepoliticoase despre oameni făcute la baluri, la lipsa de moralitate a jocurilor de noroc iresponsabile şi până la depravarea de a da o familie afară din propria casă. Adevărul era că începuse să aştepte cu nerăbdare momentul.

Îşi imaginase cum avea să fie: el stând întins, furios şi slăbit, forţat să o asculte în timp ce ea îl mustra, pe bună dreptate, pentru că era un ticălos fără suflet. Ea, desigur, avea să obţină de la el promisiunea de a părăsi reşedinţa Osbourne şi de a nu se mai întoarce vreodată. Avea să-l facă să jure să nu sufle o vorbă despre adevărata sa identitate în faţa lui Kitty şi să îl oblige să îi trimită o scrisoare lui Charles explicându-i de ce s-a răzgândit şi spunând şi că îi iartă orice datorie legată de reşedinţa Osbourne.

Nu o deranja că el ar putea-o privi cu ură în timp ce scria o astfel de scrisoare – sigilată cu inelul cu pecete pe care ea îl luase de pe mâna lui şi pe care, desigur, îl ascunsese în camera ei. Ba chiar plănuise cum să-l scoată din reşedinţa Osbourne cât mai repede posibil: o criză inventată la reşedinţa unchiului său inventat din Somersetshire. Deja compusese scrisoarea urgentă în minte, plină de boli care îi ameninţau viaţa. Nimeni nu o acuzase pe Georgiana vreodată că-i lipsea imaginaţia.

În schimb însă… el adormi, atârnat de mâna ei de parcă ar fi avut nevoie de ea. Când ea încercă să-şi desprindă degetele, el o strânse şi mai tare, deşi nu se trezi.

Ea stătea încă acolo, cu mâna într-a lui, atunci când doctorul Elton se întoarse.

— A, a adormit iar, nu?

Închise gura, făcându-i semn servitoarei din spatele lui să lase jos tava cu supă. Georgiana aşteptă până când Lucy plecă.

— Este normal ca oamenii să se trezească şi să nu-şi amintească nimic? întrebă ea încet.

— Nu este neobişnuit, spuse doctorul Elton. A fost bătut rău, iar vânătaia de la cap indică faptul că a fost lovit acolo de câteva ori, ceea ce cauzează adesea confuzie.

Georgiana răsuflă uşurată.

— Totuşi… continuă doctorul încet, este alarmant că nu v-a recunoscut sau că nu îşi ştia propriul nume. O persoană nu uită cu uşurinţă astfel de lucruri.

— Dar îşi va aminti în cele din urmă? insistă ea. Poate data viitoare când se va trezi?

— Poate, spuse doctorul. Trebuie să sperăm.

Merse şi aranjă draperiile, lăsând-o pe Georgiana holbându-se la Westmorland, din nou îngrozită. Îşi simţea inima bătând cu putere şi mâinile tremurând. Se gândise că urma să fie groaznic atunci când Westmorland avea să se trezească şi să o recunoască. Nu se gândise însă că el avea să se trezească şi să creadă povestea ei nebunească şi complet neadevărată.

Capitolul 7

A doua oară când se trezi, era întuneric. Deschise prudent ochii şi răsuflă uşurat văzând că singura lumină din încăpere venea de la lampa dată la minimum. Fie din cauza întunericului, fie din cauza somnului lung, se simţea mult

mai bine de data asta şi mult mai capabil să cerceteze împrejurimile.

Era prea întuneric pentru a zări prea multe în încăperea necunoscută, dar o putea vedea pe ea. Lady Georgiana era cuibărită într-un fotoliu chiar lângă el, cu obrazul sprijinit în palmă, dormind. Cineva sforăia în încăpere, dar nu credea că era ea.

Logodnica lui.

Se holba la ea, încercând să invoce chiar şi cea mai mică amintire din mintea lui încă înceţoşată. Era o frumuseţe, fără îndoială. Dar, aşa cum nu-şi amintea de el venind spre această casă sau locul din care venise, nu-şi putea aminti să o fi întâlnit, să o fi curtat, să danseze cu ea, să o sărute sau să-i ceară mâna. Poate era o căsătorie aranjată.

Nu. Nu ar fi avut un mariaj aranjat.

Gândul îl luă prin surprindere. Fusese puternic şi visceral. Bine, atunci! Voise să se însoare cu ea, iar ea probabil voia să se mărite cu el. Doctorul spusese că se afla aici de trei zile.

În timp ce privea, ea deschise ochii. O clipă, se priviră reciproc în tăcere.

— Eşti treaz? şopti ea.

— Cred că da.

El îşi îndoi mâinile şi se mişcă, încercând să îşi dezmorţească puţin gâtul. Ea sări de pe scaun.

— Să nu-ţi faci rău! Îi aranjă pernele şi îl ajută să găsească o poziţie mai confortabilă. E mai bine?

— Da! Ea mirosea încântător, a portocale. El îşi drese vocea, încântat de cum ea stătea aplecată deasupra lui. Poţi să-mi explici ce s-a întâmplat?

Mâinile ei, care aranjau pătura, încremeniră. Se aşeză iar pe marginea scaunului.

— Tot nu-ţi aminteşti nimic?

— Încerc.

Mai ales în ceea ce o privea.

Ea îl privi atentă încă o clipă, apoi umerii îi căzură.

— Nu ştiu exact ce s-a întâmplat.

— Începe cu ceea ce ştii!

Încercă să zâmbească. La naiba, probabil avea buza spartă. Îl durea al dracului de rău. Ea inspiră adânc şi îşi lăsă capul în jos, pigulind ceva de pe fustă.

— Călăream, când am auzit zgomot pe drum…

— Înainte de asta, o întrerupse el. Unde suntem? Este aceasta casa ta?

El era sigur – sigur – că nu era a lui.

— Aceasta este reşedinţa Osbourne.

Ea îl privi printre genele lungi ca şi cum aştepta un răspuns. În Derbyshire. Încă o privire răbdătoare. El făcu un gest neajutorat. Nimic nu îi era familiar. Presupunea că ar trebui să fie. Sigur că ar şti totul despre logodnica lui.

Ea oftă şi îşi aşeză mâinile în poală.

— Stăpâna casei, Lady Winston, este o bună prietenă a mea din şcoală. Îi aruncă din nou o privire fugară, ca şi când ar fi verificat vreo urmă de recunoaştere, dar numele nu însemna nimic pentru el. Are un bebeluş şi nu poate merge în oraş anul acesta, aşa că am venit eu în vizită, continuă ea. Este frumos la ţară şi, cum spuneam, ieşisem la călărie, când am auzit zarva. Grăjdarul a mers să vadă ce se întâmpla şi te-a găsit pe drum, inconştient, dar bărbaţii care te-au bătut fugiseră.

— Câţi? vru el să ştie.

— Cel puţin doi, probabil trei. Adam nu a văzut clar.

Fusese nevoie de trei bărbaţi să fie pus la pământ. Simţi o satisfacţie total nejustificată. Idiotul! Cu siguranţă, îl puseseră la pământ şi-l bătuseră măr. De ce era atât de mândru?

— A fost mai rapid să te aducem aici decât în sat, îi spuse ea, aşa că te-am adus la reşedinţa Osbourne, unde te afli de atunci.

Se încruntă, atât cât putea suporta faţa lui.

— De ce te-ai gândit la sat, când tu erai aici? Cât de departe e satul?

Ea dădu să răspundă, apoi se înfioră.

— O… eu… nu te-am recunoscut la început. Erai acoperit de sânge…

— Nu venisem să te vizitez?

— Evident, spuse ea aspru. Dar nu te aşteptam, şi am fost foarte uimită de apariţia ta.

A. O surpriză. Zâmbi. Da, îi plăcea acel gând.

— Fac asta des? Să te surprind?

— Constant, bâigui ea, aproape în gând.

Şi asta îi plăcea.

— Doctorul a spus că m-ai salvat.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Dacă cineva a făcut asta, acela a fost Adam, grăjdarul.

— Doctorul a spus că de atunci tu ai avut grijă de mine.

Ea îl privi provocator.

— Vrei o altă asistentă? Îl pot trezi pe doctor, doarme pe canapea…

— Nu! Abandonă încercările de a provoca vreo declaraţie de devotament din partea ei şi îi cuprinse mâna în timp ce ea dădu să se ridice. Te rog, nu-l trezi! Se chinui să stea mai drept. Te-aş prefera în defavoarea oricui – mai ales a lui. Vorbeşte prea mult.

Ea încremenise în momentul în care el o luase de mână. Acum, râse slab.

— Nici n-ai idee! Tu ai dormit şi nu ai fost nevoit să-l auzi trei zile la nesfârşit.

El se înfioră la acest gând.

— Poate merge acasă.

— Mult noroc să-l convingi, milord!

Mâna ei se potrivea în a lui. El i-o întoarse, atingând pielea catifelată a încheieturii.

— Suntem mereu aşa formali?

— Păi… ce?

— Unul cu altul. Pielea ei era încântătoare, precum mătasea caldă. Georgiana.

Ea tresări, trăgându-şi mâna.

— Noi… adică… da, suntem oarecum formali unul cu celălalt. Aşa cum se cuvine.

Cum se cuvine. Se încruntă puţin, căci nu-i plăcea

expresia.

— Foarte cuviincioşi?

Sigur până acum îi furase vreun sărut. Probabil făcuse dragoste cu mâna ei, ceea ce era pur şi simplu perfect.

— Foarte cuviincioşi, spuse ea aspru.

— Ne putem opri? Îi zâmbi linguşitor. Ştii, sunt foarte rănit. Este foarte obositor pentru mintea mea.

În loc să îi zâmbească sau să fie imediat de acord, ea deveni palidă.

— Să ne oprim?

— Din a fi atât de cuviincioşi. Ochii începuseră să li se îngreuneze iar. La naiba! mai avea atât de multe întrebări. Îţi spun Georgiana?

— O poţi face, rosti ea cu o voce sugrumată.

Asta însemna că nu o făcuse înainte. Se părea că avusese nevoie de acea lovitură puternică la cap. Ei bine, acum, că primise una, plănuia să profite în mod neruşinat de asta.

— Iar tu îmi poţi spune Robert. Numele i se părea familiar, dar tot cumva nefiresc. Rob, încercă el, şi i se păru mai potrivit. Da, Rob!

Ea păru îngrozită.

— Ar fi nepotrivit!

— Să i te adresezi viitorului tău soţ folosind prenumele? El se strădui să deschidă ochii. Cum aşa?

— Noi… logodna noastră… ei bine, este numai o logodnă…

— De cât timp?

Ea închise gura şi se uită la el.

— De cât timp suntem logodiţi? insistă el.

— De doi ani, bâigui ea. Aproape doi ani şi jumătate.

— Mai mult de doi ani? Şocat, se chinui să se ridice. Doi ani blestemaţi din viaţa şi amintirea lui, dispăruţi. De ce atât de mult?

Ea se ridică, împingându-i umărul.

— Să nu te răneşti!

— De ce? întrebă el iar, deşi îi permise să-l întindă.

Descoperi că îi plăcea atingerea mâinilor ei. Prefera să

se gândească la asta decât la slăbiciunea alarmantă a muşchilor săi.

Ea privi urât păturile pe care încerca să le aşeze în jurul lui.

— Nu s-au finalizat aranjamentele. Fratele meu este cam dificil.

O! Se relaxă. Ceva atât de jalnic ca asta putea fi singurul motiv pentru care el să fi fost logodit cu ea de ani întregi şi să nu înnebunească.

Deoarece o găsea foarte atrăgătoare. Drace, chiar şi vocea ei era frumoasă. De ce rămăsese distant şi formal cu ea? Poate fusese alegerea ei. Poate nu voia să se mărite cu el la fel de mult cum voia el să se însoare cu ea?

Gândul acesta era neliniştitor. Faptul că ea acceptase era un început, iar dacă el nu se îngrijise să-i câştige inima… cel puţin, asta se putea schimba.

— Voi rezolva asta de îndată ce mă voi da jos din pat, îi spuse el. Dificil sau nu.

Ea se înroşise, constată el. Era greu să fie sigur, în lumina slabă.

— Sunt convinsă că nu e nicio grabă acum. Sănătatea ta…

— Doi ani este un o perioadă nepermis de lungă pentru a lăsa o femeie să aştepte. Îmi pare rău!

Ea îl privi uluită. El încuviinţă o dată, dar capul începu să-l doară iar. Ochii i se închiseră, şi oftă îngrijorat.

— Odihneşte-te! spuse ea imediat.

El îi căută mâna.

— Îmi pare rău! bâigui el. Nu pot… sta treaz.

— Nu te forţa!

După o clipă, ea îi cuprinse mâna în palmele ei. El îşi îndoi braţul, ducându-i mâna la inima lui. Îi plăcea senzaţia mâinii ei în a lui şi îl liniştea foarte mult să ştie, fără să fi fost rostit, că ea avea să fie acolo când el se trezea din nou.

Momentan, ea era tot ce avea.

*

Georgiana fugi în ziua următoare în grădină. Trebuia să o facă, deoarece Westmorland se trezise mult mai energic decât în ziua precedentă. Se ridicase să mănânce şi apoi spusese că voia să facă baie. Kitty îi zisese lui Angus, valetul principal, să îl ajute, şi o trimisese pe Georgiana afară din casă.

Spera că asta avea să o ajute să nu înnebunească.

Trecuseră cinci zile de la apariţia nefericită a marchizului. Nu erau semne de recuperare a memoriei, dar sănătatea i se ameliora. Doctorul Elton spusese că se afla în afara pericolului şi plecase acasă în acea dimineaţă, ceea ce era o binecuvântare. Bărbatul vorbea într-adevăr prea mult, deşi marchizul îl putea reduce la tăcere cu o privire pătrunzătoare şi cu un singur cuvânt autoritar.

Marchizul. Ea închise ochii strâns. Trebuia să nu se mai gândească la el aşa, pentru că fusese cât pe ce să spună asta cu voce tare. Era destul de ciudat să îl strige Sterling, dar el dorea ca ea să-i spună Rob, sau Robert, care era, de fapt, numele său real.

Printr-o întâmplare nefericită, Robert era şi numele lui Sterling. Westmorland nu avea de unde să ştie că ea aşteptase cu nerăbdare să îi spună lui Sterling Robert în intimitatea propriei case, după căsătorie. Nu era la modă, şi Sterling se uitase surprins când ea îl întrebase, dar prietenele Georgianei erau în relaţii atât de intime cu soţii lor, încât şi ea voia la fel. La urma urmei, el îi spunea uneori Georgie, ceea ce era, cu siguranţă, mult mai familiar – şi părea a fi numele unui băieţel.

Acum însă, Westmorland insista să-i spună Rob, în timp ce Sterling, actualul ei logodnic, cel adevărat, râsese numai şi fusese de acord doar pentru că aşa îşi dorea ea. Westmorland îi ceruse asta cu atâta speranţă, încât ea se simţea din ce în ce mai prost evitându-l, deşi nu făcea decât să adauge şi mai multă nelinişte la grămada deja enormă pe care o căra.

Poate se înşelase. Poate nu era cu adevărat Lord Westmorland. Acest bărbat nu semăna deloc cu arogantul şi dispreţuitorul marchiz pe care îl întâlnise la Londra, care

urmărea înalta societate ca o panteră plictisită în căutarea prăzii. Probabil îngrijea un bărbat complet diferit. Ideea aproape o înveseli, deoarece nu ştia cum să se comporte cu un Westmorland recunoscător, prietenos şi fermecător.

Nu ar fi o glumă teribilă la adresa ei? Dacă avea să se dovedească a fi un bărbat normal, decent, care se întâmpla să semene cu Lord Westmorland… foarte mult… însemna că ea minţise şi se înjosise fără motiv.

— Georgiana! strigă o voce în spatele ei. Unde eşti?

Ea răspunse vinovată:

— Aici!

— Te bucuri de puţin soare? Kitty se opri lângă ea şi ridică privirea spre cer, inspirând adânc. După atâtea zile înăuntru, probabil tânjeai după el.

Georgiana zâmbi trist. Era captivă în acea cameră din cauza propriilor acţiuni stupide.

— Nu mi-aş dori să fiu în alt loc!

Kitty îi atinse braţul cu compasiune, fără îndoială considerând-o extrem de devotată bărbatului rănit.

— Ştiu. O femeie poate suporta orice de dragul bărbatului pe care-l iubeşte. Şi eu aş face acelaşi lucru pentru Charles.

Georgiana încercă să nu se simtă jenată.

— Apropo de Charles… Kitty coborî vocea, iar Georgiana se încordă. Am primit o scrisoare de la el chiar în această dimineaţă. A făcut ceea ce m-am temut – a pariat dincolo de posibilităţi. A pus casa asta ca mizã la un joc de cărţi cu Lord Westmorland.

O, Doamne! Georgiana se întreba dacă Kitty avea să o împuşte şi pe ea dacă avea să descopere adevărul.

— Atunci, Charles se întoarce acasă? întrebă ea, încercând să arate ca şi când ar spera asta, nu ca şi când ar fi îngrozită cu toată fiinţa ei.

— Nu! Pe chipul lui Kitty apărură nişte linii implacabile, în timp ce privea nişte păsări aterizând în fântâna din centrul grădinii. Are alte lucruri de rezolvat în Londra. Domnul Jackson i-a trimis instrucţiuni. Un zâmbet prudent, discret, îi curbă uşor buzele. Şi cred că înţelege

panica pe care a provocat-o aici şi îşi doreşte să aştepte furtuna în altă parte.

Slavă Domnului!

— Tipic bărbătesc, spuse Georgiana voioasă. Să declanşeze o furtună şi apoi să nu îşi dorească să fie prins de ea.

Kitty râse.

— Ce deşteaptă eşti! Te va ajuta atunci când te vei mărita cu Lord Sterling. De fapt, am venit să-ţi spun că-şi vrea hainele. Lucy a spălat ce a putut, dar cămaşa lui a fost distrusă irecuperabil. Să-l trimit pe Angus să-i găsească bagajele şi să ia una nouă?

Coburii lui Westmorland se aflau în camera Georgianei, unde orice urme identificabile sau materiale puteau fi ascunse în siguranţă privirii. Cum nu părăsise camera bolnavului decât atunci când fusese nevoită, acestea se aflau tot acolo, cu secretele nederanjate.

— Nu, nu, spuse ea repede. Îi voi aduce eu una. Deşi mă îndoiesc sincer că doctorul Elton îl vrea dat jos din pat. Şi ce motiv să aibă să vrea să se îmbrace când nu se poate da jos din pat?

Kitty zâmbi.

— O, draga mea, ai multe de învăţat despre bărbaţi! Charles, cu cât este mai bolnav, cu atât este mai hotărât să se ridice din pat şi să-şi vadă de treabă ca şi cum nimic nu l-ar deranja. Pe de altă parte, o simplă răceala îl pune la pat. Presupun că Lord Sterling a înnebunit puţin din cauza faptului că a stat închis atât de mult.

— Abia poate sta treaz timp de o oră.

— Poate ar trebui să mergi să vorbeşti cu el, răspunse Kitty. L-am auzit bătându-l la cap pe Angus să-i aducă un scaun cu rotile ca să-l scoată din casă.

Ca şi cum Kitty ar fi avut aşa ceva în casă. Chiar şi fără să îşi fi recăpătat memoria, Westmorland îi ignora încă pe ceilalţi cu aroganţă. Georgiana îşi reaminti că aceasta era crucea ei, că ea o crease şi şi-o pusese singură pe umeri. Se îndreptă şi se întoarse spre casă.

— Îi voi spune, promise ea, şi speră că Kitty avea să

interpreteze teama din vocea ei drept îngrijorare.

Nu putu găsi bagajele în camera ei. O clipă, aproape că i se opri inima. Dacă Angus venise să le ia, marchizul cotrobăia probabil prin bagaje chiar în acest moment, găsind cine ştie ce lucru care i-ar fi putut aminti de cine era cu adevărat.

După un moment de căutări frenetice, găsi bagajele sub o masă. Nadine, camerista ei, probabil le împinsese acolo, pentru a nu sta în drum.

Cerule! Uitase de Nadine, care ştia foarte bine cum arăta Sterling. Nadine nu mersese în camera bolnavului – în calitate de cameristă a unei lady, era sub demnitatea ei să aibă grijă de bolnavi –, dar, dacă l-ar vedea, ar şti imediat că Georgiana minţise.

Georgiana îşi acoperi faţa cu ambele mâini. Va trebui să facă o înţelegere cu Nadine pentru a evita să strice totul. Minciuna prostească pe care o spusese devenea din ce în ce mai inoportună.

Inspiră adânc şi expiră. Gata cu gândurile. Avea să trateze cu Nadine mai târziu. Desfăcu legăturile desagilor şi căută înăuntru, simţindu-se brusc temătoare şi ciudat de curioasă în timp ce atingea bunurile marchizului.

Nu adusese multe cu el. Haine, toate şifonate după ce fuseseră îngrămădite în desagi. Puse deoparte o cămaşă curată, apoi îşi dădu seama că el va avea nevoie şi de alte haine. Privi o clipă peretele, calmându-şi nervii. „Ce proastă eşti!” îşi spuse ea. „Acum, trebuie să pui mâna şi pe lenjeria lui intimă”.

Spunându-şi că erau numai bucăţi de bumbac şi mătase, adăugă şosete şi pantaloni grămezii. Dacă ar fi spus adevărul, Angus s-ar fi ocupat de asta. De fapt, el ar putea face restul. Scoase toate hainele şi le puse deoparte. Cu o privire furişă la uşa încă închisă, îşi îndreptă atenţia spre ceea ce rămăsese.

Un pistol, pe care ar fi trebuit să-l fi avut mai la îndemână. O geantă mică din piele, cu un blazon încrustat, în care se afla briciul. Un penar cilindric cu instrumente de scris şi hârtie. Un briceag mic căzu din el, iar Georgiana îl

ridică, uşor surprinsă. Nu se gândise la Westmorland ca la genul căruia îi plăcea să scrie, dar rezervase un spaţiu generos în bagaj pentru asta. Lângă se afla un jurnal, şi, deşi nu îndrăzni să-l citească, scoase documentul care ieşea în evidenţă din copertă. Îl deschise şi citi suficient pentru a-şi da seama că era actul de proprietate al reşedinţei Osbourne.

Inima aproape că-i sări din piept. Venise să-i dea afară, înarmat cu actul de proprietate. Toată animozitatea ei, care se mai stinsese ca urmare a rănii grave, ieşi la suprafaţă. Ticălosul!

Ei bine! Nu avea să-i permită să o facă, nu după ce-şi minţise prietena pentru el, după ce îl îngrijise cât fusese inconştient şi după ce trebuia să se mai dea şi drept logodnica lui. Luă actul de proprietate şi-l ascunse sub ciorapi, acolo unde pusese deja inelul cu sigiliu.

Nu mai era nimic în desagi. Avea bagaj pentru numai câteva zile. Probabil fusese foarte încrezător în abilitatea lui de a o arunca pe Kitty, cu familia ei, în stradă.

Asta dacă nu cumva în urma lui venea o trăsură.

Îşi imagină o trăsură plină cu vreo şase dintre prietenii lui aroganţi şi scandaloşi. Aceştia aveau să ceară să-l vadă. El şi-ar putea recupera memoria la vederea lor. Kitty ar putea lua puşca şi i-ar împuşca pe toţi, şi apoi, foarte posibil, ar întoarce arma spre *ea.* O, Doamne, de ce nu se gândise la asta înainte?

— Aveţi nevoie de ajutor, milady? întrebă Nadine în spatele ei.

Georgiana tresări violent şi se întoarse.

— De ce te furişezi aşa în spatele meu?

Nadine clipi surprinsă.

— Nu m-am furişat! Angus m-a trimis să vă întreb dacă aţi găsit hainele lui Lord Sterling.

— După cum bine vezi, le-am găsit! Ridică în braţe grămada de haine, mai puţin cele câteva lucruri pe care le pusese deoparte, şi i-o dădu cameristei. Ai grijă să fie spălate şi călcate! Se află într-o stare jalnică după ce au fost îngrămădite în desagi.

— Da, milady!

Nadine le luă şi dispăru.

Georgiana îşi frecă tâmplele cu degetele tremurânde. Situaţia îi scăpa din mâini. Trebuia să se gândească iute cum să procedeze în privinţa lui Nadine. Şi în privinţa actului de proprietate. Şi în privinţa posibilităţii ca prietenii lui Westmorland să apară. Şi a şanselor ca el să-şi recapete memoria. Şi, desigur, trebuia să se gândească şi la problema principală, aceea de a ieşi din încurcătura pe care o crease.

Era suficient pentru a o face să-şi dorească să plece la Londra şi să revină sub supravegherea atentă a însoţitoarei ei, Lady Sidlow. Momentan, nu părea să fie capabilă să aibă grijă de ea însăşi.

Capitolul 8

Bătu la uşa bolnavului şi o deschise atunci când auzi o invitaţie înăbuşită. Se opri apoi brusc, cu gura căscată. Westmorland se dăduse jos din pat.

Se ţinea de stâlpul patului, palid şi tremurând, într-un halat albastru, dar chipul lui fu luminat de un zâmbet de triumf când o văzu.

— Bună dimineaţa, draga mea!

— L-ai tuns, spuse ea prosteşte, privind spre Angus.

Westmorland îşi trecu mâna prin păr.

— Era un coşmar. A fost mai uşor să-l tund.

Georgiana simţi o apăsare ciudată în piept. Când părul lui era lung şi dat pe spate, prins într-o coadă, i se scoteau în evidenţă liniile aspre ale maxilarului şi ale nasului. Cu el lung, părea rece şi prădalnic, precum unul dintre îngerii lui Lucifer. Tuns scurt, îi cădea pe frunte uşor ondulat şi îl făcea să pară mai tânăr şi mai abordabil.

Şi, Cerule, era mai înalt decât şi-l amintea ea.

Şi avea umerii mai laţi.

— Nu îţi place? întrebă el în timp ce ea se holba ca o

prostovană.

Se scuturã. Nu ar fi trebuit să conteze dacă se tundea, dacă îşi punea un inel în ureche, ca piraţii, sau dacă începea să poarte pieptar şi colanţi ca Henry al VIII-lea. Era acelaşi, îşi spuse ea, sperând să fie adevărat.

— Este diferit, zise ea vag. Şi de ce te-ai dat jos din pat? Doctorul Elton…

— Dă-l încolo! Marchizul inspiră adânc şi îşi îndoi mâna, apoi dădu drumul stâlpului, stând nesigur, dar fără susţinere. Trebuia să mă dau jos din pat înainte să înnebunesc.

De parcă nu dădea bătăi de cap chiar şi când zăcea în pat. Ea aruncă spre Angus hainele pe care le avea.

— Mi-au spus că vrei să te îmbraci, dar nu cred că eşti suficient de întremat pentru a te da jos din pat. Abia stai în picioare fără să te sprijini de stâlp.

— Probabil că nu, recunoscu Westmorland.

— Te rog, întoarce-te în pat, înainte să cazi şi să te răneşti din nou.

Buzele lui se strânseră într-o linie subţire.

— Înnebunesc, zise el. Pot ajunge în grădină să stau puţin acolo. Văzându-i chipul, gura i se strâmbă. Te rog, draga mea!

Ea îl privi pe Angus, care îi evită prudent privirea. Toţi considerau că era responsabilitatea ei, deoarece credeau că era viitoarea lui soţie.

— Dacă aşa vrei, spuse ea oftând şi plecă.

Când uşa se deschise iar, el era bărbierit şi complet îmbrăcat. Ar fi trebuit să semene mai mult cu arogantul Marchiz Machiavelic pe care-l cunoscuse ea la Londra, dar, în schimb, arăta, dacă asta era posibil, cu totul diferit de acea persoană. Îi oferi un zâmbet nesigur.

— Arăt mai bine acum?

Deşi palid şi cu vânătăi, arăta mult mai bine. Era, se gândi ea, fără îndoială frumos.

— Ar trebui să fii în pat, spuse ea, simţindu-se arţăgoasă.

El zâmbi.

— Sunt o mare pacoste, nu?

„Nici n-ai idee”, se gândi ea.

— Nu cred că ar trebui să mergi afară.

— Numai câteva minute, se rugă el. Cu un braţ sprijinit de perete, se întinse şi-i luă mâna, ducându-i-o la buze. Vino cu mine dacă eşti îngrijorată. Promit să mă comport cuviincios, Georgiana!

În acel moment, Kitty apăru de după colţ. La vederea lor, aparent prinşi într-o conversaţie intimă, ea zâmbi larg.

Surprinsă, Georgiana zâmbi stânjenită şi îi permise lui Westmorland să-i sărute mâna. Era un sărut gingaş, trebuia să recunoască. Îi cuprinsese degetele cu uşurinţă şi le dădu drumul repede.

— Cum pot refuza, când mi-o ceri atât de galant?

— Este minunat să te văd din nou pe picioare, Lord Sterling, zise Kitty şi li se alătură.

Ceva apăru pe chipul lui, dar răspunse politicos:

— Mulţumesc, doamnă, pentru ospitalitate. Îmi cer scuze pentru deranjul pe care l-am provocat. De fapt, speram să mă pot bucura puţin de grădină. Am fost mereu mai fericit afară decât înăuntru.

— Desigur, spuse Kitty cu căldură. Şi Georgiana este la fel. Permiteţi-i lui Angus să vă însoţească.

El ezită.

— Poate Lady Georgiana îmi va oferi braţul.

— Sunt convinsă că o va face, spuse Kitty râzând. A fost foarte dedicată, să ştii!

Georgiana îşi dori ca prietena ei să se întoarcă la legănat bebeluşul, la planificat meniul sau la orice altceva, în loc să o împingă spre Westmorland. „Robert”, îşi spuse ea. „Rob”. Oricât de mult o chinuia să-i spună pe nume, era mult mai bine decât să-i dezvăluie accidental identitatea.

— Atunci, mai bine am pleca, zise ea. Nu-mi place că te-ai ridicat şi că ai luat-o din loc atât de devreme, Rob, dar văd că nu te voi putea face să te răzgândeşti.

Ochii lui de un căprui strălucitor se aprinseră. Ea îşi dădu seama că el era nerăbdător să plece.

— Am învins-o, spuse el făcându-i cu ochiul lui Kitty,

care îi răspunse Georgianei cu un zâmbet amuzat.

Georgiana îi permise să o ia de braţ. El se clătină de la primul pas, sprijinindu-se şi mai mult pe ea, iar ea se poticni sub greutatea lui.

— Poate ar trebui să vină Angus… începu Kitty.

— Pot să o fac.

Rob se îndreptă, deşi Georgiana îi simţi tremurul. Fără să se gândească, ea îl sprijini cu tot trupul. Ştia cum e să vrei să dovedeşti ceva şi, cumva, hotărârea lui o făcu să vrea să-l ajute. Împreună ajunseră în grădină.

Când ajunseră la capătul scărilor, braţul lui era trecut peste umerii ei. Ajunşi la uşă, braţul ei era pe după mijlocul lui. Ea putea simţi efortul incredibil pe care el îl depunea, fără o şoaptă sau o văicăreală, iar asta o făcu să-l ajute mai cu drag.

— Poate că ai avut dreptate, spuse el fără aer, căzând zgomotos pe banca din grădină. A fost mai anevoios decât m-am aşteptat.

— Şi acum va trebui să faci acelaşi drum înapoi.

Se aşeză la capătul celălalt al băncii, încercând să înlăture senzaţia trupului său lipit de al ei. Umărul ei încăpuse perfect sub braţul lui, şi, chiar şi după câteva zile în pat, era ferm şi solid.

— Nu în următoarea jumătate de oră – şi va merita. Îşi ridică faţa spre soare şi inspiră, cu ochii închişi. Trebuia să ies din acea cameră.

Ea simţi compasiune. Când îl privi însă, imaginea lui stând cu capul pe spate şi cu ochii închişi o tulbură. În părul lui brunet erau accente roşietice, şi arăta atât de puternic şi de împăcat, în ciuda vânătăilor. Se concentră la aranjarea fustei pe genunchi.

— Mă înnebuneşte faptul că nu-mi pot aminti nimic, spuse el. Avea ochii încă închişi, dar Georgiana se înroşi vinovată. Spune-mi despre tine!

Ea se uită cu jind la poartă. Ce ar face ceilalţi dacă ar pleca pur şi simplu pe jos până la Maryfield şi s-ar urca într-o diligenţă spre Londra? Nu găsise încă nicio cale de scăpare din situaţia asta imposibilă, iar dacă el începea să

pună întrebări…

— Georgiana? Ea tresări. El o privi îngrijorat. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, spuse ea cu un zâmbet care spera să pară relaxat. Absolut nimic!

— Serios? El se apropie puţin, cu chipul posomorât, dar cu o expresie oarecum poznaşă. Văd că te pun la mare încercare.

„Nu din motivul pe care îl bănuieşti”.

— Ce te face să spui asta?

— Hmm. Faptul că a trebuit să implor pentru a ieşi câteva minute. Se întoarse spre el indignată, iar el râse, cu ochii dansând.

— Ar trebui să fii înăuntru, spuse ea cu un zâmbet ezitant. Ştii şi tu asta. Nu mă acuza că sunt crudă şi nepăsătoare la suferinţa ta.

— Crudă! Niciodată! Îi prinse mâna şi i-o sărută înainte ca ea să îşi dea seama că avea să o facă. Şi nimeni nu te-ar putea numi nepăsătoare după tot ce ai făcut pentru mine.

Pentru a se proteja de consecinţele propriilor minciuni. Jenată, îşi trase mâna din a lui.

— Ţi-a fost frică? întrebă el după o clipă.

— Atunci când te-am găsit pe jumătate mort în drum, plin de sânge, fără să te trezeşti câteva zile? Desigur!

O clipă, el păstră tăcerea.

— Eşti furioasă pe mine.

Râse iar, de data asta mai forţat.

— Nu fi ridicol!

— Îmi dau seama, spuse el încet.

Georgiana se pregăti de ceartă, apoi renunţă.

— Din câte îmi pot da seama, eşti onestă şi sensibilă, continuă el. Deşi a fost şocant şi supărător, pare puţin probabil să fii furioasă pe mine pentru că am fost atacat şi jefuit.

— Sigur că nu am fost, protestă ea. Nu este vina ta!

— Asta înseamnă că eşti supărată din alt motiv, continuă el. Din cauza a ceea ce am făcut înainte. Ce a

fost?

Nu avea cum să răspundă la asta.

— Am fost rece? Sau nepăsător? insistă el.

Dacă trebuia să fie sinceră, erau prea multe de ignorat.

— Da, izbucni ea. Chiar ai fost.

O cută îi apăru pe frunte.

— De aceea am venit să te văd? Să mă revanşez?

— Nu ştiu, spuse ea, încă sinceră. Nu ştiu motivul vizitei tale.

— Trebuie să fi fost din această cauză, spuse el, aproape ca pentru sine. Altfel, de ce aş veni la Derbyshire?

Ea se încordă, temându-se că el şi-ar fi putut aminti de ce venise la Derbyshire.

— Ţi-ai amintit că îţi place să stai afară, spuse ea pentru a-l distrage. E ceva!

— Îmi amintesc cum să merg şi cum să mă îmbrac singur, zise el laconic. Pare ceva nesemnificativ comparativ cu celelalte. Cum ne-am cunoscut?

Georgiana strânse din dinţi până când urechile începură să o doară, sub masca unui zâmbet. Până acum, se sprijinise pe adevăr – adevărul privind relaţia ei cu Sterling. De data aceasta însă, nu putea funcţiona. Moşia tatălui ei se învecina cu cea a tatălui lui Sterling, şi ei se cunoşteau de când erau copii. Era îndrăgostită de el aproape de când se ştia. Faptul că el îngenunchease şi o ceruse în căsătorie păruse ceva ce fusese predestinat de la facerea lumii.

Nu-i putea spune asta lui Westmorland, deşi nu era o trădare în plus la adresa lui Sterling.

— La Londra, spuse ea evaziv, sprijinindu-se pe o versiune denaturată a adevărului, ca şi cum s-ar fi referit la marchizul de Westmorland şi la ea. La un bal. Nu-mi amintesc prea bine.

— Ah! Păru mâhnit. Nu am făcut o impresie bună la prima vedere.

— Nu neapărat, recunoscu ea.

Pe chipul lui apăru o expresie hotărâtă.

— Spune-mi! Nu-mi ascunde nimic! Urăsc să simt că între noi este ceva neplăcut, fără să ştiu ce este.

O, Doamne! îşi frecă nervoasă palmele pe fustă. Minciuni, minciuni, minciuni.

— Nu vreau asta. Este neplăcut!

— Mă aştept să fi fost, spuse el, privind-o deopotrivă cu regret şi îndrăzneţ.

Ea aproape zâmbi.

— Te-am călcat?

Ea tresări uimită.

— Ce? Nu!

— Am vărsat şampanie pe rochia ta?

— Nu!

— Am uitat să te invit la dans? Putea avea cea mai seducătoare expresie. Cine l-ar fi crezut în stare pe Marchizul Machiavelic? Orice ar fi fost, am fost un prost!

Amuzamentul ei şovăitor se ofili şi dispăru. Ar mai fi spus asta dacă şi-ar fi amintit, aşa cum o făcea ea, că o crezuse înfumurată şi superficială la acel bal, cum mult timp în urmă? Că nu s-ar fi gândit niciodată să invite la dans o fată ca ea, cu atât mai puţin să-i aducă şampanie?

— Nu te mai frământa, spuse ea, privind într-o parte. Eu nu o fac.

— Nu îmi va da pace, dar voi înceta cu întrebările. Îi acoperi mâinile cu a lui. Ai o inimă bună, draga mea!

Ea nu ştia cum să răspundă. Crezuse că era o laşă şi o proastă şi că, probabil, înnebunise. În fiecare zi căuta o modalitate de a desface acest nod şi, cumva, în schimb, în fiecare zi devenea şi mai strâns... iar ea îl simţea de parcă era în jurul gâtului ei.

— O prostuţă, mai degrabă, spuse ea, încercând să nu se gândească prea mult la asta. Asta pentru că te-am lăsat să ieşi, când, de fapt, ar fi trebuit să stai în pat, să te odihneşti şi să te refaci.

El zâmbi, arătând ca un băieţandru căruia i se făcuse voia.

— Te-am convins!

— Nu te-aş putea lăsa aici să te împiedici şi să cazi în

nas, spuse ea aspru. A fost suficient să te văd o dată mânjit de sânge şi inconştient, mulţumesc!

— Este o performanţă pe care nu aş vrea să o repet, recunoscu el. Nici măcar de dragul celei mai frumoase infirmiere din lume.

Ea râse.

— Kitty va fi încântată să audă! Trebuie să te avertizez, este deja măritată.

— O să continui să mă tachinezi, spuse el amuzat. Nu m-am referit la Lady Winston, şi ştii asta.

Georgiana făcu ochii mari şi se afundă iar în adevăr.

— De ce ar trebui să cred că te-ai referit la mine? Niciodată înainte nu mi-ai spus ceva atât de flatant.

— Nu? râse, apoi se opri. Este adevărat? Nu poate fi adevărat!

„O, este!” Zâmbind larg, ea doar ridică din umeri.

— Nu, spuse el iar, de data aceasta părând de-a dreptul şocat.

— Nu contează, spuse ea repede.

Era tulburător să-l vadă atât de îngrozit. Dacă el ar fi continuat să râdă, ar fi domolit îngrijorarea supărătoare pe care ea o simţea din cauza faptului că el părea foarte diferit de bărbatul pe care îl cunoscuse în Londra… numai de la distanţă, dar suficient de bine încât antipatia ei pentru el să fie perfect justificată.

— Ba sigur că da! Se apropie de ea. Nu crezi că te consider frumoasă?

Ea se înroşi.

— Sunt sigură că nu ştiu…

El se întinse spre ea şi-i întoarse chipul spre el.

— Eşti cea mai încântătoare femeie pe care am văzut-o în viaţa mea. În timp ce-i studia chipul, ochii lui erau aproape aurii. Chiar dacă nu mi-ai fi salvat viaţa, tot aş fi crezut asta.

Georgianei i se spusese de multe ori că era încântătoare, drăguţă, ba chiar frumoasă, la fel de uimitoare ca o prinţesă şi la fel de senină ca o zi de vară. Niciunul dintre aceste complimente nu o lăsaseră fără

cuvinte, aşa cum o făcuse acesta.

— Tu… te-ai lovit la cap, spuse ea nesigură. Destul de tare.

El zâmbi. Zâmbetul lui era strâmb, constată ea. Un colţ al gurii era mai ridicat decât celălalt, iar ochii lui se încreţeau inegal. Acest lucru îi făcea chipul frumos chiar şi mai adorabil. Ea constată alarmată că începuse să-l placă pe Lord Westmorland. Cel puţin, pe acest Westmorland, care nu-şi amintea că o considerase înfumurată şi superficială, căruia îi plăcea să stea afară, care o considera frumoasă.

— Nu am fost lovit atât de tare încât să orbesc, şopti el.

— Nu eu ţi-am salvat viaţa, răspunse ea, agerimea minţii ei fiind zdruncinată de privirea lui fascinantă. Adam a făcut-o.

— Serios? Se aplecă mai aproape. Nu Adam a decis să mă aducă aici, nu el e cel care mi-a şters sângele de pe capul spart, care a stat lângă patul meu zi şi noapte.

— Ei bine… sigur că nu. El este grăjdar, are responsabilităţi faţă de cai…

— Nu m-a ajutat Adam să merg afară, doar pentru că am vrut asta, deşi a fost prostesc să mă dau jos din pat atât de curând.

Ea zâmbi fără voie.

— Sună mai mult a complice decât a salvator.

El râse silenţios.

— Nu l-am văzut deloc pe Adam… din câte îmi amintesc. Deşi nu-mi amintesc prea multe, ştiu clar că ai fost acolo de fiecare dată când am deschis ochii.

— Desigur, spuse ea vag.

Trebuia să fie acolo, în caz că îi reveneau memoria şi vechea personalitate maliţioasă. Acum însă, tot ce putea vedea era modul în care ochii lui râdeau la ea şi modul în care se uita la ea de parcă era pe cale să… Să o sărute.

— Sigur că am fost acolo, spuse ea grăbită, ridicându-se imediat, îngrozită în sinea ei când îşi dădu seama că se aplecase spre el. Fără îndoială, înnebunise. Nu voia să-l

sărute, nu putea, sub nicio formă, să-i permită să o sărute. Nu mi-i imaginez pe servitorii lui Kitty stând cu tine toată noaptea, nu? Toţi ai treburi de făcut.

Ea se ţinu ocupată cu aranjarea unor cute inexistente ale fustei, dar îl simţi dând înapoi. Dezamăgirea lui era palpabilă.

— Apreciez însă foarte mult, spuse el, iar în vocea lui nu se mai simţi acel ton jucăuş de mai înainte. Mulţumesc!

„Nu mi-ai mulţumi dacă ai şti adevărul”.

— Ooo, spuse ea râzând forţat. Nu ar trebui să-mi mulţumeşti!

— Poate nu, replică el cu o şovăială evidentă.

Ea râse iar, dar se opri atunci când el îşi apăsă tâmpla cu o mână.

— Te doare capul?

— Nu mai mult decât de obicei. Închise ochii strâns. La fel ca în ultimele două zile, oricum.

Ea se ridică imediat.

— Gata! Pur şi simplu, trebuie să mergi înapoi înăuntru.

— Poate ar fi mai bine mai la umbră, bâigui el.

Capul îi căzu şi el alunecă pe bancă, iar ea, cu un strigăt îngrozit, se repezi spre el, sprijinindu-l în timp ce striga după Angus.

— Mă simt deja mult mai bine, se auzi vocea lui înăbuşită.

Mâinile lui îi atinseră şoldurile.

Georgiana se înroşi. Pentru a evita ca el să cadă, îşi trecu braţele în jurul umerilor lui, faţa lui fiind lipită de pieptul ei. Dacă nu i-ar fi simţit mâinile tremurând în timp ce se ţinea de ea – pentru sprijin la fel de mult ca pentru orice altceva –, i-ar fi dat drumul, chiar dacă ar fi căzut în glicină. El însă tremura, şi respiraţia lui era greoaie, iar, după ce Angus apăru în grabă, Rob nu scoase un sunet de protest când fu dus înapoi în casă, în timp ce Georgiana mergea înainte, deschizând uşile în calea lor.

Numai când ajunse în casă, mai palid şi mai slăbit, înţelese ea cât de rău se simţea el. Angus abia reuşi să

aducă ligheanul înainte ca Rob să se aplece peste marginea patului şi să verse violent.

— Nu ar fi trebuit să permit asta! Luă un prosop pentru a-i curăţa faţa în timp ce Angus îndepărtă ligheanul. Ce greşeală! Acum, te simţi iar rău, şi asta din cauza câtorva minute la soare.

— Nu a fost numai atât, spuse el. Sorbi din ceaşca de ceai pe care ea i-o ţinea la gură, fără să protesteze din cauza laudanumului pe care ea îl adăugase în grabă. Pentru câteva minute, m-am simţit în pielea mea. A meritat!

— Iar acum, m-ai speriat iar de moarte.

Disperată, se lăsă pe scaunul de lângă pat. Nu se aşteptase să se simtă atât de responsabilă pentru el. Mâinile îi tremurau şi inima îi bătea cu putere de teamă că era posibil ca el să fi suferit o cădere din cauza unei simple vizite în grădină. O vizită pe care ea ar fi putut-o evita şi pe care, totuşi, o permisese, deoarece se lăsase convinsă de dorinţa de pe chipul lui.

Zâmbind slab, el se lăsă pe spate şi îşi trecu o mână peste faţă.

— Îmi pare rău pentru asta, iubito, dar tot a merita. Eşti încântătoare în lumina soarelui.

Adormi apoi înainte ca ea să îşi poată reveni din şocul cuvintelor lui.

Georgiana îl privi, fără să ştie ce să facă. Nimic nu mergea conform planului – nu că ar fi plănuit ceva din toate asta, dar lucrurile nu mergeau aşa cum se aşteptase. Chiar şi fără amintiri, Westmorland rămăsese aceeaşi persoană. Se putea schimba întreaga personalitate a unui om din cauza unei lovituri la cap? Fără să se gândească, se aplecă deasupra lui, căutând un indiciu că făcuse o greşeală – că nu era Lord Westmorland, ci un al bărbat, mai blând şi mai amabil.

Nu că ar fi permis vreunui alt bărbat să o sărute.

Georgiana tremura. Se îneca şi nu ştia cum să scape. Lady Sidlow o avertizase că, pentru o fată, imaginaţia era un lucru periculos, iar ea răsese mereu. Cine ar fi crezut că vorbele contesei aveau să se dovedească îndreptăţite?

Cum de sfârşise prin a-şi minţi buna prietenă, pe Kitty, iar acum contempla ideea de a-şi trăda adevărata dragoste – pe Sterling? Oricât de rele erau minciunile, o parte din ea se înfiora când îl auzea pe Rob spunându-i că o găsea frumoasă – lucru trădat de interesul din privirea lui – şi se întreba cum ar fi dacă el s-ar apleca în faţă şi ar săruta-o. Ea nu sărutase pe nimeni în afară de Sterling.

Acum, acest bărbat – Marchizul Machiavelic, dintre toţi oamenii – o făcea să îşi pună întrebări.

Ochii ei alunecară înspre gura lui. Numai asta putea vedea, căci braţul lui îi acoperea ochii. Cum ar fi să-l sărute? Poate că raţiunea avea să împiedice acest lucru, dar mintea ei nu înceta să se gândească la asta. Săruturile lui Sterling erau delicate şi tandre. Bucuria venea din îmbrăţişările lui, chiar dacă numai pentru o clipă. Lady Sidlow se făcea că nu vedea, astfel încât avea câteva momente singură cu Sterling, când el o putea săruta.

Kitty era mult mai relaxată ca însoţitoare. O lăsase pe Georgiana singură cu presupusul ei logodnic ore în şir – nu că ar fi fost de datoria ei să fie însoţitoarea cuiva, având în vedere că avea un copil în grijă şi o casă de administrat. În plus, având în vedere cât de bolnav fusese Rob, riscul de a se întâmpla ceva indecent între ei era minuscul. Şi Georgiana, ştiind că acesta nu era logodnicul ei, se aşteptase ca ultimul lucru din lume la care să se gândească ar fi să-l sărute pe marchiz.

Dar iat-o acum stând la căpătâiul lui, holbându-se la gura lui şi punându-şi întrebări.

Îi spuse lui Angus să-i asigure confortul suferindului şi plecă.

Avuse aproximativ două minute de linişte înainte ca o altă problemă neplăcută să-şi scoată capul la iveală.

— Lucy mi-a spus că Lord Sterling e cel bătut măr şi care şi-a pierdut memoria, remarcă Nadine.

Georgiana tresări. Abia închisese uşa camerei sale şi începuse să se gândească serios să se baricadeze acolo.

— Dumnezeule, Nadine, mă sperii la orice pas astăzi!

Nadine era aproape de vârsta Georgianei şi o însoţise

de când aceasta din urmă terminase şcoala. Nadine se pricepea foarte bine la coafat şi la cusut şi avea un caracter neînfricat, îndrăzneţ, care se dovedise valoros. La orice lucru nepotrivit pe care Georgiana dorea să-l facă Nadine era dispusă să ajute şi să participe – contra unui preţ modest. Putea Nadine să cumpere ultimul roman al Minervei Press sau un ziar de scandal în drum spre casă, după ce cumpărase ciorapi noi şi dantele? Putea, în schimbul a şase penny. Putea ea să ascundă această achiziţie de Lady Sidlow şi să îşi asume vina pentru prezenţa ei în casă? Putea, pentru alţi şase penny. Putea ea să şterpelească scrisori, să cumpere gravuri indecente şi să mintă pentru Georgiana când aceasta trebuia să se furişeze afară? O făcea mereu – ceea ce era minunat dar mereu contra unui preţ – care crescuse repede. Şi acum, evident, îl văzuse pe Lord Westmorland.

— Nu aş fi ghicit niciodată că sunt doi de Lord Sterling în Marea Britanie, continuă Nadine în timp ce împacheta hainele. Unul cu câţiva centimetri mai înalt, cu părul mai închis la culoare şi cu batiste cu monograma W…

Georgiana se apropie de uşă.

— Şştt! Nu mai spune o vorbă!

Camerista tresări.

— Sigur că nu, milady! Presupun că ai un motiv bun să o minţi pe Lady Winston şi să-i spui că l-a primit în casă pe Lord Sterling în loc de altcineva. Cineva care, dacă ar trebui să ghicesc, este, de fapt, groaznicul şi detestatul Lord Wes…

— Zece penny, bolborosi Georgiana panicată. Pentru a ţine secretul.

Nadine se opri, apoi termină de împăturit batistele.

— Cum vrei, milady!

— Mulţumesc!

Georgiana trecu ţanţoşă pe lângă ea, dar în sinea ei tremura. Mai primea bani abia peste două luni. Fratele ei strâns la pungă, Alistair, se întreba mereu cum puteau femeile să cheltuiască atât de mulţi bani şi nu-i dădea o leţcaie în avans. Acum, ea îşi cheltuise o mare parte din ei

acoperind minciunea ei stupidă pentru un bărbat pe care nici măcar nu-l plăcea.

— Dar de ce ai făcut-o, milady? Nadine aşează în sertar ultimul teanc de haine şi se întoarse. Credeam că-l dispreţuieşti pe Lord Wes…

— *Te rog* să nu rosteşti acel nume! ripostă Georgiana.

Nadine păru uluită.

— Dar împreună cu domnişoara Hotchkiss aţi convenit că era cel mai josnic individ şi mai mizer decât noroiul de pe pantofii voştri.

Georgiana se înroşi. Nadine le însoţise în acea călătorie cu trăsura, atunci când ea o consolase pe Joanna Hotchkiss spunându-i că remarcile tăioase ale lui Westmorland nu meritau lacrimile şi neliniştea Joannei.

— A spus nişte lucruri foarte neplăcute despre domnişoara Hotchkiss, şi încercam să o înveselesc.

— Deci nu-l dispreţuieşti pe mar…

— Nadine! exclamă Georgiana, cuvântul fiind între o şoaptă şi un strigăt. Privi neliniştită spre uşă şi îşi coborî şi mai mult vocea: Pentru următoarele câteva zile, este Lord Sterling, şi să nu îndrăzneşti să sufli o vorbă.

— Nu, milady, spuse Nadine, luată prin surprindere. Sigur că nu! Dar câte zile? Şi ce vei face dacă Lord St… cel adevărat decide să te viziteze? Sau să îţi scrie?

Georgiana îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Nu ştiu. Am spus numai că era… ştii tu… pentru a-i salva viaţa. M-am temut că Lady Winston l-ar fi dat afară.

Camerista o privi încurcată.

— Cu siguranţă, chiar dacă este un bărbat nepoliticos şi arogant, ea nu ar face asta cuiva atât de rănit.

Georgiana oftă.

— Ceva s-a întâmplat între Sir Charles şi… Neajutorată, arătă cu mâna spre camera lui Rob. A fost groaznic, şi Sir Charles a avertizat-o pe Lady Winston să nu-l primească dacă ar sosi…

Ea ezită, fără să vrea să întineze numele lui Kitty. Poate se înşelase în privinţa caracterului nemilos al lui Kitty şi poate fusese o proastă fără motiv. Cam târziu să se

gândească la asta…

— Sir Charles crede că marchizul va încerca să intre în posesia acestei case. Nu am ştiut ce ar face Kitty şi am spus că era Sterling înainte să mă pot gândi mai bine.

— Chiar ar da afară familia? suspină Nadine.

— Ei bine… înainte ca el să se trezească, Georgiana ar fi spus cu încredere deplină că Westmorland nu doar că era capabil de o astfel de cruzime, ci probabil se şi desfăta cu ea. Acum, nu mai era sigură. Probabil, insistă ea, atât pentru ea, cât şi pentru Nadine. La urma urmelor, a adus actul de proprietate.

Cu ochii mari de uluială, Nadine clătină din cap.

— Dar, milady… nu vei fi într-o mare belea dacă cineva descoperă adevărul?

Georgiana tresări.

— Sper să-l scot de aici înainte ca Lady Winston sau altcineva să suspecteze cine este cu adevărat.

Camerista se încruntă.

— Cum plănuieşti să faci asta, având în vedere că nu poate merge şi nici nu ştie cine este?

„Habar nu am”.

— Mă voi descurca, spuse ea cu o încredere pe care nu o simţea nici pe departe.

Capitolul 9

Meritase să meargă afară, dar numai într-o mică măsură. Migrena care apăruse în aer liber, sub glicină, se transformase într-un monstru cu dinţi lungi şi gheare ascuţite. Georgiana îl îndemnase să ia mai mult laudanum, şi, în disperare de cauză, o făcuse.

Probabil dormise mult timp. Când se trezi, camera era întunecoasă şi liniştită ca un mormânt. Simţi că era singur. Durerea de cap se mai atenuase. Întunericul infernal ajuta, deşi îl făcea să se simtă nesigur, pierdut şi debusolat. Cine era? Nu avea nicio idee şi începuse să creadă că nu-şi

dorea cu adevărat să afle.

Niciodată nu-i spusese logodnicei lui că era frumoasă. Asta ar fi fost justificat dacă ea nu ar fi fost, iar o asemenea afirmaţie ar fi fost un compliment fals. Dar, Dumnezeule, era – păr des, auriu, care se ondula în cârlionţi strălucitori în jurul gâtului, ochi de un verde prăfuit care puteau dansa de veselie şi se puteau întuneca de îngrijorare, o gură rozalie pe care el se gândea să o sărute de fiecare dată când o vedea.

Privirea alarmată atunci când se aplecase spre ea în grădină îl oprise. Ea nu îi împărtăşea interesul pentru sărut. Asta însemna că fie nu o sărutase vreodată, fie nu îi plăcuse atunci când o făcuse.

La naiba! Cum de distrusese astfel lucrurile cu femeia cu care avea să-şi petreacă restul vieţii? Ea refuzase să îi spună, şi, neliniştit, Rob simţise că era încă un răspuns care nu i-ar fi plăcut prea mult.

Îl deranja enorm că nu îşi putea aminti nimic despre relaţia lor, despre curtare… sau despre sentimentele ei. Poate era mai bine aşa, căci era clar că nu-i făcuse nicio declaraţie romantică, dar însemnă că nu avea habar ce simţea ea pentru el.

Uneori, când ea zâmbea şi râdea la tachinările lui, se gândea că relaţia lor se baza pe afecţiune. Fusese atât de devotată de la accidentul lui. Sigur că îi păsa de el. Trebuia.

Alteori însă, era o prăpastie între ei, şi se gândea că probabil era vorba despre o uniune aranjată, de afaceri, între străini.

I se părea însă în neregulă. Sigur i-ar fi spus dacă ea nu i-ar fi împărtăşit sentimentele. De ce s-ar fi prefăcut a fi o logodnică devotată? Iar dacă lui i-ar fi păsat atât de puţin de ea, de ce ar fi venit la Derbyshire pentru a se revanşa pentru orice neînţelegere ar fi avut?

Cea mai bună explicaţie pe care o putea formula era că logodna lor fusese aranjată amiabil. Dacă ar fi fost prinşi în vreun scandal şi obligaţi să se căsătorească, nu ar fi rămas logodiţi mai bine de doi ani. Ar fi ajuns în faţa vicarului într-o săptămână. Dacă mariajul era aranjat,

înţelegerile ar fi fost făcute înainte ca logodna să fi fost anunţată. Dacă exista însă ceva afecţiune, iar uniunea era potrivită, era posibil să fi fost făcută din convenienţă…

Rob suflă zgomotos, frustrat, privind în întuneric. Georgiana putea avea probabil zeci de pretendenţi. Era ceva nerespectabil în privinţa ei? Sau a familiei ei? Ea nu-l menţionase decât pe fratele ei, şi nu în termeni afectuoşi. Poate că restul familiei murise într-un scandal ruşinos. Poate că erau atât de scandaloşi, că trăiau încă, umblând haihui prin Italia, după ce-o lăsaseră în grija unui frate indiferent.

Uşa se deschise, iar Georgiana intră. Îşi putu da seama după parfumul ei şi după modul în care înainta silenţios prin încăperea întunecoasă.

— Sunt treaz, şopti el, zâmbind.

— Cum te simţi?

Mâna ei rece îi atinse fruntea o clipă.

— Mai bine. Acum, că eşti tu aici, adăugă el discret.

— Te pot ajuta cu ceva? Îţi e foame?

— Nu. Vrei să stai cu mine? Încercă să-şi relaxeze tonul. E foarte ciudat să stai singur în întuneric beznă. M-am trezit şi pentru o clipă am crezut că am murit şi că eram deja închis în sicriu.

Ea suspină îngrozită.

— Nu! Niciodată! Ce groaznic…

— Imaginează-ţi uşurarea mea când ai intrat, spuse el repede. A meritat momentul de teamă.

— Domnule, ai o noţiune ciudată a valorii.

El putu auzi foşnetul rochii ei, apoi hârşâitul scaunului pe podea.

— A, deoarece am spus că a meritat migrena, pentru că am mers afară? Zâmbi. A meritat.

— Pentru mine nu a meritat, bombăni ea.

— Nu, am văzut asta. Se întoarse spre ea, chiar dacă nu putea vedea nimic. Sunt o povară teribilă pentru tine.

— Încetează să mai spui asta! îi atinse mâna, iar el, instinctiv, i-o cuprinse. Am adus o compresă pentru frunte. Pot să o pun?

— Te rog!

Apoi, aproape că gemu uşurat în timp ce ea îi puse materialul gros peste ochi şi frunte. Mirosea a lavandă şi era umed şi rece la atingere. Şi, chiar mai bine, ea îl luă iar de mână, după ce puse compresa.

— Vrei mai mult laudanum?

— Nu, spuse el oftând. Este minunat. Vrei să stai şi să vorbim?

Mâna ei tresări în a lui.

— Probabil este mai bine să te odihneşti liniştit…

— Înnebunesc de la atâta odihnă în linişte, spuse el, cam ţâfnos.

Te rog! Vorbeşte despre vreme, nu-mi pasă!

Ea râse.

— Asta ar adormi pe oricine.

— Mai repede decât laudanumul, recunoscu el. Despre ce vorbeam adineauri?

Întrebarea lui fu întâmpinată de o tăcere neprietenoasă. Rob se dojeni, dar continuă:

— Nu-mi pot aminti nimic din ceea ce te interesează. Cursele de cai? Teatrul? Politica?

Toate acestea îi păreau interesante.

— Oh. Ei bine… Unele? Cadenţa vocii o făcu să pară nesigură. Teatru şi ceva politică… ştiu foarte puţine despre asta. Lady Sidlow spune că nu este ceva cu care tinerele ar trebui să-şi bată capul şi refuză să cumpărăm ziare politice.

— De ce? sări el. Multe doamne sunt interesate de politică.

Ea pufni uşor dezgustată.

— Poate, atunci când mă voi mărita, voi avea libertatea să fiu şi eu interesată.

El fu neobişnuit de satisfăcut că ea se referise la mariajul lor.

— Vei fi. Sigur că voi permite asta.

Încă o tăcere încordată.

— Cursele de cai nu sunt pasiunea mea, spuse ea în grabă. Deşi mi-a plăcut la Ascot, singura dată când am participat. I-am invidiat pe jochei – ce palpitant trebuie să

fie să călăreşti atât de repede. Sir Charles are un armăsar foarte rapid, şi-mi va lipsi mult când mă voi întoarce la Londra.

— Nu există niciun loc în Londra unde să călăreşti cu viteză.

Ceva îi zgândărea mintea. Exista un loc ideea pentru a călări cu viteză, de-a lungul câmpurilor cu verdeaţă şi deasupra dunelor ce dădeau spre mare. Aproape că putea simţi vântul prin păr şi calul tresărind sub el. Unde era asta?

— Nici permisiunea pentru a face asta, bombăni ea, fără să ştie de amintirea care îi zgândărea lui memoria, dar de care nu era sigur.

Licărul acelei amintiri dispăru, lăsându-l frustrat, dar şi cu speranţă. Poate, dacă nu se gândea direct la asta, avea să-i revină mai clar în minte.

— Cine este Lady Sidlow?

— Însoţitoarea mea îndelung răbdătoare şi şocant de suprasolicitată.

O spusese cu atâta amărăciune, încât el râse, în ciuda pericolului care i-ar fi putut face capul să explodeze.

— Pentru că nu-i parte din familie.

Ea ezită.

— Da, aşa este. Fratele meu a angajat-o pentru a mă duce la Londra. A fost prietena mamei, deşi nu-mi dau seama cum. Este foarte aspră şi infatuată şi se plânge mereu de cât de dezlânată şi impertinentă sunt.

— Niciodată! spuse el loial. Pare cel mai groaznic dragon. Se gândi că probabil o cunoscuse pe această femeie, în anii logodnei lor. Mă înfior imaginându-mi ce crede despre mine, dacă pe tine te consideră încrezută.

Încă o pauză lungă.

— Ooo! Râse. Abia aşteaptă să mă mărit şi să nu mai fiu responsabilitatea ei – sunt sigură să oftează de fiecare dată când se gândeşte la soţul meu.

— Mă simt tentat să-i trimit un buchet în fiecare an şi să-i explic în detaliu ce mariaj fericit avem.

— Ei bine, spuse ea după o altă pauză însemnată,

cred că ar fi extrem de uimită dacă ai face-o.

El zâmbi.

— Îmi place să surprind oamenii.

Degetele ei zvâcniră din nou.

— Observ, spuse ea încet.

Rob avea senzaţia că în ultima vreme o surprinsese mai des. De ce oare? Se schimbase el atât de mult în urma loviturii la cap? Încă o dată, se gândi că ar fi mai bine să nu vrea să ştie cum fusese înainte.

Se auzi o bătaie discretă în uşă. Georgiana îşi trase mâna din a lui şi merse să răspundă. Obişnuit acum cu întunericul, putea discerne fiecare pas pe care ea îl făcea pentru a merge să deschidă uşa. Auzi murmurul unor voci feminine, una mai bătrână.

Georgiana se întoarse lângă patul lui. El nu numai că o putea auzi, dar îi şi putea mirosi parfumul.

— Poţi primi vizitatori? Aranjă păturile, aşezându-i-le peste umeri. Mama Winston ar vrea să vină să te salute. Pe frunte ai compresa ei.

— Desigur!

Încercă să se ridice, dar fu oprit de mâinile ei pe umerii lui.

— Rămâi pe loc! îl dojeni ea. Mama Winston ştie cât de rănit eşti şi nu ţine la formalităţi.

— Da, doamnă!

Îi ignoră ordinele până când o auzi îndepărtându-se, apoi se sprijini de perne şi ascultă cu atenţie.

— Dragul meu Lord Sterling, spuse o voce nouă. Feminină, mai bătrână, caldă şi tremurândă, ce nu avea nimic din modul rece de exprimare al unei doamne de societate. Ce plăcere să te cunosc!

— Asemenea, doamnă! făcu o mişcare spre compresa care îi acoperea capul. Regret că nu sunt într-o formă mai bună, dar înţeleg că datorez acest instrument salvator ingeniozităţii dumneavoastră.

— Te ajută? întrebă ea încântată. O, sper că da! Este o reţetă veche, pe care o am de când eram proaspăt măritată – deşi regret nespus că ai nevoie de ea.

— Dar eu sunt foarte recunoscător, spuse el cu gravitate. Cred, de asemenea, că momentan chipul meu este destul de neplăcut la vedere, iar asta mă scuteşte de umilinţa dată de gândul de a speria pe cineva.

Auzi un râs înăbuşit. Georgiana, bănui el.

— Prostii! spuse bătrâna doamnă cu hotărâre. El putea simţi zâmbetul în vocea ei. Eşti un bărbat foarte arătos, exact aşa cum ne-a spus Lady Georgiana. Vânătăile vor trece, domnule!

— Dacă nu, voi continua să o port. Poate cu găuri, pentru a-mi permite să văd, astfel încât să nu fiu dependent de Georgiana pentru a mă ghida.

Mama Winston chicotea ca o fetişcană.

— Văd că farmecul tău nu a avut de suferit.

— Numai memoria, recunoscu el. Deşi sper că o voi recupera.

— Sigur că da! O mână catifelată o bătu pe a lui. Un tânăr atât de puternic şi de sănătos! Te vei reface, sunt sigură de asta!

— Cu încurajarea unei doamne atât de înţelepte, acum, şi eu sunt sigur de asta.

— Ai face bine să asculţi şi sfatul meu, spuse Georgiana, şi să nu mai umbli aiurea pe afară până nu te întremezi.

El zâmbi pe sub compresă.

— Voi încerca să fiu mai răbdător, spuse el adăugând liniştit: Dar a meritat.

— Mamă? se auzi şoptit o altă voce. Lord Sterling s-a trezit?

— Pleacă, Geneva, o dojeni bătrâna în timp ce Rob spuse:

— Da, s-a trezit!

— Pot intra? întrebă o nouă voce nerăbdătoare. Uşa se deschise, iar Georgiana îi spuse să o închidă. Sper că nu deranjez, spuse fata, dar se grăbi să intre.

Rob bănuia că apariţia lui şi incidentul provocaseră o adevărată dramă în casă.

— O plăcere să te cunosc…

— Domnişoara Geneva Winston, domnule, spuse ea cu impertinenţă. Şi este plăcerea *mea* să te cunosc în sfârşit, milord!

Vizitatorii rămaseră o clipă. Află că Mama Winston era mama Genevei şi soacra gazdei lui, Lady Winston. Află despre micuţa Annabel, care câştigase inimile tuturor celor din casă. Află că Geneva urma să îşi facă debutul în societate anul următor la Londra şi el îi promise galant că avea să danseze cu ea la Almack, deşi el bănuia că nu mersese niciodată acolo. Ar putea merge o dată, îşi spuse el, pentru a răsplăti familia Winston pentru ospitalitate.

După o vreme, Mama Winston – baroneasa văduvă, deşi ea îl încurajă pe Rob să-i spună şi el Mama Winston – se scuză.

— Sper să te vedem la cină în curând, milord, adăugă ea.

— Aştept cu nerăbdare, îi spuse ea.

Îl bătu peste mână matern şi plecă, promiţând să trimită o compresă nouă oricând el avea să simtă că avea nevoie de una.

— Trebuie să plec şi eu? întrebă Geneva.

— Nu, spuse Georgiana amuzată. Te rog, rămâi şi stai cu noi în întuneric.

Fata oftă.

— Îmi doresc să citeşti cu voce tare, Georgiana, aşa cum făceai înainte de accidentul lui Lord Sterling.

— Ce citeai? întrebă Rob, intrigat.

— O *mie şi una de nopţi.* Îşi drese vocea. Ţi-ar plăcea să auzi, dragul meu?

„Mi-ar plăcea să-ţi aud vocea”. Conştientizase asta în timp ce Mama Winston şi Geneva vorbeau.

— Desigur, spuse el.

— Foarte bine. Păru uşor surprinsă. Voi aduce cartea. Va trebui să aduc şi o lampă…

Fixă compresa bine deasupra ochilor.

— O să fiu precaut cu lumina.

O auzi plecând, apoi îşi coborî vocea într-o şoaptă conspirativă:

— Domnişoară Winston, spune-mi adevărul: cât de teribil arăt?

— Teribil! De ce, cine spune… O, spuse ea, înţelegând. Nu arăţi groaznic, milord, numai vânăt. Nici pe departe la fel de rău ca atunci când ai ajuns.

— Da, am înţeles că a fost un şoc pentru toţi, şopti el.

Aproape că şi-ar fi dorit să audă că arăta oribil, pentru a explica neliniştea de pe faţa Georgianei de fiecare dată când îl privea.

Geneva Winston continuă să flecărească.

— O, un şoc incredibil! Georgiana ne-a spus totul despre tine, desigur, dar primise numai o scrisoare – nu ar trebui să spun asta, dar mama s-a întrebat ce s-a întâmplat, căci Georgiana ţi-a scris câte o scrisoare în fiecare săptămână. Apoi, ai apărut – pentru a o surprinde… Ce romantic şi încântător! – atât de rău bătut, încât ne-am gândit toţi că vei muri, cu siguranţă. Doctorul Elton i-a spus bucătăresei că nu văzut niciodată pe cineva pierzând atât de mult sânge şi să nu fi rămas invalid – sau mai rău. Sunt convinsă însă că te simţi mult mai bine, adăugă ea grăbită, şi Georgiana pare hotărâtă să te facă bine numai prin forţa voinţei ei! Este atât de cutezătoare, ştii, cu un spirit atât de puternic. O admir foarte mult, nu numai pentru asta, ci şi fiindcă este aşa modernă, desigur… Se întrerupse, râzând. Sigur că ştii asta! Uit că nu ai întâlnit-o recent, ca mine. Când a ajuns prima dată, am crezut că va fi înfumurată şi elegantă, deoarece stătuse la Londra trei ani, dar este atât de drăguţă şi de fermecătoare – ceea ce, desigur, ştii de asemenea! Mama a îndrăgit-o imediat, iar Kitty îi este prietenă încă de când erau copile. În vocea ei era o urmă de invidie. Îmi doresc să fi fost trimisă la o şcoală ca a doamnei Upton. Mi-ar fi lipsit familia mea, dar, când ele vorbesc despre acele zile, sună atât de frumos, iar aici, în Derbyshire, este atât de liniştit. Nimic palpitant nu se petrece aici – până a venit Georgiana, apoi ai apărut tu, ceea ce a fost extraordinar…

— Geneva! o dojeni Georgiana. Bârfeşti? Excelenţa Sa are nevoie de odihnă şi de linişte.

Geneva icni speriată.

— Îmi pare rău!

Rob ridică o mână.

— Nu, nicio problemă! Mi se pare un lucru bun să aud vocea altei persoane, chiar dacă stau aici înfăşurat ca o mumie.

— Ar fi chiar mai bine dacă ai auzi lucruri încurajatoare în locul bârfelor.

Rob zâmbi pe sub compresă, imaginându-şi privirea dură pe care Georgiana i-o aruncase probabil Genevei.

— Îmi pare rău! spuse iar Geneva, părând intimidată. Gata, tac.

— Dacă vrei să auzi povestea, va trebui.

Rob îi simţi mâinile aranjându-i compresa pe faţă, iar încheieturile degetelor ei îi atinseră obrazul. Probabil fusese accidental, dar el spera contrariul.

— Am rămas la călătoriile lui Sindbad Marinarul, spuse Georgiana. Cunoşti povestea, domnule? Fără să aştepte răspunsul lui, ea explică: Sindbad pleacă de tânăr în căutarea aventurii şi a bogăţiilor şi întâmpină cele mai incredibile provocări – naufragiază, este îngropat de viu, este atacat de monştri…

— Este aproape mâncat de şerpi gigantici, interveni Geneva nerăbdătoare. Dar se întoarce cu buzunarele pline cu diamante.

— Exact! spuse Georgiana râzând. Pare să înşele moartea de fiecare dată şi să se întoarcă mereu cu buzunarele pline cu diamante sau daruri splendide de la vreun rege.

— Ei bine, spuse Rob, dacă l-ar fi prins vreun şarpe gigantic, ar fi fost o poveste foarte dezamăgitoare.

Geneva chicoti.

— Nu pentru şerpi, comentă Georgiana.

— Nu! recunoscu el amuzat, iar ea începu să citească.

Rob se lăsă pe spate şi ascultă, căzând sub magia pe care ea o răspândea.

Georgiana nu doar citea. Vocea ei se înălţa şi cobora aşa cum dicta acţiunea poveştii. Vorbea diferit pentru

fiecare personaj: califul care îl trimisese pe Sindbad într-un ţinut îndepărtat, regele care îl întâmpinase acolo, comerciantul care îl adusese ca sclav după ce corabia lui fusese prădată de piraţi. Când ajunse la partea în care Sindbad fusese atacat de o hoardă de elefanţi răzbunători, riscând moartea iminentă, Geneva ţipă. Deşi nu i se mai citise din copilărie, Rob constată că se bucura foarte mult.

Când ajunse la sfârşitul poveştii, unde prinţesa Şeherezada începea o altă poveste, Georgiana se opri.

— Atât, momentan.

Geneva oftă, pe jumătate încântată, pe jumătate întristată.

— Vei mai citi mai târziu?

— Da, răspunse ea amuzată, dar nu în seara asta.

Cu încă un oftat, fata se ridică şi plecă.

— A fost minunat să stăm de vorbă, Lord Sterling! spuse ea în drum spre uşă.

— Este deja seară? întrebă Rob surprins când uşa se închise în urma ei.

— Este aproape vremea cinei. Îţi este foame?

— Puţin. Vei lua cina cu mine?

— De când ai ajuns, mi-am luat aproape toate mesele la această masă, spuse Georgiana râzând. Nu cred că mai ştiu unde se află sufrageria.

El jubila. Îi scrisese în fiecare săptămână şi nu plecase de lângă el de când fusese atacat. Asta era o dovadă clară de devoţiune şi afecţiune, deşi el fusese rece şi indiferent şi-i scrisese o singură scrisoare.

Raportul Genevei venise ca o lovitură. Părea să nu existe nicio îndoială că greşise teribil şi că el trebuia să fie cel care să se scuze.

Cu grijă, îşi ridică materialul de pe faţă, uşurat că nu-l mai durea capul atât de tare. Georgiana puse semnul de carte. Lumina lămpii îi făcea părul să strălucească precum aurul, şi când privi spre el, faţa ei era iluminată de parcă ar fi fost pictată de Rubens.

— Şeherezada era o cochetă isteaţă, spuse el, uluit. Am auzit numai o poveste, dar aş face orice să aud mai

mult.

„De la tine”. Ea strâmbă din nas.

— S-a măritat cu un sultan care desconsidera atât de mult femeile, încât se însura cu una nouă în fiecare zi. Era nevoie să fie isteaţă dacă îşi dorea să trăiască.

— Asta pare puţin cam mult. Este mult mai simplu să te însori o dată.

Ea zâmbi, dar nu îi întâlni privirea.

— Lasă-mă să trimit după o tavă. Ai ratat atât de multe mese…

— Poate aştepta. Vino aici o clipă! îi prinse mâna. Lasă-mă să-ţi spun o poveste! adăugă el.

Ea se aşeză pe marginea saltelei.

— Ce fel de poveste?

— Lasă-te pe spate şi ascultă!

El se mută uşor pe latura îndepărtată a patului şi aranjă pernele ademenitor. Georgiana ezită, apoi îşi ridică picioarele pe pat şi se lăsă pe spate.

Dumnezeule! Era în patul lui – complet îmbrăcată, deasupra păturilor, în timp ce el se afla sub ele, dar, totuşi, era în patul lui, lângă el. Buclele ei aurii se revărsară pe pernă, iar el strânse pumnul, pentru a evita să le atingă. Încrezătoare, ea îşi prinse mâinile în jurul taliei şi închise ochii.

— Ce poveste?

Rob inspiră adânc.

— Despre un bărbat şi un cal.

Ea deschise ochii.

— Ce fel de cal?

— Şşt!

El o mângâie pe cap, şi ea închise ochii iar. O şuviţă rătăcită din părul ei i se ondulă pe deget, iar Rob încremeni. Trebui să-şi dreagă vocea şi să-şi adune gândurile pentru a evita să cadă într-un studiu fascinat al acelui cârlionţ.

— Cel mai bun cal din lume. Frumos proporţionat, puternic şi temperat, cu un mers la fel de delicat ca mătasea şi iute ca vântul. Genul de cal pe care orice bărbat ar vrea să-l călărească. Bărbatul nu ştia asta, desigur.

Râvnea să-şi ia un cal, îl văzu pe acesta la Tattersall şi se gândi că era o creatură frumoasă. Îşi trimise administratorul să-l cumpere, iar administratorul îl aduse acasă, în grajd, unde toţi îl felicitară pe bărbat pentru că achiziţionase un animal atât de frumos. Totuşi, individul îl tratã ca pe orice alt cal. Îi lăsă pe grăjdari să aibă grijă de el şi să-l antreneze. Luă calul cu el la Londra, dar fu ocupat în oraş, iar acolo calul fu şi mai neglijat. Într-o zi, după multe, multe zile fără să-şi călărească frumosul cal, trimise după el. Valetul se întoarse şi spuse că acesta fugise – rupsese funia şi dispăruse pe câmpuri şi în păduri. Ei bine, bărbatul fu indignat. De ce nu-i spusese nimeni? Nimeni nu putea să răspundă, nici valetul, nici administratorul, nici grăjdarul-şef. În cele din urmă, o servitoare de la bucătărie, căreia îi plăcea să se furişeze la staul cu morcovi pentru cal, îndrăzni şi zise că nimeni nu-i spusese deoarece nimeni nu se gândise că el avea să observe. Nu-şi călărea calul, nu-i păsa de el, nici nu înţelegea că avea un cal extraordinar.

Georgiana deschise un ochi şi îi aruncă o privire suspicioasă. Rob zâmbi şi îşi puse degetul peste buzele ei înainte să continue povestea.

— Individul s-a înfuriat din cauza asta. Nu-i păsa de calul lui! Îi oferise hrană şi un staul cald, de ce altceva mai avea nevoie un cal? Servitoarea îl întrebase curajoasă dacă ştia ce pozne ştia calul lui să facă. Sigur că nu ştia. Ştia el oare că acel cal lăsa pisica staulului să se urce pe spatele lui? Nu auzise niciodată despre aşa ceva. Ştia că acesta îi salvase viaţa unui grăjdar refuzând să o ia pe un anumit drum, unde se umflase râul şi inundase calea? Nu avea idee! Acum, individului începuse să-i pară rău că îşi pierduse calul. Mai rău, o furtună teribilă se apropia, şi nu putea lăsa niciun animal, cu atât mai puţin calul său frumos, mândru şi inteligent, afară. Trimise după un alt cal – unul inferior – şi plecă să-şi caute calul dispărut. Căută peste tot, dar, când trăsnetul lovi un copac din pădure, calul pe care îl călărea îl trânti la pământ şi fugi, lăsându-l în întuneric, cu glezna sucită.

— De ce nu a luat un grăjdar cu el? întrebă ea.

— Am stabilit deja că eroul nostru nu este cel mai deştept individ, spuse el. Nu ăsta este scopul poveştii.

— Care este?

Buzele ei formară un zâmbet încântător. El se gândi să o sărute, apoi se gândi că ar pierde tot terenul câştigat, aşa că se abţinu.

— Ajung acolo.

Îşi sprijini un cot pe perna de lângă ea şi îşi propti capul în palmă. Astfel, avea o privelişte perfectă asupra chipului ei. Genele ei erau negre şi lungi pe obraji, iar sprâncenele ei erau două arcuri perfecte, de un auriu mai închis decât părul ei.

El continuă să vorbească, pentru a prelungi momentul.

— Omul nostru, pe jos şi simţindu-se ca un prost, continuă drumul obositor, înainte să accepte că se pierduse. Nu ştia încotro era casa lui. Decise să se odihnească, să-şi scoată apa din ghete şi să-şi dea seama ce avea de făcut. Poate nu merita acel cal şi trebuia să se mulţumească de acum cu altul. Îi plăcuse însă acel cal, deşi nu fusese un stăpân bun. Mai mult, bietul animal era pierdut în pădurea aia nenorocită, expus la ploaie, la fulgere şi la mila leilor sau a urşilor care puteau umbla pe acolo.

— Lei şi urşi? Ea făcu ochii mari. În Londra?

— Scăpaseră de la grădina zoologică, spuse el. Ea ridică sprâncenele şi el deveni serios, făcându-i semn să tacă. Această frică îl făcu să meargă mai departe. Trebuia să afle dacă animalul îşi dorea să meargă acasă cu el, acum, că el ştia că trebuia să fie mai grijuliu, sau dacă acesta tot îşi dorea să fie liber. Merse mai departe o vreme, care i se păru o veşnicie, până când auzi în cele din urmă tropot de copite. Şi acolo, prinde copaci… da! Era calul lui excepţional, alergând spre el. Calul se opri departe de el şi, când bărbatul merse să-l mângâie pe gât, animalul se îndepărtă. Când încercă să se urce pe el, fugi din nou. În cele din urmă, rămase pe loc, disperat, ridicând pur şi simplu o mână. Încet, calul se întoarse către el şi luă

morcovul pe care-l adusese ca dovadă a bunăvoinţei sale. Acum, individul începuse să înveţe. Urmă calul fără să încerce să-l prindă, iar calul îl conduse printre copaci, departe de o prăpastie. Ploaia era torenţială, iar calul îl ghidă în siguranţă peste singurul pod din zonă. În cele din urmă, zăriră străzile Londrei, dar individul lăsă calul să-l ghideze în continuare. Animalul îl conduse chiar în faţa casei sale.

— Este un cal foarte bun şi inteligent, şopti ea.

— Mult mai deştept decât merita omul nostru, recunoscu Rob. Ud, epuizat şi şchiopătând rău din cauza gleznei luxate, individul nu intră în casă, ci merse la grajduri. Lăsă uşa deschisă şi deschise şi uşa staulului. Calul era probabil la fel de înfrigurat, de ud şi de obosit ca el, dar rămăsese afară, căci tot nu avea încredere în bărbat. Nu intră nici la îndemnul grăjdarilor, nici la al îngrijitorilor staulului. Individul mai luă câţiva morcovi şi continuă prin ploaie. Calul mâncă morcovii. Când bărbatul intră în grajd, calul îl urmă şi îi permise să-l perie. Bărbatul nu plecă până când nu îl perie şi nu îl masă din cap până în picioare. Îl acoperi cu o pătură şi aduse o găleată de furaje. Aruncă apa stătută şi aduse apă proaspătă, şi apoi – abia apoi – calul îi permise să-i mângâie grumazul şi botul. După aceea, individul fu mult mai grijuliu cu calul lui. Îl călărea în fiecare zi şi îl îngrijea chiar el. Îl trimise la ţară în fiecare vară şi, când nu putea călări, se asigura că cineva vizita animalul şi îi ducea un morcov sau un măr. Calul nu a mai fugit niciodată de atunci, nici măcar când uşa grajdului a fost lăsată deschisă, deoarece era tratat cu respectul şi grija pe care le merita.

Ea deschise ochii în timpul ultimei părţi şi îl privi.

— Este o poveste ciudată. Unde ai auzit-o?

— O bătrână mi-a spus-o pe când eram copil.

Ea zâmbi la auzul acestei minciuni sfruntate.

— Ţi-a oferit, de asemenea, şi nişte boabe fermecate?

Rob zâmbi şi-i mângâie mâna cu vârful degetului.

— Nu. Numai povestea.

Georgiana se întoarse cu faţa la el.

— Rob! Serios! Se presupune că eu sunt calul din povestea asta?

— Sigur că nu! spuse el indignat. Nu arăţi nicidecum ca un cal. Nici măcar nu ai patru picioare.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Ştii ce vreau să spun.

— De fapt, nu. Îi atinse iar mâna, care poposea pe perna dintre ei. Nu-mi amintesc.

Fruntea ei se încreţi, şi ea îşi muşcă buza.

— Nu îţi cer să-mi spui, adăugă el.

Îi atinse cu blândeţe obrazul, lăsându-şi degetul mare să alunece peste buzele ei. Erau catifelate, iar dorinţa de a se apropia de ea era aproape copleşitoare. Numai un sărut… după ce fuseseră logodiţi doi ani nesfârşiţi…

„Nu fi idiot”, se dojeni el! „Dacă îţi sapi groapa, nu va fi uşor să ieşi din ea”.

— Bănuiesc că nu vreau să ştiu, adăugă el. Lasă trecutul să rămână trecut. Tot ce vreau este şansa de a o lua de la capăt.

Ochii ei se umbriră.

— Nu sunt sigură că este atât de simplu…

— Prefă-te că tocmai ne-am întâlnit. Îi ridică mâna la buze şi i-o sărută, lăsându-şi buzele să zăbovească pe pielea ei. Pulsul ei era cald şi rapid. Mă bucur să te cunosc, milady!

Un zâmbet şovăitor apăru pe buzele ei.

— Asemenea, milord!

El zâmbi, lipindu-i mâna în dreptul inimii care îi bătea cu putere.

— Este un început frumos.

De data aceasta, intenţiona să profite din plin!

Capitolul 10

Spre uşurarea Georgianei, Rob nu ceru să meargă iar afară.

Nu îl mai durea capul, aşa spusese, şi tot punea perne sub spatele lui, până când aproape că stătea în şezut. Îi ceru să-i mai citească, căci lumina nu-l mai deranja, iar ea sfârşi prin a petrece unele dintre cele mai frumoase zile la Derbyshire în camera lui. Geneva aduse ghergheful şi rămase să asculte, Mama Winston aduse o altă compresă – deşi Rob o împachetase deasupra capului în loc să o pună pe faţă – şi chiar şi Kitty veni pentru o scurtă vizită, declarându-se uşurată că îl vedea simţindu-se atât de bine.

Rob continuă să fie fermecător şi relaxat. Nu mai spuse alte poveşti ciudate, dar comenta poveştile pe care ea le citea, ceea ce le stârnea adesea râsul Genevei şi Georgianei. El avea într-adevăr gropiţe, constată ea, unele adânci pe ambele laturi ale gurii, care se iveau de fiecare dată când râdea. Arăta caraghios cu acea compresă pe cap şi părea foarte amuzat de asta.

Uneori, Georgiana se convingea că el era un cu totul şi cu totul alt bărbat. Marchizul de Westmorland, aşa cum şi-l amintea ea, devenea din ce în ce mai neclar în mintea ei. În loc, era numai Rob, care nu era Sterling, dar nici adevăratul Westmorland.

Ştia că această situaţie nu avea să dureze, dar tot nu avea idee cum să o scoată la capăt.

În acea seară, la cină, Kitty o abordă. Îi dusese încă o dată tava cu mâncare în camera bolnavului, pentru a cina cu Rob. Apetitul îi revenea şi spusese că intenţiona să înceapă să cineze în curând cu familia. Georgiana îi zisese că aştepta cu nerăbdare, deşi începuse să-i placă să ia masa numai cu el.

— Poţi merge cu mine câteva minute în grădină? întrebă Kitty, părând încordată.

— Desigur!

Georgiana îşi urmă prietena afară. Era pe înserat, iar mierlele începuseră să se agite prin tufe.

— Am primit asta mai devreme. Kitty îi dădu o scrisoare şi începu să se plimbe, cu pumnii strânşi în şolduri. Nu îndrăznesc să le alarmez pe Mama Winston şi pe Geneva, dar cred că o iau razna dacă nu discut cu cineva.

Georgiana recunoscu sigiliul din ceară şi aproape că-şi vărsă cina în glicină. Era sigiliul lui Rowland – tatăl lui Rob. Cu mâinile tremurânde, ea desfăcu scrisoarea.

— Ce neruşinare! spuse Kitty. Monstrul!

Georgiana îşi drese vocea. Era o scrisoare scurtă, politicoasă, de la ducesa de Rowland. Sugera că marchizul plecase spre reşedinţa Osbourne şi că ar fi trebuit să ajungă până acum şi o ruga pe Lady Winston să aibă amabilitatea de a-l informa că valetul lui, lăsat cu bagajele la Macclesfield, îşi luxase glezna şi avea să se îndrepte spre Salmsbury Abbey, reşedinţa lui Rowland. Adăugase că, dacă Excelenţa Sa avea nevoie de un bărbat să-l ajute, avea să trimită ea un altul cât mai curând posibil.

— Ştii ce înseamnă asta, desigur! continuă Kitty supărată. Vine. Probabil a fost distras sau a întârziat pe drum, dar Westmorland vine într-adevăr! Ticălosul!

Hotărâtă, Georgiana îşi ţinu privirea departe de ferestrele de deasupra lor, unde Lord Westmorland – Rob, îşi reaminti ea disperată – stătea întins, fără să bănuiască şi fără să fie bănuit.

— Excelenţa Sa poate se înşală…

Kitty făcu ochii mari, uluită.

— Nu ai citit? Înşfăcă biletul şi îi arătă. „Te rog să-l informezi pe Westmorland” – vezi, crede că el este deja aici! Şi aici – „dacă va avea nevoie de un bărbat să-l ajute, voi trimite unul imediat” –, unde sugerează că el intenţionează să stea o vreme!

Georgiana simţea că-i ardea ceafa.

— Cine ştie ce i-o fi spus, Kitty? Poate voia numai să o inducă în eroare dintr-un motiv anume şi i-a zis că va veni aici. Îndrăznesc să spun că nu este genul care să i se confeseze mamei lui despre… lucruri ca acestea, încheie ea cu voce pierită.

Cu o săptămână în urmă, i-ar fi fost mult mai uşor să creadă că Rob şi-ar minţi astfel mama. Acum, i se părea o trădare să spună astfel de lucruri despre el, deşi era posibil să fi fost adevărate. Bărbatul pe care îl ştia ea, Rob, nu era deloc ca Marchizul Machiavelic pe care ea îl dispreţuise la

Londra.

Kitty clătină din cap.

— Eşti prea drăguţă cu el, Georgiana. Nu, fii atentă la ce-ţi spun, va ajunge, mai devreme sau mai târziu. Luă înapoi biletul şi-l împături, cu ochii scânteindu-i. Va regreta când o va face, spuse ea înveninată.

„O, Doamne!”

— Chiar nu-mi dau seama de ce ar face-o, spuse Georgiana disperată. Este o distanţă destul de mare de la Londra. Probabil s-a plictisit şi a găsit ceva mai distractiv pe drum. Probabil a nimerit în vreo tavernă undeva pe drum, unde îşi bea minţile.

Kitty nu era convinsă.

— Poate. Sper! Dinspre ferestrele de deasupra lor se auzi un plânset slab – era Annabel, care se trezise şi voia să fie hrănită. Trebuie să plec. Nu-i spune Mamei Winston sau Genevei.

— Sigur că nu, bâigui Georgiana, cu ochii la scrisoarea pe care Kitty o ţinea lipită de fustă. Ce îi vei răspunde ducesei?

— Hmm? Kitty aruncă o privire scrisorii, ca şi cum ar fi fost surprinsă că încă o ţinea. Am trimis deja răspuns că nu se află aici şi că nu va fi niciodată bine-venit. Poate că-mi va face favoarea de a-l avertiza să nu vină.

Georgiana rămase tăcută, în timp ce Kitty se îndrepta spre casă. Fusese o proastă pentru că nu se aşteptase la asta. Un bărbat ca Rob nu putea dispărea fără să trezească îngrijorarea cuiva. Avea o familie şi prieteni care aveau să se întrebe unde era.

Adevărul era că situaţia mersese deja prea departe. În fiecare zi, starea lui de sănătate se ameliora. În fiecare zi, creşteau şansele să-i revină memoria. Probabil nu se întâmplase deja deoarece se afla într-un loc deloc familiar, fără vreun element care să-i amintească adevărul.

Şi, desigur, mai erau şi minciunile pe care ea i le spusese pentru a evita ca asta să se întâmple. Minciunile pe care ea începuse să… nu să le creadă, desigur, dar cu siguranţă să nu le mai urască. El nu era deloc aşa cum îl

crezuse ea, şi constată neliniştită că începuse să se bucure să fie cu el. Complimentele lui o flatau. Umorul lui era irezistibil. Hotărârea lui de a se face bine o impresiona.

Ea nu se pierduse cu firea, dar fusese tentată – o, foarte tentată.

— Proastă, îşi şopti sieşi.

Urma să se mărite cu Sterling, dar îşi permitea să întoarcă totuşi capul după alt bărbat.

Scrisoarea fusese doza de realitate de care avea nevoie. Inspiră adânc şi îşi dădu un imbold. Probabil Salmsbury Abbey era destul de aproape dacă ducesa putea trimite un valet imediat. Ar trebui ca el să fie acolo, înconjurat de oameni dragi lui, într-un loc care îi era familiar. Şi-ar recupera memoria şi sănătatea acolo, iar ea ar reveni la viaţa ei din Londra. Ar lua cu ea actul acela de proprietate care crease atâtea probleme şi s-ar întoarce în linişte la Charles, avertizându-l să nu mai fie atât de naiv data viitoare. Era pentru binele tuturor – mai ales, al lui Rob.

Nu ştia însă cum să-l ia de la reşedinţa Osbourne şi cât de repede ar putea-o face.

*

Rob îşi sprijinea capul de spătarul balansoarului. Se simţea destul de bine şi se plictisise atât de rău să stea în pat, încât decisese să rămână acolo o vreme şi să se bucure de briza proaspătă care intra prin fereastră. Să tragi cu urechea, bănuia el, era un fel de păcat, şi presupunea că neliniştea pe care o simţea era numai consecinţa faptului că auzise frânturi din conversaţia Georgianei cu Lady Winston.

Lady Winston fusese furioasă. Nu înţelesese prea mult din ceea ce spusese ea, dar tonul ei fusese clar. Acele cuvinte pe care le prinsese însă… Westmorland. Numele rezona în el ca vibraţia unei coarde ciupite. I se părea îndrăgit, familiar… şi firesc. Dacă trebuia să-şi dea cu presupusul, probabil cunoştea familia Westmorland, ba

chiar foarte bine. De fapt, dacă nu ar fi fost Lord Sterling, ar fi crezut că era Westmorland.

Gândul ăsta nu îl entuziasma. Dispreţul lui Lady Winston îl făcuse prudent, iar răspunsul precaut al Georgianei îl făcuse să se tragă de la geam. Oricine ar fi fost Westmorland – şi sentimentul că era el se simţea ca o iritaţie a pielii – era privit cu ură aici. Rob nu voia să fie urât, nici de blânda Lady Winston ori de exuberanta Geneva, nici de materna Mamă Winston şi cu atât mai puţin de Georgiana. Voia ca ochii ei verzi să se aprindă de plăcere când îl vedeau. Voia ca ea să râdă la glumele lui şi să îl cocoloşească îngrijorată atunci când el nu se simţea bine. Voia ca ea să stea lângă patul lui şi să-l ţină de mână, chiar dacă pufnea la poveştile lui.

Cel mai mult voia ca ea să se îndrăgostească irecuperabil de el şi să nu rupă logodna.

Gândul îl înfioră. Dacă ar fi fost, cumva, Westmorland, Georgiana nu ar fi fost cu adevărat logodnica lui. Ea era logodită cu Lord Sterling – care trebuia să fie el, se convingea în sinea lui. Nu, sigur era Lord Sterling. Georgiana îi salvase viaţa, avusese grijă de el cât fusese inconştient şi abia de plecase de lângă el. Îi zâmbea, îi citea şi râdea cu el. La naiba, *voia* să fie Lord Sterling.

Ghimpele apărut odată cu auzul numelui Westmorland nu-i dispărea însă din minte.

Capitolul 11

A doua zi fu luminoasă şi caldă – încă o zi frumoasă –, şi, având în vedere posibilitatea ca ducesa de Rowland să trimită pe cineva acolo, Georgiana decise că ar trebui să fie departe şi ascunşi privirilor. Era vremea să-l ia pe Rob de la reşedinţa Osbourne, dar trebuia să se gândească la o modalitate de a o face fără să dezvăluie adevărul.

În adâncul inimii ei ştia că nu făcea decât să-şi asigure încă o zi cu el. Dorinţa ei adevărată de a-l reda pe

Rob familiei lui – înainte ca Kitty să descopere ce făcuse – era pusă în dificultate de şovăiala ei din ce în ce mai mare de a pune capăt şaradei şi de a nu-l mai vedea vreodată.

— Este aşa frumos afară, mă gândeam să mergem la iaz. Se întoarse către Rob. Ce crezi?

— O idee minunată, spuse el imediat.

Coborâse în acea dimineaţă pentru a lua micul dejun la masă.

— Crezi că ar trebui? întrebă Kitty cu îngrijorare. Este la cel puţin o jumătate de kilometru distanţă.

— Drumul e lin, şi e o plimbare uşoară. Georgiana îl privi pe Rob în timp ce vorbea. În caz că vrei să te îndepărtezi puţin de casă.

El zâmbi, stânjenit în mod fermecător.

— Mi-ai citit gândurile. Nu că nu aş aprecia foarte mult această casă, Lady Winston, adăugă el către gazda sa. Mi-ar prinde însă bine nişte aer proaspăt.

Kitty zâmbi.

— Desigur. Ar fi trebuit să ştiu că Georgiana se va mărita cu cineva care apreciază să stea în aer liber la fel de mult ca ea. Îl voi trimite pe Angus cu voi.

— O, ne putem descurca! exclamă Georgiana. Nu este nevoie să vină Angus.

Avea ceva să-i spună lui Rob şi nu voia ca Angus să audă.

— Este o plimbare lungă, draga mea, interveni Mama Winston îngrijorată. Poate că Lord Sterling nu este încă suficient de puternic…

— Prostii! Rob apucă bastonul pe care cineva îl găsise în pod şi bătu în podea. Mă simt mai bine cu fiecare zi ce trece.

— Ceea ce nu înseamnă că eşti suficient de bine pentru a merge până la iaz şi înapoi, şopti Kitty cu ceaşca cu ceai la gură, un zâmbet amuzant apărându-i pe buze. Dacă vrei să mergi, foarte bine. Dar îl luaţi pe Angus cu voi, chiar şi numai pentru a căra coşul.

Georgiana renunţă.

— Voi fi gata înainte să fie coşul pregătit. Trimite-l

după noi.

Îi spuse lui Lucy să îi ceară bucătăresei să pregătească un coş pentru picnic şi să găsească vechea pătură, apoi plecară. Rob se sprijinea în baston, mergând încet, dar sigur. Georgiana îl privea cu o teamă ascunsă. Avuseră nevoie de mult timp pentru a traversa grădina, şi îşi dădu seama că avea să dureze şi mai mult drumul înapoi. Probabil se aştepta la prea mult de la el.

— Poate ar trebui să-l aşteptăm pe Angus, zise ea, când el începu să respire puţin mai greu.

— Ce? Nu pentru mine. Părând hotărât, grăbi pasul. Urăsc să fiu ţinut la pat.

— Mi-am dat seama, spuse ea. Poate am fost însă prea dornică să fug de acasă.

În privirea lui se citeau compasiunea şi înţelegerea.

— Ai dreptate. Să stai închisă în casă toată ziua, să distrezi un bolnav… Ar înnebuni pe toată lumea.

— Nu! protestă ea râzând. Nu asta am vrut să spun.

— Nu ai spus-o!

Coborî trei trepte nesigur şi cu un şuierat vizibil de disconfort.

— Nu este vina ta că te simţi astfel! exclamă ea. Şi nu-mi displace să te distrez.

În mod ciudat, chiar nu o deranja. Nu acum.

— Iar eu sunt prea neruşinat pentru a refuza. Îi făcu cu ochiul înainte să ofere o expresie de martir. O, nu, Georgiana! Ieşi şi trăieşte-ţi viaţa! Nu te gândi la mine, că stau aici singur şi bolnav. Voi îndura… şi mă voi prăpădi… de plictiseală şi de singurătate, dacă nu din cauza rănilor…

Tonul lui fals răbdător, slab şi subţire, se schimbă brusc. Georgiana pufni râzând şi ridică o mână spre el. Rob râse.

— Nu sunt atât de nobil, iubito. Sigur trebuie să ştii asta.

Ca de obicei, îndrăzneala o făcea să se simtă stânjenită. Mai enervant era motivul: îi plăcea. Sterling nu-i spusese niciodată astfel de lucruri. O complimenta, rostea linguşeli care păreau drăguţe, dar, conştientiza ea, erau

lipsite de sentimente. Le-ar fi putut spune oricui.

— Simt că am ajuns să te cunosc mult mai bine în ultimele zile decât am făcut-o înainte, spuse ea cu sinceritate.

Rob îi aruncă o privire rapidă, dar borul pălăriei îi ascundea expresia.

— Încă un beneficiu al loviturii în cap, fu tot ce spuse el.

Ea îşi drese vocea.

— Să înţeleg că nu ţi-a revenit nicio amintire?

Bastonul lui nimeri o piatră rătăcită în drum şi alunecă, făcându-l să se împiedice, cât pe ce să cadă. Ea icni panicată şi se întinse să-l prindă, şi sfârşiră cu braţul lui peste umerii ei şi cu mâinile ei prinse de haina lui.

— Îmi pare rău, spuse el, respirând din greu. Piatră blestemată!

O îndepărtă din drum cu o lovitură a bastonului.

— Eşti bine?

Ea încercă să râdă, dar rămăsese fără suflu. Inima îi bătea cu putere, şi mâinile ei – dacă nu l-ar fi ţinut strâns de haină – ar fi tremurat.

Braţul lui o ţinea şi mai strâns.

— Mulţumesc – din nou! Mereu mă salvezi!

Georgiana îi dădu drumul, ca şi când palmele o ardeau.

— O, nu! Nu ai nevoie de mine.

Rob îşi ridică pălăria şi-i aruncă o privire aspră.

— Să nu spui niciodată asta. Îşi înălţă capul şi cercetă drumul care se întindea în faţa lor. Mă aştept să mă prinzi de alte zeci de ori numai astăzi.

— O! Ea se îmbujoră gândindu-se… deşi el spusese ceva cu totul diferit. A fost o greşeală, nu?

— Dimpotrivă! Porni iarăşi. Abia aştept să fiu prins.

Georgiana se înroşi de plăcere, apoi conştientiză ce făcea şi se hotărî să-şi ţină gura. Avea doar să privească drumul cu atenţie şi să-l avertizeze înainte să se împiedice iar. Şi totuşi, era preferabil să-l prindă în braţe de fiecare dată când paşii lui şovăiau. Înşfăcă pătura pe care o

aruncase şi continuă drumul.

Ajunseră la capătul grădinii, de unde aveau să urmeze o cărare îngustă pe pajişte. Dincolo de ea se afla o pădurice cu un iaz cuibărit în mijloc. Georgiana mai fusese acolo. Era un loc foarte plăcut unde să stai şi să citeşti, unde putea să-şi dea jos pantofii şi ciorapii şi să stea cu picioarele în apă, privind libelulele zburând deasupra suprafeţei iazului în lumina soarelui. Adora iazul mic al lui Kitty şi, înainte de accidentul lui Rob, obişnuia să meargă acolo o dată la câteva zile.

Astăzi, desigur, i se părea la zeci de kilometri mai departe, în timp ce Rob se sprijinea pe baston tot mai apăsat, la fiecare pas. Când ochii îi căzură pe o roabă mică, lăsată pe marginea drumului, răsuflă uşurată.

— Uite! Să luăm asta!

— Cu ce scop, mai precis?

Rob îşi împinse pălăria pe spate şi îşi şterse fruntea. Părul era ud din cauza transpiraţiei. Era o zi foarte călduroasă, şi ea simţi încă o urmă de remuşcare pentru că-l încurajase să iasă la plimbare.

Aşeză pătura pe roabă. Era o roabă joasă, cu drugii de fier pe ambele părţi. Era genul de roabă pe care o folosea grădinarul în grădină, cu două mânere lungi şi cu o singură roată în faţă.

— Aşază-te în faţă şi te voi împinge până la iaz.

Rob privea roaba sceptic, apoi se uită spre ea. Georgiana apucă mânerele şi împinse roaba înainte şi înapoi, demonstrativ.

— Doar nu vrei să o împingi până la iaz, spuse el.

Ea râse.

— Sigur că pot. Serios, Rob, nu sunt o fată neajutorată.

— Nu am crezut niciodată că eşti. El privi roaba. Dar nici eu nu sunt neajutorat. N-ai decât să împingi roaba dacă vrei, dar eu voi merge.

— Nu ai încredere în mine? Apucă mânerele şi împinse roaba în faţă. Deja şchiopătezi. Sau îţi jignesc simţul bunei-cuviinţe?

Încruntarea îi dispăru la acele cuvinte.

— Sigur că nu.

— Atunci, hai să ne distrăm puţin, spuse ea amuzată.

El privi roaba.

— Îmi vei spune imediat ce încep să te doară braţele. Şi vei merge încet.

— O, preferi mişcări lente şi delicate?

— Atunci când împingi roaba, da.

Aşeză bastonul lângă el.

— Păcat! strigă, apoi se sprijini de roabă, împingând-o înainte.

Exclamând zgomotos, Rob se prinse de drugii de pe laterale pentru echilibru. Privi peste umăr alarmat, dar chipul lui fu îmblânzit de un zâmbet când ea râse. Nu era un efort extraordinar. Drumul cobora uşor şi roata se învârtea fără probleme peste terenul uscat. Ea împingea înainte, mulţumită că-l scutise să meargă şi încântată de provocare. Stătuse prea mult timp închisă în camera bolnavului.

Apoi, starea de bine îl cuprinse şi pe el.

— Aş zice, doamnă, spuse el peste umăr, că ai un mod periculos de a conduce.

— Este mai palpitant astfel!

Trecu cu roaba peste o piatră din drum, făcându-l să se zdruncine. El dădu din mâini, manifestând o supărare exagerată, şi tuşi. O tachină tot drumul până la iaz, iar ea răspunse clătinându-l de-o parte şi de alta, aproape răsturnându-l la un moment dat, făcându-l să se ţină bine de drugi. Când ajunseră la iaz, amândoi aveau feţele roşii de la atâta râs. Georgiana opri roaba în luminiş.

— Am ajuns, spuse ea veselă, înşfăcând pătura şi aşezând-o pe singura porţiune curăţată de pământ.

Inima îi bătea cu putere din cauza efortului şi ca urmare a sentimentului de libertate, departe de casă.

— Înţeleg ce-ai vrut să spui. Rob se apropie de ea. O frumuseţe excepţională.

— Nu? Inspiră adânc, fericită. A meritat din plin efortul de a veni aici.

— Da, şopti el, dar, când ea îl privi, el se uita la ea cu o dorinţă vădită.

Asta o făcu să simtă un fior de plăcere, fierbinte şi intens. Aproape că putu simţi roşeaţa din obraji în timp ce sângele îi pulsa de la entuziasmul incontestabil. De data asta, pe chipul lui nu mai era veselie sau mulţumire, ci pură atracţie. Îi spusese că era frumoasă, dar asta era altceva – nu numai apreciere, ci pasiune lacomă. Sterling nu o privise niciodată astfel…

Ea se uită în altă parte, trăgând de panglicile bonetei.

— Este foarte cald! Slavă Domnului pentru umbră…

Aruncă boneta, scoţându-şi mănuşile, pe care le puse în pălărie înainte să se aşeze pe pătură. El o urmă, aşezându-se lângă ea şi întinzându-şi un picior, suspinând zgomotos. Georgiana recunoscu ocazia pe care o căuta şi care o îngrozea în acelaşi timp.

— Te doare rău piciorul!

El îşi mişca piciorul într-o parte şi în alta.

— Nu. Mă tem că va ceda în orice moment, dar durerea este uşoară. Slăbiciune mai mult decât durere.

Îşi aruncă pălăria în spatele lui.

— M-am tot gândit, spuse ea, şi cred că ar fi mai bine pentru recuperarea ta dacă ai merge la Londra.

El încremeni.

— De ce?

— Ai medici acolo.

— Şarlatani şi otrăvitori, în mare parte. Închise ochii şi îşi prinse mâinile la spate, lăsându-şi capul să cadă astfel încât o rază de soare să îi lumineze faţa. Doctorul Elton spune că piciorul nu este rupt şi că se va întări pe măsură ce merg.

— Nu numai piciorul ţi-a fost rănit, îi reaminti ea. Iar doctorul Elton este numai puţin mai mult decât un medic veterinar. De fapt, cred că face şi asta la nevoie…

Rob zâmbi.

— Dacă fermierii îl lasă să ajute animalele să fete, atunci asta spune multe despre el.

— Dar memoria ta, protestă ea, râzând însă.

Fermierilor nu le pasă atât de mult de mintea vacilor, aşa că doctorul Elton nu este pregătit să vindece rănile suferite la cap.

— Mă aştept ca majoritatea doctorilor din Londra să ştie la fel de mult.

— Întoarcerea în oraş te-ar putea ajuta să-ţi recapeţi amintirile, insistă ea.

— Crezi?

O spusese absent, ca şi cum ar fi vrut doar să fie politicos, dar Georgiana ştia că nu era adevărat. El voia să-şi recapete memoria. Realitatea nu avea să se potrivească apoi cu poveştile pe care i le spusese ea, dar el nu ştia asta acum. De aceea trebuia ca ea să îl convingă. Dacă mintea lui risca să fie permanent afectată dacă nu îşi amintea curând? Ea nu îşi putea alunga teama că îi împiedica recuperarea, şi singura cale de scăpare era să-l îndepărteze de reşedinţa Osbourne.

— Cred că va ajuta, spuse ea cu mai multă convingere decât simţea. Şi la ce ar dăuna? Nu putem sta pentru totdeauna cu Kitty.

El se ridică.

— Sigur că nu. Nu am vrut să sugerez asta. Eu numai… Ezită, încruntându-se. Nu am nicio dorinţă să mă întorc la Londra.

Inima ei îi sări în gât.

— De ce nu?

Părând încurcat, el clătină din cap.

— Pur şi simplu, nu vreau să merg acolo. Se întoarse cu faţa spre ea. Putem merge la tine acasă?

Ea tremură involuntar.

— Nu dacă ciuma nu a infestat orice altă casă din Anglia.

— Atât de rău e? Se apropie mai mult. De ce?

— Fratele meu, spuse ea cu un râs scurt, lipsit de umor.

— Da, el. Rob o porni spre iazul a cărui apă sclipea în soare. Am câteva lucruri să-i spun.

Numai gândul că Rob nu ar avea niciodată vreun

motiv să discute cu Alistair o împiedica să cadă pradă panicii.

— Ei bine, nu ne-ar primi, şi eu aş prefera să merg oriunde altundeva numai acolo, nu.

— De ce?

Georgianei nu-i plăcea să vorbească despre fratele ei, dar se trezi spunând:

— Nu este… bun. Şi adevărul este că… abia ne cunoaştem. Este cu douăzeci de ani mai mare decât mine, a fost crescut ca moştenitor, mai presus de ceilalţi.

Nu îşi putu ascunde dispreţul din voce, uitând că Rob fusese, probabil, crescut la fel. Fusese marchizul de Westmorland de la naştere sau cel puţin din copilărie. Poate asta explica atitudinea lui arogantă.

Ei bine… atitudinea lui arogantă *de dinainte.*

— Nu mai e nevoie să spun că Alistair nu are prea multe în comun cu mine, continuă ea în grabă. Mama lui a murit când era la universitate, şi tatăl meu s-a însurat cu mama curând după aceea. Făcu o pauză. Cred că îi purta pică ei – şi tatălui nostru, pentru că s-a recăsătorit – şi apoi, desigur, eu nu am fost deloc bine-venită.

— Pare un bărbat fermecător, spuse Rob.

— Nici eu nu-l plac, mărturisi ea. Problema este că tata l-a numit tutorele meu. Îşi dădu ochii peste cap. Tata a vrut mereu să ne înţelegem bine. Credea că Alistair avea să se îmbuneze şi să mă privească mai cu blândeţe. Dar eu… Se opri, conştientizând cât de mult spusese. Nu ştiu de ce te plictisesc cu ranchiuna asta veche.

— Nu mă plictiseşti deloc. Ea fu recunoscătoare că privirea lui era îndreptată către iaz, nu către ea. De cât timp te afli sub tutela lui?

— O, de când aveam şapte ani, după ce tata a murit. Ea rupse din iarbă o floare sălbatică şi învârti codiţa între degete. Nu a fost îngrozitor. După un an, când a murit şi mama, el m-a trimis la şcoală şi m-a lăsat acolo zece ani.

— Zece ani!

Reacţia lui îngrozită o făcu să zâmbească.

— Zece ani minunaţi, răspunse ea. Am fost foarte

fericită că a făcut asta. A trebuit să fie convins – dacă ar fi fost după el, m-ar fi trimis la un orfelinat.

Rob făcu o mişcare bruscă, oprindu-se. Îşi împreună mâinile, dar ea îi văzu maxilarul încleştându-i-se.

— Pare o măsură drastică, nedreaptă. Cine l-a convins să nu facă asta?

— Administratorul moşiei tatălui meu. Cred că l-a ameninţat că îşi dă demisia, împreună cu mare parte din personalul casei, dacă Alistair insista cu această decizie. Îşi trase genunchii la piept şi îi cuprinse cu mâinile. Mama a fost foarte iubită. Era blândă şi generoasă cu toţi. După felul în care mama lui Alistair îi tratase pe oameni… îşi muşcă buza. Nu ar trebui să bârfesc.

— Nu voi spune. Oricum, femeia este moartă.

Îi făcu cu ochiul.

Georgiana zâmbi, uimită într-un mod vinovat. Toată viaţa i se spusese că nu era bine să o vorbească de rău pe prima soţie a tatălui ei, al cărei portret încrâncenat din bibliotecă o speriase în copilărie, înainte ca tatăl ei să ceară să fie scos din încăperea aceea puţin folosită.

— Din câte am auzit, era o femeie foarte rece. Căsătoria ei cu tata a fost aranjată, iar el o întâlnise numai de două ori înainte de nuntă. Tata nu vorbea niciodată despre ea, dar Lady Sidlow spune că sigur ea este motivul pentru care Alistair este aşa cum este – distant, critic şi concentrat numai asupra lui însuşi. Când ea a murit, tata s-a însurat cu mama după doar două luni.

— Cred că a fost mai fericit.

Buzele ei formară un zâmbet melancolic, dar fericit.

— Foarte. Nu mi-l amintesc bine, dar fiecare amintire pe care o am cu el este râzând, luându-se la întrecere cu mine pe peluză sau jucând bile cu mama. Nu încăpea îndoială că se însurase cu ea din dragoste.

— Inteligent bărbat, şopti Rob.

Ea se înroşi şi schimbă subiectul:

— De ce nu vrei să mergi la Londra?

El îşi plecă uşor capul şi miji ochii, ca şi cum se gândea foarte concentrat.

— Nu-mi pasă de alţi oameni, spuse el în cele din urmă.

Oameni ca ea, se gândi ea neliniştită, gândindu-se la lucrurile urâte pe care le spusese despre ea şi despre Joanna Hotchkiss.

— Londra este singura posibilitate? îi întrerupse el gândurile, îşi trecu o mână prin păr, ciufulindu-şi părul ud în şuviţe rebele. Probabil este o povară teribilă pentru Lady Winston.

— O, sunt convinsă că nu crede asta! Dar... Mai rupse o floare. Pari mult mai bine acum, şi nu mi-ar plăcea să întârzii recuperarea ta rămânând aici, când prezenţa ta în altă parte te-ar putea ajuta la recuperarea amintirilor.

El păstră tăcerea câteva minute. Georgiana, aşteptând nerăbdătoare răspunsul lui, începu să recapituleze ce spusese ea. Se simţea de parcă mergea prin mlaştină, simţind că se cufunda cu fiecare pas. Credea însă că Rob s-ar putea recupera mai bine oriunde altundeva – poate şi pentru că ar afla în cele din urmă adevărul – şi voia să-l ajute într-adevăr, deşi dorinţa de a-l ajuta o băgase în această încurcătură de la bun început...

— Dar dacă nimic nu o va face? întrebă el. Adică, să-mi recapăt memoria.

Ea tresări.

— Sunt convinsă că ceva o va face!

— Dar dacă nu? Îşi întoarse capul pentru a o privi. Ce vei face dacă nu-mi voi mai aminti nimic? Ar schimba asta lucrurile între noi?

Era o întrebare groaznică. Dacă s-ar gândi că acest Rob fermecător, romantic şi plin de umor ar fi Rob pentru totdeauna, ar putea permite înflorirea unor gânduri şi sentimente periculoase. Sigur că ar trebui să-i spună că nu era Lord Sterling, dar, dacă ar face-o, iar el nu ar redeveni vreodată Marchizul Machiavelic... Deja se chinuia să-şi amintească de ce îl dispreţuia. Trebuia să-l ducă înapoi la familia lui şi departe de ea cât mai curând posibil. Nu-i putea spune însă asta, nu astăzi.

— Nu, zise ea cu blândeţe. Sigur că nu.

Ce mai conta o minciună în plus, la cum stăteau lucrurile?

Capitolul 12

Umerii lui se detensionară, iar el îi luă o mână şi i-o aduse la buze pentru un sărut delicat.

— Atunci, am putea merge la mine acasă?

— Dacă… dacă preferi, spuse ea nesigură.

El o ţinea încă de mână, degetele lui fiind puternice şi delicate. Ea clătină din cap, dar nu îşi trase mâna. Da, ar putea fi ideal – chiar mai bine decât la Londra. Şi era. Se furişase noaptea trecută în biblioteca lui Kitty şi descoperise că Salmsbury Abbey era la vreo treizeci şi cinci de kilometri distanţă.

Rob o privi, uimit în mod evident de cât de uşor fusese ea de acord.

— Este aproape?

— Nu foarte departe, spuse ea, încrucişându-şi degetele în secret ca să îl poată duce acolo.

— Unde? întrebă el, plin de interes.

— Ah…

Nu-i putea spune unde se afla casa lui Sterling, având în vedere că era departe în Yorkshire, aproape de moşia familiei ei. Kitty ştia asta şi avea să îşi pună întrebări dacă el spunea ceva. Nu putea nici să descrie unde se afla reşedinţa lui Rowland, din acelaşi motiv.

— Este mai aproape de casa mea, spuse ea. Să mergem acolo ar putea fi mai benefic pentru sănătatea ta.

— Da, zise el încet. Foarte bine. Vom face aşa!

— Minunat, spuse ea, încercând să-şi ascundă uşurarea. Să mergem curând!

El o privi iar, ca şi cum ar fi simţit că ceva nu era în regulă, dar ea îi zâmbi şi încercă să pretindă că era numai foarte mulţumită de acel plan. Şi chiar era. Aşa era cel mai bine. Cu cât avea să se întâmple mai repede, cu atât mai

bine.

— Nu ştiu tu, spuse el, întrerupându-i iar gândurile, dar eu am o dorinţă incredibilă de a mă bălăci în iaz.

Ea tresări uluită.

— Da?

— De ce nu?

El îi zâmbi în timp ce-i dădu drumul la mână şi îşi scoase o gheată.

Privindu-l cu ochii mijiţi, Georgiana începu să zâmbească. Când venise singură, nu numai că se bălăcise, ci înotase.

— Sigur că poţi. Ar trebui să o facem.

Intrară în apă până la genunchi când Angus apăru cu un coş. Îi salută şi îl lăsă jos. Adusese o undiţă, iar Rob îl lăsă să meargă către partea cea mai adâncă a iazului să vadă dacă putea prinde nişte peşte pentru cină. Angus zâmbi, sperând evident la asta, şi se îndreptă spre un copac căzut care stătea aplecat peste apă, de unde el putea să-i vadă, dar nu să-i şi audă.

Era, se gândi ea cu melancolie, ziua perfectă. Era o binecuvântare să se afle afară după atâtea zile petrecute închisă într-o cameră întunecoasă, cu un bolnav. Soarele era cald, apa era rece şi mâlul se strângea plăcut sub degetele ei. În timp ce îşi ridica fusta şi urmărea o insectă sclipitoare care zbura deasupra apei, ea se simţea mai fericită decât fusese în ultima perioadă.

O contribuţie însemnată avea Rob. Nu semăna deloc cu marchizul rece şi cizelat, care inspira frică şi dispreţ în Londra. El îşi ridică pantalonii şi luă o mână de pietre plate. Când încercarea lui de a face pietrele să sară eşuă, el se dojeni şi o lăsă să-i arate cum se face. În timp ce ea îi ajusta unghiul şi-i dădea sfaturi, gura lui se transformă într-o linie de concentrare. Părul îi căzu peste frunte în timp ce arunca pietrele, iar inima ei bătu mai repede văzând entuziasmul de pe faţa lui când prinse figura, apoi aruncă alte câteva pentru a dovedi că reuşea.

— Ştiam că nu aveam cum să uit asta, bombăni, flexându-şi degetele în timp ce ieşea din iaz.

— Ce? Ea ieşise din apă înaintea lui şi se aşezase pe pătură, mişcându-şi degetele de la picioare în soare. E ceva în neregulă?

— În neregulă? pufni el, aşezându-se lângă ea. Nimic nu este în neregulă în această zi minunată, în acest loc frumos, cu această femeie încântătoare lângă mine. Este perfect!

Ea nu se putea opri să nu zâmbească. În sinea ei, era de acord, însă nu-i putea spune şi lui motivele.

— Ai standarde foarte joase. Perfect, auzi! După tot ceea ce ai pătimit?

El zâmbi.

— Am supravieţuit. Încă îmi am membrele şi toate simţurile. Se opri. Ei bine, aproape toate simţurile.

Georgiana izbucni în râs.

— Una peste alta, nu-mi pare rău că s-a întâmplat.

— Nu, şopti ea. Să nu spui niciodată asta!

El se întoarse spre ea, zâmbind. Soarele îi transforma vârfurile părului cârlionţat în aramă. Georgiana simţi un val de căldură care nu avea nimic de-a face cu soarele. Iar ea ştia, în timp ce el îşi coborî uşor capul, că avea să o sărute… ştia că trebuia să protesteze şi să nu permită să se întâmple, dar respiraţia părea să i se fi oprit în piept, iar vederea chipului său frumos părea să o fi încremenit într-o stare de uluire care o ţinea cu sufletul la gură.

Desigur, un sărut mic nu însemna nimic. Multe tinere sărutaseră mai mulţi bărbaţi înainte de căsătorie. Unora le făcea plăcere şi, de fapt, considerau asta o parte vitală în alegerea unui soţ. Ea fusese atât de sigură că era îndrăgostită de Sterling şi că avea să fie întotdeauna, încât nu-i trecuse niciodată prin minte că ar putea fi curioasă să sărute pe altcineva…

Dar el nu o făcu. Îşi atinse delicat buzele de fruntea ei.

— Îmi pare rău, şopti el.

Inima i se urcă în gât.

— Ce… Pentru ce?

— Pentru orice nu a mers bine între noi, şopti el,

respiraţia lui încălzindu-i tâmpla. Ceva ce am făcut, dar nu-mi amintesc. Orice a fost, regret!

— Nu, bâigui ea, roşie la faţă.

El îi înlătură de pe obraz o şuviţă rebelă, cu o atingere delicată.

— Mă poţi ierta? Cineva m-a făcut să plătesc, la propriu, pentru asta.

— Rob! Ruşinată, râse totuşi. Nu spune asta!

Zâmbi. Vârfurile degetelor lui trasau spirale uşoare pe obrazul ei, pe maxilarul ei, iar ea îşi dori să-şi lase capul pe spate şi să-i permită să-i mângâie gâtul.

— De unde ştii că nu au auzit că aveam nevoie de o lecţie şi au decis să se ocupe de asta?

— Este ridicol!

— Nu, nu, este numai logic, o contrazise el, continuând să-i traseze cercuri pe piele, degetele lui alunecând leneşe pe claviculă. Chiar dacă indivizii aceia nu ştiau, o putere supranaturală probabil ştia şi m-a dat pe mâinile lor. Nu văd cum te poţi împotrivi justiţiei divine.

— Divină…! Ea renunţă şi râse. Cum poţi spune astfel de lucruri? A fost teribil şi înfricoşător, şi tu râzi de asta.

— Mă ajută să suport, spuse el încuviinţând în mod filosofic, dacă am convingerea că am meritat-o. Să fii bătut cu un motiv – orice bărbat ar înţelege. Accepţi bătaia şi mergi mai departe, oarecum liniştit şi cumva hotărât să nu mai comiţi un păcat similar sau cel puţin să nu mai fi prins într-o astfel de situaţie. Făcu o grimasă. Cealaltă modalitate de a plăti… nu poţi suporta să te gândeşti la asta. Te face să-ţi deplângi ghinionul, ceea ce niciun bărbat nu-şi doreşte.

Georgiana nu putea decât să se uite la el cu gura căscată de uimire.

— Eşti diferit, spuse ea impulsiv. Nu cum ai fost înainte.

— Mai bun, sper, spuse el făcându-i cu ochiul.

Fără să se gândească, Georgiana îi atinse faţa. Niciodată nu s-ar fi gândit că marchizul de Westmorland ar lua cu atâta uşurinţă încasarea unei bătăi. Sau pe sine. Sau

că şi-ar cere scuze pentru… ei bine, pentru orice, mai ales pentru ceva ce nici măcar nu-şi amintea să fi făcut. Parcă era un alt bărbat.

Ori asta, ori ea îl înţelesese şi îl judecase greşit. Ceea ce, acceptă ea cu umilinţă, era foarte posibil.

— Cred că da, şopti ea.

Mâinile lui le acopereau pe ale ei, ţinându-i degetele peste obrazul său.

— Atunci, a meritat totul.

El închise ochii şi întoarse capul, sărutându-i palma.

— Tu, îi spuse ea, eşti nebun!

— Hmm. El zâmbi, jucându-se cu palma ei. Foarte posibil. Deschise ochii. Mă placi aşa?

Zâmbetul ei se mai îndulci, devenind melancolic.

— Da, şopti ea. Foarte mult.

— Este de-ajuns pentru mine. Înainte ca ea să poată reacţiona, el îşi plecă uşor capul şi o sărută – mai delicat decât atingerea unei pene – pe gură, apoi îi dădu drumul imediat. Unde a pus Angus coşul?

Încet, Georgiana se ridică, inima bătându-i şi buzele zvâcnindu-i. Privea, uluită, în timp ce Rob lua coşul şi cotrobăia înăuntru. De parcă nu avea nicio idee că-i întorsese lumea pe dos.

Nu ar fi trebuit să-l lase să o sărute. Nu ar fi trebuit să-şi permită să alunece către o astfel de lipsă de formalitate cu el. Unei părţi din ea însă – o parte diabolică, ce creştea şi devenea mai puternică în fiecare zi – îi plăcea. O parte din ea nu voia să pună capăt, chiar dacă ştia că trebuia.

Numai că… nu astăzi.

Devorară conţinutul coşului şi merseră să se bălăcească iar. El îşi dădu vesta jos şi merse în iaz în cămaşă şi cu pantalonii ridicaţi până la genunchi. Chiar dacă ajutase la dezbrăcarea lui şi-l spălase când fusese inconştient, ea se simţea tulburată să-l vadă în picioarele goale.

Când descoperi un banc de mormoloci lângă stufăriş, îl strigă încântată. El păru la fel de încântat ca ea de

creaturile agitate, iar Georgiana se gândi iar cât de ciudat era să stea desculţă în iaz cu Marchizul Machiavelic, în cămaşă şi cu părul ciufulit ca un nimb strălucitor în jurul capului. Şi, ca pentru a-i şterge pentru totdeauna imaginea de nemernic apatic şi duşmănos, Rob rupse o trestie şi încercă să fluiere, fără succes.

— Este teribil! zise ea şi făcu o grimasă.

— Presupun că este încă un lucru pe care l-am uitat, dar poţi încerca tu, răspunse el.

— Ştiai cum să faci pietrele să sară, răspunse ea. Pur şi simplu îţi pierduseşi antrenamentul.

Pentru că mergea pe la balurile londoneze, sfâşiind tinerele cu un singur cuvânt înţepător. Aşa cum, fără îndoială, avea să facă din nou în curând. Georgiana rupse şi ea o trestie, pentru a evita să se gândească la asta. O puse la buze şi suflă, fiind şocată când produse un şuier subţire, dar clar.

Rob se opri din aplatizarea trestiei şi o privi uluit.

— Nu ştiam că se va întâmpla asta, strigă ea, râzând şi dându-se înapoi. A fost un accident.

— Nu e corect! exclamă el, alergând după ea. Faci pietrele să sară mai bine decât mine, fluieri mai bine decât mine – chiar şi *accidental* – şi conduci roaba cu mai multă vervă decât orice bărbat… Vino aici!

— Nu!

Gâfâind acum de râs, ea se întoarse şi încercă să alerge, ridicându-şi fusta mai mult. Iazul era totuşi mai adânc decât ar fi crezut, iar degetele de la picioare i se prinseră de o rădăcină subacvatică nevăzută. Ar fi căzut în apă dacă braţul lui nu i-ar fi înconjurat talia şi nu ar fi prins-o.

— Complet incorect, spuse el din nou, răsuflarea lui simţindu-se fierbinte pe ceafa ei. Este ca şi cum zeii te-au conceput în mod deliberat să mă vrăjeşti şi să mă farmeci…

Inima îi bătea cu putere, şi se simţea ameţită. O ţinea lipită de el cu un braţ, cu mâna întinsă pe abdomenul ei. Era atât de cald şi de puternic, atât de reconfortant şi de incitant. Mâna lui liberă îi atingea braţul până la umăr, iar

degetele îi mângâiau obrazul.

Ea se simţea ca o infractoare, conspirând să fure afecţiuni la care nu avea dreptul.

— Vrăjile… rareori se termină bine, spuse ea fără suflare.

— Crezi? O întoarse spre el. Colţul gurii se curbă în sus, iar ochii lui căprui se întunecară. Cred că aceasta o va face. În orice caz, sunt dispus să risc…

El îi ridică bărbia, şi Georgiana ştiu, cu un amestec de panică şi exaltare, că nu avea de gând să-l împiedice să o sărute…

— Hei! strigă o voce. Lady Georgiana! Lord Sterling!

Rob încremeni, cu buzele la mai puţin de un centimetru de ale ei.

Angus ieşi dintre copaci, cu o undiţă pe umăr şi un coş în mână. Cu un gâfâit jenat, Georgiana se răsuci din îmbrăţişarea lui Rob.

— Vă cer iertare, milord! Am uitat, Lady Winston mi-a spus să întreb dacă dumneavoastră şi Lady Georgiana intenţionaţi să luaţi masa cu familia. Îşi făcea griji că v-aţi putea îmbolnăvi din nou, de la soare.

Maxilarul lui Rob se încordă.

— Nu, nimeni nu este bolnav. Vom veni la cină.

— Da, milord! Să duc înapoi coşul?

— Desigur!

— Şi pătura, te rog!

Cu faţa în flăcări, Georgiana ieşi fără graţie din apă.

Dacă nu ar fi apărut servitorul, Rob ar fi sărutat-o… S-ar putea să o sărute în continuare… ar putea să o sărute în timp ce o conducea înapoi la pătură, cedând atracţiei incontestabile care scânteia între ei. Şi l-ar fi lăsat – mai rău, ar fi putut chiar să-l încurajeze. S-ar fi trădat şi dezonorat pe ea însăşi şi pe Sterling, totul pentru un moment trecător de plăcere.

Şi cel mai rău fu că se simţi mai tristă că nu se întâmplase decât dacă s-ar fi întâmplat.

— Ar trebui să ne întoarcem, spuse ea peste umăr, evitând să se uite direct la Rob în timp ce îşi întindea mâna

după ciorapi şi ghetuţe. S-a făcut destul de târziu, şi va trebui să mă schimb pentru cină…

El începu să vorbească, ezită, apoi îi aruncă o privire lui Angus, care împacheta coşul.

— Desigur, spuse Rob.

Ieşind din apă, zdrobi în pumn o mână de stuf.

Angus strânse proviziile şi le puse înapoi în roaba grădinarului. Georgiana insistă să-l ajute pe Rob să-şi pună cizmele la loc şi apoi se îndreptară cu toţii spre casă. În ciuda greutăţii, Angus o porni cu paşi mari şi, în curând, îi lăsă în urmă.

Adevărul era că ei trăgeau de timp.

Trebuia să încerce să uite momentul tensionat din iaz, când el o ţinuse aproape şi se întorsese să o sărute. Avea să îl ducă înapoi la familia lui şi să nu mai fie niciodată într-o asemenea situaţie. Ziua de azi avea să fie amintirea ei secretă, momentul ei de îndrăzneală, ca o poveste de dragoste ilicită, fără intenţii rele. Ceva ce nu avea să se repete.

Totuşi, nu putea să-i pară rău pentru asta. Fusese prea distractiv. Şi, din moment ce era posibil ca să fie ultima lor ocazie de a se distra împreună, ea făcu un efort conştient pentru a recâştiga relaxarea de dinainte.

Când ajunseră din nou în grădină, Rob se sprijinea pe braţul ei, pentru că uitase bastonul lângă iaz. Georgiana exageră prefăcându-se a-l trage pe cele trei trepte deloc înalte de lângă fântână, iar el o răsplăti pretinzând că se împiedică de ea şi prinzând-o pe după talie. Ea râse, iar el zâmbi, braţul lui zăbovind în jurul ei în timp ce înaintau pe aleea spre casă.

— Mulţumesc, spuse el în timp ce treceau pe lângă gardul de caprifoi. Pentru o zi încântătoare. Mult mai bună decât orice îmi amintesc.

— Cea mai bună dintre toate cele şase?

— Cea mai bună dintre ele, recunoscu el, râzând cu ea.

Râsetul îi făcu inima să tresalte de fericire. Probabil era ultima oară când ea îi făcea pe plac, dar acest moment

îi aduse bucurie. Ea spera că el se bucurase cu adevărat de acea zi şi că avea să ţină cont de asta pentru a o ierta sau poate pentru a uita ce făcuse.

Ajunseră aproape de casă, grădina făcând loc unor tufe frumoase de trandafiri şi crini. Lumina după-amiezii târzii cădea abrupt peste pietriş când Georgiana aruncă o privire spre casă şi văzu un vizitator, înalt şi frumos. Trebuia să fie pe picior de plecare, căci Adam ţinea frâul calului său. Bărbatul stătea cu spatele la ei, verificându-şi calul, dar o presimţire o avertiză pe Georgiana de ce se afla el aici.

Aproape că se împletici cât să cadă. Toate deciziile ei logice se duseră pe apa Sâmbetei. Nu aşa voia ea să afle Rob despre minciuna ei. Ar putea fi un şoc teribil pentru organismul lui, făcându-l să se îmbolnăvească din nou sau să-şi recupereze toate amintirile la vederea acelui om şi să îşi reverse furia asupra ei.

Luă decizia imediat.

— Să mergem pe aici, spuse ea, trăgându-l pe Rob pe cărarea de sub glicină. Soarele este atât de strălucitor, încât mă simt cam ameţită.

— Să ne opri o clipă?

Încetini.

— Nu! Nu. Ea clătină din cap, trăgându-l spre partea din spate a casei. Vreau să intru. Şi tu ar trebui…

— Desigur. Felul în care se înclină în faţa dorinţelor ei, trăgându-i şalul înapoi peste umăr, o făcu să se simtă îngrozitor.

Un strigăt din faţa casei o făcu să tresalte. Rob se opri, privind peste umăr. Cu inima bătând de să-i sară din piept, Georgiana se uită şi ea, ţinându-şi răsuflarea.

Străinul înalt şi blond se îndrepta spre ei.

— O, Doamne! spuse ea, încercând să-şi menţină calmul. Te rog să mă ierţi! Ar trebui să vorbesc cu el. Intră, dragul meu…

— E cineva cunoscut? întrebă Rob, lăsând-o să-l împingă spre uşă.

Ea încuviinţă din cap viguros.

— Eu… vrea să vorbească cu mine… Mă voi duce să văd. Trebuie să fie un mesaj de la fratele meu sau de la Lady Sidlow! Voi veni într-un minut.

El flutură din mână, resemnat.

— Da, doamnă.

Intră.

Georgiana se răsuci şi fugi spre vizitatorul supărat. Pe măsură ce el se apropia, inima ei se strângea. Acesta nu era un servitor politicos al ducesei; se temea că îl avea în faţa ei pe fratele lui Rob. O, Doamne, acum avea probleme.

— Adu-l înapoi pe acel bărbat, ordonă el fără introducere, făcând semn din cap spre uşa pe care intrase Rob.

Ea blocă intenţionat calea şi făcu o scurtă reverenţă.

— Georgiana Lucas, domnule. Încântată de cunoştinţă.

El miji ochii lui albaştri.

— Sunt maiorul Lord Thomas Churchill-Gray, spuse el glacial. Am venit în căutarea fratelui meu, Lord Westmorland, despre care Lady Winston m-a asigurat destul de recent, fără urmă de îndoială, că nu a pus piciorul pe această proprietate.

Georgiana îşi umezi buzele, încercând să nu se uite spre casă, de parcă asta ar putea împiedica pe cineva să observe această conversaţie. Ea zise cu glas şoptit:

— Da, ar spune asta…

— Ce naiba se întâmplă? o întrerupse el cu furie. Cel care se plimba cu tine e fratele meu.

— Dacă vrei răspunsuri, fă linişte şi lasă-mă să ţi le dau! se răsti ea exasperată. Pe aici!

Se îndepărtă de ferestre, simţindu-l în urma ei.

Când ea se întoarse, el se afla chiar în spatele ei, cu braţele încrucişate. Gura şi ochii lui semănau cu ai lui Rob, şi era la fel de livid cum se aştepta ea să fie Rob când, în cele din urmă, avea să-i spună adevărul. „Va fi un test bun”, îşi spuse ea cu umor negru.

— Explică, se răsti el.

— O voi face dacă nu mai ridici tonul! Inspiră adânc.

Da, bineînţeles că ştii deja că fratele tău este aici.

— De ce naiba Lady Winston a spus altceva?

— Pentru că nu ştie, şopti Georgiana, aruncând o privire îngrijorată spre casă. Erau departe, dar ea simţea că fiecare cuvânt şi fiecare acţiune erau la fel de clare pentru fiecare membru al casei ca şi cum ea şi maiorul s-ar fi aflat pe o scenă iluminată. Este o poveste complicată, dar fratele tău a fost rănit îngrozitor şi şi-a pierdut orice amintire legată de cine este.

— Ce?!

— Şşt! şuieră ea. Nu ar fi fost bine-venit aici dacă Lady Winston ar fi ştiut cine este. Le-am spus tuturor că este altcineva, iar apoi s-a trezit, neştiind că totul este nelalocul lui, aşa că acum crede că este altcineva.

Maiorul o privi neîncrezător.

— Vorbeşti serios? Nu, nu se poate – eşti nebună! West nu ştie cine este? A fost rănit îngrozitor, dar l-am văzut mergând braţ la braţ cu tine? Drept ce prost mă iei?

— Unul care nu poate asculta cu atenţie, evident, răspunse ea. Încerc să explic. A fost foarte, foarte bolnav. Îşi revine, dar mintea nu este încă bine.

El clătină din cap.

— Asta este cea mai ridicolă poveste pe care am auzit-o vreodată.

— Dar e adevărat! încercă să-şi păstreze cumpătul. Presupun că ai venit să-l duci acasă, nu?

— Evident! bombăni el. Adu-l imediat!

— Nu. Ea înghiţi în timp ce privirea lui devenea feroce. Cred că i-ar face rău să aibă un asemenea şoc. Ne întâlnim mâine la hanul din Maryfield. Dă-mi şansa să-l pregătesc.

— Acum, spuse el.

Ea ridică mâinile.

— Nu!

— Îi voi cere lui Lady Winston să îl aducă.

Georgiana îşi imagină furia teribilă care ar urma.

— Nu fi idiot! se răsti ea. Ce vei face? Îl vei scoate de aici ca pe un criminal căutat? Ai doar un cal, nu o trăsură.

Îţi jur că a fost rănit – aproape omorât în bătaie. Nu s-a trezit trei zile întregi şi, când s-a trezit, nu şi-a ştiut numele! O simplă plimbare în grădină în urmă cu câteva zile i-a înrăutăţit brusc starea şi abia poate merge fără baston! Dacă îi spui că este altcineva dintr-odată şi îl scoţi cu forţa de aici, iar sănătatea lui va avea de suferit, le voi spune tuturor că tu ai fost de vină pentru că nu ai avut răbdare!

Faţa lui deveni din ce în ce mai furioasă, dar, în cele din urmă, rânji brusc – şi semăna atât de mult cu Rob, încât Georgiana se opri brusc.

— Eşti nebună de legat! spuse el, aproape conversaţional. Dar altfel inofensivă, cred. Foarte bine. Mâine. Voi avea răbdare şi te voi aştepta – şi pe fratele meu – la Bull and Dog. Dar, dacă nu eşti acolo, adăugă el pe un ton chiar mai înspăimântător pentru că era calm şi plăcut, vei regreta amarnic!

Ea răsuflă uşurată.

— Vom fi acolo!

— Ai face bine! promise el, înainte de a se îndrepta spre calul său, care aştepta, şi de a pleca.

*

Rob stătea în casă, ţinându-se de balustrada scării din spate şi încercând să-şi calmeze pulsul care îi zvâcnea. În ciuda eforturilor Georgianei, îl văzuse pe acel bărbat la colţul casei, acel blond cu expresia furioasă şi cu faţa familiară. Acela era… acela era fratele lui.

Pielea lui părea să se micşoreze, strângându-l, până când simţi nevoia să se răsucească şi să fugă de agonie. Îşi şterse fruntea cu o mână tremurândă. Îşi simţea capul ca un ou care se crapă, de parcă vederea fratelui său ar fi despicat cochilia din jurul minţii rănite. Bucăţi de memorie căzură la locul lor, câteva dintre ele reconfortante, dar niciuna bine-venită – nu acum.

Era marchizul de Westmorland, tipul detestat care venise la reşedinţa Osbourne cu intenţia de a face ceva – încă nu-i era foarte clar ce anume – rău.

Ceea ce însemna că nu era Lord Sterling.

Şi că nu era logodnicul Georgianei.

Ea îl minţise. Emoţia îl făcea să fiarbă, iar mâinile lui se strânseră cu putere în jurul balustradei. Privirile strălucitoare, atingerile blânde, dovezile de bunătate fuseseră toate o minciună. Furia se ridică în pieptul lui. Ce pusese ea la cale? Fusese un joc pentru ea, în care se prefăcea că-i păsa de el?

Numai că... nu îi păsase. Păstrase distanţa, precaută ca o pisică, până când el aproape o convinsese. Furia lui fu repede înlocuită de un val de disperare.

Nu era logodnica lui. Nu fusese niciodată.

De ce ar minţi şi ar spune că era?

— Domnule?

Rob se smulse din reveria chinuitoare pentru a-l vedea pe Angus privindu-l în mod curios.

— Sunteţi bine, domnule? întrebă servitorul.

Rob înghiţi cu dificultate.

— Da, spuse el.

Fără să se gândească prea mult, decise să continue aşa cum era şi să nu lase să se afle că acum ştia mult mai mult decât ştiuse cu câteva minute în urmă.

— Vă ajut să urcaţi? întrebă Angus.

Angus cel amabil şi simplu care habar nu avea cine era el.

Rob încuviinţă din cap o dată. Îl lăsă pe individ să-l tragă pe scări, dar îi spuse că putea gestiona singur restul. Şchiopătă până în dormitor şi închise uşa, sprijinindu-se de ea.

De ce minţise? „De ce, de ce, de ce” îi tot răsuna în minte. Bănuia că avea legătură cu antipatia lui Lady Winston faţă de el. Dincolo de asta, memoria lui afectată nu oferea răspunsuri.

Dar ar fi putut spune multe minciuni pentru a-l cruţa de mânia lui Lady Winston. O alesese pe cea mai letală. Închise ochii şi îşi frecă pumnul pe piept. Această femeie îi furase inima, doar ca acum să afle că îi ascunsese ceva esenţial.

Şi cel mai rău lucru era că el îşi dorea ca minciunile ei să fie adevărate.

Capitolul 13

Kitty fusese de acord că a doua zi ei doi ar putea călători. Adam îl anunţase pe vizitiu şi Georgiana îi spusese să meargă spre Maryfield.

— O să ne oprim la han să ne tragem sufletul, spuse ea veselă, înainte de întoarcere. Excelenţa Sa ar putea avea nevoie să se odihnească.

Rob zâmbi, şi Georgiana îi răspunse tot cu un zâmbet, incapabilă să-i reziste. Avea să-i fie dor de Rob. Ea deschise geamurile pentru a lăsa briza să intre şi nu obiectă când el o trase pe partea cealaltă a trăsurii pentru a se aşeza lângă el.

Amânase inevitabilul cât de mult posibil. Rob îşi dădu jos pălăria şi scoase capul pe geam, declarând că ar fi trebuit să insiste să călărească, chiar dacă încă se sprijinea în baston pentru a merge. O tachină că ar fi trebuit să-l facă pe Adam să meargă în trăsură, iar ei să stea pe capră. Vru să se oprească şi să vadă locul unde fusese bătut, lucru pe care Georgiana îl considera cumplit, dar pe care îl făcură oricum.

În cele din urmă, ea nu mai putu amâna. Maiorul Churchill-Gray aştepta, şi Georgiana nu-l putea trimite pe Rob să-l vadă neştiutor şi nepregătit.

— Trebuie să-ţi spun ceva, începu ea când erau aproape de Maryfield. Ceva care poate fi… Ezită. Înspăimântător? Liniştitor? Enervant? Habar n-avea cum avea să reacţioneze el. Bărbatul pe care îl cunoştea – credea că îl cunoştea, după aceste câteva zile petrecute cu el – avea să fie probabil surprins, dar nu supărat. Cu toate astea, Marchizul Machiavelic ar fi furios, şi încă nu ştia cine era adevăratul Rob. Destul de surprinzător.

— Dumnezeule mare! Ar trebui să-mi cer scuze din

nou?

Ea se înroşi.

— Nu, sigur că nu.

— Pari de parcă ai pregăti un discurs foarte grav. Îmi cer scuze pentru orice am făcut de ai devenit atât de serioasă.

— Îţi vei schimba părerea când vei auzi ce am de spus, mormăi ea.

— Nu! îşi puse mâna peste a ei. Dă-mi o şansă!

Acum, râdea, dar avea să o urască. Inspiră dureros, superficial, şi continuă:

— Nu ţi-am spus tot adevărul despre tine.

— Ştiu, răspunse el. Nu mi-ai zis ce am făcut ca să te rănesc.

De-ar fi numai asta!

— Nu îţi va păsa de asta odată ce îţi voi spune restul.

Bătea nervoasă cu degetele în genunchi.

— Aş putea ghici, se oferi el, în timp ce ea ezita. Sau am putea juca şarade.

— Nu ţi-am spus numele tău adevărat, şopti ea.

Trăsura se legănă de câteva ori înainte şi înapoi. Rob inspiră adânc.

— Chiar sunt Ebenezer?

— Ce? O explozie de râs isteric îi scăpă din gât. Nu! Tu eşti Robert…

— Slavă Domnului! declară el.

— Churchill-Grey, termină ea, cu vocea pălind cu fiecare silabă. Se pregăti pentru o explozie de şoc şi furie. Marchiz de Westmorland.

El îşi întoarse capul pentru a o privi pentru un moment nesfârşit.

— Ce vrei să spui?

— Eşti marchizul din Westmorland, repetă ea cu voce pierdută. Nu vicontele Sterling.

— Lord Westmorland cel infam şi dispreţuit?

Faţa Georgianei ardea, în ciuda tonului său uniform.

— Ce… de unde ştii?

— Am auzit frânturi din conversaţia ta într-o zi cu

Lady Winston.

Era calm încă, dar ochii îi erau vigilenţi. Ea păli.

— Oh! Am crezut… că poate ţi-ai amintit…

— Nu, spuse el după o clipă. Nu chiar.

Trăsura se legăna în tăcere.

— Nu mi-am propus niciodată să te înşel, spuse ea, apoi se opri, analizându-i expresia. Nu, evident că am făcut-o. Nu ştiu de ce m-am gândit la asta – atât de prostesc din partea mea. Clătină din cap, culegând cu furie un fir desprins de pe săculeţ. Nu m-am gândit deloc, presupun. Şi apoi, nu am ştiut cum să-ţi spun adevărul.

— De ce acum?

Tonul lui o scotea din minţi aşa cum nimic altceva nu o putea face. Unde erau strigătele, cererile furioase de a primi explicaţii? Nu că ar fi avut una bună, dar se aşteptase ca el să o dorească.

— Nu ne plimbăm pur şi simplu cu trăsura. Ne vom întâlni cu fratele tău la Maryfield.

— Tipul care a venit ieri, murmură el.

Ea se simţi deznădăjduită. S-a zis cu abilităţile ei de a se ascunde.

— Da. A venit să te caute. Familia ta este îngrijorată de absenţa ta îndelungată, şi ar trebui să fii cu ai tăi.

El îi aruncă o privire lungă.

— Serios?

— Desigur! Va fi cel mai bine pentru sănătatea ta, şi sperăm că acolo îţi vei recupera memoria complet…

El se uită la ea, cu expresia de necitit. Georgiana simţi un val de vinovăţie.

— Îmi pare foarte rău! spuse ea, luându-l de mână fără să gândească. Nu intenţionam să se întâmple nimic din toate astea, şi totul este din vina mea. Nu mă voi ierta niciodată dacă vei suferi o recidivă din cauza şocului.

— Dacă nu intenţionezi să-mi dai una în cap, nu cred că voi suferi o recidivă.

Mâna lui se suci în strânsoarea ei, iar degetele lui se împletiră cu ale ei, cuprinzând-o complet. Inima ei bătea de uşurare şi de bucurie.

— Atunci, logodna noastră…?

Ea zâmbi.

— Nu suntem logodiţi.

Degetul lui mare îi mângâie încheietura.

— Ah. Păcat! Mi-a plăcut destul de mult acea parte.

Georgiana închise ochii jenată. Delicat, îşi trase mâna din a lui.

— Dar sunt logodită. Cu Lord Sterling.

— Ah, spuse el din nou, după o pauză. Atunci, el chiar există. Când ea încuviinţă din cap, el întrebă: Şi eu am o logodnică? Alta?

Vocea lui rămăsese prudentă şi neutră, dar ea auzi schimbarea subtilă. Îi înjunghie inima.

— Habar n-am, recunoscu ea. Nu cred. Noi… nu ne cunoşteam prea bine la Londra înainte… de asta.

El îi aruncă o privire aspră, dar caii intrau în curtea hanului Bull and Dog. Georgiana îşi umezi buzele.

— Am ajuns, spuse ea, fără rost, iar mâna ei se întinse spre a lui înainte să-şi amintească de buna-cuviinţă şi să şi-o tragă înapoi în poală. Te simţi suficient de bine cât să-l întâlneşti? Numele lui este Thomas. Dacă nu te simţi în stare, voi merge să-i vorbesc şi să-i explic…

— Nu, spuse el cu privirea aţintită asupra mâinii ei. Trăsura se opri. Voi merge.

*

Mintea lui se frământă în timp ce se îndreptau spre hanul mic. Trebui să se lase în jos sub tocul uşii şi aproape se înecă de la norul de fum de ţigară şi de la mirosul înţepător de carne de oaie gătită. Georgiana îi adresă o întrebare hangiţei, care trecea în grabă cu câte o halbă de bere în fiecare mână, iar femeia îi îndrumă cu un semn din cap spre un pasaj îngust.

Rob o urmă pe Georgiana, cu privirea fixată pe boneta ei. O şuviţă de păr auriu scăpase pentru a se ondula la ceafă. Chiar dacă ştia încă de noaptea trecută că nu era Lord Sterling, nu-şi putea ascunde atracţia faţă de ea. Peste

noapte, se mai calmase şi decisese să vadă ce avea să facă ea în continuare. Ar trebui să fie furios pe ea, şi totuşi…

Voia să o ţină de mână şi să o vadă zâmbind. Când îşi ceruse scuze şi păruse că era pe punctul de a plânge, el voise doar să o consoleze şi să o asigure că se simţea bine.

Bineînţeles, nu era adevărat. El suferise o lovitură zguduitoare; crezuse că era a lui. Chiar dacă fusese idiot şi provocase o ruptură între ei, crezuse că exista ceva mai profund care îi lega, un ataşament care să o ţină lângă el. Ceva care i-ar da timp să-i cucerească inima, de data aceasta pentru totdeauna.

Dar nu era nimic.

Georgiana ciocăni la o uşă şi, o clipă mai târziu, o deschise. Cu o altă privire îngrijorată spre el, păşi înăuntru, şi Rob o urmă. În ultima secundă, întinse mâna spre ea, gândindu-se să o încurajeze, şi îşi dădu seama că şi el avea nevoie de încurajări când ea îl prinse de mână şi-i făcu inima să tresalte.

La intrarea lor, bărbatul care fusese la reşedinţa Osbourne în ziua precedentă se ridică. Avea aproape înălţimea lui Rob, dar părul ca nisipul şi mustaţă. Rob se opri brusc, lovit de un val brusc de amintiri. Un băiat blond care se urca în copac pentru a recupera un zmeu în timp ce Rob striga instrucţiuni de jos. Un tânăr căzând de pe cal înjurând în timp ce Rob se prăpădea de râs. Un ofiţer zâmbind larg şi dând mâinile cu toţi, uniforma lui strălucind stacojie în soare.

— Tom, spuse el cu voce joasă.

— Da. Fratele său se apropie, aruncând o privire întunecată înspre Georgiana. Îţi aminteşti de mine?

— I-am spus în trăsură, răspunse ea.

Rob îi strânse o mână, apoi i-o eliberă.

— Puţin, da, recunoscu el. Chiar acum.

— Lady Georgiana a spus că ţi-ai pierdut memoria.

Tom o zisese cu glas uniform, dar Rob auzi suspiciunea din întrebare.

— Aşa este.

— A fost grav rănit, spuse ea în defensivă. A fost lovit

foarte tare în cap, şi medicul a spus că uneori mintea este afectată. Nu cu mult timp în urmă, zăcea inconştient în pat, dar acum este mult mai bine…

— Cine i-ai spus că este? o întrerupse Tom.

Palidă, dar bravă, Georgiana răspunse:

— I-am spus lui Lady Winston că este logodnicul meu, pentru că mă temeam pentru viaţa lui.

Sprâncenele lui Tom se ridicară în semn de neîncredere.

— Într-adevăr. Ce alegere interesantă. Cum l-ar fi costat viaţa numele său adevărat?

Pete strălucitoare de roz se iveau în obrajii ei.

— Lady Winston nu l-ar fi primit deloc bine pe Lord Westmorland.

— De ce nu? întrebă Rob repede.

Se uită la el, cu o expresie tragică, apoi întoarse privirea.

— Cred că asta ar trebui să aştepte. Tu şi maiorul ar trebui să aveţi şansa de a vorbi, pentru a te ajuta să îţi recapeţi memoria. Voi aştepta afară.

Fără să-l privească din nou, Georgiana plecă, închizând uşa în urma ei. Pentru o clipă, fraţii se uitară unul la celălalt.

— Descurcăreaţă fată, spuse Tom, făcând semn din cap spre uşă. Rob îşi trecu o mână peste cap, tresărind atunci când atinse tăieturile care încă se vindecau.

— A avut grijă de mine.

— Da, şi te-a făcut logodnicul ei. Acesta este un mod inteligent de a prinde un viitor duce.

Rob se încruntă, ignorând cicatricea de la tâmplă.

— Nu cred că acesta a fost planul ei. Are un logodnic, unul adevărat. Cine este Lord Sterling?

— Sterling? repetă Tom, apoi spuse din nou, cu neîncredere. Sterling? Se mărită cu nemernicul ăla? Ah, îmi amintesc acum. Este sora lui Wakefield. Ei bine, asta explică foarte multe.

— Ce? întrebă Rob. Aruncă o privire spre uşă şi îşi coborî vocea. Spune-mi!

— Explică-mi mai întâi cum ai ajuns în încurcătura asta. Şi stai jos, omule! Am impresia că o să cazi în orice moment.

Rob făcu o grimasă în timp ce se îndrepta spre un scaun, cufundându-se în el cu un oftat de uşurare şi lăsând bastonul deoparte.

— Am fost atacat de tâlhari la drumul mare sau de hoţi, am fost lovit în cap şi lăsat să mor. Ea m-a găsit, m-a dus la reşedinţa Winston şi a avut grijă de mine imediat ce m-am trezit fără să ştiu cine sau unde sunt.

Încă încruntat, Tom trase un alt scaun mai aproape.

— Este adevărat, atunci? Ai uitat totul? Am crezut că minţea.

— Nu, nu, a fost adevărat, spuse el. Înţeleg că familia Winston mă urăşte…

— O, cu siguranţă, da, murmură Tom.

— De ce? întrebă Rob ţâfnos. Cred că Georgiana a minţit în legătură cu numele meu pentru a mă ajuta – dar nu ştiu de ce. Ezită. Ştii ce m-a determinat să vin la Derbyshire? Nu-mi amintesc nimic despre asta.

Tom se lăsă pe spate pe scaun.

— Ai câştigat actul de proprietate al reşedinţei Osbourne de la Charles Winston la clubul Vega. Nu-ţi aminteşti?

Rob se gândi. Se simţea de parcă avea o cârpă zdrenţuită peste minte, unele amintiri fiindu-i perfect clare, iar altele, ascunse.

— Nu.

Fratele său scoase un hohot de râs.

— Beat turtă, din câte am auzit. Ei bine, Winston a răspândit poveşti cum că ai profitat de ei şi l-ai înşelat. Mama şi-a dat seama de asta şi ţi-a spus să stingi scandalul. Hobbes a spus că te aşteptai să petreci câteva zile acolo şi apoi să te îndrepţi spre Salmsbury.

Rob digeră informaţia în tăcere. Câştigase actul de proprietate al casei. Asta ar fi făcut-o pe Lady Winston să-l dispreţuiască, dacă se temea că avea să o scoată scoate din casă – deşi era sigur că nu ar fi făcut-o. Ce să facă el cu

o casă din Derbyshire?

Dar dacă nu venise să-şi revendice casa, de ce era aici?

Tom încă vorbea.

— L-ai lăsat pe Hobbes în Macclesfield şi ai continuat singur. Hobbes şi-a luxat glezna şi s-a dus la Salmsbury. Mama a trimis o scrisoare pentru a te informa, în caz că aveai nevoie de un ajutor, iar Lady Winston i-a răspuns printr-o scrisoare în care spunea că nu ai fost niciodată la reşedinţa Osbourne şi că nici nu erai bine-venit să-i treci pragul în viaţă.

— Bine, şopti Rob, revenind la realitate. Poate că temerile Georgianei fuseseră justificate. Cine este Sterling?

Tom făcu o grimasă.

— Chiar aşa?

Rob îi aruncă o privire încruntată.

Zâmbetul fratelui său se lărgi într-un rânjet diabolic.

— Moştenitorul contelui Pelham. Este considerat un tip frumos, fermecător şi eligibil. Foarte popular printre doamne – de toate facturile, din câte am auzit, şi el se bucură la rândul lui de ele. Are o latură cam sălbatică, pe care sunt sigur că Lady Georgiana nu a văzut-o niciodată. Tipii ca el o ascund întotdeauna. Va fi ceva competiţie dacă vrei să-i furi logodnica.

Rob avu câteva gânduri foarte necurate despre acest tip Sterling.

— Şi acum?

Tom ridică din umeri.

— Mama a fost înnebunită de îngrijorare de când a primit răspunsul lui Lady Winston. M-a trimis în grabă, convinsă că ai fost deja ucis şi îngropat în grădină. Sunt uşurat că nu trebuie să te dezgrop, West.

Zâmbi slab auzind cum îi spusese fratele lui. Îi făcu plăcere să-şi reaudă numele.

— Sunt uşurat că nu sunt îngropat.

— Vom lua o trăsură, continuă fratele său. Putem ajunge la Salmsbury până la căderea nopţii.

Se gândi la Georgiana, care stătea acum în faţa

camerei, aşteptând răspunsul său. Ştia că fratele lui avea să-i spună totul, în detaliu, subliniind că ea minţise în mod neruşinat pe toată lumea. Şi totuşi, ajunsese aici cu el de mână, încercând să-l încurajeze şi să-l liniştească.

El credea că Georgiana nu minţise ca să-l umilească sau să-i facă rău. Era un lucru ridicol, dar ea procedase astfel pentru a se asigura de ajutorul lui Lady Winston şi îi părea cu adevărat rău că minţise. Îi citise, râsese cu el şi îi vorbise. Iar el nu putea suporta gândul de a o răni.

— Nu, spuse el ca răspuns la propunerea lui Tom. Nu încă.

Capitolul 14

Georgiana stătea pe o bancă îngustă lângă bar, simţindu-se în mod curios distantă faţă de tot ce o înconjura.

Rob auzea, chiar acum, toate adevărurile pe care ea i le ascunsese. Maiorul Churchill-Grey îi umplea golurile din memorie, reamintindu-i de familie şi de prieteni. „Rob trebuie să fie foarte uşurat”, se gândi ea cu înverşunare. Frustrarea lui pentru că nu îşi amintea fusese palpabilă şi, de dragul lui, ea se bucura că el nu avea să se mai frământe cu atâtea întrebări.

Nu voia să se gândească la ceea ce avea să creadă el despre ea după această conversaţie. Deşi ştia că acţionase cu bune intenţii, era incontestabil că îl minţise şi îl împiedicase să-şi amintească mai devreme.

Dacă l-ar fi împiedicat să revină la atitudinea lui arogantă şi grosolană... Ei bine, nu ar putea să-i pară rău pentru asta. Avea să se întâmple destul de curând. Cum ar fi reacţionat Sterling dacă ea i-ar fi spus o astfel de minciună? Închise ochii strâns în timp ce se gândea la logodnicul ei pentru prima dată în acea zi. În doar o săptămână, Rob ajunsese să-i capteze întreaga atenţie.

Inspiră adânc şi îşi aranjă fusta. Greşise. Rob nu era

logodnicul ei. Aceasta era cea mai bună soluţie posibilă, îşi spuse ea. Rob urma să redevină Marchizul Machiavelic şi ea avea să se întoarcă în oraş, umilită şi urmărită de această poveste nefericită. De fapt, ar fi cel mai uşor pentru toată lumea dacă Rob s-ar întoarce la ea furios şi ar bălăcări-o înainte de a ieşi din viaţa ei dezgustat. Spera să fie suficient de gentilom să nu răspândească poveşti în Londra, dar ea presupunea că ar trebui să fie resemnată şi pregătită pentru orice.

Şi dacă Sterling avea să afle despre asta şi să declare că nu voia să se însoare cu ea… Georgiana descoperi că gândul acesta nu o alarma prea mult. Cel mai probabil, pentru că era epuizată să tot încerce să păstreze poveştile în picioare şi obosită de cât luptase împotriva atracţiei tot mai mari faţă de Rob.

Îşi ciupi podul nasului. Cum naiba îşi încurcase în felul acesta viaţa, care se desfăşurase bine până acum.

Uşa se deschise, şi ea tresări. „Timpul judecăţii”, îşi spuse ea şi se ridică.

— Georgiana. Rob o privi, şi părul ondulat închis la culoare îi căzu din nou peste frunte. Nu vrei să intri?

„Pentru ca fratele tău să te poată ajuta să mă sugrumi?” se gândi ea, dar totuşi încuviinţă din cap şi intră în cameră. Ea observă că, de data asta, Rob nu făcu niciun efort să o atingă – de fapt, el se retrase puţin în timp ce ea trecu pe lângă el. Inima i se strânse de durere, dar o ignoră. Orice parte din inima ei care tânjea după Rob ar face mai bine să moară repede şi mistuitor.

— Lady Georgiana. Maiorul împinse un scaun înainte. Te rugăm să iei loc.

— Sunt foarte bine în picioare, mulţumesc.

Îşi strânse mâinile.

— Eu, nu.

Rob se lăsă pe scaunul de lângă cel destinat ei, cu respiraţia şuierând printre dinţi. Instinctiv, ea se întinse spre el pentru a-l ajuta, dar se opri la timp. Ochii căprui ai lui Rob scânteiară spre ea, iar el făcu o mică mişcare cu capul spre scaun.

Fără tragere de inimă, ea luă loc. Fusta ei atinse cizmele lui, şi ea încercă să o îndepărteze fără ca nimeni să observe.

— Se pare că suntem în bucluc, spuse maiorul. Spre deosebire de cei doi, el nu stătea aşezat, ci rămăsese în picioare, sprijinindu-şi coatele de spătarul scaunului din faţa lor. Şi amândoi ne-am întrebat cum ai plănuit să ieşi din asta.

Georgiana tresări.

— Eu?

Maiorul încuviinţă din cap, fără s-o scape din priviri.

— Care este planul tău?

— Evident, nu m-am gândit prea departe, spuse ea în şoaptă, iar Rob scoase un sunet care ar fi putut fi un pufnet înfundat de râs. Ce vrei să spui, domnule?

Zâmbind slab, maiorul îi făcu semn lui Rob.

— I-ai spus lui Lady Winston că fratele meu este Lord Sterling. Presupun că nu doreşti să te întorci şi să-i spui că ai făcut o greşeală îngrozitoare şi că el este cu adevărat Westmorland.

Georgiana clătină din cap imperceptibil. Nu, spera să ajungă în inima Angliei înainte ca Kitty să descopere asta.

— Presupun, de asemenea, că nu ai intenţionat să locuieşti acolo cu el la nesfârşit.

— Sigur că nu!

Ridică sprâncenele.

— Atunci, care a fost planul tău de evadare?

Inspiră adânc, apoi răsuflă.

— Nimic din toate astea nu a fost planificat – am vorbit fără să mă gândesc la altceva decât la sănătatea lui.

— Fapt pentru care sunt profund recunoscător, spuse Rob.

Ea reuşi să zâmbească, încă neputând să-l privească, deşi îi simţea privirea asupra ei.

— Cea mai bună idee a mea a fost să-i conving pe toţi că ar trebui să-l duc la Londra, să îl consulte un medic şi să sperăm că acolo avea să îşi recapete memoria. Dar încă nu am descoperit cum să spun cuiva adevărul. Ridică dintr-un

umăr, scuzându-se inutil. Pe scurt, domnule maior, îţi cedez complet controlul asupra situaţiei. Am provocat o încurcătură teribilă, şi ar fi o uşurare dacă altcineva ar alege cum să o repare. Şi, în plus, bănuiesc că ai un plan şi voi fi pur şi simplu împiedicată dacă încerc să intervin.

Maiorul avea un zâmbet curios, cu un colţ al buzelor mai ridicat decât celălalt. Era ca zâmbetul lui Rob, dar la maior părea mai mult viclean decât amuzat.

— De fapt, da.

El îi explică, îi răspunse la întrebări şi apoi se ridică, desfăcându-şi gulerul hainei.

— Bine atunci, plecaţi amândoi. Lady Georgiana!

Făcu o plecăciune scurtă.

Ameţită, ea se ridică şi se întoarse să plece. Săculeţul ei se prinse de braţul scaunului, şi ea se împiedică. Rob o prinse cu un braţ în jurul taliei. Pentru cel mai scurt moment, ea se topi în silueta lui înaltă şi puternică. În doar câteva zile, se obişnuise atât de mult cu el, cu zâmbetul lui pieziş, cu umorul lui negru, cu felul în care o privea…

Şi totul fusese o minciună. O privise aşa doar pentru că el crezuse că erau logodiţi. Acum, ştia adevărul… şi probabil o ura pentru asta.

Ea se îndreptă cu o scuză murmurată. Rob nu spuse nimic, dar mâna lui zăbovi pe spatele ei până când ea se îndepărtă. Cu faţa arzându-i, se întoarse pe hol. Rob o urmă, sprijinindu-se din nou în bastonul său. Fără un cuvânt, îi oferi braţul, şi Georgiana îl acceptă.

Niciunul din ei nu vorbi până nu ajunseră în trăsură şi porniră.

— Cât ţi-ai amintit? întrebă ea în cele din urmă.

— Nu totul, spuse el încet. Nu-mi amintesc de întâlnirea noastră din Londra.

Ea se înroşi.

— Presupun că nu-ţi vei aminti vreodată. Nu a fost cine ştie ce întâlnire – mai degrabă, o prezentare scurtă…

— Totuşi, am făcut o impresie pe cinste.

Ea îşi muşcă buza şi nu spuse nimic.

El oftă.

— Nu-mi amintesc de ce am venit la reşedinţa Osbourne. Fratele meu mi-a spus că am câştigat casa la un pariu.

Georgiana se gândi la actul încă ascuns în sertarul cu ciorapi, iar o parte din spiritul ei reînvie.

— Aşa este. L-ai tachinat pe Charles că vei transforma locul într-o casă de vicii şi ai cerut actul de proprietate de la avocatul său. Cu toţii am crezut că ai vrut să-i dai afară pe Kitty şi pe ai ei.

El se încruntă.

— De ce naiba aş face asta? De ce mi-aş dori o casă în Derbyshire?

— Este o casă minunată!

— O căsuţă fermecătoare, spuse el. Dacă aş vrea să trăiesc într-un loc atât de rustic, aş merge la Salmsbury.

Ea strânse din dinţi.

— Atunci, de ce ai luat actul?

— De ce mi l-a oferit Charles Winston?

— Pentru că este un idiot când bea! răspunse ea.

Rob scoase un hohot de râs.

— Cu toţii suntem, presupun. Dar nu vreau casa.

O parte din antipatia ei reveni.

— Cum poţi fi sigur de asta dacă nu-ţi aminteşti de ce ai venit?

Gura lui se strânse într-o linie fermă.

— Ce am făcut de ai ajuns să crezi că voi călători atâta pentru a arunca o femeie şi un copil afară din casa lor?

— Eşti aici! strigă ea frustrată.

Rob rămase nemişcat. O privi o clipă, apoi se întoarse spre geam.

— Nu o vreau, repetă el. Trebuie să fi venit să îi dau actul înapoi.

Georgiana privi în jur, îndurerată. Voia să-l creadă – *chiar* îl credea. Nu conta dacă dorise să facă asta iniţial sau nu, ea avea încredere în spusele lui de acum.

Şi dacă el intenţionase mereu să înapoieze acutul de proprietate... atunci ea trăsese concluzii îngrozitoare în

privinţa lui.

Îşi lipi vârful degetelor tremurânde de frunte, amintindu-şi cât de rece şi de dispreţuitor fusese el la Londra. Îl văzuse şi îl auzise de mai multe ori, în mai bine de doi ani, aruncând dispreţ şi batjocură asupra altora. Cu siguranţă, nu s-ar fi putut înşela complet. Cu siguranţă, el se schimbase ca urmare a faptului că fusese la un pas de moarte şi a traumei de a-şi pierde memoria.

Desigur, asta nu scuza comportamentul ei.

Merseră în tăcere câteva minute. Georgiana îşi ţinu mâinile lipite de corp, amintindu-şi cum îl ţinuse de mână pe drum spre han, cu puţin mai mult de o oră în urmă. „Gata, s-a terminat”, îşi spuse ea. „Va fi un miracol dacă nu mă va urî după toate astea”.

— Eşti logodită cu Sterling de peste doi ani? întrebă el brusc.

Georgiana tresări.

— Da.

— De ce nu aţi stabilit o dată?

Ea îşi ţinu privirea aţintită asupra peisajului. Voia să răspundă că nu era treaba lui, dar asta ar fi fost cea mai mare minciună a ei.

— Ţi-am spus adevărul. Fratele meu este dificil şi întârzie aranjamentele. Într-o lună este de acord cu ceva, apoi, în luna următoare, spune că a fost prea generos şi că nu îi convine totuşi ce au stabilit.

— Şi Sterling suportă asta?

— Ce poate face? izbucni ea. Alistair este… certăreţ. Dacă te cerţi cu el, va retrage brusc ceea ce a promis. Trebuie să fie convins şi linguşit, şi asta necesită timp.

— Şi eşti dispusă să aştepţi atâta vreme? îi aruncă o privire. Sterling este dispus să aştepte?

Georgiana se încordă.

— M-am îndrăgostit de Sterling înainte de a împlini vârsta de zece ani. Toată lumea ştia că suntem meniţi unul pentru celălalt – *toată lumea.* Familiile noastre sunt de acord, chiar şi Alistair, în ciuda tuturor protestelor sale. Desigur, dacă Sterling va afla că le-am spus tuturor că eşti

el şi că te-am tratat ca pe logodnicul meu… Se opri, nu pentru că era îngrozită să se gândească la ce ar face Sterling, ci pentru că *nu* era îngrozită. În orice caz, nu din cauza lui Sterling. Nu pentru că el ar putea să rupă logodna. Nici măcar de gândul că el s-ar putea uita la ea cu dezamăgire sau iritare, întrebându-se cum putuse fi atât de proastă.

Nu se putea uita la Rob. Îi era prea frică să nu se vadă pe faţa ei cât de periculos i se transformaseră gândurile.

— Nu ar trebui să pui astfel de întrebări, spuse ea cu rigiditate. Suntem logodiţi şi atât.

Niciunul din ei nu mai vorbi până când trăsura nu coti spre aleea către reşedinţa Osbourne.

Rob se aplecă să privească pe geam.

— Eşti sigură că poţi face asta?

Se referise la farsă. Aceasta fusese evadarea pe care i-o oferise maiorul Churchill-Gray: se întorceau la reşedinţa Osbourne în seara asta, prefăcându-se totuşi că Rob era Sterling, încă logodnicul ei, încă fără memorie. Avea să-i spună lui Kitty că era timpul să se întoarcă la Londra, că îl ducea pe Rob în oraş pentru a fi consultat de cât mai mulţi medici, pentru a-şi recăpăta memoria. Urmau să-i spună că discutaseră astăzi pe drum şi că deciseseră că aşa era cel mai bine.

În ziua următoare, avea să vină după ei o trăsură. Aveau să se întâlnească apoi cu maiorul într-un târg din apropiere şi să călătorească împreună la Macclesfield, de unde Rob urma să meargă cu fratele său la Salmsbury Abbey, în timp ce Georgiana, să meargă cu camerista ei la Londra. Maiorul promisese să le aranjeze o călătorie sigură şi confortabilă.

El lăsa în seama ei cum şi când să-i spună adevărul lui Kitty.

Când el îi prezentase soluţia, totul păruse foarte simplu, iar ea fusese de acord, simţindu-se uşurată că altcineva îi plănuise scăparea, însă acum devenea conştientă de faptul că acestea erau ultimele ei ore cu Rob.

Ea îi aruncă o privire. El se uita drept înainte, dar,

după o clipă, se întoarse pentru a-i întâlni privirea, expresia lui fiind sumbră şi cam melancolică. Asta îndepărtă tensiunea şi frustrarea. Astăzi era ultima oară când o ţinea de mână sau îi atingea obrazul. Ziua următoare avea să fie ultima în care aveau să se aşeze unul lângă celălalt. Şi apoi, după ziua de mâine, dacă avea să-l mai vadă vreodată, urma să fie într-un loc unde să fie din nou străini, de nevoie şi pentru că nu ar fi trebuit să fie niciodată mai mult.

Una peste alta, cea mai uşoară parte a planului era cea din acea seară, când încă putea pretinde că el era al ei. Nu voia să o irosească certându-se.

— Pot dacă şi tu poţi, spuse ea cu un zâmbet şovăitor, de scuză.

El făcu o grimasă. Îi luă mâna şi o ridică spre faţa lui, cu buzele pe încheietura mâinii ei. Ea fu străbătută de un fior de regret.

Se ţinură de mână până ajunseră în casă. Ea conştientiză însă mai târziu că el nu-i răspunsese la întrebarea ei implicită.

Capitolul 15

Kitty acceptă vestea zâmbind. Georgiana bănuia că se cam săturase să aibă un invalid în casă, iar Georgiana nu fusese un oaspete foarte distractiv de la sosirea lui Rob. Geneva exclamă dezamăgită, apoi căzu în reverii invidioase despre viaţa din Londra la care şi-o imagina pe Georgiana întorcându-se. Mama Winston obiectă, dar numai o clipă, şi declară că, bineînţeles, dragul Sterling trebuie să aibă parte de cei mai buni medici. Georgiana îi spuse lui Nadine să împacheteze lucrurile şi să se pregătească să plece dimineaţă.

Rob fu extrem de fermecător în acea seară. Văzându-l cum le făcu pe Geneva şi pe Kitty să râdă, Georgiana simţi o strângere de inimă. Mama Winston îl privea cu drag,

chicotind când Rob îşi îndreptă galanteria şi asupra ei.

Georgiana încercă să fie şi ea veselă, amintindu-şi că farsa aceea stresantă era pe punctul de a se termina şi că avea să poată fi în curând ea însăşi. În schimb, nu se putu gândi decât că aceasta era ultima seară în care stătea lângă Rob, ultima seară în care el îi adresa zâmbetul acela melancolic şi strâmb, ultima şansă pentru acele atingeri accidentale din partea lui, care păreau să-i trimită un mic şoc direct în inimă.

— Ei bine, iubito, îi spuse el după cină, facem o plimbare prin grădină?

O altă bătaie stupidă a inimii ei.

— Eşti sigur? întrebă ea. Nu eşti prea obosit?

Fusese o zi lungă, şi el stătuse în picioare mult mai mult decât ar fi trebuit să o facă. Era sigură că nu era doar în imaginaţia ei faptul că el părea un pic mai palid, cu gura puţin mai strânsă decât de obicei.

— Niciodată nu sunt prea obosit pentru a mă plimba cu tine, răspunse el.

Georgiana zâmbi, chiar dacă vorbele erau numai de dragul celorlalţi.

— Atunci, bineînţeles că vom merge. Orice îţi doreşti, dragul meu.

Se îndreptară spre grădina întunecoasă. Georgiana îşi puse şalul mai strâns pe umeri, în aerul rece al nopţii. Rob îi oferi braţul.

Ea clipi.

— Nu este nevoie, şopti ea.

— De dragul lui Lady Winston, răspunse el în tăcere. Şi poate un pic şi de dragul meu. Am uitat bastonul.

— Oh! Da, desigur.

Ştia că ar fi trebuit să protesteze, dar profită de ocazia de a-l ţine din nou de braţ. Atunci când ea îi cuprinse cotul, el o trase mai aproape de el, de parcă nici el nu ar fi vrut să rateze acest ultim moment.

Merseră în tăcere până când ieşiră din casă.

— Trebuie să fii nerăbdător să pleci acasă, spuse ea în cele din urmă. Sfârşitul iminent atârna deasupra lor ca

noaptea care se apropia, aruncând totul în umbre melancolice. Fratele tău pare foarte dornic să te scoată din ghearele mele.

Ea vorbise relaxat, dar el nu râse.

— Presupun că nu pot să-l învinovăţesc, continuă ea. E normal să fie foarte suspicios faţă de oricine ar face aşa ceva. Acum, când mă gândesc la asta, nici nu ştiu de ce am făcut-o. Râse, dar se opri imediat, pentru că râsul i se părea prea strident. Fără îndoială, şi tu te întrebi acelaşi lucru.

Ajunseră pe după un gard viu, de unde nu mai vedeau casa. Rob se opri.

— Aşa este.

Georgiana oftă, iar bravura îi dispăru.

— Meriţi o mărturisire deplină, spuse ea încet. Kitty… Se opri, dorind să fie corectă cu prietena ei. Charles i-a trimis scrisori îngrozitoare despre tine şi actul de proprietate, susţinând că l-ai păcălit şi că intenţionai să transformi casa într-un bordel. El i-a făcut pe toţi să se teamă că erai pe cale să arunci familia în stradă şi i-a spus lui Kitty să zăvorască uşile şi ferestrele şi să nu te lase să intri sub nicio formă.

El pufni dispreţuitor.

— Nu ştiam, se grăbi ea mai departe, cu faţa arzând la amintirea felului în care încurajase furia lui Kitty. Nu ştiam cât de greşit putea fi totul. Dar ideea este că fiecare persoană din casă s-a pregătit pentru sosirea ta aşa cum s-ar fi pregătit pentru Bonaparte însuşi. Nu te-am recunoscut când eu şi Adam am dat peste hoţi. Sper că mă poţi crede: nu am făcut-o, repetă ea cu emfază. Adam se temea că hoţii aveau să se întoarcă, dar eu nu puteam lăsa pe nimeni să moară în drum – erai aproape mort, şi, dacă nu te-am fi adus aici… Se opri şi se linişti. Ţi-am văzut faţa clar abia când am ajuns acasă. Kitty… Ezită din nou. Nu ştiu ce ar fi făcut Kitty dacă i-aş fi spus atunci numele tău. Jurase să nu te primească niciodată în casa ei – crezând că vrei să o dai afară –, şi totuşi, zăceai acolo, bătut şi la un pas de moarte… Nu am crezut niciodată că ţi-ar face rău cu mâna ei. Dar dacă ar fi refuzat să ajute… ar fi fost acelaşi lucru.

Îşi ridică mâinile, neputincioasă. În şocul momentului, mânjită de sânge şi speriată că ai putea muri, i-am spus că eşti altcineva.

— De ce Sterling? întrebă el încet.

Georgiana se înroşi.

— A fost singurul nume care mi-a venit în minte, singurul om căruia ştiam că ea i-ar oferi ajutorul. Poate că altfel ar fi ghicit adevărul, de vreme ce Charles o prevenise în privinţa sosirii tale. Nu l-a cunoscut niciodată pe Sterling şi nu aveau cum să ştie.

— Va şti când îl va întâlni.

— Ştiu, spuse ea oftând. Nu aştept cu nerăbdare acest lucru.

Se uită peste dealuri, care nu erau mai mult decât nişte pete întunecate pe cerul indigo.

— Ce ai fi făcut dacă m-aş fi trezit amintindu-mi tot?

— O, am fost pregătită pentru asta, îl asigură ea. Mă aşteptam, evident, şi aveam totul pus la punct. Te-aş fi convins – destul de ferm – de cât de generoasă fusese Kitty primindu-te şi salvându-ţi viaţa şi ţi-aş fi subliniat cât de lipsit de scrupule ar fi fost din partea ta să-l faci pe Charles să plătească pentru un pariu stupid care avusese drept miză casa. Ştiam exact ce ar spune scrisoarea ta de scuze şi că ai declara că nu aveai nicio intenţie de a da afară o familie din propria casă.

— Da?

El părea amuzat, şi, amintindu-şi cât de însufleţită fusese de ideea asta, zâmbi şi ea.

— De fapt, am fost pregătită să o scriu în numele tău.

Rob râse.

— Dar nu ţi-ai ştiut propriul nume când te-ai trezit, continuă ea, după ce momentul de amuzament se stinse. Şi doctorul Elton ţi-a spus că sunt logodnica ta înainte să-l pot opri sau să mă gândesc la o poveste mai bună. Totul a scăpat de sub control în doar câteva minute, şi apoi eu… Am fost prinsă în capcană.

— Ţi-ai jucat foarte bine rolul.

El o spusese cu blândeţe, dar ea o simţi ca pe o

acuzaţie.

— Nu aş fi putut fi rece sau distantă. Nu numai că aş fi stârnit îndoielile lui Kitty, dar tu… Vocea ei şovăi. Ai avut nevoie de cineva care să te sprijine. Nu-mi pot imagina cât de înspăimântător trebuie să fi fost să te trezeşti fără nicio idee despre propriul trecut. Cât de îngrozitor ar fi fost să fii tratat cu răceală sau cu nepăsare de persoana pe care o credeai viitoarea ta soţie. Uram să mă prefac, iar întrebările tale – la care nu puteam să răspund, despre cum ne-am întâlnit şi de ce nu eram deja căsătoriţi – m-au făcut să mă simt şi mai ruşinată de ceea ce făceam. Alternativa era să spun că tu erai cel rănit şi să te las singur printre persoane care te dispreţuiau. Dacă asta ţi-ar fi compromis recuperarea? Nu aş fi putut să mă iert niciodată pentru asta. Eu… am considerat că fac mai puţin rău păstrând tăcerea şi făcându-mă cât se poate de utilă, urmând ca atunci când aveai să-ţi aminteşti… îşi muşcă buza. Atât timp cât nu mureai, mi-am spus că voi face tot ce ţine de mine şi voi suporta consecinţele mai târziu.

— Tot ce a ţinut de tine a fost magnific, spuse el.

El o luă de mână. Niciunul nu purta mănuşi, iar ea inspiră brusc la căldura atingerii lor. Cum de se obişnuise atât de mult cu acest bărbat, în doar câteva zile? Nu-şi putea aminti ultima dată când Sterling o ţinuse de mână, dar fiecare atingere a lui Rob părea să fie gravată în memoria ei.

Pentru o clipă, el păru să-şi fi pierdut cuvintele. Îi întoarse mâna şi îi mângâie interiorul încheieturii, înfiorând-o. Ştia din nou că ar trebui să protesteze – nimeni din casă nu-i putea vedea şi nu exista niciun motiv pentru asta –, dar nu o făcu. Acum, era destul de întuneric încât ea să nu-i mai vadă faţa, ci doar silueta, înaltă şi puternică. „Ultima dată”, îi şopti o voce în cap.

O vreme, contemplară noaptea, unul lângă altul, ţinându-se de mână. Cerul era acum negru-violet, cu stelele sclipind în timp ce ultimele semne ale zilei se stingeau uşor.

— Îmi place să stau şi să mă uit la stele, spuse ea încet. Poţi vedea mult mai multe aici decât la Londra.

— Este frumos aici, recunoscu el. Nu există niciun alt loc în care să fi preferat să zac la pat.

— Te rog să nu mai zaci la pat nicăieri! Se cutremură. De data asta ai făcut-o atât de temeinic, încât sper să nu mai încerci niciodată.

— Evident, nu obţinem întotdeauna ceea ce sperăm, spuse el, părând amuzat. Totuşi, aş fi putut fi lăsat inconştient pe malul noroios al Tamisei sau într-o mlaştină din Yorkshire. Prefer oricând Derbyshire.

— Îţi admir abilitatea de a găsit partea pozitivă în toată povestea asta.

— Da? El chicoti şi o împinse cu umărul. La urma urmei, probabil nu m-ai fi putut găsi într-o mlaştină din Yorkshire.

— Cerule, nu! Ea se cutremură. În Yorkshire este sumbru şi rece chiar şi în cele mai bune momente, iar mlaştinile sunt partea cea mai urâtă de acolo.

Îl simţi întorcându-se pentru a o privi.

— Tu eşti din Yorkshire, nu-i aşa?

— A fost cu mult timp în urmă, spuse ea. Nu merg niciodată acolo. Ea schimbă subiectul de la acel loc morbid. Ţi-ai adus aminte de Salmsbury Abbey?

— Da, spuse el încet. A fost cândva o mănăstire. Un străMoş a demolat-o pe jumătate şi a ridicat apoi ceva ce seamănă cu un castel. Se află la câţiva kilometri de mare şi într-unul dintre cele mai frumoase locuri de pe pământ.

Oftă melancolică.

— Ce frumos pare!

— Este. Tăcu. Cred. Memoria mea nu a fost prea de încredere în ultima vreme. S-ar putea să mă gândesc la cu totul alt loc şi să mă trezesc rătăcind pe holuri confuz.

Georgiana zâmbi.

— Vei afla destul de curând. Dar sunt sigură că este aşa cum îţi aminteşti – şi, oricum, este acasă, nu-i aşa?

— Poate ar trebui să vii cum mine, să vezi cu ochii tăi. S-ar putea să am o recidivă dacă nu este aşa cum cred.

Inima ei tresăltă, chiar dacă era imposibil. Din fericire, reuşi să răspundă în glumă:

— Aş fi foarte dezamăgită de tine dacă ai recidiva după tot efortul depus pentru a te vindeca.

— Mă voi strădui să nu te dezamăgesc, spuse el cu aceeaşi gravitate falsă, şi amândoi râseră.

Deasupra capului, o stea căzătoare străbătu cerul de catifea neagră, făcând-o pe Georgiana să i-o arate încântată. O privighetoare cânta în apropiere şi ceva foşnea în iarbă, în stânga lor. Dacă aceasta era ultima lor noapte, cel puţin, era una splendidă.

— Încă vrei să te căsătoreşti cu Sterling?

Vocea lui o făcu să tresară. Întrebarea lui o făcu să roşească, apoi să îngheţe.

— Ce?

— Vorbeşti despre el aşa cum ar vorbi o fată despre fratele ei. Au trecut mai mult de doi ani de când ţi-a cerut să te căsătoreşti cu el. Nu pare deosebit de nerăbdător şi…

Ea îşi trase mâna din strânsoarea lui, iar el tăcu o clipă înainte de a continua:

— Te încordezi de fiecare dată când îi este menţionat numele. M-am tot întrebat dacă te temi de reacţia lui când are să audă despre asta.

— Oh! Ea se înroşi din nou. Ce naivă era crezând că voise să spună altceva, un alt motiv pentru care putea să nu vrea ca ea să se mărite cu Sterling. Sper mai degrabă că nu o va face niciodată.

— Este posibil?

Georgiana oftă. Sigur că nu era.

— Îi voi spune ce ţi-am mai spus – am vrut să fac bine, dar am vorbit fără să mă gândesc înainte. Evident că va trebui să-mi cer scuze pentru că i-am folosit numele.

— Doar pentru asta? întrebă el sec. Nu pentru că i-ai spus altui bărbat că este logodnicul tău? Vreau doar să ştiu dacă este un tip gelos care ar putea… să reacţioneze urât.

Oare era? Nu ştia. Nu îi dăduse niciodată motive de gelozie lui Sterling.

— Nu cred, murmură ea.

— Georgiana! Îi atinse obrazul; ea îşi plecase capul în timpul acestei mici conversaţii deprimante, şi Rob aşteptă

până când ea ridică privirea, deşi abia se vedeau. Dacă face ceva nepotrivit, îmi vei spune?

Ce anume să facă? Chiar dacă gândul că Rob ar apăra-o îi încălzi inima, ea ştia că asta nu avea decât să accentueze supărarea lui Sterling – dacă el avea să se simtă într-adevăr jignit. Observaţia lui Rob cum că vorbise despre Sterling mai mult ca despre un frate decât ca despre un iubit îi dădu de gândit. Combinat cu faptul că nu mai auzise nimic de la Sterling după scurta scrisoare primită imediat după sosirea ei, ea fu tentată să creadă că era posibil ca lui să nu-i pese prea mult de ceea ce făcuse ea în Derbyshire şi că nici nu avea să se deranjeze să afle.

— Nu sunt îngrijorată, îi spuse ea lui Rob. Dar sunt recunoscătoare pentru grija ta.

Cu un zâmbet şovăielnic, îşi puse mâna peste a lui, pe obrazul ei, şi apăsă. El rămase nemişcat. În loc să-şi tragă mâna, degetele lui zvâcniră, strângându-i obrazul ca şi cum ar fi vrut să o tragă spre el. Îşi trecu cealaltă mână pe după ceafa ei, cu o atingere uşoară, dar plină de sens. Respiraţia ei se poticni în plămâni şi imaginaţia îi zbură… Dacă ar săruta-o? Acum, ştia cine era şi cine era ea; nu ar exista nicio scuză. Ce ar face ea? Nu se mai putea preface că era de dragul protejării sănătăţii lui sau a poveştii ei.

Fu traversată de un fior plăcut de anticipare. La urma urmei, erau singuri aici, în grădina întunecată, singuri pentru ultima dată, dincolo de ochii şi urechile din casă. Nimeni – nimeni în afară de ei doi – nu ar şti vreodată… Ar putea fi ultima şansă…

— Promite-mi că îmi vei spune dacă se va comporta urât.

— Şi ce vei face?

Degetul lui mare îi mângâie buza inferioară.

— Ceva. Orice care să-l împiedice să te rănească.

Inspiră adânc.

— Nu – nu va mai fi problema ta…

Buzele lui îi atinseră fruntea, făcându-i inima să tresalte.

— Va fi întotdeauna problema mea.

— Nu… Încercă să-şi pună gândurile în ordine. Senzaţia respiraţiei lui pe pielea ei o făcea să-şi dorească lucruri pe care nu le putea avea şi pe care nu ar trebui să le dorească. Adică, spuse ea şovăielnic, nu trebuie să-ţi faci griji. Nu îmi va face rău.

— Ar face bine să nu, bombăni Rob. Vârfurile degetelor îi mângâiară conturul feţei de parcă l-ar fi memorat. Ce se va întâmpla când ne vom întâlni din nou la Londra?

Georgiana abia de mai putea gândi. Poate că pielea ei strălucea din cauza căldurii provocate de atingerea lui.

— Un salut politicos, sper.

— Te vei preface că suntem străini?

„Nu vom fi străini”, îi şopti inima. „Niciodată”.

— Nu cred că o să pot, adăugă el cu voce joasă. Să pretind că nu te cunosc.

Ea simţea ceva înţepător înăuntrul ei – ceva fierbinte, plin de speranţă şi periculos. Era suficient de ascuţit cât să o înspăimânte şi să înlăture o parte din ceaţa de dorinţă care părea să o învăluie.

— Sunt sigură că, odată ce te vei întoarce printre prietenii tăi, nu va mai părea atât de dificil, spuse ea, încercând să calmeze tumultul din interiorul ei. Nu e ca şi când ne-am întâlni foarte des.

El ridică privirea.

— De ce nu?

Ea se foi inconfortabil, apoi decise să o spună. I-ar fi mai uşor dacă el ar redeveni cel care dispreţuia pe toată lumea.

— Cercurile tale şi ale mele nu se suprapun. Prietenelor mele le plac moda şi bârfele, cumpărăturile pe Bond Street şi să mănânce îngheţată la Günther. Prietenii tăi sunt crai care nu dansează niciodată, joacă toată noaptea şi, în general, sunt prea dezmăţaţi şi îndrăzneţi ca să observe o fată ca mine.

El era tăcut.

— Dar eu te-am remarcat acum.

Pentru o clipă, deşi nu ar fi trebuit, şi-l imagină

observând-o la Londra. Fusese întotdeauna o fiinţă letal de atrăgătoare, dar acum era fascinant, cu părul ciufulit, cu zâmbetul poznaş şi aerul rebel. Şi-l imagina apropiindu-se de ea la un bal, luând-o în braţe şi învârtind-o prin încăpere. Îşi închipuia că venea în vizită, punându-i pe Lady Sidlow şi pe toţi vecinii pe jar. Se imagina plimbându-se cu el prin parc, la braţul lui, el zâmbindu-i şi trăgând-o spre el la umbra unui copac, aplecându-şi capul spre al ei…

Tresărind, observă unde o purtau gândurile. Dumnezeu să o salveze – voia ca el să o sărute, să o curteze şi să facă multe alte lucruri pe care doar un soţ sau un iubit ar trebui să le facă. Mersese până la marginea prăpastiei şi nu se oprise decât în ultimul moment.

— Sunt sigură că va trece, spuse ea în grabă. Prietenii tăi îţi vor reaminti că tinerele ca mine sunt frivole şi superficiale, nişte cochete care doar încearcă să-i prindă pe bieţii gentlemeni în capcana căsătoriei. Diavoliţe în rochii scumpe, liniştite doar de primirea în mod constant în dar a bijuteriilor şi a bonetelor ridicole. O combinaţie între călău şi sirenă, genul de creatură cu care ai prefera să fii biciuit decât să dansezi. Asta ai spus despre mine cândva. Ştiu că nu-ţi aminteşti, adăugă ea repede, în timp ce el dădu să protesteze. Nu îţi port pică. Nu mai putea, nu acum. Dar ar trebui să ştii… Nu mă aştept să fie o problemă la Londra, continuă ea. Cu cât îţi aminteşti mai mult, cu atât îţi va păsa mai puţin de mine, şi în curând acest lucru va fi pur şi simplu ceva teribil şi puţin absurd, care ţi s-a întâmplat. Totul se va estompa odată ce te vei fi recuperat. Şi sper că te vei recupera complet, să ştii – în totalitate. Te rog să mă crezi!

— Georgiana, începu el, dar ea trebuia să spună ce avea de zis şi să fugă, înainte ca vreunul dintre aceste gânduri necurate să-i scape din minte.

— Rob. Milord! Îi cuprinse încheieturile, îndepărtându-i uşor mâinile de pe ea. Umerii şi gâtul i se simţeau reci fără atingerea lui, şi tremură în aerul nopţii. Acesta a fost cel mai incredibil lanţ de ghinioane, de neşanse şi de decizii proaste – toate ale mele, fără îndoială, spuse în grabă, ca el

să nu creadă că îl învinuia. Cu cât vorbim mai puţin despre asta, cu atât mai bine, bănuiesc. Poimâine... poimâine nu vom mai avea niciun motiv să ne cunoaştem, şi, probabil, este cel mai bine aşa.

El făcu o mişcare bruscă, întinzând mâna spre ea, iar Georgiana se dădu înapoi, deja în retragere.

— Ar trebui să ne întoarcem în casă. Fratele tău ne va aştepta mâine devreme.

Fără să aştepte răspunsul lui, se întoarse şi se grăbi spre casă. El nu o urmă şi nici nu o opri. Georgiana îşi dori să nu se întrebe, în timp ce străbătea grădina, cum ar fi reacţionat dacă ar fi făcut-o.

Capitolul 16

A doua zi dimineaţă, lumina soarelui pătrundea prin ferestre. Ziua ar fi trebuit să fie întunecată şi posomorâtă, pentru a se potrivi cu starea lui de spirit. Rob aruncă aşternuturile simţindu-se mohorât.

Georgiana coborî în hainele de călătorie şi menţionă de mai multe ori la micul dejun că ar trebui să plece devreme. Lady Winston le ură călătorie plăcută, iar Geneva o imploră pe Georgiana să îi trimită câteva reviste de modă după ce ajungea la Londra. Rob constată că el era singura persoană care nu aştepta cu nerăbdare să plece, aşa că îşi luă micul dejun în tăcere.

Trăsura ajunsese deja când terminară ei de mâncat, bagajele fiind deja încărcate. Camerista Georgianei, Nadine, o fată cu faţa rotundă şi pielea cafenie, urcă lângă vizitiu, o mică binecuvântare pe care Rob o aprecie. Georgiana îşi luă rămas-bun de la gazdă cu o îmbrăţişare şi urcă în trăsură. Rob mulţumi şi el, adăugând o promisiune tăcută, în timp ce Lady Winston îi ură recuperare completă şi sănătate: „Nu voi uita acest lucru”. Avea să se revanşeze pentru orice faptă care făcuse ca familia Winston să-l urască.

Plecară, salutaţi cu veselie de la fereastră, Geneva fluturând batista. Georgiana făcu semn cu mâna multă vreme, apoi, în cele din urmă, se lăsă înapoi pe bancheta din faţa lui, oftând.

— Te bucuri că s-a terminat? întrebă el.

— Tu nu? replică ea, uimită.

„Nu”, se gândi el cu un junghi de durere.

— Am fost îngrozită de teama de a spune ceva greşit şi de a provoca un conflict cu Kitty sau o recidivă ţie – sau chiar să fim daţi amândoi afară din casă. Acum, pot respira din nou cu uşurinţă, continuă Georgiana.

— Bine. Zâmbi ironic. Este bine să respiri cu uşurinţă.

Ea râse, iar el i se alătură.

Hanul unde urmau să-l întâlnească pe Tom se afla la vreo zece kilometri depărtare. Asta făcu să aibă aproape două ore singur cu Georgiana, dar el nu ştia cum să le petreacă. Scurta lui izbucnire de furie pentru înşelăciunea ei se risipise în faţa scuzelor ei sincere şi a conştientizării faptului că ea voia cu adevărat să plece şi să nu-l mai vadă.

Seara trecută, se luptase cu asta. Ar trebui să fie mulţumit. Îl minţise de la început, şi exista posibilitatea ca ea încă să îl mintă. Chiar spusese acele lucruri groaznice despre ea? Nu-şi amintea de asta, dar se simţea inconfortabil de familiar. Prietenii lui ar spune astfel de lucruri. Dacă ar fi zis asta, era perfect îndreptăţită să-l urască, iar el ar scăpa uşor de ea.

În schimb, el nu se putea gândi decât la mâinile ei reci de pe pielea lui febrilă, la vocea ei care citea o *mie şi una de nopţi* pe şase voci diferite, la ochii ei care se întunecau de dorinţă când o îmbrăţişase în iaz. Oare se prefăcuse atunci? Sau simţise şi ea aceeaşi atracţie ca el?

În ciuda situaţiei, el îşi dorea ca acel moment să fi fost autentic.

— Sunt câteva lucruri pe care trebuie să ţi le înapoiez. Fără să ştie despre frământările lui, ea îşi deschise săculeţul şi căută înăuntru, scoţând un inel gros de aur, gravat cu litera „W”. Este deosebit.

El îl strecură înapoi pe deget şi închise pumnul. Se

potrivea perfect şi se simţea bine.

— Când l-ai luat?

Ea roşi.

— La început, când toţi erau agitaţi. L-am ascuns în sertarul meu cu ciorapi.

La început, când îl dezbrăcase de haine şi îi îngrijise rănile.

— Eşti practic un spion.

Ea îşi dădu ochii peste cap, dar cu un zâmbet care îi făcu lui Rob stomacul să se strângă.

— Crezi? Sunt sigură că aş fi descoperită şi spânzurată imediat dacă aş încerca vreun spionaj real. Reveni la săculeţ şi scoase o hârtie împăturită. Şi mai este asta.

El bănuia ce era, şi o citire rapidă a primelor rânduri i-o confirmă.

— De ce mi-l dai? Ai putea să i-l dai lui Lady Winston şi s-o linişteşti.

Ea se uită la document, apoi îşi ridică ochii de un verde marin spre ai lui.

— Ţi l-am luat şi e cazul să ţi-l înapoiez. Ridică din umeri şi se întoarse să se uite pe fereastră, fără să-şi ascundă culoarea din obraji. Am încredere că vei face ceea ce trebuie cu el.

Evident, nu avusese încredere în el că ar face ceea ce trebuia mai devreme. Rob îl strecură în haină, nevoind să discute despre document.

— Vino să stai lângă mine!

Ea tresări, uimită. Ea ocupase bancheta orientată cu spatele spre direcţia de mers. El se dădu într-o parte şi bătu uşor locul de lângă el.

— Este groaznic să călătoreşti cu spatele.

— Oh! Da, este!

Se mută fără să protesteze. El simţi izul parfumului ei în timp ce-şi aranja fusta şi inhală lacom.

— Mulţumesc, spuse ea privindu-l cu căldură.

— Nu am vrut să verşi peste cizmele mele, răspunse el. A existat deja prea multă boală între noi.

Ea încuviinţă din cap cu înflăcărare, iar el zâmbi. Fie ca nimic murdar sau neplăcut să nu întineze ultima oră petrecută cu ea.

— Apropo de asta…

Îşi desfăcu boneta şi o aruncă pe locul din faţă. Fără ezitare, Rob îşi aruncă propria pălărie pentru a se alătura bonetei ei, iar ea râse surprinsă. Încurajat, îşi întinse picioarele şi chiar îşi sprijini piciorul stâng pe locul din faţă. Georgiana strâmbă din nas, încă zâmbind, şi îşi ridică şi ea picioarele. Ghetuţele ei din piele păreau delicate şi graţioase pe lângă cizmele lui.

— Eşti nerăbdătoare să te întorci la Londra? o întrebă el.

— Având în vedere situaţia, da. Oftă. Chiar şi dacă ştiu că revin la Lady Sidlow.

— Chiar aşa?

El se bătu uşor în dreptul inimii, parcă şocat. Georgiana râse.

— Ea crede că sunt foarte încăpăţânată şi naivă şi ar prefera să nu mă distrez deloc. Nu cred că femeia aia ştie să zâmbească, Rob.

Numele îl lovi în inimă.

— Cine naiba a pus pe cineva de genul acesta să se ocupe de tine?

— Alistair, spuse ea. Obişnuiam să cred că a căutat cea mai anostă persoană care să preia postul, ca să mă pună la locul meu. Dar a fost prietena mamei mele – sau aşa mi s-a spus, pentru că nu pot să-i asociez temperamentul cu ceea ce îmi amintesc despre mama şi în ciuda tuturor certurilor şi a declaraţiilor ei că am scos-o din minţi, refuză să-şi dea demisia.

— Georgiana, spuse el amuzat, ai încercat să o alungi pe biata femeie?

— Puţin, recunoscu ea ghiduş.

Rob pufni în râs.

— În mod clar, am eşuat cu fiecare încercare a mea, continuă ea. Nici măcar când am fugit, ea nu a plecat. De fapt, este foarte lipsit de eleganţă din partea ei.

— Ai fugit? întrebă el uimit.

Ea încuviinţă din cap, cu buclele ei aurii tresăltând în jurul gâtului. Cu această sclipire în ochi şi îmbujorată, Georgiana Lucas era încântătoare. Pentru prima dată, Rob înţelese sub ce stres trăise ea. Toate privirile nesigure sau nervoase, toată ezitarea ei, toate dispăruseră complet. Chiar şi felul în care se mişca emana relaxare, ca şi cum i se luase o mare greutate de pe umeri.

El bănuia că îi fusese luată sau urma să-i fie luată – acea greutate fiind prezenţa lui.

— Da, spuse ea destul de mândră. Una dintre cele mai dragi prietene ale mele, Eliza, şi-a părăsit soţul. Nu că nu ar fi meritat-o, dar Eliza l-a iubit cu atâta disperare, iar când mi-a scris că îl părăsea, a trebuit să merg la ea! Am mai luat o prietenă, adăugă ea. Presupun că asta m-a salvat. Sophie şi-a adus soţul, iar titlul său a alinat toate neliniştile lui Lady Sidlow. Fruntea i se încreţi. Poate că, în retrospectivă, nu ar fi trebuit să fac asta. Dacă m-aş fi dus singură la Kings Langley, posibil să-i fi provocat un şoc atât de mare, încât să-şi dea demisia…

— Cine este soţul lui Sophie?

Rob se distra dincolo de aşteptări… fiind numai puţin consternat. Îşi petrecuse o săptămână întreagă cu ea şi abia acum, în ultima oră, văzuse partea asta a ei. Îi găsise atractiv comportamentul anterior. Dacă ar fi fost atât de relaxată în tot timpul petrecut împreună…

— Ducele de Ware, spuse ea. Nu este atât de înţepat pe cât pare.

— Ah!

— Îl cunoşti? Ea îi aruncă o privire curioasă. Ţi-l aminteşti?

— Nu pe Ware, spuse el gânditor. Îl cunosc foarte puţin pe fratele său. Cred.

— Lord Philip, spuse Georgiana oftând. O puşlama! Obişnuiam să o tachinez pe Sophie că ar fi trebui să pună ochii pe el, dar, în schimb, s-a îndrăgostit de Ware.

— Sophie… spuse el încet, amintindu-şi. Sophie Campbell?

— M-am gândit că s-ar putea să o cunoşti! Georgiana radia. Juca la clubul Vega. Eşti membru acolo, nu-i aşa?

Rob se încruntă.

— Da.

Îşi aminti clubul, la fel cum şi-o aminti pe doamna Campbell, cea mai tânără şi mai atrăgătoare femeie care aruncase vreodată zarurile acolo. El nu stătuse niciodată la masă cu ea, pentru că ea juca pe mize mici. Dar altceva legat de club îi zgândărea memoria…

Expresia Georgianei se întunecă.

— Dacă îl mai vezi vreodată pe Charles Winston acolo, te rog să-mi promiţi… adică sper să nu joci împotriva lui. Trebuie să fie teribil de incompetent.

Rob zâmbi scurt, amintirea copleşitoare alunecând înainte s-o poată descifra.

— Niciodată nu voi mai juca cărţi cu Charles Winston. Sper că şi-a învăţat lecţia, întrucât măcar unul din noi ar trebui să-şi amintească.

Ea râse, acoperindu-şi gura cu mâna, iar Rob îşi lăsă capul pe perna banchetei şi o privi, dorindu-şi ca această călătorie să dureze încă un an.

Din păcate, nu se întâmplă astfel. Ajunseră la King’s Arms, unde îl găsiră pe Tom aşteptând. Odată ce li se alătură în trăsură, nu mai exista nicio şansă să vorbească despre altceva decât despre Plan, aşa cum Rob începuse să se gândească la el.

Era din ce în ce mai puţin încântat de planul lui Tom de a-l separa de Georgiana – lucru care, bănuia el, era obiectivul principal al fratelui său –, în timp ce Georgiana părea cu adevărat nerăbdătoare ca el să-şi recupereze memoria, revenind într-un mediu familiar. În timp ce Tom o chestiona cu privire la fiecare moment petrecut la reşedinţa Osbourne, Rob se uita pe geamul opus, constatând că de acolo avea cea mai bună privelişte ascunsă asupra ei. Jocul de emoţii de pe faţa ei, în timp ce răspundea la întrebările lui Tom, îl făcu sentimental, furios şi nostalgic.

La naiba, nu voia să se întoarcă încă la Salmsbury Abbey. Nu voia să o lase pe Georgiana la han şi să plece cu

Tom; mai degrabă invers, constată el, ascultându-l pe Tom care încerca să descopere cea mai mică inconsecvenţă în povestea Georgianei, simţindu-l agitat.

— Las-o baltă! se răsti în cele din urmă.

— Povestea asta este plină de lacune. Fratele său aruncă o privire încruntată spre Georgiana. Însuşi Sir Walter Scott ar fi uimit de salturile de logică şi de un aşa avânt al imaginaţiei.

Ea se înroşi.

— Presupun că ai fi făcut o treabă mai bună, fără să te pregăteşti nici măcar o clipă.

— Presupun că aş fi făcut, da, îi răspunse el.

— Mare păcat că nu ai fost acolo, când ai fi putut schimba lucrurile! exclamă ea.

— Opreşte-te, spuse Rob cu fermitate, uitându-se la fratele său.

Georgiana tresări şi îşi plecă uşor capul.

— Îmi pare rău!

— Nu tu, murmură el.

Tom făcu o faţă copilăroasă şi se întoarse spre fereastră. Rob îşi dori ca fratele lui să iasă din trăsură şi să meargă călare, dar trebui să se mulţumească doar cu tăcerea. Nu doar că Tom îşi ţinu în cele din urmă gura, dar la fel făcu şi Georgiana. Un aer apăsător şi plin de tensiune părea să umple trăsura şi să suprime orice conversaţie.

Când ajunseră la hanul în care aveau să-şi petreacă noaptea înainte de a o lua pe drumuri separate, Rob alungase nu mai puţin de o duzină de idei despre cum să întârzie. Ar putea merge şi el la Londra. Avea o casă acolo – îşi aminti de ea –, lângă Green Park. Ar putea-o vizita pe Georgiana şi ar putea să o vadă la baluri şi la petreceri. Era încă logodită cu altcineva, dar poate, dacă ar avea timp… Voia să o întrebe dacă ar fi bucuroasă să-l vadă la Londra. Voia s-o întrebe dacă putea începe din nou, ca el însuşi, şi să vadă dacă îl găsea pe acel bărbat mai pe placul ei decât vechiul Westmorland.

Şi mai pe placul ei decât Lord Sterling.

Nu prinse însă niciun moment potrivit în care să-i

vorbească. Tom făcuse aranjamentele prea bine; hangiul avea două camere mari care erau gata de cum sosiră, iar Georgiana se grăbi să ajungă la a ei, urmată de camerista sa. Rob decise să încerce la cină, dar, din nou, Tom manevră totul pentru a împiedica orice conversaţie, ignorând orice aluzie că ar trebui să iasă sau cel puţin să se retragă în colţul salonului privat pentru câteva minute.

Şi apoi, cu o bruscheţe uimitoare, se termină. Servitorii luară vasele şi aduseseră o sticlă de vin. Georgiana se ridică de la masă.

— A fost o zi foarte obositoare. Aş vrea să mă retrag.

— Bineînţeles, spuse Tom cu o plecăciune. Drum bun spre Londra!

— Mulţumesc! Călătorie plăcută, domnule maior. Îşi întoarse ochii verzi şi limpezi spre Rob. Îţi doresc numai bine, domnule. Sper ca totul să revină la normal pentru tine.

Servitorii încă intrau şi ieşeau din încăpere. Încerca să fie discretă. Rob încuviinţă din cap.

— Aş putea să îţi scriu, se auzi el spunând. Şi să îţi spun cum îmi merge.

Ochii ei se luminară, dar Tom îşi drese vocea zgomotos, iar lumina se stinse. Îi oferi un zâmbet şters.

— Sunt sigură că o să aflu. Şi poate ar fi mai bine să… ei bine, să nu scrii.

El încuviinţă din cap. Bine.

— Noapte bună, spuse el formal.

Ea făcu o reverenţă.

— La revedere, domnii mei.

Şi dusă fu.

— O despărţire amiabilă, spuse Tom, după ce uşa se închise în urma ei. Este cel mai bine.

Rob răsuci dopul sticlei de vin şi-l aruncă spre fratele său, provocând un strigăt de indignare din partea lui Tom.

Fusese o despărţire amiabilă, corect. Una care îi ajunsese la inimă.

Capitolul 17

Georgiana îşi târî picioarele pe scări, încercând să nu se gândească la faptul că ar fi trebuit să-l ignore pe maiorul Churchill-Gray în ultimul moment şi să îi spună lui Rob că ar fi încântată să primească o scrisoare de la el. Ar fi fost o scrisoare foarte scurtă şi simplă, desigur, se consola ea. Ea ar fi întrebat cum se simţea, aşa cum era firesc, şi chiar şi câteva rânduri i-ar fi liniştit mintea…

Şi totuşi, nu era deloc treaba ei. Maiorul avea dreptate să sublinieze că acesta era sfârşitul, dacă era norocoasă, iar acceptarea oricăror scrisori ar fi însemnat să caute belele.

Închise uşa camerei sale, incredibil de obosită şi de amorţită. Nadine pregătise camera, dar era încă jos, în bucătărie, luând cină. În depărtare, un clopot al bisericii anunţă ora cu tristeţe: „S-a dus, s-a dus”, părea să spună. „Du-te! Du-te! Du-te!” încotro? Către Londra? Sau la Rob şi… ce? Îşi închise strâns ochii şi oftă. Se întorcea la Londra. Rob se ducea acasă. Aşa era cel mai bine.

Bătaia din uşă o făcu să tresară. Abia trase zăvorul, când Rob împinse uşa şi intră. Cu o singură mişcare, o prinse în braţe, făcându-i inima să tresalte de bucurie. Când îşi coborî capul şi o sărută, Georgiana se simţi străbătută de un şoc electric şi îşi petrecu braţele în jurul lui şi îl sărută înapoi, cu disperare, cu dor, fără să se gândească la nimic dincolo de acel moment.

Mâna lui îi cuprinse ceafa. Ea oftă lipită de gura lui în timp ce degetele lui se încurcau în părul ei. El scoase un geamăt sufocat şi îi oferi o ploaie de sărutări frenetice pe frunte ei şi pe gât, înainte de a-i asalta iar buzele. Braţul lui îi cuprinse talia şi o trase spre el până când simţi fiecare bătaie a inimii sale.

Şi ceva din interiorul ei părea să se mărească şi să-şi dorească mai mult, de parcă ar fi fost pur şi simplu trezită la viaţă dintr-o amorţeală profundă. Inima îi bătea ca o aripă de pasăre între coaste. Limba lui o tachina pe a ei, şi

un fior de predare îi coborî pe coloana vertebrală în timp ce se deschidea pentru el. De asta se temuse şi asta îşi dorise în acelaşi timp – şi nu voia să se mai termine vreodată.

El îşi îndepărtă gura de a ei şi o strânse atât de puternic în braţe, încât simţi că respiraţia lui neregulată vibra prin ea.

— Nu pleca, şopti el cu disperare. Te rog, nu pleca!

O sărută din nou, iar ea aproape că se dezlănţui. „Nu”, voia să spună. „Nu vreau să te părăsesc”. Îşi trecu degetele prin părul lui şi îl ţinu aşa, trăgându-l mai aproape şi sărutându-l cu fiecare fibră a fiinţei sale.

— Georgiana, şopti el cu braţele tremurând în jurul ei. Vino cu mine la Salmsbury!

Pentru o clipă, podeaua păru să se clatine sub picioarele ei. Îşi ascunse faţa în gâtul lui, inspiră adânc şi, pentru un moment răvăşitor, nebunesc, îşi permise să-şi imagineze – să se ascundă cu Rob, cu acest Rob, fermecător şi diabolic, care o făcuse să râdă, căruia îi păsase de gândurile şi de sentimentele ei, care o săruta ca un bărbat îndrăgostit…

— Nu vreau să te părăsesc. Vino cu mine! spuse el din nou, cu vocea stinsă şi descurajată, de parcă ar fi ştiut că ea ezita şi că nu avea nevoie decât de cel mai mic impuls pentru a spune da. Vom vedea ce vom face cu Sterling.

Sterling. Numele căzu ca lovitura de topor a unui călău. Nu acesta era impulsul de care avea nevoie.

Cu inima îndureratã, ea se îndepărtă.

— Nu pot, spuse ea cu o voce înăbuşită.

— Nu te poţi căsători cu el! spuse el. Nu acum.

— Vrei să-l îndepărtez pe Sterling.

Era înspăimântător cât de aproape fusese de a face tocmai asta. Îi era promisă lui Sterling, şi iată e în braţele altui bărbat. Georgiana se întoarse şi îşi cuprinse talia cu braţele, pentru a-şi împiedica inima să explodeze.

Tăcerea care urmă îi răni urechile.

— El nu merită asta, adăugă ea încet. O lacrimă i se prelinse pe obraz, dar o şterse. Nu pot să merg cu tine, Rob.

— Georgiana…

— Nu ne cunoaştem, zise ea, atât pentru ea, cât şi pentru el. Aceasta este o nebunie rezultată din faptul că am pretins a fi logodiţi. După câteva zile, totul va părea un vis febril, ceva ce nu s-ar întâmpla niciodată dacă am fi noi înşine…

— Nu, spuse el, atât de încet, încât ea abia auzi. Nu este. Nu pentru mine.

— Dar nu ştii asta, replică ea. Nu poţi! Şi eu…

Vocea ei tremura. Nu-i pot face asta lui Sterling. Era tulburător că trebuia să-şi tot amintească faptul că *Sterling* avea să fie partea rănită, că făcea asta de dragul lui *Sterling* – Sterling, a cărui faţă nu şi-o putea aminti în acel moment.

— Mi-ai răspuns la sărut.

O făcuse, Dumnezeu să aibă milă de ea, şi voia să o facă iar. Dacă s-ar întoarce acum, dacă i-ar vedea faţa, probabil s-ar arunca înapoi în braţele lui şi l-ar lăsa să alunge fiecare gând raţional din mintea ei şi să o convingă să meargă cu el. Cu hotărâre, rămase cu spatele la el, chiar dacă el era atât de aproape încât îi putea simţi căldura corpului.

— Nu se poate întâmpla din nou, şopti ea. La revedere, Rob!

Un moment agonizant mai târziu, el se mişcă. Vârfurile degetelor îi atinseră umărul, dar ea tremură, arsă de atingerea lui, iar mâna lui căzu. Apoi, uşa se deschise şi se închise şi el plecă.

*

Rob se sprijini de peretele holului, căci piciorul îl durea din nou. Nu îl duruse deloc când lăsase prudenţa deoparte şi fugise după ea. În acel moment, el ar fi trecut printr-un cuptor aprins pentru a o revedea, pentru a o mai săruta o dată.

Şi sărutul acela… Ea se înfăşurase în jurul lui şi îi răspunsese la sărut cu inima şi sufletul, iar el aproape

explodase. Uitase ce se întâmplase înainte. În acel sărut delirant, îşi văzuse viitorul: ea era menită pentru el, iar el era destinat ei, nu pentru aparenţe, ci pentru totdeauna.

În schimb, stătea neclintit pe un picior bolnav, încă arzând pentru Georgiana, simţind, în acelaşi timp, o senzaţie de frig până în măduva oaselor.

Şchiopătă spre camera lui. Tom îl interceptă în capătul scărilor, cu sticla de vin în mână.

— Ce ai făcut?

Rob îşi ignoră fratele. Intră în camera spaţioasă pe care o împărţeau şi se îndreptă spre mica masă de scris, unde se prăbuşi zgomotos pe scaun. Afundându-şi pumnul în muşchiul tremurând al coapsei, scotoci în geantă până găsi hârtia împăturită pe care ea i-o dăduse în trăsură.

— Ce e aia?

Tom, mereu agitat, se uită peste umărul lui.

— Actul de proprietate al reşedinţei Osbourne.

Scoase o foaie de hârtie şi ustensilele sale de scris şi începu să pregătească o pană. Tom fluieră.

— Georgiana cea corectă l-a avut tot timpul?

— Tom, spuse Rob calm, taci.

Fratele său ridică din sprâncene.

— Ştiai că era logodită.

„Am crezut că este logodită cu mine”.

— Da.

— Ţi-am spus că Sterling va fi un competitor redutabil.

„Mi-a răspuns la sărut”.

— Nu este problema ta.

— Wakefield este un idiot, spuse Tom, ignorând comenzile tăcute ale lui Rob pentru a nu mai vorbi. Ar trebui să te gândeşti de două ori înainte de a avea de-a face cu el sau cu sora lui.

Abia dacă se putea gândi la altceva decât să aibă de-a face cu Georgiana.

— Tom.

— Cel mai bun mod de a atenua acest dezastru este să te ţii la mare distanţă de ea, continuă fratele său cel

idiot, vocea lui sunând rece şi îngrozitor în urechile lui Rob. Dacă Sterling află despre asta şi nu o va avea în cele din urmă, nu vrei să fii prins în scandal.

— Taci, bombăni Rob. Păstrează-ţi sfatul blestemat pentru tine!

După un moment de uluire, fratele său oftă. Turnă un pahar de vin şi îl puse pe birou.

— Ştii că este o idee al naibii de proastă. Nu e nevoie să-ţi spun asta.

Rob înfipse cu o forţă exagerată briceagul şi despică pana pe din două. Înjurând, o aruncă deoparte şi luă o alta. Tom se retrase în partea îndepărtată a încăperii, încă bombănind în barbă, bând din paharul său cu vin. Rob îl ignoră şi desfăcu călimara.

Exista un singur lucru pe care îl putea face pentru Georgiana, şi-l făcu, deşi nu cu încântare. Apoi, bău vinul şi se urcă în pat, încercând să uite de ispita cu părul auriu şi cu ochii verzi surâzători şi de faptul că în curând ea ar putea fi soţia unui alt bărbat.

Capitolul 18

Călătoria înapoi la Londra dură aproape trei zile, care se scurseră aproape fără o vorbă. Nadine părea să înţeleagă că nu era nimic de spus şi, din fericire, îşi ţinu gura. Georgiana surprinse din când în când ochii întunecaţi ai fetei privind-o şi ştia că Nadine se întreba ce se întâmplase.

— Eşti bine, milady? întrebă în cele din urmă camerista când ajunseră la periferia Londrei.

— Perfect, murmură Georgiana, cu obrazul lipit de geamul trăsurii pe care o închiriase maiorul Churchill-Gray.

În mod normal, aproape că stătea atârnată pe fereastră, urmărind cu nerăbdare spectacolul oraşului care se desfăşura pe lângă trăsura lor. Azi, nu văzu nimic dincolo de geam.

— Înţeleg că nu trebuie să vorbesc despre Lord Westmorland, continuă Nadine.

Georgiana tresări.

— Te rog să nu faci asta.

— Părea un gentleman decent, spuse Nadine după o clipă. Eşti sigură că este rău şi demn de dispreţ? Angus a spus…

Georgiana făcu o mişcare violentă, dar se opri repede. Angus probabil îl văzuse pe Rob ţinând-o în braţe, gata să o sărute, la iaz. Probabil o văzuse captivată şi entuziasmată de Rob.

— Nu, nu este demn de dispreţ. Dar este totuşi un secret. Cel mai bine este să nu vorbim deloc despre el.

— Nu, milady, murmură Nadine. Răsucea o batistă, materialul ieşind în evidenţă în degetele ei închise la culoare. Dar dacă Lady Sidlow mă va întreba, ce ar trebui să spun? Mă va spune dacă mă prinde cu minciuna.

Georgiana înălţă capul.

— Ai mai minţit-o şi în trecut.

Buzele lui Nadine se strânseră cu putere.

— Despre cumpărarea romanelor Minervei Press şi a ziarelor de scandal, pe care le citeşte şi Lady Sidlow. Nu s-ar enerva din cauza asta. Dar să petreci ore întregi singură în dormitorul unui gentleman… Din cauza asta s-ar supăra.

Georgiana abia remarcase faptul că Lady Sidlow citea aceleaşi romane senzaţionale pe care le citea şi ea.

— Nu voi permite să te pârască, îi spuse ea cameristei. Te rog să nu menţionezi nimic despre… Spune-i că nu ştii sau că nu îţi aminteşti ce am făcut. Oftă. Dacă Lady Sidlow devine suspicioasă, voi avea probleme mult mai grave decât tine.

— Nu te poate da afară, mormăi Nadine.

— Nu o voi lăsa. Dacă trebuie, voi mărturisi că doar eu am fost de vină, promise Georgiana. Dar ar fi extrem de util dacă nu ai menţiona niciodată nimic.

Chipul servitoarei se relaxă.

— Mulţumesc, milady. Nu vreau să fiu trimis înapoi în Yorkshire.

Georgiana se cutremură. Ar minţi, ar fura şi ar înşela pentru a evita să fie trimisă acasă la fratele ei, şi, dacă Lady Sidlow ar demisiona într-un acces de furie, acolo ar ajunge.

— Nici eu.

Lady Sidlow nu era într-o dispoziţie bună când ajunseră în Cavendish Square.

— Ce tot faci hoinărind prin ţară? o certă în timp ce lacheii cărau înăuntru bagajele şi Nadine plecă să pregătească o baie, după lunga călătorie. Am crezut că vei rămâne cel puţin încă două săptămâni în Derbyshire!

— Eram gata să mă întorc mai devreme. Georgiana îşi scoase boneta. Aş zice că nu voiai să mă întorc.

Gura Lady Sidlow se strânse. Găsea mereu ceva de obiectat la tot ce spunea şi făcea Georgiana – prea exuberantă, prea energică, prea nesăbuită. Fusese întotdeauna aşa, dar de când Georgiana se strecurase să o găsească pe Eliza, în urmă cu câteva luni, un nor permanent însoţea compania lui Lady Sidlow. Era mult mai suspicioasă şi mai puţin tolerantă faţă de orice lucru impulsiv sau plin de energie, şi Georgiana considera eliberarea de compania ei ca fiind unul dintre cele mai preţioase beneficii ale căsătoriei. Primise invitaţia lui Kitty în Derbyshire drept o mult dorită pauză.

— Ar fi bine să înveţi să ai un comportament mai modest şi mai cuviincios înainte de a te căsători, Georgiana. Acest mod îndrăzneţ de a vorbi şi de a te comporta nu te aduce în graţiile lui Lord Sterling.

Era cel mai prost subiect de discuţie. Georgiana se opri în pragul camerei de dimineaţă şi se întoarse.

— Lady Sidlow, încep să cred că „modest şi cuviincios” înseamnă „tăcut şi supus” pentru tine. Dacă aşa stau lucrurile, trebuie să îţi mărturisesc că nu se va întâmpla niciodată.

Lady Sidlow aproape că scoase flăcări pe nas. Avea un nas destul de proeminent, şi Georgiana era sigură că femeia ştia cât de dramatic arăta când afişa acea expresie.

— Şi Lord Sterling va aproba asta?

Din nou, Sterling. Nedreptatea de a fi nevoită să-şi schimbe comportamentul pentru a se potrivi preferinţelor lui Sterling, combinată cu vinovăţia Georgianei din cauza ultimelor două săptămâni petrecute cu Rob, o făcea să fiarbă.

— Ei bine, nu va fi o surpriză pentru el, spuse ea sfidătoare, lăsând-o pe Lady Sidlow cu gura căscată. Sterling mă cunoaşte de când aveam şase ani! Am fost întotdeauna aşa. Se pare că asta nu l-a şocat până acum.

Lady Sidlow plescăi dezaprobator.

— Bărbaţii găsesc asta fermecător la o fată, dar mai puţin la o soţie. Lord Wakefield mi-a cerut să te pregătesc pentru căsătorie. Aş fi iresponsabilă dacă nu te-aş avertiza să-ţi revizuieşti comportamentul înainte de a-i provoca vreo supărare soţului tău.

„Atunci, n-are decât să-şi găsească o altă logodnică”, îi stătea pe vârful limbii – aproape că o spuse cu voce tare. Şi asta, mai mult decât cuvintele lui Lady Sidlow, opriră furia Georgianei.

— Dacă nu mai doreşti să mă consiliezi, îi voi scrie fratelui meu şi îi voi cere să găsească o nouă însoţitoare, spuse ea.

Fu o lovitură sub centură. În primul rând, îi amintea lui Lady Sidlow, o contesă văduvă al cărei soţ cheltuitor îi lăsase foarte puţin, că nu era mai mult decât o companie plătită. În al doilea rând, pentru că Lady Sidlow era extrem de bine recompensată şi nu ar fi renunţat niciodată la acest rol de bunăvoie, în ciuda ameninţărilor ei de a demisiona. Georgiana ştia că fratele ei plătea nu numai pentru această casă modernă din Cavendish Square şi tot personalul din ea, dar şi trăsura şi toate facturile lui Lady Sidlow, de la croitoreasă la modistă. Georgiana o auzise odată pe Lady Sidlow spunându-i unei prietene că nu ar fi acceptat sarcina, dar că Wakefield o rugase să i-o ia pe Georgiana de pe cap. Georgiana ştia că adevărul era că Lady Sidlow se apropiase de Wakefield, mizând pe prietenia cu regretata mamă a Georgianei, şi îi ceruse poziţia pentru a nu fi nevoită să-l roage pe nepotul răposatului ei soţ să-i ofere

sprijin financiar.

Georgiana ştia toate acestea de ani buni. Simţise întotdeauna o oarecare compasiune pentru însoţitoarea ei şi nu îi aruncase niciodată toate astea în faţă bătrânei. Dar Lady Sidlow nu reuşise până acum să lovească atât de precis în punctul ei cel mai vulnerabil, iar Georgiana simţea că de data asta era pe cale să-şi piardă cumpătul.

Lady Sidlow inspiră adânc.

— Nu este necesar. Încercam doar să ajut, dar văd că sfatul meu nu este dorit. Îmi cer scuze.

Ieşi din cameră, lăsând-o pe Georgiana dezumflată.

Nu o iubea prea mult pe Lady Sidlow, dar nu o ura. Fusese nepoliticos să-i vorbească în felul acesta, şi Georgiana regretă imediat. Posacă, îşi scoase mănuşile, îşi ridică boneta şi urcă, simţindu-şi picioarele grele.

*

Nu fusese o călătorie lungă până la Salmsbury Abbey, dar lui Rob i se păru că parcursese sute de kilometri. Parţial, asta i se datorase fratelui său, care stătea în trăsură în faţa lui. Rob se săturase ca Tom să-l urmărească de parcă ar fi fost pe cale să aibă o cădere în orice moment.

Georgiana plecase înainte să coboare el la masă, în dimineaţa aceea. Hangiul îi spusese că se trezise devreme, sperând să înceapă repede lunga călătorie.

— Era veselă şi plină de graţie, îi zisese el lui Rob. Îşi tot cerea scuze faţă de bieţii flăcăi care urmau să meargă cu ele, care căscau în timp ce înhămau caii. A cerut un coş în plus cu mâncare, special pentru ei.

Era ceva tipic ei. Rob îşi putea imagina zâmbetul ei strălucitor, fermecându-i pe toţi ca să plece cu o oră mai devreme decât plănuiseră şi depunând toate eforturile pentru a-i recompensa. Şi o făcuse pentru că voia să plece înainte ca el să se trezească, pentru a împiedica orice întâlnire incomodă după acel sărut.

Rob rămăsese treaz o jumătate din noapte gândindu-se la acel sărut. Poate că nu ar fi trebuit să o facă; ştia că

era logodită cu Sterling, iar Georgiana era foarte loială. Dar apoi se gândise la cum s-ar fi simţit dacă nu ar fi riscat niciodată şi înţelesese că ar fi făcut-o din nou. Dacă nu avea să o mai vadă vreodată – sau dacă data viitoare când o vedea ea urma să fie Lady Sterling –, cel puţin avea să ştie că încercase.

Ajunseră la Salmsbury târziu la amiază, când lumina soarelui căpătase o nuanţă aurie. Tom, care în sfârşit înţelesese şi păstrase tăcerea în ultima parte a călătoriei, se ridică.

— Ne aşteaptă. Ieri i-am trimis vorbă mamei.

Rob îşi apropie faţa de fereastră şi privi cum coboară panta uşoară spre casă. Salmsbury însemna acasă, unde el şi fraţii săi crescuseră alergând pe câmpuri. Casa din piatră cenuşie veche, la fel de întinsă ca un castel, se ivi, şi el oftă încet. Şi-o amintea, însă cu un sentiment ciudat de detaşare.

I-ar fi fost mai util dacă nu s-ar mai fi gândit la faptul că o rugase pe Georgiana să vină cu el şi că ea ar fi putut să stea acum acolo unde era Tom, cu ochii verzi plini de interes, ţinându-l liniştitor de mână. Ar fi putut să-şi acopere orice lacune ale memoriei lui leneşe permiţându-i să pună întrebări şi să audă răspunsurile.

Trăsura se opri la uşa laterală, pe unde intra de obicei familia. Tom se dădu jos şi aşteptă, dar Rob ignoră cu fermitate ajutorul său. Coborî cu grijă, sprijinindu-se în baston. În timp ce servitorii se grăbeau să aducă bagajele, o femeie apăru de după colţul casei, cu un coş mare pe braţ. Se opri nemişcată la vederea lor. Coşul căzu, florile din el împrăştiindu-se. Lângă el, Tom salută din mână şi făcu un pas înapoi.

— Nu pleca, spuse Rob fără să se gândească.

Nu era pregătit pentru asta, nu singur, nu încă.

— Eliberez calea pentru ea, murmură fratele său.

Femeia o luă la fugă, ridicându-şi fusta cu ambele mâini indecent de mult. În timp ce alerga, pălăria ei cu boruri largi căzu, deşi nu părea să fi observat. Părul ei blond strălucea în lumina soarelui, şi mai multe amintiri sclipiră în

mintea lui.

La numai un pas de el, aproape să-l trântească, se opri, cu mâinile întinse. Lacrimile îi umplură ochii neliniştiţi.

— West, spuse ea, cu vocea tremurândă. *Rob.* Eşti… eşti bine?

— Mai bine acum, spuse el. Mamă.

Faţa femeii se schimonosi şi ea îl cuprinse în braţe. Rob îi răspunse la îmbrăţişare şi, îngropându-şi faţa în părul ei, îşi aminti – liliac. Mama lui mirosise mereu a liliac. De mic o ajutase să culeagă florile primăvara pentru a-şi parfuma săpunurile şi pomezile. Îşi aminti cum mergeau prin grădini, ţinându-se de mână, sprijinindu-şi capul în poala ei când se aşezau pe o bancă.

— În sfârşit, eşti acasă!

Îl eliberă şi îşi şterse ochii. În tăcere, Tom îi oferi o batistă, şi ea o luă, zâmbind discret.

— M-am temut… şi apoi am sperat… şi apoi nu am primit nicio veste – şi tu, Thomas, l-ai *găsit.* Băiat minunat!

Se aruncă asupra lui Tom, care se lăsă cu bunăvoinţă îmbrăţişat şi sărutat pe obraz, dar îşi dădu ochii peste cap, privindu-l pe Rob peste umărul ei. Rob nu putu spune nimic. Simţea o apăsare în piept în timp ce amintirile i se revărsau prin mintea afectată.

Mama sa îşi şterse iar ochii.

— L-ai văzut pe tatăl tău?

— Abia am coborât din trăsură, spuse Tom. Este în casă?

— Da, pe undeva. Agnes! strigă ducesa către servitoarea din spatele ei. Chemaţi-l imediat pe Excelenţa Sa.

Femeia făcu o reverenţă şi fugi.

— Ce s-a întâmplat? Se întoarse din nou spre el, cu faţa marcată de îngrijorare. Tom nu a spus nimic, cu excepţia faptului că te-a găsit într-o stare bună de sănătate.

— Am trimis o scrisoare! spuse Tom pe un ton revoltat. Una lungă!

— Doar o pagină – şi aproape lipsită de informaţii,

răspunse mama lui. Eşti iertat acum, desigur, dar m-am tot întrebat ce s-a întâmplat.

Rob reuşi să zâmbească.

— Este o poveste lungă, mamă.

— Bineînţeles, spuse ea imediat, şi eşti obosit după călătorie. Vino să-l vezi pe tatăl tău.

Intrară, şi mai multe amintiri îi invadară mintea. Balustrada pe care alunecau. Armura pe care o încercaseră. Pardoseala de marmură lustruită care se dovedise la fel de alunecoasă ca un iaz îngheţat odată ce Will vărsase o găleată de apă cu săpun pe ea.

Un bărbat înalt, cu piept lat, apăru în capul scărilor.

— Rowland, zise ducesa, Thomas l-a găsit.

Rob îşi ridică privirea la timp pentru a vedea străfulgerarea de bucurie care aprinse faţa tatălui său înainte ca ducele să coboare şi să-l ia în braţe.

— Doamne, spuse el încet, studiind chipul lui Rob. Ne-am temut pentru tine, flăcăule.

El zâmbi.

— Am auzit.

Ducele râse, întorcându-se să-l bată pe Tom pe spate.

— Bravo, Tom, bravo! Ştiam că vei da de el! Se întoarse către Rob. Ce naiba s-a întâmplat? Ai dispărut fără urmă, şi mama ta a fost îngrijorată din cauza criminalilor şi a tâlharilor.

— E obosit, spuse ducesa. O să discutăm la cină.

Ducele se încruntă, dar cedă.

— În regulă! M-ai scos din birou, iar acum îmi spui că trebuie să aştept până să aud povestea. Se uită la Tom. Ştii, nu?

Tom zâmbi uşor satisfăcut.

— Ştiu câte ceva.

— Ei bine, vino să-mi spui, să fiu pregătit la cină. Rowland îl privi din nou pe Rob. Aveau aceeaşi înălţime, aşa că Rob putea vedea îngrijorarea şi uşurarea autentică din ochii tatălui său. Mă bucur să te am acasă, fiule, spuse el cu glas aspru.

— Mulţumesc, domnule, răspunse el.

Ducele încuviinţă din cap.

— I-ai spus lui Will?

Ducesa îşi duse mâna la gât.

— Nu! Cineva trebuie să meargă să-l aducă – cred că a scos armăsarul cenuşiu.

— Voi trimite pe cineva să-l găsească, spuse Tom.

— Mulţumesc, dragule! Ducesa îi zâmbi, apoi strânse încă o dată mâna lui Rob. Camera ta este gata. Odihneşte-te cât vrei, dragul meu. O, slavă Domnului că eşti acasă!

El promise să se odihnească, iar mama lui se grăbi să o găsească pe menajeră, spunându-i că el avea nevoie de o baie şi rugând-o să-i ceară bucătarului să-i trimită băuturile răcoritoare preferate. Secretarul ducelui zăbovea pe scări, iar Rowland bombăni că nu-şi putea întâmpina propriul fiu fără să fie agasat de acel individ, dar urcă iar scările după ce obţinu promisiunea că avea să afle totul la cină.

Rob şi Tom rămaseră singuri în holul principal.

— Bine ai venit acasă! spuse Tom ironic.

— Mă bucur că am revenit!

Rob nu adăugă că ar fi preferat să fie cu Georgiana, oriunde ar fi fost ea acum. Ca şi când i-ar fi auzit gândurile, Tom ridică dintr-o sprânceană.

— Presupun că nu vom menţiona poveştile fanteziste ale lui Lady Georgiana.

Mama lui probabil o cunoştea. În anul în care Rob împlinise 25 de ani, mama lui păruse să memoreze, practic peste noapte, un catalog cu fiecare tânără necăsătorită cu vârsta de peste 15 ani din Marea Britanie. Spunea, uneori, că tânjea să-i vadă pe toţi cei patru fii ai ei căsătoriţi şi fericiţi. Toţi o dezamăgiseră până acum.

— Nu, îi spuse el fratelui său. Nu trebuie să menţionezi numele ei.

Tom pufni.

— Ca să nu mai vorbim despre…

— Nu, interveni el din nou. Dacă cineva îi spune mamei despre Georgiana, eu voi fi acela.

Tom se încruntă.

— Şi o vei face?

La un moment dat. Rob habar n-avea cum şi când, dar credea că mintea avea să îi explodeze dacă nu avea să mai vorbească vreodată cu cineva despre ea.

— Nu e treaba ta.

Fratele său ridică şi cealaltă sprânceană.

— Nu? Totuşi cred că este o poveste pe cinste. S-ar putea să am despre ce povesti în următoarea perioadă, acum, că mă gândesc la asta. Săptămâna în care West a crezut că era altcineva – şi a savurat-o!

— Nu-ţi simte lipsa regimentul?

Rob se îndreptă spre scări.

— Permisie din motive personale. Tom încetini. Să caut trupul fratelui meu răposat, ucis tragic de tâlhari. Sau, poate, asasinat şi înviat de o obrăznicătură uneltitoare.

— Ai milă de fratele tău înviat şi du-te înapoi în armată.

— Nici să nu te gândeşti încă! Ştii tu, din grija constantă pentru sănătatea ta şi toate cele.

Rob făcu un gest grosolan şi urcă scările, fiecare pas fiind dureros. Piciorul lui amorţise în trăsură, şi acum se simţea mai slăbit ca niciodată. Ar fi trebuit să fie încântat că se afla acasă, dar, în schimb, se simţea… în capcană.

Capitolul 19

Londra, cândva centrul lumii, i se păru Georgianei obositoare şi plictisitoare. Lady Sidlow ţinu supărarea câteva zile geroase, dar Georgiana nu avea energia de a fi supărată. Îndatoritoare, merse în vizite cu Lady Sidlow şi îşi făcu apariţia în salon de fiecare dată când veneau musafiri în Cavendish Square. În mod normal, nu suporta compania preferată de Lady Sidlow şi încerca să scape. Acum, nu exista niciun loc în care să prefere să se afle, aşa că nu exista niciun motiv să protesteze.

În cele din urmă, Lady Sidlow remarcă acest lucru.

— În ultima vreme, eşti foarte tăcută şi apatică. Abia i-ai spus un cuvânt lui Lady Capet.

Georgianei nu-i plăcuse niciodată de Lady Capet, ale

cărei bârfe aveau întotdeauna o înclinaţie răutăcioasă.

— Nu aveam nimic interesant de spus. Am crezut că este mai bine să mă abţin decât să o dovedesc.

În loc să fie mulţumită de asta, Lady Sidlow încremeni.

— Nu fi impertinentă, Georgiana!

Georgiana oftă şi îşi dădu ochii peste cap, sorbind încă puţin din ceaiul ei rece.

— Iată! Însoţitoarea ei remarcă gestul. Exact la asta mă refer! Dispreţul tău este prea evident, domnişoară.

— Nu a fost dispreţ, spuse ea. Nici impertinenţă. De câte ori mi-ai spus să îmi ţin de gura dacă nu am nimic deştept sau serios de spus?

Lady Sidlow se ridică enervată.

— Îndrăznesc să spun că eşti hotărâtă s-o ţii pe-a ta una şi bună, în ciuda eforturilor mele.

„Da”. Capul Georgianei se mişcă uşor. „Foarte hotărâtă”.

— Nu pot să spun că îmi pare rău să-l las pe Lord Sterling să se ocupe de tine, continuă Lady Sidlow. Poate va reuşi să-ţi bage minţile în cap. Cedezi prea mult în faţa sentimentelor. O lady este mai demnă şi mai reţinută. Nu-şi arată dispreţul sau impertinenţa. Ea manifestă un comportament controlat şi graţios în orice moment. Nu v-au învăţat nimic la şcoala aia?

Georgiana îi aruncă o privire enervată femeii, dar cuvintele îi stârniră gândurile. Fusese la şcoală timp de zece ani, de la moartea mamei sale până la 18 ani. Alistair dorise să scape de ea atât de mult, încât sugerase să o trimită la un orfelinat, înainte ca administratorul său să-l convingă să se gândească la cum ar percepe societatea ca fiica unui conte să fie dusă la orfelinat.

La şcoală, îşi făcuse prietene care îi erau mai mult decât surori. În starea ei posomorâtă, nici nu se gândise să meargă la una dintre ele.

— Da, spuse ea încet, lăsându-şi ceaşca de ceai. Doamna Upton m-a învăţat foarte multe. Se ridică. Mă duc la reşedinţa Alwyn.

Privirea de nemulţumire a lui Lady Sidlow dispăru auzind-o menţionând căminul ducelui şi ducesei de Ware, aflat la doar câţiva kilometri de Londra.

— Da, spuse ea cu căldură, este o idee minunată.

Georgiana îţi aminti de tiradele lui Lady Sidlow când dorise să-şi viziteze prietena înainte de căsătoria acesteia, în vreme ce Sophie se aşeza la mesele de joc şi îşi construia o avere modestă, fără ajutorul nimănui. Apoi, Lady Sidlow continuase să-i vorbească despre cât de nepotrivită era relaţia lor de prietenie, despre cât de necuviincios i se părea ca tinerele domnişoare să se viziteze reciproc fără însoţitoare, despre lucrurile vag indecente şi nefaste spre care era convinsă că Sophie avea să o atragă pe Georgiana. Întrucât Sophie era cea mai echilibrată persoană pe care o cunoştea, Georgiana ignorase majoritatea acestor aspecte.

Tot ce trebuise să facă Sophie fusese să se mărite cu un duce pentru ca obiecţiile lui Lady Sidlow să dispară. Acum, Lady Sidlow zâmbea binevoitoare când venea vorba despre prietenia lor şi îi permitea întotdeauna Georgianei să o viziteze. Georgianei i se părea teribil de amuzant că Sophie se transformase dintr-o influenţă teribilă în cea mai bună influenţă, în urma mariajului.

— S-ar putea să îmi petrec noaptea acolo, spuse Georgiana.

Odată ce avea să îi spună lui Sophie ce o adusese la ea, prietena ei urma să insiste să rămână.

— Desigur!

Cu toată aprobarea acum, Lady Sidlow încuviinţă din cap.

Georgiana îi spuse lui Nadine să pregătească o valiză şi îi dădu seara liberă. Era o zi frumoasă şi drumurile erau uscate, aşa că dură doar o oră pentru a ajunge la reşedinţa Alwyn, casa de la ţară, ca un castel, a ducelui.

Sophie fu încântată, deşi uimită, să o vadă.

— Am crezut că eşti în Derbyshire!

— Am fost. Georgiana zâmbi larg, sperând să nu se dea de gol deocamdată. M-am întors.

Sophie miji ochii.

— De ce?

Georgiana flutură din mână cu indiferenţă.

— Plăcerile oraşului. Ştii că nu suport să fiu departe de asta. Am venit într-un moment îngrozitor de nepotrivit?

Ultima dată când apăruse neanunţată la Chiswick, ducele şi Sophie erau proaspăt căsătoriţi şi Georgiana bănuise că întrerupsese un moment romantic.

Sophie zâmbi.

— Nu. S-a întâmplat ceva?

Georgiana inspiră adânc.

— O să avem nevoie de ceai. Cantităţi mari de ceai.

Deşi era cea mai dragă prietenă a ei, Georgianei îi veni greu să îi spună întreaga poveste. Avea încredere în Sophie mai mult decât în orice altă persoană din lume, dar anumite părţi o făceau încă să se jeneze când le împărtăşea cu voce tare. Odată sau de două ori, Georgianei i se păru că detectează un zâmbet discret pe buzele lui Sophie, dar, când fu confruntată, ducesa protestă, spunând că nu râdea.

— Nu râd, insistă ea. Nu este de râs.

— Nu, gemu Georgiana. Este ca o farsă care se termină tragic.

Sophie sorbi din ceai.

— „Tragic” este un cuvânt interesant.

Georgiana se înroşi.

— Nu ar fi trebuit să spun asta. Totul a ieşit bine, nu-i aşa? Rob – Westmorland, vreau să spun – şi-a recuperat memoria şi a plecat acasă la familia lui. Se va simţi mult mai confortabil acolo şi în curând se va reface complet.

— Şi caracterul lui blamabil? murmură Sophie.

Georgiana profită.

— Da! Nu pare probabil?

Sophie ridică o mână.

— N-am idee. L-am cunoscut doar prin prisma reputaţiei.

— Dar nu era îngrozitor? insistă Georgiana, de parcă ar fi făcut-o să se simtă mai bine să se gândească la Rob ca

la Marchizul Machiavelic.

— Nu am crezut niciodată că este mai rău decât orice alt gentleman bogat. Sophie îşi înclină capul, gânditoare. Cam crai, dar fără relaţii amoroase scandaloase. Şi destul de bun pentru un jucător de jocuri de noroc, căci nu-mi amintesc să fi pierdut mult.

— Aş fi vrut, mormăi Georgiana. Dacă Rob ar fi pierdut în faţa lui Charles, şi nu invers, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

— Vrei să fie demn de dispreţ? o întrerupse Sophie.

Georgiana se înroşi.

— Cred că va fi, atâta tot.

— Pentru că vrei să-l urăşti din nou.

— Nu… ei bine… Georgiana se uită fix la ceaiul ei. Nu voia să-l urască pe Rob. Dar nici nu voia să-i fie dor de el, nici să se întrebe cum se simţea, nici să primească din senin o scrisoare de la el. Nimic legat de Rob nu ar trebui să conteze pentru ea acum. Desigur, nu vreau să-l urăsc, doar că… aş prefera să fie antipatic.

— De ce, mă rog?

Întrebarea blândă a prietenei el fu ca un ac pentru presiunea crescândă a vinovăţiei ei, pentru dorul pe care îl simţea şi pentru lucruri pe care nici nu le mai înţelegea. Aruncă o privire îngrijorată spre uşă şi îşi coborî vocea.

— Jură că nu vei spune niciodată nimănui. Nici măcar Elizei.

Sophie făcu ochii mari când auzi interdicţia de a-i povesti prietenei lor comune.

— Jur.

— Mi-a *plăcut* de el, spuse Georgiana nefericită. Aşa cum era. Aşa cum s-a trezit. El a crezut că sunt logodnica lui şi a fost blând, amabil şi fermecător şi a flirtat constant cu mine, şi… nu era deloc aşa cum credeam eu că este. Şi apoi, m-a sărutat, în noaptea în care ne-am despărţit, şi mi-a cerut să merg cu el în loc să plec la Londra. El… numai că nu mi-a propus să fug cu el şi să-l părăsesc pe Sterling şi, Sophie… m-am gândit la asta.

Ultima parte fu rostită într-o şoaptă înlăcrimată, deşi

nimeni în afară de ducesă nu putea auzi.

Sophie se aplecă spre ea.

— De ce crezi că ai făcut-o?

— Nu ştiu!

— Nu? Sophie îşi înclină capul. Nici măcar nu bănuieşti?

Nu o ajuta. Georgiana inspiră adânc.

— Îl iubesc pe Sterling.

— N-am spus niciodată că nu îl iubeşti. Privirea lui Sophie era fermă. Dar te-ai îndrăgostit de el pe când erai copilă. Am auzit entuziasmul tău faţă de el la şcoala doamnei Upton, an după an. Dragul Sterling, care era atât de fermecător, atât de amuzant, atât de îndrăzneţ, de frumos şi de răpitor. Dar, Georgiana… Ea ezită. Nu ai avut niciodată de-a face cu un alt gentleman, nu-i aşa?

Gura Georgianei se deschise de indignare.

— Am întâlnit zeci de gentlemeni de când am venit la Londra! Frumoşi, fermecători, spirituali!

— Dar nu mulţi înainte de Sterling şi, până să-i fi întâlnit pe ceilalţi bărbaţi, ştiai deja că eşti luată. Ai acceptat propunerea lui Sterling în primul tău sezon la Londra, aşa că nu ai avut niciodată motive să te uiţi de două ori la un alt bărbat.

— Nici dorinţa! răspunse ea, cu inima bătându-i nebuneşte.

Fusese adevărat, fusese… dar acum, nu mai era sigură. Sophie ridică dintr-un umăr.

— Nu te numesc schimbătoare – dimpotrivă! Ai fost atât de loială dragostei tale din copilărie, încât nu ai pus niciodată la îndoială nici dragostea pentru el, nici pe el. L-ai iubit, şi, prin urmare, el trebuie să fie minunat. Ai făcut ca Sterling să fie perfect în mintea ta.

— Ba nu! Georgiana practic trânti ceaşca de ceai înapoi pe masă. Nu eşti corectă!

— Nici tu nu ai fost cu Sterling, spuse Sophie cu o privire grăitoare. E un om din carne şi oase, cu defecte ca oricare altul. Acum ştiu că ai avut în sfârşit motive să te uiţi la un alt bărbat, nu doar ca la cineva cu care să dansezi, ci

ca la un pretendent – ca la un iubit. Şi, chiar dacă a fost doar o farsă, nu mă mir că te-a făcut să îţi pui întrebări.

— Oh, spuse Georgiana în timp ce înţelegea. A fost doar noutatea petrecerii timpului cu un alt gentleman, vrei să spui?

Aproape că părea scuzabil. S-ar fi putut întâmpla cu orice tip şi nu avea legătură cu Rob personal. Noutatea va dispărea şi ea va reveni la devotamentul ei faţă de Sterling.

— Ei bine, spuse Sophie ezitantă, nu neapărat. Am vrut să spun… că nu ţi-ai imaginat niciodată să te căsătoreşti cu altcineva în afară de Sterling. Desigur, ar fi o noutate să te gândeşti la oricine altcineva, dar… vreau mai degrabă să spun că ai cedat cam repede gândului de a *fugi* cu altcineva.

Georgiana se ridică, lovind masa de ceai, făcând vasele să zdrăngănească.

— I-am spus nu!

— Bineînţeles, răspunse Sophie. Eşti prea raţională pentru a face altfel. Dar, Georgiana, în decurs de două săptămâni l-ai găsit Westmorland suficient de atrăgător, încât să te gândeşti la asta. Au trecut mai mult de doi ani de când Sterling te-a cerut, şi încă nu este stabilită data nunţii. Şi tu păreai să accepţi asta fără să te plângi. Sophie îşi muşcă buza, privind în sus spre ea. Crezi că este un semn…?

— Nu, spuse Georgiana înainte ca Sophie să termine. Este un semn că am luat-o razna câteva zile. Sunt mai bine acum.

Prietena ei se juca relaxată cu ceaşca de ceai, apoi o aşează pe masă şi se ridică.

— Eşti ca o soră pentru mine, ştii. Te voi sprijini orice vei decide.

— Am decis deja! Am decis cu ani în urmă!

Sophie o luă de mâini.

— Şi, dacă asta îţi va aduce cu adevărat fericire şi bucurie, ar trebui să te căsătoreşti cu Sterling. Dar dacă ai îndoieli… nu ar trebui să o faci. Căsătoria este pentru totdeauna. Cel mai bine este să fii convinsă înainte de a

intra în ea.

Georgiana o privi fix, panica zbătându-i-se în piept.

— Crezi că am făcut o greşeală.

Nu era sigură dacă în privinţa lui Sterling sau a lui Rob – sau poate era acelaşi lucru.

— Nu, spuse Sophie imediat. Nu ştiu. Dar vreau să fii sigură că nu vei face una.

O spuse atât de simplu, încât Georgiana simţi un şuvoi de lacrimi.

Nu pentru că Sophie stătea lângă ea şi nu fusese nici îngrozită, nici dezamăgită de mărturisirea ei. Nu pentru că Sophie îi spusese nişte lucruri cu adevărat cumplite. Nu, pentru că…

— Nu sunt sigură, şopti ea.

Capitolul 20

Zilele treceau greu la Salmsbury Abbey.

Ducesa părea înclinată să retrăiască orice amintire pe care el o avea. Seara îi făcea pe toţi să stea în salon şi să depene amintiri. Uneori, era surprinzător de plăcut – Rob se trezea zâmbind la o amintire în timp ce Will povestea despre momentul când Rob şi Tom îi convinseseră pe el şi pe George, fratele cel mai mic, că există o comoară vikingă îngropată pe malul mării, la câţiva kilometri de casă. Cei doi băieţi plecaseră pe ponei, dar se rătăciseră şi se întorseseră acasă abia pe înserat.

— Am primit o bătaie zdravănă din cauza asta, spuse Tom în timp ce ducele încerca să-şi ascundă chicotelile. Nu am putut sta în fund o săptămână.

— Ai meritat-o! exclamă Will. Era cu trei ani mai mic decât Tom, dar mai înalt şi mai suplu. Faţa îi era rumenă şi părul îi era decolorat din cauza orelor de lucru în aer liber, cu caii, singura sa pasiune. Am fi putut muri!

— Să muriţi! Tom râse. Am vrut numai să scăpăm de voi câteva ore. Eu sunt cel care i-a spus mamei unde eraţi.

— Pentru că te-am convins eu, murmură Rob.

Îşi amintise de asta, conştientizarea inconfortabilă a faptului că ar fi fost responsabil dacă li s-ar fi întâmplat ceva fraţilor săi mai mici.

— Eu sunt cea care aproape a murit de frică! exclamă mama lor. Dacă George nu ar fi luat un felinar…

— A vrut să se îndrepte spre ţărm, când a început să plouă, pufni Will.

— *Ani* din viaţa mea, spuse ducesa cu fermitate.

— Este un adevărat miracol că am supravieţuit celor patru, spuse ducele. Ar fi trebuit să avem o fată sau două care să cânte la pian, să picteze şi să nu se viseze cavaleri la turnir.

— Acesta era Tom, spuse Will imediat.

— Oh? Îmi amintesc că toţi trei mi-aţi urmat sugestia, comentă Tom.

— Sper că veţi avea mai multă compasiune faţă de soţiile voastre, când vă veţi căsători, zise mama lor.

Will şi Tom tăcură, schimbând priviri neliniştite. Rob simţi o schimbare în starea de spirit la aluzia soţiilor şi, prin extensie, a logodnicelor. Fraţii săi erau îngroziţi când auzeau de astfel de lucruri, gata să fugă din cameră. El nu era, nu atunci când şi-o imagina pe Georgiana.

Trebuia să fie un semn, aşa cum spusese Tom, că înnebunise. Creierul lui era în continuare confuz. Fusese slăbit, şi ar fi putut simţi acelaşi lucru pentru orice femeie care ar fi fost amabilă cu el.

Gândul acela nu îndepărta însă durerea din inima lui. După cină, merse afară. Era o noapte senină, mai răcoroasă decât în Derbyshire. Îşi înălţă faţa spre cer şi se întrebă dacă Georgiana ieşise să privească stelele din Londra.

Pe cărare se auziră paşi, care se opriră chiar în spatele lui. Rob nu se întoarse. În linişte, ghici că era unul dintre fraţii săi, nu unul din părinţi.

— Încă te doare capul? îl întrebă Tom după câteva minute.

— Nu chiar, spuse Rob.

Nu capul era cel care îl durea acum.

— Hmm. Tom făcu un pas înainte. Alte dureri?

Rob învârti bastonul în palmă, recunoscând tăcut piciorul dureros. Nu ştia cum să descrie ce îl deranja.

— Mă gândesc serios să iau nişte prieteni în Derbyshire şi să-i căutăm pe indivizii care te-au bătut.

— Da? Au trecut săptămâni. Oricine a ştiut despre asta a uitat, probabil.

— Nu, spuse Tom gânditor. Mă îndoiesc că ar uita că au lovit un bărbat până la moarte atât de curând.

Rob ridică din umeri.

— Evident că nu-mi amintesc nimic şi nu pot să ajut.

— E un pic ciudat că nu au luat nimic, nu crezi? Hoţii trec, de regulă, direct la jaf.

Se gândise şi la asta, dar nu fusese în stare să facă nimic în acest sens.

— Poate că Georgiana şi grăjdarul i-au speriat înainte să o poată face.

— Oare? bombăni Tom. Mă mir.

— De ce, Tom? mârâi Rob. De ce te miri?

— De nimic legat de Lady Georgiana, spuse Tom repede, pe un ton mai blând. Sunt convins că partea ei a fost nici mai mult, nici mai puţin decât ne-a spus ea. Mă întreb doar în legătură cu hoţii.

Rob se sprijini în baston. Îl durea din nou piciorul.

— Este posibil să fi furat ceva ce nu-mi amintesc să fi avut, ştii.

— Hobbes a spus că nu ai luat aproape nimic, sublinie Tom. Nu ţi-au furat cizmele, calul, actul din bagaj sau inelul cu sigiliu.

Rob strânse pumnul auzind menţionat inelul. Georgiana i-l scosese de pe deget pentru a-i ascunde identitatea. Îl pusese bine pentru a-l păstra în siguranţă şi i-l înapoiase odată cu actul de proprietate. „Am încredere că vei face ceea ce trebuie”, îi şopti vocea ei în minte.

— A fost numai o curiozitate, atât! spuse fratele său după o clipă. Pare o coincidenţă foarte izbitoare faptul că ai fost atacat în drum spre o casă pe care ai câştigat-o de la cineva care părea foarte dornic să te împiedice să pui

piciorul în ea.

— Deci, Charles Winston le-a pus pe mine? Se uită la fratele său. La asta te gândeşti?

Tom ridică din umeri.

— Nu pare să fie cel mai strălucit om. Ar putea plănui ceva atât de nesăbuit.

Rob răsuflă. Charles Winston fusese în spatele atacului? Chiar îi păsa dacă ar fi fost? Dacă nu ar fi fost bătut, la urma urmei, ar fi putut ajunge călare la reşedinţa Osbourne, arogant şi rece. Georgiana ar fi continuat să-l urască. Ar fi câştigat o casă pe care nu şi-o dorea şi ar fi ratat să o descopere…

— Ce ştiai despre Georgiana înainte de toate astea?

— Ţi-am spus să uiţi de ea, începu fratele său, supărat.

Rob îi lovi tibia cu bastonul, bucurându-se de strigătul de indignare al lui Tom.

— Nu asta este întrebarea pe care am pus-o.

— Nu cred că ar trebui să răspund!

Rob îi aruncă o privire, şi ceea ce se citea pe chipul lui îl făcu pe fratele său să ridice mâinile, predându-se.

— Fie! Tom clătină din cap, dezgustat. Nu are rude, în afară de fratele ei, contele de Wakefield, pe care nimeni nu-l place. Este un mizantrop, complet neplăcut şi nedorit. Altfel, din câte ştiu, este o fată normală, în căutarea unui soţ, superficială şi frivolă, genul care chicoteşte şi bârfeşte în spatele evantaiului şi plânge după o bonetă nouă. Dar a fost logodită cu vicontele Sterling de când a debutat, aşa că nimeni nu şi-a petrecut mult timp gândindu-se la ea.

Voise să spună că niciun bărbat nu-şi petrecuse timpul gândindu-se la Georgiana pentru că era ca şi căsătorită.

Cu Sterling, nemernicul acela care nu o merita.

— Mulţumesc, spuse Rob, alegând să ignore remarcile răutăcioase ale lui Tom legate de Georgiana.

— Scoate-ţi-o din minte, spuse fratele său. Se căsătoreşte cu altcineva. Vei înnebuni dacă te chinuieşti în continuare cu bizara fantezie că a fost adevărat măcar ceva

din ceea ce ţi-a spus.

Rob se întoarse şi şchiopătă înapoi în casă. Din fericire, Tom nu îl urmă, şi înăuntru îşi întâlni tatăl.

— Iată-te! exclamă ducele cu plăcere. Abia am reuşit să vorbesc cu tine. Vrei să bei ceva?

— Da, domnule!

Intrară în biroul ducelui, şi Rowland închise uşa. Turnă două pahare de vin şi îi întinse lui Rob unul înainte să se aşeze pe scaun.

— Cum îţi e mintea cu adevărat?

Rob se uită ţintă la băutura lui.

— Foarte bine!

Rowland pufni.

— Sigur că da! Ai lipsit două săptămâni, Tom a trebuit să te găsească pentru a o împiedica pe mama ta să anunţe poliţia, apoi poveştile despre rănile la cap şi memoria pierdută, iar acum totul este perfect?

— Cam aşa, da, murmură Rob.

Tatăl său îl privi încruntat, dar renunţă. Îşi sprijini piciorul pe genunchiul opus şi îşi echilibră paharul.

— Mama ta şi-a făcut griji că te-a trimis la moarte mustrându-te din cauza actului de proprietate. Winston, nu-i aşa?

Rob încuviinţă din cap, şi ducele continuă:

— Nu părea să-ţi stea în caracter să iei casa unui bărbat. Ce s-a întâmplat în noaptea aceea?

Îl durea capul încercând să-şi amintească.

— Heathercote a planificat-o.

— Hmm. Ducele sorbi din vin. A fost unul dintre planurile dubioase ale lui Beresford?

Lord Beresford era unchiul lui Heathercote. Încruntarea lui Rob se adânci pe măsură ce îl năpădiră tot mai multe amintiri, unele ascuţite precum cristalul tăiat, dar cele mai multe vagi şi întunecate.

— Ce vrei să spui?

Rowland îl urmărea gânditor.

— Mereu am crezut că Beresford îl îndeamnă pe Heathercote la activităţi foarte îndoielnice şi că ai putea fi

implicat în ele.

Fusese. El şi Heathercote... Da, uitase de asta. Dar, chiar şi acum, era ca şi cum un bolovan mare şi negru stătea în faţa lui, blocându-i vederea în mare parte. Nu numai că-l durea capul încercând să mişte acel bolovan, dar instinctiv Rob simţi că nu voia să-şi amintească ce făcuse la Londra.

— Nu prea ştiu, spuse el încet.

Ducele bombăni.

— Fii precaut, flăcăule! Beresford are intenţii bune, dar nu are strategie sau raţiune. Odată ce mintea lui se fixează pe ceva, el merge până în pânzele albe, uneori sfidând raţiunea sau judecata sănătoasă. Un plan prost este un plan prost, chiar dacă este în slujba unui scop nobil. Nu-l lăsa să te ispitească la vreo prostie.

Tulburat, Rob clătină din cap.

— Oricât aş fi dorit să te despart de acel Heathercote ticălos, nu ţi-am dorit asta. Rowland îşi termină băutura şi puse paharul pe birou. Eşti sigur că te simţi bine? Tom a dat de înţeles că ai avut o aventură în Derbyshire.

„Tom ar trebui să-şi ţină închisă gura aia blestemată”, se gândi Rob serios.

— Sunt foarte sigur, se răsti el.

— În afară de baston, cicatricea de pe frunte şi expresia melancolică pe care o ai ori de câte ori crezi că nu te vede nimeni. Rob îi aruncă o privire tăioasă, iar tatăl său încuviinţă cu înţelepciune. Ceva te frământă, şi în mod clar nu problema cu Beresford. Nu trebuie să-mi spui dacă nu este treaba mea, dar nu încerca să mă convingi că totul este bine.

Rob îşi învârti vinul în pahar, gânditor. Nu spusese nimănui nicio vorbă despre Georgiana, mai ales fiindcă îl vedea pe Tom cum se strâmba de fiecare dată când îi auzea numele, dar tatăl său nu avea temperamentul lui Tom sau judecata lui nechibzuită. Şi după toate aceste zile, simţea nevoia să povestească măcar cuiva despre ea.

— În strictă confidenţialitate?

— Dacă aşa îţi doreşti, răspunse ducele, nelinişti

Rob încuviinţă din cap.

— Este vorba despre o lady de la reşedinţa Osbourne.

Când tăcu o clipă îndelungată, ducele îşi prinse mâinile după cap.

— Una atrăgătoare, presupun.

— Da. Rob îşi drese glasul. A avut grijă de mine cât am fost bolnav.

— Foarte amabil din partea ei, remarcă Rowland.

Rob ezită din nou, apoi decise să îi povestească totul.

— E confidenţial, dar... mi-a salvat viaţa. Nu numai că i-a alungat pe hoţii care voiau să mă omoare în bătaie, dar m-a adus acasă şi i-a convins pe toţi să mă ajute.

— De ce a fost nevoie să fie convinşi?

Tonul ducelui era neutru, controlat, dar Rob se strâmbă oricum.

— Proprietarul casei, care a pierdut-o la acel joc de cărţi, i-a scris soţiei sale că vin să o dau afară de pe proprietate şi să transform locul într-un bordel. Îşi apăsă tâmpla cu pumnul. Nu-mi amintesc să fi spus asta şi nici nu mai contează ce intenţionam când am plecat spre Derbyshire cu actul de proprietate. Dar este clar că stăpâna casei nu aştepta sosirea mea cu nerăbdare şi încântare.

— Hmm! fu singurul comentariu al tatălui său.

— Aşa că Georgiana le-a spus că sunt logodnicul ei, crezând că asta îi va îmbuna. Şi a făcut-o, adăugă el repede. Au fost foarte buni cu mine.

— Pentru că ei credeau că eşti altcineva. Ducele întinse mâna după carafă şi îşi turnă mai mult vin. Există o lecţie în asta, dacă mă întrebi pe mine.

Fără îndoială. Rob încuviinţă din cap o dată. Rămaseră o vreme în tăcere. Rob îşi termină băutura şi îşi continuă povestea.

— Nu trebuia să mă ajute, dar a făcut-o, şi acum nu mă pot opri să mă gândesc la ea.

— Ai fost una dintre persoanele cărora le-a spus această poveste, cum că eşti logodnicul ei?

Amintirea îl înfierbântă.

— Da.

Tatăl său îşi înclină capul.

— Şi ţi-a plăcut, nu-i aşa? Neştiind că era o minciună.

Îi plăcuse. Da.

— Nu a fost în totalitate o minciună. Are un logodnic. Numai că… nu pe mine.

— Şi acolo este problema, murmură ducele.

— Nu vreau să se mărite cu el.

— Nu? Rowland se aplecă înainte. De ce nu?

Rob îşi înălţă capul şi întâlni privirea blândă a tatălui său. Rowland nu era prost; ştia întotdeauna când fiii lui minţeau sau se tulburau. Rob era sigur că sentimentele sale erau clar scrise pe faţa lui, pentru ochii cunoscători ai tatălui său.

— Abia o cunoşti pe fată, îi aminti ducele.

„Ştiu destul”. Era posibil să nu ştie totul despre Georgiana – lucruri pe care probabil Sterling, ticălosul ăla blestemat, le ştia, dar voia să le afle. El îi cunoştea inima. Ştia că nu avea să se ierte niciodată dacă avea să stea degeaba în timp ce ea se căsătorea cu Sterling, întrebându-se întotdeauna dacă o făcuse din loialitate sau din vreo datorie prost înţeleasă. Cel puţin, trebuia să o reîntâlnească şi să vadă dacă simţea ceva pentru el, aşa cum simţea el pentru ea. Dacă nu… putea accepta asta, cumva.

Dar dacă o făcea…

— Voi remedia asta, spuse Rob, luând decizia fără o analiză amănunţită. Plec dimineaţă la Londra.

Rowland ridică din sprâncene.

— Serios? În ce scop?

— Pentru a vedea dacă ar vrea să mă cunoască mai bine, spuse el. Pe mine, cel adevărat.

— Într-adevăr? Şi ce îi vei spune mamei tale, care mă va obliga să te împiedic să fugi şi să-ţi strici sănătatea redobândită?

Gura lui se arcui. „Evident, nu am gândit atât de departe”, răsună vocea Georgianei în mintea lui. Acum, înţelese acel sentiment.

— De aceea ţi-am spus, ca să îi poţi explica de ce am plecat.

Rowland râse.

— Un truc murdar, băiete!

Rob încuviinţă, fluturând din mână.

— Crezi că sunt nebun? întrebă el din impuls.

Ducele nu răspunse. Rob ridică privirea şi îl văzu uitându-se amuzat la foc.

— Aveam cam vârsta ta când am întâlnit o fată, răspunse Rowland în cele din urmă. Cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată, inteligentă, spirituală şi mai energică decât oricare alte cinci fete puse laolaltă. M-am dat peste cap încercând să o fac să mă observe, apoi, când a făcut-o, m-am făcut de râs. Nimic din ce puteau spune alţii nu m-ar fi putut abate cât timp ea mă încuraja. Dacă eşti nebun? Aşa aş zice, pentru că recunosc simptomele, fiindcă am fost afectat de ele. Îi aruncă o privire. Mi-a ieşit destul de bine, deşi mama ta încă e de părere că mă fac de râs uneori.

— Atunci, e în regulă, nu-i aşa? zise Rob uşurat.

— Dacă ai noroc, mormăi Rowland. Lovi cu palma peste genunchi. Du-te, atunci, şi vezi dacă te-a cuprins aceeaşi nebunie fericită ca pe mine. Sper că această lady să se gândească la tine la fel de mult cum te gândeşti tu la ea.

Rob zâmbi larg.

— Şi eu sper la fel. Dar am de gând să aflu.

Capitolul 21

La două zile după vizita ei la Sophie, Sterling veni în vizită.

Lady Sidlow îl anunţă ea însăşi, intrând în camera Georgianei cu o uşoară încruntare pe faţă.

— Încă nu eşti gata! Draga mea, ce tot faci, stând în pat în miezul zilei? Lord Sterling a venit. Desigur, mult prea devreme – manierele acelui tânăr! –, dar asta nu contează, nu trebuie să-l faci să aştepte. Grăbeşte-te, Nadine! strigă

ea la cameristă, care îi aranja părul Georgianei.

Sterling. Inima Georgianei îi sări în gât, dar nu de bucurie. Nu era o aşteptare nerăbdătoare, ci ceva ce aducea a spaimă. Vizita ei la Sophie nu o ajutase să-şi liniştească gândurile şi nici nu răspunsese la întrebările care îi răsunau în adâncul minţii. Era sigură că vinovăţia şi îndoielile aveau să i se citească pe faţă.

Acest gând aduse un alt val de autoreproş pentru că se temea să-l vadă. Cel mai bun mod de a uita totul de Rob era să petreacă mai mult timp cu Sterling şi să-şi amintească de ce fusese îndrăgostită de el mare parte a vieţii sale.

— Şi poartă o rochie mai măgulitoare, Georgiana. În ultima vreme, ai arătat groaznic de palidă, adăugă Lady Sidlow în timp ce ieşea.

— Îţi vei schimba rochia? întrebă Nadine.

Georgiana se uita la reflexia ei. Arăta palidă? Cu siguranţă, nu era vina rochiei şi cu greu ar fi remediat asta prin schimbarea hainelor.

— Nu pot să îmi imaginez ce ar vrea Lady Sidlow să port, aşa că nu, nu mă voi schimba.

— Cum doreşti, domniţă, bombăni Nadine printre agrafele de păr pe care le băgase în gură. Ciupeşte-ţi obrajii. Lady Sidlow va ceda puţin dacă i se va părea că ai făcut ceva.

Georgiana îşi dădu ochii peste cap. Cu siguranţă, era mai important să nu-l lase pe Sterling să aştepte. Odată ce avea să îl vadă, lucrurile aveau să fie aşa cum fuseseră înainte şi nu urma să mai fie nevoită să-şi ciupească obrajii.

Când Nadine termină cu părul, Georgiana se ridică şi coborî scările, încetinind paşii când se apropie de uşa salonului şi îşi simţi nervii încordaţi. După toate aceste săptămâni, auzea zgomotul vocii lui Sterling, atât de familiar şi totuşi ciudat. Trecuseră mai mult de două luni de când îl văzuse ultima dată, îşi dădu ea seama şi, preţ de o clipă înspăimântătoare, nu-şi mai aminti cum arăta.

Cu o mişcare bruscă, deschise uşa şi intră. Sterling se ridică iute, cu faţa luminată de un râs viclean. Îl încânta s-o

tachineze pe Lady Sidlow, care suporta asta cu o politeţe glacială. Sterling, îşi amintea Georgiana, era foarte pasionat de tachinări şi era atât de inteligent, încât aproape întotdeauna o făcea să râdă.

— Iată-te, spuse el, venind spre ea. Mi-a fost dor de tine, draga mea.

Chiar dacă îl cunoştea de ani întregi şi crezuse că înfăţişarea lui îi era gravată în memorie, astăzi părea că mintea îi juca feste. Era mai scund decât îşi amintea ea. Părul lui era şaten-deschis. Ochii îi erau de un verde mai strălucitor. Se simţea bulversată, cu atât mai mult când conştientiză înfiorată că se aşteptase cumva să semene cu Rob.

„Nu te gândi la Rob”.

Ea zâmbi şi-l luă de mâna întinsă.

— Nu te aşteptam astăzi, Sterling.

El râse.

— Nu, m-am gândit să te surprind! Sper că nu te-am luat pe nepregătite.

Se întorsese la Londra de aproape o săptămână.

— Puţin, spuse ea. Nu te-am văzut de săptămâni! Puteai să mă fi surprins în ziua unui bal, când m-aş fi îmbrăcat cu mai multă grijă.

El zâmbi.

— Nu ai avut grijă azi? Nu aş zice – arăţi chiar mai drăguţ decât îmi aminteam. A trecut o eternitate de când te-am văzut ultima oară. El se aplecă şi-i sărută mâna, şi, pentru o clipă, Georgiana se simţi mişcată de afecţiunea familiară. Scrisorile nu sunt o scuză bună pentru a te vedea.

Asta îi reaminti că îi scrisese o singură dată în săptămânile în care fusese plecată. Georgiana îndepărtă gândul.

— Şi eu sunt încântată să te revăd.

Îl conduse spre canapea şi se aşeză pe scaunul de vizavi. Lady Sidlow ceru să li se aducă ceaiul, cu care Mary apăru aproape imediat. Contesa prezida întotdeauna vizitele lui Sterling cu o expresie împietrită, de parcă ar fi

considerat acest aspect al meseriei de însoţitoare plictisitor dincolo de gradul suportabilitate. Georgiana se întrebase adesea de ce, dar astăzi se uită la faţa lui Sterling, relaxată de amuzament, şi îşi dădu seama că Lady Sidlow nu-l plăcea.

Adevărul era că nici Sterling nu o plăcea pe Lady Sidlow. În privat, o numea rigidă şi acidă, şi, de obicei, Georgiana era de acord. Astăzi, ca de obicei, el se întoarse cu faţa spre Georgiana şi cu spatele spre contesă.

— Sper că ai avut o vizită plăcută în Derbyshire, spuse el în timp ce ea servea ceaiul. O prietenă de la şcoală, nu-i aşa?

— Da. Prietena mea Kitty, acum Lady Winston, şi copilul ei nou-născut.

— O, da, un copil! spuse Sterling, cu aerul cuiva care îşi amintea vag ceva. Ce fermecător! Sper că sunt bine.

Îi spusese lui Sterling de cel puţin cinci ori că urma să o viziteze pe Kitty datorită copilului. Îi şi scrisese despre copil.

Îi scrisese aproape în fiecare săptămână, până când Rob intrase în viaţa ei şi îi acaparase toată atenţia. Abia acum observa că, dincolo de faptul că îi trimisese o singură scrisoare, el nu păruse foarte îngrijorat de faptul că scrisorile ei către el se opriseră cu ceva timp în urmă.

Desigur, Sterling era ocupat aici în oraş şi nu era un lucru semnificativ de remarcat. Nu fusese niciodată genul de persoană cu care să corespondeze în mod constant. Ea continuă grăbită:

— Da. Are o fiică frumoasă pe nume Annabel. Ezită, apoi îl întrebă, înainte de a se gândi mai bine: Nu l-ai văzut pe Sir Charles aici, la Londra?

Sterling tuşi uşor peste ceai.

— Pe cine? Pe Charles Winston? Ba da, bineînţeles că l-am văzut, în locul obişnuit, ştii tu.

— La clubul Vega?

El zâmbi peste marginea ceştii. Fusese fascinată de mult timp de clubul Vega, unde Sophie fusese cândva membru. Părea mereu insuportabil de ilicit şi de palpitant

pentru ea. Sterling ştia că îi plăcea puţină emoţie şi nu i-ar fi reproşat niciodată acest lucru. Era unul dintre lucrurile pe care ea le aprecia la el.

— Probabil.

— Atunci, poate ai auzit despre pariul lui.

Ea îşi spuse că întreba de dragul lui Kitty şi că nu avea nimic de-a face cu Rob. O terminase cu Rob.

— Georgiana, spuse Lady Sidlow cu severitate. Acesta nu este un subiect de conversaţie adecvat pentru o domnişoară!

Ochii lui Sterling străluciră. Îl amuza întotdeauna să o provoace pe Lady Sidlow.

— Am auzit! A naibii treabă!

Lady Sidlow inspiră adânc, dar nu îl mustră pe Sterling. Nu o făcuse niciodată, deşi îşi arătase mereu în mod vădit dezaprobarea.

— Ce ai auzit? întrebă Georgiana. Charles ne-a povestit câte ceva în scrisorile sale.

Lady Sidlow bombăni în barbă. Georgiana ignoră şi asta.

— Ah…

Sterling aruncă o privire către contesă. Ea îl privi, dar nu spuse nimic. Rânjetul său diabolic reapăru.

— Ei bine, nu că mi-ar plăcea bârfa, dar a fost un pic de scandal. Winston şi câţiva amici de-ai lui s-au încurcat cu Westmorland, Heathercote şi cu grupul lor, şi nu a ieşit bine. Westmorland a luat actul de proprietate fără să clipească, chiar dacă Winston a făcut apel la decenţa şi la mila sa. Sterling părea vag dispreţuitor. Om rece, acest Westmorland!

Georgiana tresări instinctiv la acea descriere a lui Rob, dar se controlă. Voia informaţii, nu o ceartă, şi oricum se presupunea că nu-l cunoştea pe Rob. Ea făcu ochii mari, consternată.

— Asta i-a spus Charles lui Kitty! Cu toate că… de ce a riscat Charles actul de proprietate al casei?

— Se întâmplă astfel de lucruri la Vega, spuse Sterling. Westmorland nu i-a oferit lui Winston şansa de a o

recâştiga, apoi a dispărut din Londra şi nu şi-a mai arătat faţa de atunci. Al naibii ticălos!

Ea se rugă ca faţa ei să nu fie îmbujorată.

— Da, poate. Totuşi, mă uimeşte Charles şi mă întreb cum de a ajuns el să fie partea vătămată.

Sprâncenele logodnicului ei se ridicară.

— Adică?

— A paria pe actul de proprietate al casei este un lucru nesăbuit, răspunse ea. Aş fi fost furioasă pe el dacă ar fi fost soţul meu.

— Oh, aşa-i, spuse Sterling râzând. Pentru a fi perfect sincer, Winston nu ar fi trebuit să se înhăiteze cu ei – Heathercote este un diavol la cărţi. Totuşi, odată ce a făcut-o, trebuia să parieze pe ceva.

— De ce?

Sterling îşi drese glasul.

— Cred că pierduse o sumă destul de mare. Singura modalitate de a îndrepta lucrurile era să facă o mişcare îndrăzneaţă.

— Pentru că deja pierdea masiv, trebuia să rişte şi mai mult? Georgiana nu-şi putea imagina decât ce ar spune Sophie, care jucase mereu la risc, despre asta. Nu este o nebunie totală?

Zâmbi îngăduitor.

— Este complicat, draga mea. Nu este ceva de care trebuie să îţi faci griji.

— Dar nu mă pot abţine! exclamă ea. Draga mea prietenă Kitty a petrecut câteva săptămâni în disperare absolută deoarece soţul ei pierduse casa! Sigur că vreau să ştiu.

Aruncă o altă privire către Lady Sidlow, care stătea nemulţumită.

— Şi îţi spun – împotriva voinţei mele, adăugă el, deşi nu trăda nici urmă de reticenţă sau de ezitare. Nu ştiu de ce eşti atât de supărată din cauza asta.

— Charles a pierdut actul de proprietate al casei lor!

Sterling făcu un gest nepăsător.

— Îl va recupera! Dacă Westmorland este gentleman,

îi va oferi lui Winston şansa de a-l recâştiga.

— Dar dacă Charles nu câştigă?

Pentru prima dată, o umbră de enervare apăru pe faţa lui.

— Atunci, poate că merită să piardă casa.

— Poftim? izbucni Georgiana. Dar Kitty şi copilul lor? Sterling, nu poţi aproba asta. Sigur tu nu ai face aşa ceva, nu?

Sterling se opri, tresărind.

— Sigur că nu. Nu i-aş lăsa să mă învingă – sunt o adunătură de escroci, Heathercote, Westmorland şi ai lor. Winston a fost un prost, dar asta este cea mai bună şansă a lui de a recupera casa.

Georgiana ridică mâinile, iritată.

— Mă tem că nu. Charles a pierdut actul de proprietate al casei şi, prin urmare, trebuie să parieze din ce în ce mai mult până când va câştiga. Dar dacă nu o va face niciodată? Ai spus că Heathercote şi Westmorland sunt diavoli la cărţi. Charles ar putea continua să piardă până nu va mai avea nimic. Totuşi, tu crezi că aceasta este cea mai bună şansă a lui de a ieşi din toată povestea. Nu-i aşa?

Sterling ridică din umeri.

— Este o chestiune de onoare, draga mea.

— Ei bine, dacă aşa este onoarea gentlemenilor, mă bucur foarte mult că nu sunt bărbat, declară ea, aşezându-se pe scaun.

El izbucni în râs.

— Şi eu mă bucur şi mai mult că nu eşti! Eşti o lady perfectă. De ce ai vrea să fii bărbat?

— Dacă aş fi, nu mi-aş paria niciodată casa.

Încă chicotind, el se predă.

— Sunt sigur că nu ai face-o.

El plecă la scurt timp după aceea, promiţând că avea să revină curând. Mary veni să ia tava pentru ceai, şi Georgiana rămase într-o tăcere plină de nemulţumire. Sterling credea că Charles Winston trebuia să continue să joace jocuri de noroc cu Rob şi cu prietenii săi, chiar dacă aceştia erau mult mai buni, deoarece aceasta ar fi singura

modalitate onorabilă pentru Charles de a reintra în posesia reşedinţei Osbourne. Pentru prima dată, Georgiana punea sub semnul întrebării judecata logodnicului ei.

— Ştiu că nu-mi accepţi sfatul, Georgiana, spuse Lady Sidlow, citindu-i gândurile. Dar tu cauţi probleme.

Încercă să nu îşi dea ochii peste cap.

— Ştiu – jocurile de noroc nu sunt potrivite pentru femei şi nici nu se cade să vorbească despre asta.

— Bineînţeles că nu, spuse însoţitoarea ei. Dar mă refer mai mult la faptul că-l împingi pe Lord Sterling să îţi spună lucruri pe care bărbaţii nu le spun, în general, doamnelor.

Lady Sidlow îi spunea totdeauna că greşea, iar Georgiana se enerva – chiar şi atunci când ştia că însoţitoarea ei avea dreptate şi ea exagerase prea mult încălcând buna-cuviinţă. Astăzi însă, i se părea că era ceva mai mult.

— De ce nu-ţi place de Sterling? întrebă ea impulsiv.

Lady Sidlow încremeni.

— Nu trebuie să am eu vreo părere despre Lord Sterling.

— Dar nu îl placi.

Bătrâna ezită. Pentru o clipă, un soi de îndoială îi străbătu faţa – o expresie pe care Georgiana nu o mai văzuse până atunci.

— Lord Wakefield a fost foarte clar cu privire la îndatoririle mele. El îl aprobă pe Lord Sterling, şi asta este tot ce contează.

Ar trebui să o lase baltă. Lady Sidlow era rigidă şi înţepată, iar Georgiana petrecuse doi ani visând să fie liberă de supravegherea ei exagerată. Dar licărul de îndoială şi propriile ei gânduri tulburi despre Sterling şi Rob o împinseră să întrebe.

— Ştiu, spuse ea. Dar întreb, de la o femeie la alta, de ce nu-ţi place de Sterling.

Buzele Lady Sidlow se deschiseră de surprindere. Se holbă o clipă, apoi îşi încleştă mâinile în poală.

— Foarte bine. Îţi voi spune, dar să fie clar că nu

încerc să încalc dorinţele fratelui tău. Este doar părerea mea, şi ştiu bine că nu are nicio greutate pentru nimeni în afară de mine.

Georgiana încuviinţă din cap, prea interesată de răspuns pentru a fi uimită de lungul avertisment.

— Lord Sterling este foarte încrezător în afecţiunea ta. El o consideră de la sine înţeleasă, după câte observ, şi, ca urmare, nu o preţuieşte. Îl cunoşti de ceva vreme.

— De când eram copii, spuse ea. Tatăl meu era foarte bun prieten cu al lui.

— Ştiu, spuse Lady Sidlow, uimind-o. Mama ta, nu la fel de mult.

— Într-adevăr?

Acest lucru era nou pentru Georgiana, a cărei mamă murise când ea avea opt ani. Auzise toate poveştile despre tatăl ei şi despre contele Pelham, tatăl lui Sterling, şi credea că mama ei iubise la fel de mult familia Pelham.

— A fost întotdeauna graţioasă şi politicoasă, o preveni Lady Sidlow, dar nu, nu a fost prietenă cu contele şi cu soţia sa.

— Nu am ştiut asta…

— Nu cred că cineva voia ca tu să ştii, spuse Lady Sidlow pe un ton mai blând. Cu siguranţă, nu ea! Nu am întâlnit niciodată o lady mai amabilă decât mama ta. Mereu dispusă să ierte uşor, mereu plină de compasiune faţă de cei care o duceau mai rău decât ea, întotdeauna gata să gândească ce era mai bine despre oameni. Nu a spus niciodată un cuvânt împotriva vreunui membru al familiei Pelham cât timp a fost tatăl tău în viaţă, pentru că el şi Pelham erau prieteni din copilărie. Dar gesturile mărunte trădau faptul că nu-i împărtăşea afecţiunea.

Georgiana rămase fără cuvinte. Da, auzise întotdeauna că Lady Sidlow şi mama ei fuseseră prietene – chiar verişoare îndepărtate, de fapt –, dar era prima dată când contesa vorbise despre ea, cu excepţia momentelor în care o certa pe Georgiana că făcea de ruşine memoria regretatei Lady Wakefield.

— A fost cea mai bună prietenă a mea, continuă Lady

Sidlow. Vocea ei devenise tandră şi îndrăzneaţă, cum Georgiana nu o auzise niciodată. Îi spuneam că nu ar trebui să-şi ascundă sentimentele, iar ea râdea şi-mi spunea că e preferabil să crezi ce era mai bine despre oameni decât să-i judeci greşit pe nedrept. Poate că avea dreptate. Eu nu am putut să adopt niciodată o astfel de bunătate. Oftă. Mama ta a vrut atât de mult să găseşti pe cineva care să te preţuiască!

— Şi crezi că Sterling nu o face? o întrebă Georgiana încet.

Gura contesei se strânse.

— Este foarte frumos şi fermecător, şi nu mă îndoiesc că este conştient de ambele calităţi. Te-aş avertiza doar că şi diavolii pot fi chipeşi şi fermecători.

Pierzându-şi buna dispoziţie, Georgiana fu atât de surprinsă de acel avertisment, încât izbucni în râs, neîncrezătoare.

— Sterling? *Sterling,* un diavol?

Chipul lui Lady Sidlow reveni la expresia austeră, uşor jignită, pe care o afişase de-a lungul vizitei lui Sterling. Se ridică şi zise pe un ton glacial:

— Desigur, este decizia ta. Fratele tău şi-a dat aprobarea, şi asta este tot ce contează.

— Lady Sidlow, aşteaptă, spuse Georgiana contrariată. Nu ar fi trebuit să râd. Totuşi, am fost atât de uimită – Sterling un diavol! Sigur, este o exagerare!

Privirea femeii deveni aproape compătimitoare.

— Ştiu, draga mea. Nu crezi că este posibil. Poate că nu este. Dar am avut mai mult de-a face cu bărbaţii decât tine şi pot spune doar că mi-aş sfătui propria fiică să nu fie atât de grăbită.

Şi, spunând asta, plecă în foşnetul rochiei de mătase.

*

Rob ajunse la Londra la amurg, după o călătorie chinuitoare întreprinsă fără să-i pese de consecinţe sau de comoditate. Tom, care insistase să îl însoţească, nu ratase

ocazia să sublinieze cât de inconfortabilă fusese călătoria, chiar dacă Rob îl avertizase, apoi îl ameninţase, că avea să-l azvârle din trăsură din mers. Dacă nu ar fi avut nevoie de ajutorul fratelui său, Rob se gândea că l-ar fi aruncat până la urmă din trăsură, dar valetul lui nu era încă în formă, aşa că nu venise.

Acum, era din nou în oraş, prăfuit şi suferind, dar plin de speranţă. La Salmsbury, fusese într-o stare ciudată de paralizie, incapabil să o uite pe Georgiana, dar, de asemenea, nesigur că aveau vreun viitor împreună. Indiferent de ce simţea, indiferent de ce credea că simţise în timpul acelui sărut sălbatic şi pasional, el nu ştia ce îşi dorea ea. Simţea că până nu afla, într-un fel sau altul, avea să fie pradă suspansului, punându-şi întrebări.

— Bine aţi venit la Londra, milord, spuse Bighy în timp ce Rob îşi lăsa haina şi pălăria în hol. Voi pregăti o cameră pentru maior.

— Excelent, spuse Tom.

— Nu rămâne, zise Rob, aruncând o privire întunecată către fratele său.

Tom afişă o expresie rănită.

— După ce ţi-am salvat viaţa! Unde ai vrea să stau?

— În Berkeley Square, spuse Rob, referindu-se la casa părinţilor lor. Sau vezi dacă George îţi va oferi un loc pe podeaua lui. Fratele lor mai mic, un artist aspirant, avea un apartament undeva lângă râu. Şi nu mi-ai salvat viaţa.

Tom mormăi şi îl aruncă o privire mânioasă.

— Nici nu vei observa că sunt aici.

— Ai face bine să fie aşa! Un singur cuvânt, şi ai dispărut.

Tom ştia ce voise să spună şi îi dădu de înţeles că pricepuse cu un salut batjocoritor înainte de a urca scările în urma lacheului care îi transporta bagajele.

Rob se întoarse spre majordomul său.

— Hobbes are o gleznă luxată şi a rămas la Salmsbury. Voi avea nevoie de un valet.

Bighy făcu o reverenţă.

— Desigur.

— Ce invitaţii au sosit?

Bighy tresări. Rob nu mai întrebase niciodată despre invitaţii.

— Eu… nu sunt sigur, milord. Aţi fost plecat din oraş…

Rob păru contrariat. Bighy făcu iar o plecăciune.

— Le voi găsi, domnule.

Rob încuviinţă din cap. Nu avea nicio scuză să o viziteze pe Georgiana. Ar trebui să-i iasă în cale „din întâmplare”, chiar dacă asta însemna să participe la fiecare eveniment obositor din societate şi să provoace un val de bârfe – şi chiar asta avea de gând.

— Trimite-le pe toate sus!

Capitolul 22

Sosirea la Londra a unui burlac eligibil ca marchizul de Westmorland fu imediat observată. Lady Sidlow citise în ziarul ei de scandal preferat, la micul dejun.

— „Spre încântarea multor femei necăsătorite, marchizul de W. a fost prezent marţi seara la operă”. Georgiana, fii atentă, vei ciobi porţelanul! o dojeni Lady Sidlow.

— Îmi pare rău, se bâlbâi ea, ştergând ceaiul care stropise masa când lăsase linguriţa să cadă în ceaşcă. Nu am vrut să întrerup.

Însoţitoarea ei îi aruncă o privire curioasă, privind peste ochelarii pentru citit pe care îi purta.

— Ce te-a speriat aşa? De obicei, nu eşti neîndemânatică.

— Visam cu ochii deschişi, spuse ea repede.

Inima ei făcuse un salt uriaş la auzul numelui lui Rob, iar mâinile îi tremurau încă.

— Sigur că da, bombăni Lady Sidlow.

Reveni la ziar, dar nu mai citi nimic altceva cu voce tare.

Georgiana îşi mâncă pâinea prăjită în tăcere, cu

mintea galopând şi sărind ca un cal peste garduri vii. Rob se întorsese la Londra. De ce? Ar trebui să fie la Salmsbury Abbey, recuperându-se după accident.

Cu excepţia cazului în care, bineînţeles, se refăcuse. După câteva zile acasă la părinţii săi, trebuie să-şi fi recăpătat memoria pe deplin, să-i fi revenit toate simţurile şi sentimentele şi să revină la viaţa lui dezmăţată. Simţi o înţepătură ascuţită de regret timp de câteva minute, apoi deveni conştientă de ceea ce făcea.

Poate credea că îl cunoştea pe Rob, dar cu siguranţă nu-l cunoştea pe Lord Westmorland. Ce făcea el conta puţin – *deloc* – pentru ea. Ar fi putut veni la Londra, sau merge în Scoţia, ori naviga spre China, iar pentru ea nu ar fi contat. Ar fi trebuit să se bucure că revenise la vechea lui personalitate, pentru că aşa era mică posibilitatea de a se reîntâlni vreodată.

*

Cu toate acestea, balul familiei Colbourne care urma să aibă loc câteva zile mai târziu o făcu să se simtă nejustificat de agitată. Era destul de târziu, spre finalul anului, pentru a avea loc un eveniment suficient de elegant, încât să ispitească un marchiz plictisit, dar balul familiei Colbourne urma să fie un astfel de eveniment. Ziarele de scandal, în mod evident ahtiate după ştiri în ultima perioadă, menţionaseră prezenţa sa la mai multe evenimente mondene, iar Georgiana păşi în salonul de bal pregătită pentru orice.

Câteva dintre prietenele ei erau la bal, şi se discuta intens despre el – marchizii eligibili, frumoşi fiind destul de rari –, dar nu era nici urmă de Rob.

Din fericire.

— M-am simţit excelent în seara asta, până la această veste, murmură Joanna Hotchkiss în spatele evantaiului ei. Îngrozitor bărbat!

Georgiana tresări.

— Nu contează pentru niciuna dintre noi unde se

duce.

Joanna oftă.

— Poate. Dar nu pot să nu-l dispreţuiesc.

— O, Joanna! Georgiana încercă să râdă. Nu-ţi irosi gândurile pe el.

Prietena ei se întoarse către ea, indignată.

— El şi Lord Heathercote i-au spus lui Lord Marlow că sunt o lipitoare mică.

— Mă îndoiesc că Lord Marlow îşi aminteşte.

— Dar toţi au râs! şopti Joanna supărată. Şi cine ştie cui au mai spus? Domnul Parker-Pierce mi-a cerut să dansez de trei ori înainte de asta şi, de atunci, niciodată.

Pe Georgiana începu să o doară capul. Voia să-l apere pe Rob în aceeaşi măsură în care voia să-l dispreţuiască.

— Dovedeşte-le că au greşit fiind amabilă şi graţioasă şi nimeni nu îşi va aminti acest lucru.

Joanna oftă.

— Poate ai dreptate. Dar este atât de greu să uiţi! Domnul Parker-Pierce era fermecător. Speram să mă curteze. Bărbia îi tremură. Dacă îi ascultă pe Lord Heathercote sau pe Lord Westmorland, nu o va face niciodată.

Georgiana simţi o urmă de compasiune. Familia Joannei era respectabilă şi bogată, dar ea nu era nicio mare frumuseţe, nici de o inteligenţă sclipitoare. Era amabilă şi caldă, dar timidă, mare iubitoare de animale şi de cărţi. Nu avea un roi de pretendenţi care să mai atenueze înţepătura modului răutăcios în care fusese catalogată.

— Ai prieteni care îţi vor sta alături, indiferent de ce ar putea spune oricine altcineva. Şi, dacă domnul Parker-Pierce este atât de prost, încât să asculte nemernici precum Lord Heathercote, oricum nu ai vrea să te curteze. S-ar fi dovedit cu totul nevrednic de tine.

Pe chipul Joannei apăru o expresie de recunoştinţă.

— Dragă Georgiana! Nu ştiu ce m-aş face fără tine. Nimeni altcineva nu mi-ar fi spus asta.

— Şi de aceea o iubim atât de mult, zise o voce amuzată în spatele lor.

Georgiana se întoarse şi îşi văzu logodnicul.

— Sterling, spuse ea surprinsă. Nu mă aşteptam să fii aici în seara aceasta.

El râse, făcând o plecăciune galantă.

— O decizie de ultim moment şi una foarte fericită pentru mine. Sper că nu ţi-ai promis toate dansurile.

Ea zâmbi.

— Sigur că nu. Nu-i plăcuse prea mult să danseze în ultima vreme, dar probabil asta avea să se schimbe acum că el era aici. Îşi luă rămas-bun de la Joanna şi îl luă de braţ.

— De ce groază teribilă ai salvat-o pe domnişoara Hotchkiss? o întrebă el în timp ce luau poziţia pentru un dans popular.

Ea flutură din mână cu indiferenţă.

— Bârfe rău intenţionate – sau, mai bine zis, frica ei de asta.

— O luptă nesfârşită, presupun.

Ea clipi la tonul lui amuzat şi indiferent. Frica Joannei o fi fost un pic exagerată, dar se baza pe un fapt foarte real.

— Ce vrei să spui?

Se aplecă spre ea şi îşi coborî vocea:

— Ştii prea bine. Are acea dispoziţie nervoasă care se activează mereu şi se înfioară de teama a ceea ce spun alţii despre ea.

— E o dulce! protestă Georgiana.

— Nu am spus niciodată că nu este, răspunse Sterling. Doar că sunt de părere că are nevoie de multă siguranţă şi confort. Oftă. Mi-e milă de viitorul ei soţ. El nu va cunoaşte niciodată un moment de pace.

Georgiana se încruntă. Dansul începuse, şi ea făcea paşii automat. Sterling nu voise să fie nepoliticos, şi totuşi… cuvintele lui o înfiorară. Una dintre cele mai dragi şi mai vechi prietene ale ei, Eliza Cross, era timidă şi liniştită – spre deosebire de Joanna. Tatăl Elizei era foarte bogat, deşi nu provenea dintr-o familie de rang înalt. Acesta sperase mult timp că Eliza avea să găsească o partidă bună, care să-l scutească de cheltuieli, dar Georgiana ştia cât de

nefericită fusese Eliza în timpul sezonului petrecut în oraş. Nu toate doamnele erau la fel. Unele erau vioaie şi fermecătoare, atrăgând domni, indiferent de avere sau de familia din care se trăgeau. Altele erau timide şi retrase şi nu aveau pretendenţi... indiferent de averea sau de rangul lor.

— Joanna va fi pentru cineva o soţie minunată, îi spuse ea lui Sterling când se prinseră iar de mână la dans.

— Cine? Oh, fără îndoială, spuse el absent, dând din cap către cineva din mulţime.

— Nu este corect să spunem că are nevoie în permanenţă de asigurări, argumentă ea. Ştii la fel de bine ca mine că orice zvon prostesc poate determina oamenii să renunţe la o cunoştinţă. Este amabilă şi loială, dar nu are poziţia socială care să îi permită să fie indiferentă la bârfele crude.

— Atunci, nu ar trebui să se străduiască atât de mult să facă parte din societate, spuse el surprins. Draga mea, ştii că înalta societate poate fi vicioasă. Cei care nu pot rezista furtunilor ei ar trebui să găsească un loc liniştit şi să se stabilească în Hertfordshire.

Dansul îi despărţi din nou. Georgiana fierbea de nemulţumire. Avea el dreptate? Oare Joanna ar fi mai fericită dacă ar abandona înalta societate mondenă, dar uneori snoabă? Eliza o urâse, dar acum Eliza era contesa de Hastings; nu mai era tristă şi nu mai spunea că urăşte Londra. Puţină încredere şi sprijinul soţului ei şi al familiei făcuseră o mare diferenţă. Nu în Eliza însăşi – ea era la fel ca înainte –, ci în modul în care înalta societate o privea.

Acum, când Georgiana se gândea la asta, Sterling nu fusese interesat să o cunoască pe Eliza până nu devenise contesă. Pe atunci, se gândise mai mult la timiditatea şi la teama Elizei faţă de Londra, dar acum îşi dădu seama că Sterling nu ceruse niciodată să îi fie prezentat prietenei ei. La fel se întâmplase şi cu Sophie. Abia după căsătoria acesteia, Sterling mersese să o cunoască.

— Este prea dur, îi spuse ea lui Sterling când se întâlniră iar. Să spui că oricine nu poate să prospere printre

cei mai aroganţi membri ai înaltei societăţi ar trebui să renunţe şi să se îndrepte spre Hertfordshire. Prin această logică, vor rămâne doar cei mai norocoşi, şi amândoi ştim că se vor întoarce unii împotriva altora în cele din urmă.

Sprâncenele lui se ridicară.

— Ce a cauzat asta? Nu ai fost obiectul unor zvonuri stupide, nu-i aşa?

— Ce ai face dacă aş fi? Ea ridică bărbia. Dacă oamenii ar începe să şuşotească susţinând că sunt o făptură simplă sau că nu am nici simţ al umorului, nici stil?

— N-ar face-o niciodată! exclamă el uimit.

— Dar dacă ar face-o? Îşi umezi buzele. Dacă oamenii te-ar privi strâmb şi s-ar întreba de ce te-ai căsătorit cu mine, ai sări în apărarea mea sau ai începe să ai îndoieli?

Iritarea îi aprinse faţa.

— Ce te-a apucat în seara asta? N-am mai auzit de la tine atâtea prostii filosofice. Eşti revoltată de ceea ce am spus despre domnişoara Hotchkiss? Îmi cer scuze, draga mea!

Lui îi părea rău doar că ea insista asupra acelei chestiuni. Nu înţelesese cu adevărat la ce se referea ea sau de ce era tulburată în numele Joannei. Georgiana nu mai spuse nimic, întorcându-se către următorul ei partener de dans şi încercând să nu-şi lase neliniştile să se vadă. Chiar împotriva voinţei sale, se întreba ce ar spune Rob dacă l-ar întreba acelaşi lucru.

„Nu”. Nu conta nici măcar ce credea sau ce ar fi putut spune Rob. Aici era vorba despre ea şi despre Sterling – şi dacă mai dorea să se mărite cu el.

Gândul acela o surprinse şi aproape o făcu să se împiedice de propriile picioare. Nici nu-şi mai amintea când nu dorise să se mărite cu Sterling. Pur şi simplu, trecuse atât de mult timp… dar aceasta ar putea fi prima dată când îşi imagina într-adevăr viaţa lor împreună.

Georgiana ştia că era una dintre persoanele norocoase. Avea un nume ilustru şi părinţii îi lăsaseră o avere generoasă. Ştia că era atrăgătoare şi nu era nici timidă, nici stângace cu lumea. Fusese încântată să vină la

Londra, încântată de aventura ei, încântată de lumea sclipitoare a înaltei societăţi. Şi, în lipsa unui cuvânt mai potrivit, înflorise.

Dar fusese şi orfană cea mai mare parte a vieţii. Ştia cum era să fii singură şi nesigură de locul de care aparţii. Când Alistair o trimisese la Şcoala pentru tinerele domnişoare a doamnei Upton, la vârsta de opt ani, ea fusese în întregime singură. Celelalte fete nu fuseseră impresionate de numele ei, de titlul tatălui său ori de bogăţia ei, deoarece toate proveneau din familii de elită asemănătoare. Georgiana aflase că faptul că era amabilă, amuzantă şi loială o făcea o prietenă mult mai dorită. Instinctele ei fuseseră perfecţionate acolo timp de zece ani, nu numai în graţioasa conduită pe care o învăţase de la doamna Upton, ci şi în conştientizarea profundă a percepţiei pe care o aveau ceilalţi despre ea.

Sterling, în mod surprinzător, fusese mai puţin atent. Nu numai că era bărbat – şi un bărbat frumos şi isteţ –, dar era şi moştenitor al unui conte. Nu era nimic de batjocorit la Sterling. Era obişnuit să conducă societatea, nu să fugă după ea.

Desigur, acelaşi lucru s-ar putea spune şi despre Rob. Ea însăşi îl catalogase drept răuvoitor şi arogant.

Închise ochii şi inspiră adânc. Nu îl compara pe Sterling cu Rob, care îşi recuperase, cu siguranţă, antipatia de odinioară faţă de domnişoarele de societate ca ea. Era vorba despre cum ar fi fost să fie soţia lui Sterling în realitate, nu în desenul în acuarelă al viitorului lor pe care ea îl compusese în mintea ei.

Dansul se încheie, şi Sterling îi oferi din nou braţul.

— Vrei să ne plimbăm puţin? întrebă ea impulsiv.

— Bineînţeles, draga mea.

Făcu o mişcare cu o mână, iar Georgiana văzu un amic al lui făcând o grimasă dezamăgită.

— Te reţin de la ceva?

— Bristow poate aştepta, spuse el relaxat. El nu este nici pe jumătate atât de minunat ca tine.

Se plimbară prin încăpere, şi Georgiana o surprinse pe

Lady Sidlow privind-o. Ridică mâna salutând-o, iar Georgiana îi permise lui Sterling să o conducă în încăperea alăturată. Era mult mai răcoroasă şi mai liniştită, cu servitori care treceau grăbiţi şi cu oaspeţi care ieşeau sau intrau ocazional în camera de relaxare.

— Eşti supărată? întrebă Sterling. Păreai supărată mai devreme, şi nu ştiu de ce.

Ea oftă.

— Nu e nimic. În clipa în care o spuse, se tensionă. Dacă nu îi putea vorbi sincer despre asta, cum avea să fie căsătoria lor? M-a enervat faptul că ai ignorat grija mea pentru domnişoara Hotchkiss.

— Enervat! zise el, din nou amuzat. Mi-am cerut scuze deja.

— Ştiu. Inspiră adânc. Cum îţi imaginezi viaţa noastră, când vom fi căsătoriţi?

— Ah! Interesul real îi încălzi tonul. Se opri din mers şi o trase mai aproape. Îmi imaginez foarte multe, în detalii rafinate, draga mea.

— Da? Îşi puse mâinile pe pieptul lui, oprindu-l când se aplecă să o sărute. De ce suntem logodiţi de mai bine de doi ani, atunci?

El ridică din sprâncene.

— Aştepţi cu nerăbdare căsătoria noastră? La fel şi eu. Lasă-mă să-ţi arăt cât de mult…

Din nou, încercă să o sărute, dar ea îşi întoarse faţa.

— De ce, Sterling? întrebă ea, cu inima zvâcnind dureros. Dacă eşti atât de dornic să se întâmple, de ce nu am stabilit o dată?

Îi dădu drumul. Când ea îl privi, aerul lui jucăuş dispăruse, şi între sprâncenele lui era o cută subţire, de nedumerire.

— Ştii de ce. Este imposibil să te înţelegi cu fratele tău. Chiar şi avocatului tatălui meu îi vine să-şi smulgă părul în timpul negocierilor privind aranjamentele.

— Da, dar, dacă ai fi fost nerăbdător, cu siguranţă aţi fi putut ajunge la un acord până acum.

— Am fi putut, pufni el. Dar nu văd de ce să cedez

tuturor capriciilor lui Wakefield. Se încruntă la ea. Ce ţi-a venit în seara asta? De ce mă ataci, când fratele tău este cel care a întârziat şi a împiedicat totul?

Ea îşi muşcă buza. Poate că totul era din vina lui Alistair, şi Sterling nu putea face nimic. Voia să creadă asta. Aproape că îl crezuse.

Şi totuşi… Era prea mult să-şi dorească un semn de nerăbdare sau de înflăcărare de la mirele ei? Era prea mult să-şi dorească să o curteze mai des, sau să îi scrie scrisori când era plecată, sau să arate vreun semn de devotament în timp ce Alistair îi făcea să aştepte? Poate că nunta nu putea fi controlată de Sterling, dar afecţiunea – da. Îşi dădea treptat seama că se mulţumise să îl adore pe Sterling, iar el se mulţumise să fie adorat. Nu ar trebui să existe mai multe între doi oameni pe cale să se căsătorească până când moartea avea să-i despartă?

— Ce a făcut? întrebă ea direct. De ce nu ai reuşit să-l convingi?

Gura lui Sterling se deschise de şoc.

— Ce… eşti… *Georgiana,* spuse el indignat. Nu eşti tu în seara asta, eşti clar extenuată şi isterică.

— Cred că nu vrei să te căsătoreşti cu mine, spuse ea încet. Sau, cel puţin, nu în viitorul apropiat.

Ochii îi scânteiară, şi, o clipă, ea crezu că el avea să se întoarce şi să plece. Maxilarul i se încordă, apoi îşi trase braţul.

— Foarte bine. Ai chef de ceartă. Să nu facem o scenă, bine?

Arătă spre o uşă aflată la mică distanţă.

În timp ce se întoarse să intre, văzu pe cineva care îi privea din pragul salonului de bal, cu braţele încrucişate şi capul înclinat întrebător. Lord Bristow. Şi, cu coada ochiului, îl văzu pe Sterling făcându-i semn să aştepte. Corect. Venise în seara asta să-l vadă pe Bristow şi fusese surprins să o vadă şi pe ea.

Sterling o urmă în micul salon şi închise uşa în urma lor.

— Ce ai de gând să faci? întrebă el.

— Suntem logodiţi de peste doi ani, sublinie ea. Şi nu există nici o dată a nunţii în viitorul apropiat. Nu sunt singura care crede că eşti ezitant.

El flutură din mâini, arătând dezgustat.

— De ce mi-ai cerut să mă căsătoresc cu tine?

El tresări surprins.

— Ştii de ce! A fost stabilit dintotdeauna între familiile noastre…

— Nu este stabilit, evident, spuse ea.

Din ce în ce mai enervat, el izbucni:

— Tatăl tău a dorit asta la fel de mult ca al meu.

— Şi de aceea? insistă ea. Pentru că părinţii noştri au vrut să ne unească familiile?

Tatăl ei murise când ea avea şapte ani şi Sterling doisprezece; în cel mai bun caz, se putea spune că el considerase că asta era o idee minunată.

— Şi tu ai vrut-o! exclamă el.

Inima Georgianei îi lovea pieptul.

— Dar *tu,* nu, şopti ea. Nu aşa mult.

— Bineînţeles că am vrut, spuse el, pe un ton mai blând şi devenind mai blând, ca şi când ar fi priceput că fusese prea dur. Bineînţeles că da! O luă de mâini. Căsătoria este un lucru complicat, draga mea. Avem o singură şansă de a stabili condiţiile. Mă lupt pentru cea mai bună soluţie pentru noi – pentru tine. Pentru viitorul nostru şi al copiilor noştri.

Ea înţelese ceea ce voia el să spună.

— Tatăl meu mi-a stabilit zestrea în mod foarte clar. Ştii exact ce presupune, la fel ca Alistair. Vrei mai mult, nu-i aşa?

Expresia lui răspunse în locul lui. Sterling îşi retrase mâinile şi se dădu înapoi.

— Ai fost atât de diferită de când te-ai întors din Derbyshire. S-a întâmplat ceva acolo?

Ea presupunea că el avea să audă despre Rob în cele din urmă. Mai devreme sau mai târziu, Kitty sau Geneva urma să-l menţioneze şi el avea să afle că se spunea că fusese lovit la cap în Derbyshire şi că-şi pierduse memoria

pentru o vreme. Nici chiar imaginaţia bogată a Georgianei nu reuşise să inventeze o explicaţie plauzibilă pentru acea poveste şi, în cele din urmă, renunţase. Poate era din cauza faptului că presimţise, după ce Rob o întrebase dacă voia cu adevărat să se mărite cu Sterling, că avea să se ajungă la asta.

— Am avut mult timp să mă gândesc în Derbyshire, spuse ea ridicându-şi bărbia. La noi, la logodna noastră şi la motivul pentru care durează atât de mult.

El oftă.

— Văd. Şi vrei o casă şi un copil al tău, precum Kitty. Asta este?

— Nu. Nu m-am gândit deloc la asta. Îşi ascunse iritarea. Dar, în cele din urmă, m-am întrebat de ce niciunul din noi nu a simţit vreo grabă. *Niciunul din noi,* sublinie ea. Îmi recunosc partea de vină.

Pentru prima dată, el părea precaut.

— Wakefield…

— Nu pot să nu mă gândesc că, dacă am fi fost îndrăgostiţi cu disperare, am fi găsit o cale de a ne căsători până acum. Poate cu o înţelegere mai puţin avantajoasă. Dar niciunul din noi nici măcar nu a sugerat asta.

— Nu aşa se fac lucrurile, spuse el cu un râs neîncrezător. Vrei să fugi, ca o femeie stricată?

Aşa cum îi ceruse Rob să facă. Ignoră asta.

— Nu. Dar abia ne vedem. Am fost în Derbyshire timp de şase săptămâni, şi în tot acel timp am primit o singură scrisoare de la tine. M-am întors la Londra cu o săptămână înainte să vii în vizită. În seara asta, ai venit să-l vezi pe Lord Bristow, nu pe mine. Îndrăznesc să spun că nici nu ştiai că aveam să fiu aici.

El era cu adevărat uimit.

— Ai visat vreodată că vom trăi lipiţi unul de celălalt, niciodată despărţiţi?

— Nu, spuse ea. Dar aş vrea mai mult decât o vizită sau un dans ocazional când se întâmplă să ne intersectăm drumurile.

O clipă, Sterling se uită fix la podea, cu mâinile pe

şolduri. Georgiana se gândi brusc că medita la ce urma să spună.

— Ai dreptate, spuse el în cele din urmă, mai calm decât înainte – aproape prea calm. Există un motiv pentru care eu şi Wakefield nu ne-am înţeles. Există o bucată de pământ, care se învecinează cu moşia tatălui meu. Tatăl meu a crezut întotdeauna că tatăl tău a vrut să o ai. Ştii ce prieteni grozavi au fost. Ar trebui să fie dreptul tău din naştere, draga mea, şi vreau să o ai – pentru fiul nostru, dacă ţie nu-ţi pasă de el.

Bineînţeles că era o bucată de pământ.

— Deci, te cerţi cu el de doi ani pentru o proprietate?

Răsuflă adânc, simţindu-se umilită.

— Nu va renunţa, ştii.

— Suntem în negocieri…

— Pentru că obţinerea acelor pământuri este mai important decât să mă ai pe mine, încheie ea.

Lui Sterling aproape că îi ieşiră ochii din orbite.

— Nu! Bineînţeles că te vreau!

— În regulă, spuse ea încet, chiar dacă pulsul îi era atât de frenetic, încât probabil tremura vizibil. Sărută-mă.

— Ce?

Sterling părea uluit.

— Dacă mă vrei pe mine, nu acea bucată de pământ, trebuie să vrei să mă săruţi. Nu-i aşa?

Ca răspuns, el păşi înainte şi o luă în braţe. Gura lui se lăsă pe a ei şi, pentru un moment tensionat, ea aşteptă, sperând… Dar nu o cuprinse nicio explozie de încântare. Nici o înroşire de plăcere nu îi făcu sângele să curgă mai repede – cu siguranţă, nu era nimic asemănător cu ceea ce simţise când Rob…

Ea se dădu înapoi. Sterling o privi cu ochii mari, plini de surprindere.

Dar nu pentru că întrerupsese sărutul, îşi dădu ea seama.

— Ştii ce am să spun, şopti ea, cu buzele amorţite. Şi tu ai simţit-o. Sau, mai bine zis, nu ai simţit nimic.

El tresări.

— Asta e o prostie. Ne cunoaştem de-o viaţă…

— Ceea ce nu înseamnă că suntem potriviţi pentru căsătorie. Simţea că o ardeau ochii şi că lacrimile îi gâdilau pleoapele. Nu te învinovăţesc. Recunosc că nu l-am presat niciodată pe Alistair să încheie negocierile. Nu cred că m-ar fi luat în seamă, dar nici măcar nu am încercat. Eu… am început să mă întreb de ce se întâmplă asta şi, în cele din urmă, mi-am dat seama că răspunsul e că nu suntem, de fapt, îndrăgostiţi unul de celălalt.

— Te iubesc, spuse el repede. Cum poţi spune că tu nu?

— Şi eu te iubesc, zise ea, luptându-se cu tremurul din voce. Dar… mai mult ca pe un frate, cred. Sau ca pe prieten drag. Nu ca pe un soţ.

De data aceasta, tăcerea se simţi ascuţită ca o lamă. Sterling îşi îndreptă umerii, cu faţa lipsită de expresie.

— Georgiana, fii atentă la ce spui. Dacă aceasta este o stratagemă ca să mă atragi într-o nuntă pripită, nu va funcţiona.

— Pripită! Îşi reţinu o explozie de râs isteric. Faptul că ai putea-o numi astfel după mai bine de doi ani spune totul despre sentimentele tale. Ea clătină din cap. Nu încerc să te manipulez. Nu sunt isterică. Încerc să îţi spun… că nu cred că ne vom potrivi ca soţ şi soţie.

— Ce? întrebă Sterling, de parcă nu şi-ar fi putut crede urechilor. Ce?

Georgiana înghiţi din greu şi aruncă zarul.

— Te eliberez de logodna noastră.

Pentru o clipă, ea crezu că el avea să explodeze de furie. Faţa i se întunecase şi ochii îi scânteiau. Dar apoi, se stăpâni. Expresia lui deveni împietrită, şi făcu o plecăciune rigidă şi formală.

— Înţeleg. Dacă aceasta este dorinţa ta, îmi retrag oferta de căsătorie.

Se răsuci pe călcâie şi ieşi din cameră.

Georgiana icni o dată şi încă o dată. Corsetul părea să o strângă. Se îndreptă agale spre o masă din apropiere şi îşi întinse mâinile, începând să înţeleagă ceea ce tocmai

făcuse.

Ea îşi declarase întâia dată intenţia de a se căsători cu Sterling pe când avea opt ani, după ce el îi reparase zmeul şi-o ajutase să-l înalţe. O repetase în fiecare an după aceea, când el îi trimitea mici desene amuzante în timp ce ea era la şcoală. Le spusese lui Alistair, guvernantei sale, doamnei Upton, prietenelor ei – practic, tuturor celor pe care îi ştia – că avea să se mărite cu el cândva. Şi, când el îi propusese, cu aproape trei ani în urmă, ea îi spusese, cu bucurie, că avea să se mărite cu el.

Şi acum… nu mai voia.

Se lăsă pe un scaun şi îşi aşeză capul pe masă, simţind marmura tare şi rece pe frunte. O parte din ea plângea pentru pierderea ei, iar cealaltă parte din ea simţi un val de uşurare. Asta ar fi trebuit să o liniştească, pentru că făcuse ceea ce trebuia, dar acest moment fusese prea copleşitor.

— Georgiana? Uşa scârţâi. Lady Sidlow mi-a cerut să te găsesc…

Se aşeză şi îşi şterse ochii, care erau uscaţi, în ciuda faptului că o ardeau.

— Da, sunt aici.

Joanna Hotchkiss intră în cameră.

— L-am văzut pe Lord Sterling plecând. Când se apropie, ea icni. Eşti bine? Pari supărată…

— Nu.

Georgiana se ridică şi îşi aranjă fusta. Trebuia să le spună lui Lady Sidlow, lui Alistair şi tuturor celorlalţi că nu mai era logodită. Ar afla în cele din urmă. Sterling avea să spună, chiar dacă ea nu o făcea. Era posibil ca el să le spună tuturor chiar în acest moment.

În seara asta, acum, era totul prea proaspăt şi dureros ca să poată spune cu voce tare. Îi aruncă un zâmbet Joannei.

— Da, Sterling a plecat. Aveam nevoie de un moment singură cu gândurile mele, iar acum îmi doresc să plec acasă. E prea cald acolo. Poţi trimite pe cineva să o aducă pe Lady Sidlow, te rog?

Joanna încuviinţă din cap.

— Desigur. Mi-aş dori să pot pleca şi eu. Millicent Harlow vorbeşte întruna despre noul ei logodnic. Încă un gentleman decent ratat.

Oftă, dar numai pe jumătate în glumă.

Georgiana se întrebă ce avea să spună lumea când urma să se afle că Sterling era liber. Se întrebă dacă vreuna dintre prietenele ei avea să încerce să-i atragă atenţia.

— Atunci, du-te acasă. Fă ce te face fericită!

Joanna tresări surprinsă.

— Poate o voi face.

— Aşa ar trebui să facem toţi, răspunse Georgiana oftând, întrebându-se ce ar putea fi asta în cazul ei.

Capitolul 23

După întâmplarea cu Sterling, plouase două zile, iar asta o bucură pe Georgiana.

Ploaia însemna că nu exista nicio şansă să meargă în parc sau la o plimbare cu trăsura. Era o ploaie rece şi grea, şi asta excludea o ieşire la cumpărături sau în oraş. Chiar şi Lady Sidlow era mulţumită să rămână acasă şi să scrie scrisori lângă foc, ceea ce îi lăsă Georgianei un spaţiu pentru a contempla amploarea a ceea ce făcuse.

Nu-i părea rău. În prima zi, se simţise atât de ciudat şi se întrebase dacă Sterling avea să vină în vizită să discute, să insiste sau chiar să o certe, dar el nu o făcu. Când menţionase ceva despre asta, fără să-şi dea seama, Lady Sidlow rămăsese uimită.

— A fost aici acum câteva zile, zisese ea surprinsă. Te aşteptai să vină în vizită din nou atât de curând?

Nimeni nu se aştepta la asta din partea lui. Venea doar o dată pe săptămână, uneori nu venea timp de două săptămâni sau mai mult. Georgiana îşi dădea seama acum de cât de puţină atenţie îi acordase propriul logodnic şi de cât de mult se obişnuise cu asta.

Dar trebuia să spună cuiva, aşa că îi scrise o scrisoare lungă Elizei. Îi scrise una puţin mai scurtă lui Sophie, care probabil nu avea să fie la fel de surprinsă, iar apoi una foarte, foarte scurtă lui Alistair. Îi veni destul de greu să pună cuvintele pe hârtie. Îşi amintea de anii pe care îi petrecuse adorându-l pe Sterling şi spunându-le tuturor cât de mult îl iubea.

Când termină scurtul bilet către fratele ei, se simţi deodată epuizată şi liniştită. Fusese reconfortant să explice totul şi, în ciuda efortului emoţional, niciodată nu se oprise pentru a se îndoi de ea însăşi. Când cele trei scrisori fură sigilate şi gata de trimis, merse să-i spună Lady Sidlow.

Femeia rămase fără cuvinte.

— De ce? fu tot ce putu spune.

— Parţial pentru motivul pe care mi l-ai spus tu zilele trecute. Georgiana fu foarte bucuroasă că scrisese mai întâi scrisorile. Vărsase câteva lacrimi peste primele două, dar, până la a treia scrisoare, lacrimile secaseră. Ţin mult la Sterling, dar nu în felul în care ar trebui să ţină o femeie la soţul ei.

— Doamne, spuse Lady Sidlow cu voce slabă. Şi din cauza asta ai rupt logodna?

Georgiana se încruntă.

— Nu este de ajuns? Sterling merită o soţie care să-l adore, şi aş vrea un soţ care să fie…

Se opri, incapabilă să se gândească la o altă frază decât „îndrăgostit pasional de mine”.

— Doamne, spuse din nou Lady Sidlow. Lăsă din mână ceaşca de ceai. Sper… adică aş fi jignită dacă vorbele mele din ziua trecută te-au făcut să ai aşteptări nerezonabile, draga mea…

— Nerezonabile? se miră Georgiana. Ai spus că eşti de părere că Sterling mi-a luat afecţiunea de-a gata. Ai sugerat că nu mă iubeşte cu adevărat!

— Da, dar nu credeam că o să pui la suflet. Chipul contesei se înroşi. Tu nu iei niciodată în serios nimic din ceea ce spun, şi te-am avertizat că era doar părerea mea…

— Da, spuse încet Georgiana. Şi mi-am dat seama că

ai dreptate.

— Draga mea! Lady Sidlow se îndreptă spre marginea scaunului şi îşi întinse mâna, aproape neliniştită. În niciun caz nu am dorit să vă rup logodna.

— Nu? Ce ţi-ai dorit?

Era interesant, se gândi Georgiana. Ar fi jurat că Lady Sidlow avea să fie mulţumită, poate chiar să se mândrească fiindcă avusese dreptate. Totuşi, femeia părea aproape îngrijorată.

— Mi-am dorit... Speram că vei fi mai precaută şi că nu vei renunţa la iubire atât de uşor. Speram că vei insista să-şi schimbe comportamentul şi să devină mai...

Ezită.

— Credincios? Ştiu că a fost la femei de moravuri uşoare, recunoscu Georgiana. Asta vrei să spui?

Lady Sidlow tresări îngrozită.

— Te rog, nu vorbi despre aşa ceva!

— Ei bine, acum nu mai contează. El este liber să facă întocmai ce vrea.

Lady Sidlow închise ochii şi părea că îşi caută cuvintele.

— I-ai spus lui Lord Wakefield deja?

Ea încuviinţă.

— I-am scris deja scrisoarea.

Femeia mai oftă o dată.

— Presupun că nu putem să-i ascundem.

— De ce aş face-o? întrebă ea surprinsă. Trebuie să ştie. Dacă nu-i spun, Sterling o va face.

— Da, sigur că trebuie să-i spunem. Lady Sidlow întinse mâna după ceainic şi îşi umplu ceaşca. Luă o înghiţitură lungă, care păru să o liniştească. Presupun că această decizie nu a fost luată pentru că ţi-a atras atenţia un alt gentleman, nu?

Din motive inexplicabile, ea se gândi la Rob.

— Sigur că nu!

Vehemenţa ei o contrarie pe Lady Sidlow.

— Foarte bine! Nu că ar fi fost o crimă dacă ar fi fost altfel. M-am întrebat doar dacă ar trebui să mă aştept la

vizita vreunui gentleman.

Georgiana se linişti.

— Nu din câte ştiu eu.

Se dojeni în sinea ei pentru că încă se gândea la Rob. Nu o ajuta să ştie că el se întorsese la Londra şi că participa la evenimente sociale într-un ritm alarmant. De ce nu rămăsese în Lancashire încă o lună? Avusese în vara aceasta parte de atâta nelinişte, cât să-i ajungă un an întreg.

— Bine. Lady Sidlow lăsă deoparte ceaşca goală. Atunci, va trebui să remediem acest lucru.

*

— Unde să ne distrăm în seara asta? întrebă Tom, frecându-şi mâinile.

Rob îşi termină de legat lavaliera şi luă acul de la Jacobs, care îi ţinea locul lui Hobbes, şi îl împunse în material.

— Merg la teatru. Tu ce plănuieşti să faci?

— La teatru, desigur.

— Am crezut că nu-ţi place teatrul. Jacobs îi oferi haina, să se îmbrace. Când am mers săptămâna trecută, nu păreai deloc interesat.

Rob luă mănuşile de la servitor şi ieşi.

În ultimele zile, Rob mersese peste tot: operă, teatru, o serată, chiar şi un bal. Tom îl însoţise de cele mai multe ori, deşi, odată ce constata că Georgiana nu era acolo, de obicei, pleca. Rob era gata să-i dea un pumn în faţă pentru a scăpa de el.

Tom coborî scările în urma lui.

— Am voie să mă răzgândesc. Nu m-a interesat să văd acea producţie.

— Şi ai un interes diabolic în seara asta?

— S-ar putea. Ce este?

Rob îi aruncă o privire fixă şi îşi luă pălăria şi haina de la majordom.

— Noapte bună, Tom!

Fratele său râse şi îl urmă spre uşă.

— Dacă te hotărăşti să te mai deştepţi, sunt convins că aş putea împărtăşi cu tine ceva din veştile aflate.

Rob se opri cu un picior pe treapta trăsurii.

— Ce veşti?

Tom ridică mâinile auzind întrebarea.

— Nu despre vreo lady. Despre un bărbat.

Rob urcă în trăsură şi arătă obosit cu o mână spre cealaltă banchetă.

— Poftim?

Era convins că fratele său vorbea despre Charles Winston sau despre Frederick Forester. Poate chiar ceva legat de indivizii care îl bătuseră. În schimb, Tom zâmbi şi spuse:

— Robert Pelham, vicontele Sterling.

— Bine, spuse Rob după o lungă pauză. Ce este?

— A pierdut o sumă zdravănă la clubul Vega aseară. Am auzit că era într-o stare de spirit proastă, beat mort şi jucând nesăbuit.

Încă un motiv pentru care nu-l plăcea pe Sterling.

— Ce prost! spuse Rob glacial.

— Ceea ce îl face demn de remarcat, continuă Tom, ca şi când Rob nu ar fi vorbit, este că aparent nu îi stă în caracter. Era atât de prost dispus, încât, atunci când cineva l-a întrebat în glumă dacă fusese părăsit de amantă, Sterling a aruncat cu paharul de vin spre individ. Tom se opri. Repet, nu îi stă în caracter.

Rob nu spuse nimic şi se uită pe geam. Era prea mult să spere că logodnica lui Sterling îl părăsise. Nu-i aşa?

Ultimele săptămâni îl învăţaseră pe Rob câteva lecţii de umilinţă. Îşi dăduse seama de cât de rece şi de arogant fusese. Era stânjenitor de sigur că se lăsase atras într-un complot destul de stupid de a-l spiona pe Forester. La scurt timp după accident, îi spusese Georgianei că poate meritase să fie bătut. Atunci, nu vorbise serios, dar, odată cu trecerea timpului, începuse să creadă că ar fi putut fi adevărat. Nu voia să revină la vechea lui personalitate, la cel care fusese crud de dispreţuitor cu tinere precum

Georgiana, care luase fără ezitare actul de proprietate al lui Charles Winston, care era amuzat de nenorocirile şi eşecurile altora.

Totuşi, nu se putea opri să nu spere că Sterling fusese cu adevărat abătut.

Teatrul Regal organizase un spectacol caritabil în acea seară. Rob se aşteptase ca balul de la familia Colbourne să fie un eveniment liniştit, mai ales având în vedere că puţini oameni din înalta societate se aflau în oraş în această perioadă a anului. Prin urmare, nu fu deloc o surpriză să intre în foaierul aglomerat şi să o vadă pe Georgiana aproape imediat.

Încă nu era pregătit pentru asta. Se opri brusc. Părul ei era ridicat într-un coc din bucle strălucitoare, cu cârlionţi care îi gâdilau gâtul. Purta o rochie de un albastru strălucitor, cu paiete argintii care sclipeau în lumina lumânărilor când se mişca. Vorbea cu o altă domnişoară şi gesticula, făcând-o pe cealaltă tânără să râdă în spatele evantaiului ei. Zâmbea. Era *năucitoare.*

Lângă el, Tom oftă.

— Are ea ceva, recunoscu el. Arată destul de bine în seara asta.

— Dacă te apropii de mine la mai mult de trei metri în seara asta, te strâng de gât. Rob îşi scoase mănuşile şi zări o femeie pe care o cunoştea. Lady Baldwin, bună seara, doamnă!

Lady Baldwin era prietena mamei lor. După cum sperase, Tom fugi la vederea ei. Ea fu încântată să-l ducă pe Rob şi să-l prezinte tuturor celor din apropiere. Georgiana încă vorbea cu prietena ei, cu spatele la restul. Erau la trei metri distanţă când ea se întoarse în cele din urmă şi îl privit direct, iar Rob se pregăti pentru o reacţie negativă…

În schimb, simţi cum încăperea rămâne fără aer. Ochii ei verzi se făcură mari la vederea lui, şi, pentru o clipă, bucuria îi cuprinse chipul. O clipă mai târziu, bucuria se transformă în panică, dar aceasta fu înlocuită rapid de o mască politicoasă, dar el se agăţă de acea bucurie. Era

bucuroasă să-l vadă. Pur şi simplu, nu ştia cum să interpreteze asta.

Lady Baldwin probabil observă.

— Iată o domnişoară care te poate amuza, murmură ea. Lady Georgiana, ţi-l prezint pe marchizul de Westmorland. Domnule, aceasta este Lady Georgiana Lucas.

Degetele ei erau din nou în ale lui. El făcu o plecăciune şi din nou inspiră parfumul ei.

— Încântat să te cunosc, milady.

Ea ridică ochii ei pentru a-i întâlni privirea, iar el îi făcu cu ochiul. Ea se înroşi. Făcu o reverenţă, iar el o auzi cum rămâne fără suflare:

— Asemenea, milord!

— Aşteptaţi cu nerăbdare spectacolul? Lady Baldwin era prea aproape ca să poată spune altceva. Ar trebui să înceapă destul de curând.

Georgiana înghiţi.

— Eu – da, presupun. Şi dumneata, milord?

O privi.

— Da, Lady Georgiana, sunt extrem de încântată să fiu aici în seara asta.

O femeie mai în vârstă se opri lângă Georgiana, cu nasul practic zvâcnind de interes. Lady Baldwin le-o prezentă, iar Rob făcu o plecăciune în faţa contesei Sidlow. Georgiana o catalogase drept răbdătoare şi rigidă, iar Rob îşi dădea seama de ce. Nasul ei era precum ciocul unui şoim şi avea ochii albaştri pătrunzători, care păreau să-l măsoare din cap până în picioare. Purtară o conversaţie banală câteva minute, înainte ca Lady Baldwin să-i adreseze o întrebare lui Lady Sidlow, iar acesta reuşi să se aplece suficient de aproape cât să-i şoptească Georgianei:

— Ne întâlnim peste o jumătate de oră în salonul de la etaj.

Ea făcu ochii mari, iar el avu doar timp să adauge un tăcut „te rog”, înainte ca Lady Baldwin să se întoarcă şi să-i vorbească. Rob răspunse absent, privind-o pe Georgiana cu coada ochiului. Ezită un moment îndelungat, apoi

încuviinţă. Lady Baldwin îl conduse să întâlnească şi alţi oameni, care nu i se păreau însă interesanţi şi de care nici nu îşi amintea, şi începu să numere minutele până când avea să poată vorbi din nou cu Georgiana.

Capitolul 24

Georgiana nu auzi niciun cuvânt din piesă, chiar dacă era o distracţie rară să mergi la teatru. Lady Sidlow considera că era un divertisment nefolositor şi, în general, refuza să participe. Dar, în această seară, Georgiana nu putea decât să stea îngrijorată pe marginea scaunului şi să se gândească la ce ar trebui să facă.

O parte din ea tânjea să se ridice şi să alerge în salon. Prezenţa lui Rob în foaier, atât de neaşteptată şi – recunoscu în sfârşit – atât de dorită, îi făcuse inima să se înalţe de încântare, în timp ce el o privea cu acelaşi zâmbet slab şi strâmb, pe care ea ajunsese să-l adore, pe care el i-l oferise în vreme ce stăteau lângă iazul lui Kitty, în Derbyshire. Era chiar mai uimitor de atrăgător decât îşi amintea ea, dar – aparent – cu toată căldura şi umorul pe care le dezvăluise în timpul scurtei lor întâlniri.

Cealaltă parte a ei era îngrozită, dornică să plece, temându-se că reacţionase exagerat la vederea lui. Habar n-avea de ce se întorsese la Londra şi nici de ce voia să o vadă. Propriile ei cuvinte rostite la hanul din Macclesfield îi răsunau în minte, la fel de adevărate şi de întemeiate ca în acea seară: „Nu ne cunoaştem, nu cu adevărat”.

Bineînţeles, şi ea crezuse că atracţia ei faţă de el avea să se estompeze odată ce o porneau pe căi separate. Dacă nu avea să-l mai vadă, avea să şi-l scoată din minte. Nu se întâmplase acest lucru, şi ea nu prea reuşise să se convingă că el trebuia să fi revenit la vechiul său comportament antipatic şi arogant. Preferase să şi-l imagineze pe Lord Westmorland ca pe o persoană distinctă de Rob, care putea rămâne veşnic fermecător şi amuzant şi pe jumătate

îndrăgostit de ea.

Respiraţia îi tremura în piept. Era probabil mai mult decât pe jumătate îndrăgostită de el.

Nu se vedea niciun ceas. Se răzgândi de zeci de ori şi apoi decise în cele din urmă să o facă şi să scape de o grijă. Îşi strânse mâinile, se ridică de pe scaun, murmură ceva către Lady Sidlow despre camera de toaletă şi ieşi din lojă.

Abia respirând, de teamă că însoţitoarea avea să o urmărească, se grăbi prin rotondă. Nimeni nu-i ieşi în cale, nici chiar când ajunse în salon. Ezită, apoi Rob apăru din spatele uneia dintre coloanele împodobite, şi ceva din interiorul ei păru să se deschidă larg. Era devastator de frumos în haine de seară, fiind încă o dată marchizul şlefuit şi elegant, dar tocmai exaltarea entuziastă de pe chipul său îi dădu curaj.

Se opriră la câţiva paşi distanţă.

— Mă bucur să te revăd, spuse el.

Ea îi oferi un zâmbet tremurat.

— Şi eu. Amândoi vorbeau în şoaptă, tavanul boltit amplificând fiecare sunet. Nu pot sta mult. Însoţitoarea mea îmi va simţi lipsa.

— Corect. Indică direcţia cu mâna, iar ea îl urmă. Am o singură întrebare, spuse el în timp ce treceau prin salonul mare şi gol. Mă tulbură de la Macclesfield, când Tom mi-a demontat intenţia de a-ţi scrie.

— M-am întrebat ce mai faci, spuse ea repede. Mă bucur să văd că eşti mult mai bine.

— În mare parte, zise el ironic. Nu cred că trebuia să-mi amintesc totul despre cum eram înainte. Dar, din moment ce nu ţi-am putut scrie…

— Ai fi putut, spuse ea, incapabilă să se abţină. Aş fi fost foarte bucuroasă să primesc o scrisoare.

— Ai fi fost? El zâmbi, cu ochii luminaţi exact aşa cum îşi amintea ea. Ei bine, nu ştiam asta, aşa că m-am gândit să mă întorc la Londra şi să văd dacă aş putea să te vizitez…

„O călătorie de patru zile”, se gândi ea cu un tremur de încântare. Doar ca să o vadă.

— Ca… prieteni, încheie el. Nu am uitat de logodna ta…

Georgiana rămase cu gura căscată. El nu ştia.

— Şi înţeleg că există reguli… Făcu o grimasă. Niciodată nu le-am acordat prea multă atenţie, şi acum, când ar fi util să le ştiu…

— Rob. Se opri şi îşi umezi din nou buzele. Ar trebui să îţi spun…

Se îndreptă, trăgându-se înapoi.

— Dacă preferi să nu, înţeleg…

— M-am despărţit de Sterling, îl întrerupse ea.

Rob rămase neclintit.

— Ce?

Faţa ei se aprinse.

— Ai avut dreptate. Niciunul din noi nu era foarte dornic să se căsătorească, şi, în cele din urmă, mi-am dat seama că nu-l iubesc. Nu aşa cum merită să fie iubit de soţie.

— Aţi rupt logodna, spuse el.

— Da.

Ea afişă un zâmbet nesigur, încercând să ascundă tremurul din mâini. S-ar fi despărţit de Sterling oricum, dar nu putea nega faptul că o mică parte a inimii ei încuraja o fantezie cu Rob care se întorcea spre ea cu ochii întunecaţi şi flămânzi, şoptind ceea ce spusese în Macclesfield: „Vino cu mine…”

— Ei bine, spuse el, asta schimbă lucrurile. Şi, înainte ca ea să mai poată spune un cuvânt, el o apucă de mână şi o trase după colţ, într-un cotlon cu arcadă. Acolo, se opri atât de brusc, încât ea se ciocni de el, iar braţul lui îi înconjură talia. Nu te vei căsători cu el, spuse el, trecându-şi mâna liberă după gâtul ei.

Ea clătină din cap, trăgându-l mai aproape de ea.

— Slavă Domnului! bolborosi el, apoi o sărută, la fel de disperat ca în Macclesfield.

Şi Georgiana se aruncă spre el şi îi răspunse la sărut. Nu era nevoie să aştepte şi să spere la o scânteie. Aceasta se iscă la prima atingere a mâinii sale, aprinzându-i

simţurile. Inima i-o luă razna, iar ea aproape uită să respire.

În momentul în care sărutul se încheie, lumea ei dispăru într-un nor de fum. În cele din urmă, ea recunoscu că era una dintre acele făpturi impulsive şi lipsite de raţiune care îşi aruncau la gunoi reputaţia pentru un moment de plăcere. Înainte, fusese atentă la reguli. Sterling nu făcuse niciodată ceva inadmisibil, şi ar fi fost şocată dacă el ar fi făcut-o.

În seara asta, nu cugetă niciun moment la reputaţia ei. Cunoscutul marchiz de Westmorland o săruta, în marele salon al Teatrului Regal, unde i-ar fi putut vedea oricine, şi îi păru rău că nu putea dura pentru totdeauna.

— Te vizitez mâine, îi şopti el, cu buzele încă lipite de ale ei. Vei fi acasă?

Ameţită, ea încuviinţă din cap. Mâinile ei erau pe sub jacheta lui, şi voia să-şi sprijine obrazul de pieptul lui pentru a savura bătăile rapide ale inimii sale.

— Georgiana! Îi ridică bărbia şi îi mai apăsă pe gură un sărut persistent. Mi-a fost dor de tine!

Un zâmbet discret îi curbă buzele, apoi crescu treptat, până când ea nu îşi mai putu înăbuşi râsul.

— Şi mie de tine. Evident! adăugă ea, amintindu-şi în cele din urmă unde se aflau şi aruncând o privire mâhnită peste umărul lui. Îşi scoase mâinile din jacheta lui şi-i aranjă reverul. Trebuie să plec.

— Ştiu. Un ultim sărut rapid. Pe mâine!

Georgiana îi zâmbi, apoi ieşi din nişă, îşi ridică privirea şi plecă, îşi simţea pulsul ca o zguduitură înăuntrul ei, iar acea încărcătură de emoţii încă părea să-i furnice pielea. În acest moment, ar fi putut cânta şi dansa la fel de entuziasmată ca actorii de pe scenă.

Toată seara, nu auzi niciun cuvânt din piesă.

*

Rob părăsi teatrul înainte de a începe să facă găuri în pereţi de la atâta exaltare. Ea nu se căsătorea cu ticălosul de Sterling şi îl sărutase suficient de pasional încât să-i

topească mintea. Ce decizie al naibii de inteligentă fusese revenirea la Londra.

Tom coborî lângă el.

— Aţi provocat un scandal?

Rob se opri şi îl înfruntă pe fratele său.

— Vreau să mă căsătoresc cu fata aia. Poţi fie să mă feliciţi, fie să te întorci la Lancashire.

Tom făcu ochii mari.

— Să te căsătoreşti cu ea? Prostii! Ai cunoscut-o doar o săptămână şi nu erai nici în toate minţile.

Rob încuviinţă.

— Îi voi spune lui Bighy să-ţi împacheteze lucrurile.

— Aşteaptă! Fratele său se grăbi după el. Ce naiba? Nu poţi să spui asta şi să pleci!

— Oh, ba pot.

Rob continua să meargă.

— West! Tom îl prinse de braţ, făcându-l să se oprească. Nu poţi să vorbeşti serios…

Flutură dintr-o mână.

— De ce nu?

Tom rămase cu gura căscată.

— Ştii de ce!

— Pentru că ar trebui să am parte de o căsătorie plictisitoare cu cineva din înalta societate? Ridică dintr-o sprânceană, sceptic. Sau pentru că tu nu vrei să te căsătoreşti şi nu poţi înţelege pe altcineva care doreşte asta?

— E logodită cu Sterling, spuse Tom.

Rob zâmbi larg.

— Au rupt logodna. Asta explică nemulţumirea lui manifestată la Vega, nu crezi?

Tom se încruntă.

— A rupt-o pentru tine?

— Având în vedere că s-a întâmplat acum câteva zile, nu.

Dar spera sincer ca el să fi făcut parte din motivul ei.

Fratele său nu fu mulţumit.

— Nu-mi place situaţia.

— Nu, îl corectă Rob. Nu-ţi place de *ea.* Ceea ce este stupid din partea ta şi irelevant pentru mine. Din impuls, adăugă: Vino cu mine mâine când o voi vizita.

Tom se dădu înapoi îngrozit, apoi pe chip îi apăru o sumbră resemnare.

— Presupun că va trebui.

Rob ridică din umeri.

— Pentru mine, e totuna. Dar cred că pe tine te va ajuta.

— Salutare! West! strigătul îi făcu pe amândoi să se întoarcă. O trăsură care trecea se oprise pe stradă şi un bărbat ieşise pe geam, făcându-le cu mâna entuziasmat. Dumnezeule, omule, ai fost plecat o veşnicie!

— Prieteni ai tăi? murmură Tom.

— Marlow, spuse Rob cu reticenţă, ridicând o mână ca răspuns. Şi Heathercote.

Heath îşi iţi capul pe cealaltă fereastră şi îşi scoase pălăria cu o expresie vicleană.

— Haide, haide! Marlow aproape că se rostogoli din trăsură şi traversă strada alergând. Îşi puse un braţ în jurul gâtului lui Rob. Ne îndreptăm spre Vega. Hai şi tu!

Rob ezită. De la întoarcerea în oraş, evitase clubul Vega.

— Un alt Churchill, spuse Marlow, privindu-l pe Tom. Eşti bine-venit!

— Tu trebuie să fii Tom, zise Heath, străbătând stradă. M-am întâlnit cu George şi am fost asigurat că William evită oraşul.

Tom făcu vag o plecăciune.

— Lord Heathercote.

Heath râânji.

— Reputaţia mea mă precedă! Haideţi, băieţi, am putea împărţi o sticlă în loc să stăm în stradă. Făcu o grimasă cu subînţeles, în timp ce se întoarse spre trăsură. Ne vom întâlni şi cu Forester şi Sackville.

— Mă bucur că te-ai întors, West, adăugă Marlow. A fost trist fără tine. Heath chiar a lăsat un tip să-ţi ia locul la Vega.

— Bine.

Rob nu voia să meargă la Vega. Nu numai că toate problemele cu Charles Winston începuseră acolo, dar Heath voia să se alăture găştii lor frivole, jucând până în zori şi bându-şi minţile. Încă nu-şi putea aminti complet care era treaba cu Forester. Probabil era mai bine dacă Heath îl înlocuia.

Dar, când dădu să-i îndepărteze braţul lui Marlow, prietenul său adăugă:

— Îţi va plăcea. Un tip pe cinste pe nume Sterling.

— Vicontele Sterling? repetă Tom, privind pieziş spre Rob.

— Da.

Heath le strigă din trăsură să se grăbească şi Marlow îi răspunse cu un gest grosolan.

— Sigur că vii, nu?

Ar fi trebuit să meargă acasă. Voia să rămână bărbatul pe care Georgiana îl plăcea şi să nu alunece înapoi spre căile arogante şi crude care o făcuseră să-l urască. Dar era curios în privinţa lui Sterling, după ce crezuse că *era* Sterling şi apoi ajunsese să-l urască fără ca măcar să-l cunoască, aşa că se lăsă urcat în trăsură, cu Tom lângă el, şi se duse la clubul Vega.

Capitolul 25

Georgiana se îmbrăcă cu mare grijă în dimineaţa următoare. Purta cea mai frumoasă rochie de zi şi îi spusese lui Nadine să-i aranjeze părul în bucle moi şi cosiţe în loc de cocul obişnuit, simplu, pe care îl purta dimineaţa. Micul dejun părea să dureze o eternitate, şi ea tresărea de fiecare dată când un cal se oprea afară. În cele din urmă, reuşi să se aşeze în salon, convenabil lângă ferestrele cu vedere la stradă, cu o carte deschisă în poală.

— Aştepţi pe cineva? întrebă Lady Sidlow.

— Sophie s-a întors în oraş, spuse Georgiana. Sper să

vină în vizită.

Şi era adevărat. Ar fi fost chiar încântată să-şi vadă prietena. Contesa se aşeză, clar ezitând între suspiciunea că Georgiana îi ascundea ceva şi perspectiva fericită a unei ducese în vizită.

— Ai fost foarte recent la Chiswick.

— Asta a fost înainte de povestea cu Sterling.

I se păru şocant cât de uşor şi de nepăsător îi scăpă numele de pe buze. Însoţitoarea ei tuşi.

— Da. Hmm. Presupun că ar trebui să aşteptăm să aflăm veşti de la Wakefield înainte de a face cunoscut tuturor că logodna ta s-a încheiat…

— De ce? Georgiana se îndepărtă de fereastră. Nu mă răzgândesc.

— În calitate de tutore al tău, este dreptul lui să-ţi aprobe căsătoria, zise contesa.

— Dar el nu poate alege cu cine mă căsătoresc.

Lady Sidlow îşi strânse buzele.

— Să sperăm că este de acord.

Încruntându-se, Georgiana fu pe punctul de a întreba despre asta, când majordomul deschise uşa.

— Milady, marchizul de Westmorland şi maiorul Lord Thomas Churchill-Gray au venit în vizită.

Lady Sidlow rămase cu gura căscată. Georgiana se luptă cu dorinţa de a sări de pe scaun din cauza entuziasmului exagerat.

— Poftim? întrebă contesa pierdută.

Majordomul repetă numele. Georgiana încercă să pară surprinsă.

— Suntem acasă, nu-i aşa?

Încet, Lady Sidlow întoarse capul pentru a se uita la ea.

— Da, Higgins, suntem, îi spuse ea majordomului, care făcu o plecăciune şi plecă. Lady Sidlow îşi coborî vocea. Ce ai făcut?

— Lady Baldwin mi-a făcut aseară cunoştinţă cu marchizul, răspunse ea. Erai acolo.

Lady Sidlow păru indiferentă.

— Lady Baldwin ar fi trebuit să ştie mai bine. Dar de ce ar veni în vizită? Ţi-a spus ceva?

Da. Spusese că îi fusese dor de ea. Inima Georgianei crescu la acea amintire. Lady Sidlow încă se agita.

— Şi toată lumea crede în continuare că eşti logodită cu Lord Sterling şi, prin urmare, aproape căsătorită. Ar fi nepotrivit ca un alt gentleman să vină în vizită. Ce o vrea?

Georgiana îşi aruncă deoparte cartea.

— Te rog, întreabă-l.

— Serios, Georgiana, nu face pe deşteaptă cu mine, se răsti contesa. Ce ai putut face pentru a atrage interesul unui om ca Westmorland? În ciuda prezenţei sale recente la câteva petreceri, este un netrebnic. Chiar dacă îşi caută o soţie, eşti sigură că doreşti să încurajezi atenţia unui bărbat de genul acesta?

Pe scări, se auzeau paşi. Inima Georgianei bătea atât de tare, încât abia auzea cuvintele lui Lady Sidlow.

— Am crezut că îţi părea rău că nu am pus ochii pe cineva mai ilustru decât Sterling. Obişnuiai să plângi după toţi nobilii gentlemeni, precum Westmorland, pe care i-am ignorat.

— Nu m-am referit niciodată la el! La cineva mai respectabil şi mai puţin... îşi strânse buzele. Dar de ce te vizitează?

Pe coridor se auzeau voci. Georgiana îşi simţea palmele brusc umede.

— Vom afla, reuşi să spună la ultima întrebare neliniştită a lui Lady Sidlow.

Higgins deschise uşa.

— Lord Westmorland şi maiorul Churchill-Gray, doamnă.

Ea îşi lăsă capul în jos şi făcu o reverenţă, suspinând atunci când ridică privirea şi-l văzu. Era Rob, dar nu mai era aranjat şi elegant. Avea ochii roşii şi buza umflată. Fratele său, cu un ochi negru incredibil şi o expresie sumbră, nu arăta mai bine.

— Lady Sidlow. Rob făcu o plecăciune. Lady Georgiana.

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, cu o scuză prefăcută.

— Nu vă aşezaţi, domnilor? Lady Sidlow încerca vizibil să decidă ce să facă, nedorind să jignească un marchiz, dar nefiind deloc mulţumită de apariţia lor.

Sună clopoţelul şi ceru ceai atunci când Mary intră în cameră, o clipă mai târziu.

Încet, Georgiana se aşeză, simţindu-se la fel de încurcată precum însoţitoarea ei. În seara anterioară, Rob fusese aranjat şi perfect – acel Rob pe care şi-l amintea din Derbyshire –, iar astăzi arăta de parcă ar fi pierdut o luptă.

— Ce amabil din partea dumneavoastră să ne vizitaţi, spuse ea cu precauţie.

El îi oferi unul dintre zâmbetele lui strâmbe.

— Este plăcerea mea. Vă mulţumesc că ne-aţi primit.

„În halul ăsta”, păreau ochii lui să spună.

— A fost o încântare să vă cunosc seara trecută, domnule, spuse Lady Sidlow. Iertaţi-ne că ne-a surprins această vizită.

— Vina este a mea, spuse el. Nu mă gândeam să fac vizite astăzi, dar apoi… Privirea îi alunecă o clipă spre Georgiana. Mi s-a părut o zi prea frumoasă ca să stau acasă.

— Desigur, murmură Lady Sidlow. Un moment ciudat de tăcere. V-aţi întors în oraş pentru o vreme? În perioada asta sunt cam puţin gentlemeni în Londra, căci vremea excelentă a făcut zona rurală foarte atractivă.

— Îmi place în aer liber, recunoscu el. Am fost recent în Lancashire, acasă la părinţii noştri, unde e de înţeles că traiul în aer liber e de dorit.

— Ah.

O adevărată plăcere încălzi, în sfârşit, vocea contesei. Georgiana putea ghici de ce. O fi fost Rob un netrebnic, dar ducele şi ducesa de Rowland erau cu totul diferiţi. În timpul sezonului, petrecerile ducesei erau invidia întregii înalte societăţi. Nu că Georgiana ar fi fost invitată vreodată la una dintre petrecerile familiei Rowland, dar Lady Sidlow îşi exprimase adesea speranţa că prietenia ei cu Sophie, ducesa de Ware, avea să atragă invitaţii mai elitiste, de

genul acesta.

— Excelenţa Sa, mama dumneavoastră, este o lady cu adevărat admirabilă. Atât de atentă şi de graţioasă.

— Este, răspunse Rob. De curând, am decis să ţin cont mai mult de sfaturile ei.

Lady Sidlow îi aruncă Georgianei o privire uimită.

— Sunt sigur că vă va aduce un mare beneficiu, domnule.

— Fără îndoială, speră că aşa va fi.

Ezită, strângând din dinţi. Georgiana observă că mâna lui era strânsă într-un pumn pe genunchi şi dintr-odată îşi dădu seama că suferea.

— Şi eu prefer să stau afară, spuse ea veselă. Nu am fost în Lancashire, dar am petrecut cea mai încântătoare lună în Derbyshire, care oferă, cu siguranţă, cel mai frumos peisaj din toată Anglia. Încă nu am pus piciorul afară astăzi şi mă întreb dacă am putea face o plimbare în jurul pieţei. Norii ameninţă cu ploaia mai târziu, şi voi regreta dacă ratez soarele.

Rob radie de recunoştinţă.

— Aş fi încântat să te însoţesc, Lady Georgiana.

— Splendid!

Sări în picioare, în timp ce Mary aducea tava de ceai.

— Doar o clipă, protestă Lady Sidlow, dar Georgiana nu avea de gând să se lase descurajată.

— Se poate vedea întreaga piaţă de la această fereastră. Vom face doar o tură. Pur şi simplu, tânjesc după aer proaspăt!

Ea plecă, cu Rob pe urmele ei. În spatele ei, îl auzi pe Tom spunându-i ceva lui Lady Sidlow, dar continuă să meargă, legându-şi boneta în grabă, aproape zburând pe uşă.

Se opri pe trepte. Rob ieşi în spatele ei, punându-şi pălăria pe cap. Odată ce aveau să fie văzuţi împreună în public, aveau să apară bârfele şi scandalul. Nu spusese nimănui în afară de Sophie şi de Eliza că logodna ei se încheiase. Plimbarea cu un alt bărbat, să nu mai vorbim despre un bărbat aşa cunoscut ca Rob, avea să stârnească

vorbe în Londra…

Dar apoi, ea văzu bastonul în care el se sprijinea, şi îngrijorarea ei faţă de bârfe dispăru. Nu avusese bastonul în salon, dar probabil îl recuperase de la Higgins.

— Eşti rănit? întrebă ea neliniştită.

Coborî şchiopătând treptele şi-i oferi braţul.

— Nu când mă uit la tine.

Inima ei bătu mai tare.

— O minciună evidentă, dar măgulitoare.

Ea îl luă de braţ, şi traversară strada.

Zona verde din centrul pieţei era micuţă, cu o potecă în jurul ei şi un gard de fier care o mărginea. Doar câţiva copaci împiedicau vederea lui Lady Sidlow de la ferestrele salonului, şi, când Georgiana aruncă o privire peste umăr, o văzu privind-o de acolo.

N-avea decât! Nu urma să aibă nimic scandalos de văzut.

Probabil. Din păcate.

— Suntem urmăriţi? şopti Rob.

— Fără îndoială! Georgiana se opri pentru a-i face veselă cu mâna. Îi place să urmărească totul şi pe toată lumea. A avut grijă să ocupe şi camera mare din faţă, lăsându-mă în spate. Ea zâmbi diabolic. S-a păcălit însă, pentru că asta face mult mai uşor să mă strecor afară, permite-mi să îţi spun!

Rob râse.

— A meritat-o!

— Unde este fratele tău?

Maiorul nu îi urmase.

— Face penitenţă, spuse Rob când ajunseră pe cărare.

Avea să dureze un sfert de oră, la o plimbare lentă, pentru a face un tur.

Georgiana tresări.

— Pentru ce?

— O multitudine de păcate. El a început cearta care a provocat acest lucru, zise şi făcu un semn spre chipul lui.

Ea suspină.

— Nu! De ce?

— Nu ştiu.

Georgiana se opri alarmată.

— Nu-ţi aminteşti? Încă suferă memoria ta?

— Nu, zise el. Am vrut să spun că numai Dumnezeu ştie de ce a avut Tom chef de ceartă. Vocea lui se transformă într-un mârâit. Îmi amintesc foarte bine ce s-a întâmplat aseară.

Ea se înroşi din cauza căldurii din privirea lui. Retrăise toată noaptea modul în care se întâlniseră şi tot ce sugera sărutul acela.

— Da, milord?

Cu ochii aţintiţi asupra ei, el încuviinţă din cap.

— Îmi amintesc că nu mai eşti logodită cu Lord Sterling. Nu am visat asta, nu-i aşa?

Ea trebui să-şi dreagă vocea.

— Nu, şopti.

Gura lui se curbă şmechereşte atunci când privirea lui căzu asupra gurii ei.

— Bine.

Începură să meargă din nou. Acum, Georgiana era intens conştientă de braţul lui sub mâna ei, de umărul lui lângă al ei, de căldura, puterea şi parfumul lui şi de cât de mult îi lipsise. Degetele ei zvâcniră pe braţul lui. Nu ştia ce ar fi făcut dacă el nu s-ar fi întors. Foarte probabil, ceva nebunesc şi scandalos, pentru că nu reuşise să-l uite sau să se convingă că nu însemna nimic pentru ea.

— Ai regrete? întrebă el, pătrunzând în gândurile ei.

Ea deschise gura, apoi se opri.

— Pentru despărţirea de Sterling? Sau pentru sărutul de aseară?

— Pentru ambele.

— Nu, spuse ea imediat. Era singurul lucru pe care îl puteam face.

— Oh? murmură el, cu o privire vicleană.

Georgiana se înroşi.

— Mă refeream la Sterling. De fiecare dată când mă gândeam să fiu soţia lui, mă simţeam din ce în ce mai sigură că aş face o greşeală cumplită. A fost mai bine să

punem punct înainte să ne legăm unul de altul.

— Este mult mai bine să eviţi astfel de greşeli, recunoscu el. Şi faptul că m-ai sărutat…

— Tu m-ai sărutat, sublinie ea.

Un zâmbet slab curba acum buzele lui.

— Am făcut-o. De când ne-am despărţit, nu m-am gândit la nimic altceva decât să te sărut.

Plăcerea o cuprinse, atât de intensă, încât tremura.

— Ia-mă drept un păcătos, dar m-am întors la Londra pentru a vedea dacă era posibil să simţi şi tu la fel.

— Oh. Era atât de distrasă de amintirea gurii lui pe a ei, încât abia putea vorbi. Sunt sigur că acesta nu este un păcat.

— Nu fi atât de sigură, spuse el cu un zâmbet discret şi viclean. Nu am fost niciodată renumit pentru sfinţenia mea. Se opri şi se întoarse spre ea, aşezându-şi mâna liberă peste a ei, unde ea îi prinsese mâneca. Dar de data asta voi încerca. Vreau să te vizitez. Pot?

„Da”, vru ea să strige. Îşi umezi buzele.

— De ce, milord?

Acum, el se îmbufnă.

— Nu m-am prezentat bine înainte – sau poate am făcut-o, dar acela eram eu cel de dinainte. Cred că acea lovitură la cap a schimbat ceva în mine sau poate doar a adus ceva înţelepciune. Ridică din umeri. Dar, oricum, aş dori şansa de a ne familiariza unul cu celălalt şi aş vrea să văd dacă mă placi mai mult decât pe vechiul Westmorland.

— Oh. Părea destul de cuviincios, având în vedere ce anticipase imaginaţia ei nestăpânită. Ei bine, da, presupun că ar fi bine. La urma urmei, nu ne cunoaştem cu adevărat…

O opri din bâlbâială, punându-i vârful degetului pe buze.

— Ştiu multe despre tine, spuse el încet. Foarte loială prietenelor tale şi conştientă de faptul că nu vrei să le faci rău. Eşti respectuoasă chiar şi faţă de amintirea unei femei decedate pe care nu ai cunoscut-o niciodată. Foarte amabilă şi plină de compasiune dacă ţi-ai riscat prietenia cu

Lady Winston pentru a ajuta un străin care nu-ţi plăcea. Hotărâtă în faţa obstacolelor. Inventivă şi inteligentă, îţi place să te întreci la curse şi să te bălăceşti în iaz, totuşi eşti cea mai frumoasă femeie din orice încăpere. Citeşti poveşti de aventuri, pe mai multe voci. Făcu o pauză în timp ce ea se uită la el. Şi m-ai sărutat de parcă ai vrea să fugi cu mine.

„Da”, îi şopti o voce în cap.

— Atunci, cred că ar fi bine să vii în vizită, spuse ea, încercând să rămână calmă. Din moment ce nu putem fugi unul cu celălalt.

— Încă nu, murmură el, cu ochii strălucitori.

Ea tresări.

— Aproape că sună ca şi cum ai propune să fugim.

— Da? Se aplecă mai aproape, de parcă ar fi împărtăşit un secret. Ce ai spune dacă aş propune asta?

Oh, Doamne! Ar spune da, naiva de ea! După ce şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii aşteptându-se să se căsătorească cu Sterling, iată o, gata să fugă cu un bărbat pe care îl cunoscuse în urmă cu mai puţin de o lună. Ce o apucase?

— Aş spune că ar fi foarte scandalos, zise ea, doar cu un uşor tremur în voce. Majoritatea oamenilor încă ştiu că sunt logodită cu Sterling.

De îndată ce îi rosti numele, se crispă. Aerul intim dispăru şi veselia pieri de pe faţa lui Rob.

— Asta ştiu oamenii?

— A trebuit să-l informez mai întâi pe fratele meu, şopti ea. I-am trimis o scrisoare a doua zi după ce am rupt logodna, dar el este un tip nemilos, şi, dacă ar auzi-o de la altcineva, nu ştiu ce ar face. Zâmbi forţat şi sumbru. Nu mi-a fost frică de Sterling, dar cu fratele meu stau altfel lucrurile.

O încruntare îi apăru pe frunte, apoi dispăru.

— Nu trebuie să te temi de el.

„Nu-l cunoşti pe Alistair”, se gândi Georgiana.

— Le-am spus celor mai dragi prietene şi lui Lady Sidlow. Nu încerc să păstrez secretul şi nici nu sper la

împăcare.

— Este din cauza lui Sterling?

Ea se încruntă. De ce adusese vorba despre Sterling?

— Nu ar trebui.

Umerii lui Rob se relaxară.

— Ah. Cu siguranţă, nu a menţionat nimic aseară.

— Nu, el… el ce? întrebă ea, încurcată. Când l-ai văzut pe Sterling?

— Ne-am întâlnit la clubul Vega aseară.

Rob reluă plimbarea. Groaza o cuprinse, fără un motiv întemeiat.

— Ce a spus?

— Mai nimic, răspunse Rob vag. Nu a corectat pe cineva care a menţionat acest lucru. Aruncă o privire spre ea, iar ceva din expresia de mai devreme reveni. Tom a menţionat asta, de mai multe ori.

Georgiana îşi dorea ca pământul să o înghită.

— Fratele tău l-a tachinat în legătură cu mine? întrebă ea discret.

— Tom doar l-a tachinat, o corectă Rob. Nimeni nu ţi-a rostit numele. Tom încerca să provoace probleme.

— Sterling era furios?

Ca răspuns, Rob doar zâmbi şi indică spre gură sa – chiar lângă buza lui despicată. Ea făcu ochii mari. Sterling îl lovise cu pumnii? Părea incredibil, şi totuşi… Rob fusese foarte îngrijorat de faptul că Sterling ar putea să nu reacţioneze bine…

Înconjuraseră peticul de verdeaţă. Lady Sidlow era încă vizibilă la fereastra salonului, iar Georgiana ridică o mână în semn de salut în timp ce Rob o conducea înapoi peste stradă.

— Ce s-a întâmplat noaptea trecută? şopti ea.

— Ah, este o poveste mult prea spinoasă ca să o relatez acum. Va trebui să vin din nou în vizită. Povestea ar fi demnă de Şeherezada însăşi, şi trebuie să-mi repet interpretarea, ca să nu fie mai prejos decât a ta.

Îi făcu cu ochiul.

Ea nu putu să nu zâmbească, şi atunci Higgins

deschise uşa, cu faţa lui impasibilă. Rob o însoţi pe scări, unde maiorul stătea cu Lady Sidlow la ceai. După câteva politeţuri banale, Rob şi fratele său plecară, iar Georgiana se cufundă pe canapea, simţind că probabil strălucea de fericire.

Nu se înşelase în privinţa lui. Oricine ar fi fost el, Rob pe care îl cunoscuse şi de care era aproape îndrăgostită era acelaşi bărbat care venise în vizită astăzi. El nu putea să nu se gândească la ea – la a o săruta. Voia să ştie dacă ar fugi cu el. Se apropia periculos de mult de visurile romantice prosteşti care ea le avea de când se despărţiseră, şi Georgianei îi era greu să-şi păstreze calmul.

— Georgiana, spuse Lady Sidlow, pătrunzându-i în gânduri, Lord Westmorland intenţionează să te curteze?

Nu-şi putea păstra expresia neutră. „Ce ai spune dacă ţi-aş propune să fugim?”

— Cred că da.

— Dumnezeule! Femeia părea ameţită. Îşi turnă încă o ceaşcă de ceai şi bău jumătate dintr-o înghiţitură. Nu ştiam că te-ai mai întâlnit cu Excelenţa Sa înainte de aseară.

— Oh. Se înroşi. Cred că ne-am mai văzut o dată sau de două ori. Sezonul trecut, poate.

— Într-adevăr. Lady Sidlow o privi cu suspiciune. Pare ciudat că a decis să te curteze după două întâlniri. Păreai foarte familiară cu el în piaţă.

Georgiana scoase un zgomot vag care nici nu-i dădea dreptate, nici nu protesta.

— Sugerezi că ar trebui să-l resping? Este necuviincios şi scandalos?

Lady Sidlow îşi strânse buzele şi miji ochii.

— Are o reputaţie destul de scandaloasă, dar este extrem de eligibil… Presupun că, dacă are intenţii onorabile, nu te pot sfătui să-l refuzi. Încă.

„Nu am fost niciodată renumit pentru sfinţenia mea, dar de data asta voi încerca”. Un fior de exaltare o încălzi pe Georgiana. Ar fi nevoie de mult mai mult decât sfatul lui Lady Sidlow pentru a o face să se îndepărteze de Rob

acum.

— Ai avut o conversaţie plăcută cu maiorul Churchill-Gray? întrebă ea pentru a o abate de la subiect.

— Da, recunoscu Lady Sidlow. Părea hotărât să-şi laudele fratele, de parcă sunt şanse să-i vedem pe amândoi din nou, ba chiar des.

— Ei bine! Georgiana îşi drese glasul, foarte mulţumită că aşa stăteau lucrurile. Poate o vom face.

Capitolul 26

— O să ne bagi la închisoare, bombăni Tom.

— Mă îndoiesc. Rob descălecă şi îi dădu frâiele fratelui său. Dar dacă ţi-e frică…

— Deloc.

Tom smulse frâiele. Ţinea deja frânghia celui de-al treilea cal, o iapă plină de energie care voia să alerge, aşa că se arunca nerăbdătoare dintr-o parte în alta. Rob se opri pentru a o mângâia pe grumaz. Ea îşi băgă nasul în umărul lui, iar el îi răspunse dându-i un morcov din buzunar.

— Dă-i drumul, atunci, bombăni Tom, privind fix în faţă. Înainte să fiu luat drept hoţ de cai.

Rob făcu un gest grosolan în timp ce se îndepărta cu paşi mari, după colţ şi pe Mortimer Street. Se strecură în curtea grajdului şi trecu prin poarta de lemn în grădina casei Georgianei, încă întunecată şi tăcută.

Camera ei, după cum îi spusese, se afla în spate, de unde era uşor să se strecoare. Rob voia să fie respectabil, dar acea informaţie era prea atractivă pentru a fi ignorată. Respectabile ar fi fost o plimbare liniştită în parc, o ceaşcă de ceai rece, un dans din când în când. Dar astea nu îi erau de ajuns, şi credea că şi Georgiana îşi dorea mai multă aventură. Se aplecă şi luă nişte pietricele, apoi numără ferestrele şi aruncă o pietricică.

Aceasta se lovi de geam zgomotos, în liniştea din jur. Un câine lătră undeva, făcându-l să tresară, dar aruncă o

altă pietricică, apoi o a treia.

În momentul în care începea să numere din nou ferestrele, de teamă că o alesese pe cea greşită, se ivi un chip. Era doar suficientă lumină pentru ca el să distingă expresia ei uimită în timp ce deschidea fereastra.

— Ce faci? şopti ea.

El zâmbi. Avea părul desprins şi cămaşa de noapte îi alunecase de pe un umăr. Ce nu ar da să urce şi să se strecoare prin fereastră…

— Vino să călăreşti mine!

— Este întuneric!

— Cel mai bun moment pentru a ne plimba. Deschise larg braţele. Vrei?

Ea se uită fix, apoi zâmbi, încuviinţând. Fereastra fu coborâtă încet, iar el se retrase în umbră pentru a aştepta.

Când ea se ivi în cele din urmă din spatele casei, inima lui tresăltă. Purta un costum de călărie, dar părul i se legăna pe spate într-o împletitură lungă.

— Ce faci aici? şopti ea când ajunse la el, încă încheindu-şi nasturii hainei.

Drept răspuns, el îi cuprinse faţa în mâini şi o sărută. Braţele ei îi înconjurară gâtul, şi el o trase spre el, inhalând parfumul părului şi al pielii ei în timp ce îi ţinea captivă gura.

— Bună dimineaţa, şopti el.

— O dimineaţă foarte bună şi pentru tine! Capul ei căzu pe spate în timp ce el îi săruta lobul urechii. Cum de ai ştiut…?

— Ai spus că ai camera în partea din spate, de unde e mai uşor să te strecori afară. Îi făcu cu ochiul. Mi s-a părut păcat să las ocazia să se piardă.

Ochii ei scânteiau.

— Aşa este. Dar unde sunt caii?

— Pe aici.

Ţinând-o de mână, o conduse pe drum prin curtea grajdului şi reveni în Mortimer Street. Tropotul copitelor îi conduse după colţ, unde Tom plimba caii în sus şi în jos. Predă frânghia iepei fără un cuvânt.

— Aceasta este Artemis. Verifică căpăstrul iepei. Îi place să alerge.

— E frumoasă, spuse Georgiana încântată. Mângâie nasul moale al lui Artemis înainte să-l lase pe Rob să o urce în şa. A cui este?

— A mamei mele. Ce bine că şi-a lăsat calul la Londra!

— Nu se va supăra mama ta că i-am călărit iapa?

Rob pufni, ajustând şaua.

— Deloc. Artemis are nevoie de exerciţiu. El îi luă o cizmă şi i-o cuibări în scăriţă. Mâna lui zăbovi în jurul gleznei ei. Nu te deranjează, nu-i aşa?

Ea zâmbi.

— Ştii că nu.

— Suntem gata? întrebă Tom scurt. A trebuit deja să vorbesc cu un gardian, care m-a întrebat de ce am ieşit înainte de zori cu trei cai.

— Chiar te rog, întoarce-te în patul tău. Rob luă frâiele lui Artemis, apucă apoi frâiele propriului cal şi se urcă. Nu mai am nevoie de ajutorul tău.

Tom făcu o grimasă, dar rămase în spatele Georgianei când porniră. Cum nu exista lume pe străzi, nu dură mult până ajunseră în parc. Trecuse mult timp de când Rob nu mai ieşise atât de devreme. În mod normal, când vedea zorile, era la sfârşitul unei nopţi pe care abia şi-o mai amintea. Astăzi însă, nu voise să rateze niciun moment.

Cerul avea culoarea ardeziei când ajunseră la Piccadilly. Rob intră în Green Park şi conduse calul la galop. În spatele lui, Georgiana scoase o exclamaţie de bucurie şi îi urmă exemplul. Rob presupunea că şi Tom ţinea pasul, dar nu îi păsa.

Înconjurară lacul şi urmară aleea. În mod normal, nu se putea circula aşa în Green Park, dar în acea dimineaţă era pustiu. Ţinură ritmul uşor până ajunseră în colţ cu Hyde Park, unde trebuiră să traverseze. În afară de câteva căruţe ce se duceau la piaţă, ar fi putut fi singurii oameni din lume.

Îşi trase calul şi o lăsă pe Georgiana să vină lângă el.

— Cum se descurcă?

— Este minunat să o călăreşti!

Georgiana se aplecă înainte pentru a mângâia grumazul calului. Artemis îşi smuci capul şi scutură căpăstrul. Rob privi întinderea parcului, tăcut şi nemişcat, în vreme ce o vagă mireasmă de ceaţă plana deasupra ierbii.

— Să ne întrecem?

Ochii ei se luminară.

— Putem?

Rob îi făcu cu ochiul. Nu era nimeni pe drum care să le spună că nu puteau.

— Ne întrecem până la Inel!

Drept răspuns, ea îi dădu pinteni lui Artemis. Cu un pufnet vesel, calul sări înainte, luând-o din loc. Strigătul de entuziasm al Georgianei îl făcu pe Rob să zâmbească şi să pornească în urma ei.

Nu voia să piardă, dar îi plăcea să o urmărească pe Georgiana călărind. Fără să ţină seama de bună-cuviinţă, ea aproape că se întinse pe spatele calului, coada ei blondă sărindu-i pe spate, în ritmul copitelor lui Artemis. Fusta îi flutura, dezvăluindu-i cizmele şi ciorapii. Când aruncă o privire înapoi pentru a vedea cât de aproape era el, faţa ei se lumină de bucurie şi hotărâre. Pălăria îi zbură, dar nu se opri.

Cotiră spre nord, urmând aleea de pe malul lacului Serpentine spre Inel, locul unde trăsurile puteau face viraje elegante pentru a-şi arăta ocupanţii. Acum, era pustiu, bineînţeles, balustrada fusiformă pierzându-se în ceaţă.

Rob o învinse cu o jumătate de metru.

— E nedrept! se plânse ea râzând. Calul tău este mai înalt!

— E drept! Ţi-am dat şi un avans, declară el, întorcându-şi calul, ca să ajungă lângă ea.

Georgiana scoase limba la el.

— Să nu îndrăzneşti să mai spui asta vreodată. Nu vreau avans!

— Încă un motiv să îţi apreciez forma, draga mea.

Ea îi aruncă o privire cochetă şi mângâie din nou

grumazul lui Artemis.

— Ai fost splendidă, şopti ea. Vom câştiga data viitoare!

Inima lui tresăltă la acea frază dezinvoltă. Pentru Dumnezeu, el îşi dorea alte mii de ocazii! Uitase cât de emoţionant era să alerge prin parc pe Bethel, armăsarul său cu picioare lungi. Să o facă în compania Georgianei era de zece ori mai bine!

Georgiana înălţă capul.

— L-am pierdut din nou pe maior?

Nu era nici urmă de Tom. Rob îi ceruse ajutorul fratelui său pentru a duce la capăt această escapadă, dar avusese grijă să menţioneze că, odată ajunşi în parc, Tom trebuia să se simtă liber să meargă să ia micul dejun sau să se întoarcă la somn, după cum dorea. Spre meritul său, Tom fusese un complice capabil – mai ales acum, căci îl lăsase singur cu Georgiana.

— E undeva acolo. El îi aruncă o privire. Eşti îngrijorată de buna-cuviinţă fără el?

— Nu, dar nu mi-ar plăcea să-l las să rătăcească pierdut şi singur, vulnerabil la hoţi şi bandiţi.

Rob pufni.

— Tom? Vai de hoţii şi bandiţii care încearcă să pună mâna pe el! Totuşi, i-ar prinde bine o bătaie bună.

Ea râse.

— Aşa se întâmplă? N-am ştiu niciodată, zise ea, cum este relaţia dintre fraţi.

— Eu şi Tom ne înţelegem bine de cele mai multe ori, explică el. Întotdeauna am făcut-o. Eram cei mai mari. Will şi George sunt cu câţiva ani mai tineri, şi făceau poznele lor, în timp ce eu şi Tom le făceam pe ale noastre. Zâmbi, gândindu-se la poveştile pe care şi le amintiseră recent. Tom a avut întotdeauna mai mult spirit de aventură. Eu am fost partea cea mai responsabilă.

— Tu? se miră Georgiana, neîncrezătoare.

— Bineînţeles că am fost, replică el cu un strop de indignare. Adică, în comparaţie cu Tom.

Râdea încă.

— Voi doi împreună trebuie să fi fost o ameninţare pentru toată pacea şi liniştea!

Rob zâmbi mândru.

— Eram. Nu mai este aşa, desigur. Acum, suntem destul de respectabili şi de cuviincioşi…

— Furişându-vă ca să călăriţi în parc în zori, murmură ea.

— Nu este ilegal, replică el, impasibil. Şi, dacă nimeni nu vede, cum poate şoca pe cineva?

— Şi jucând la clubul Vega, adăugă ea.

Rob ridică un deget.

— Şi asta a fost vina lui Tom.

— Aşa ai spus. Făcuseră înconjurul şi acum întorceau pe aleea ce ducea înapoi la Serpentine. De ce? Ai promis o poveste grozavă.

— Aşa am făcut. Se mişcă în şa şi îşi drese glasul. Au fost odată doi fraţi, amândoi frumoşi şi mândri, ca să nu mai vorbim despre faptul că erau doi tipi îndrăzneţi şi deştepţi.

— A pierdut vreunul vreun cal? întrebă ea viclean.

Rob se încruntă la ea.

— Nu. De ce ai crede aşa ceva? Am spus că sunt tipi deştepţi.

— Ah, corect. Continuă!

Un zâmbet încântător zăbovi pe buzele ei.

— Fratele mai mare – apropo, mult mai chipeş, mai deştept – dusese o viaţă uneori nesăbuită, dar făcuse recent jurământul de a fi mai reţinut. Totuşi, cel mai tânăr era înfierbântat şi nu putea să-şi controleze nici temperamentul, nici limba. Într-o seară, ieşiră împreună în oraş, fiind ulterior invitaţi la un club popular. Fratele mai mare nu îşi dorise să meargă, dar se lăsase convins…

— Împotriva raţiunii sale? Asta nu mi se pare foarte inteligent.

— Era mai deştept decât fratele său, explică Rob cu răbdare.

Serios, toate aceste întreruperi distrug tensiunea poveştii mele.

Ea oftă, prefăcându-se revoltată, dar se dădu de gol râzând în acelaşi timp.

— Ce tensiune? Această poveste necesită vârsta unui măgar pentru a o spune!

Rob îşi opri calul.

— Vino aici.

Cu sprâncenele ridicate într-o insinuare impertinentă, ea călări mai aproape. Rob întinse mâna şi se prinse de şaua ei, trăgând-o pe Artemis mai aproape, până când se putea apleca înainte să o sărute pe Georgiana.

— Te va face asta să taci pentru o clipă? şopti el, buzele lui atingându-le pe ale ei.

— Nu, şopti ea înapoi, apucându-i lavaliera, trăgându-l înapoi pentru un sărut mai lung. Mâna lui alunecă de la şa spre genunchiul ei, mângâind-o tot mai sus.

În momentul în care îşi ridică privirea, inima îi bătea cu atâta putere, încât nu ştia cum de încă era pe cal. Ea îi zâmbi, cu gura roz şi tentantă, cu părul desfăcut în şuviţe aurii care îi încadrau faţa, cu ochii verzi înflăcăraţi. Asta, mai mult decât orice, aproape îl făcu să cadă de pe şa şi chiar să alunece de pe spatele lui Bethel.

Bănuise că se îndrăgostise de ea chiar înainte să o sărute în Macclesfield. Suspiciunea aceea devenise mai accentuată când îşi dăduse seama că trebuia să se grăbească la Londra pentru a o împiedica să se mărite cu Sterling. Acum ştia, dincolo de orice îndoială, pentru că răspunsul pe care îl dorea strălucea în ochii ei.

Aşa cum prezisese tatăl său, el era nebun, dar funcţiona, pentru că şi ea îl iubea.

— Care este sfârşitul poveştii? întrebă ea, roşie şi fără aer.

El avu nevoie de o clipă pentru a-şi aminti povestea.

— A, da! Ei bine, s-au dus la un club, s-au cam abţiguit şi s-au luat la bătaie cu nişte tipi cam duri. Făcu o grimasă. Sincer, cam stupid din partea lor. Important de reţinut este că a fost în întregime vina lui Tom.

Râsul Georgianei îl făcu şi pe el să vrea să râdă.

— Aceasta este o poveste cumplită! Nu explici nimic!

— Chiar vrei să ştii cum l-a enervat Tom pe Sterling până s-au luat la bătaie?

Ea tresări la auzul acelui nume.

— Nu. Nu… nu am vrut să insist, am glumit numai…

Rob îşi opri calul şi sări jos.

— Vino aici!

Ea îşi muşcă buza, dar îşi puse mâinile pe umerii lui şi îl lăsă să o ridice de pe cal. El îşi înfăşură frâiele în jurul pumnului şi îi cuprinse ceafa pentru a-i menţine atenţia.

— Nu încerc să ascund nimic. Sper doar să nu decizi că sunt un idiot teribil după ce ţi-am spus.

Ea îi mângâie chipul.

— Urăsc gândul că ai fost din nou rănit. Nu pari îngrijorat de asta, dar ai mai arătat o lipsă de îngrijorare destul de uimitoare pentru leziuni care erau mult mai grave…

Ochii lui se închiseră sub atingerea ei. În timp ce degetele ei se plimbau peste faţa lui, lui îi veni să geamă de satisfacţie.

— Sterling a făcut asta?

Rob deschise ochii. Vârfurile degetelor ei erau ca mătasea pe buza lui.

— Un amic de-al lui.

Ea tresări.

— Lord Bristow, presupun.

El ridică din umeri.

— Tom îl provoca, în ciuda sfaturilor mele insistente de a-şi ţine gura. Cerea cu adevărat să fie lovit. Aşa că Sterling i-a făcut pe plac, şi, când am încercat să-l scot pe fratele meu de acolo, un alt tip m-a lovit.

El testă umflătura cu limba. Astăzi, era mai bine, dar tot îl enerva. Dacă n-ar fi fost ocupat cu Tom, care înjura şi lovea, nu ar fi fost surprins cu garda jos de prietenul înflăcărat al lui Sterling.

— Tom l-a provocat din cauza mea, spuse ea cu voce joasă.

El îi prinse o şuviţă de păr auriu în jurul unui deget.

— Nu prea avea încredere că logodna ta s-a încheiat.

A vorbit, foarte tare, despre modul în care credea el că ar trebui să se comporte bărbaţii logodiţi – nu că Tom ar şti, fiind îngrozit de toate lucrurile legate de căsătorie –, şi Sterling i-a învineţit ochiul din cauza asta.

Buzele ei se depărtară, şi părea confuză. Rob se săturase să discute despre fratele său şi despre fostul ei logodnic.

— Ţi-am spus că Tom este un idiot.

— Şi acest lucru îi va oferi doar un alt motiv să mă dispreţuiască.

Ea îşi ascunse faţa în mâini.

— Georgiana! O, Doamne! Nu intenţionase să o facă să plângă. Rob lăsă frâiele şi îşi puse mâinile pe umerii ei. Tom a meritat ce a primit, o asigură el. Mai că i-am tas şi eu una! A încasat un pumn fiindcă era nervos din cauza mea pentru că am spus…

Se opri brusc înainte de a mărturisi că-i zisese fratelui său că voia să se căsătorească cu ea. Ar trebui să ceară pe cineva în căsătorie înainte de a se lua de alţii.

Ea îşi ridică privirea spre el, cu ochii umezi.

— Aceasta este cea mai incredibilă farsă, spuse ea, cu buzele tremurând. Mai rău decât Drury Lane.

Cu o uşurare enormă, Rob îşi dădu seama că ea râdea.

— Ştiu că nu ar trebui să fie amuzant, continuă ea, dar este cel mai ridicol lucru despre care am auzit vreodată!

Şi izbucni în râs, atât de tare, încât se lăsă spre el, iar Rob o trase mai aproape şi râse cu ea.

— Mi-aş dori ca Tom să nu mă creadă aşa, spuse ea când se linişti, îşi şterse ochii cu o batistă pe care Rob o scoase din buzunar. Are totuşi dreptul la asta. Am minţit pe toată lumea.

— Nu de aceea este Tom atât de circumspect. Rob râse. A crezut că ai făcut-o ca să te lipeşti de un marchiz.

— Ce prostie! spuse ea cu voce dispreţuitoare. Nici măcar nu mi-a plăcut de tine…

Se opri brusc, îmbujorată.

— Şi totuşi, mi-ai salvat viaţa, spuse el.

Georgiana rămase nemişcată.

— Trebuia, zise ea încet. L-am văzut pe tatăl meu murind. Un spasm îi zvâcni pe faţă. Nu aş putea suporta să văd pe altcineva păţind asta.

— Nu, o întrerupse Rob, trăgând-o strâns lângă el. A fost un act de o bunăvoinţă şi de bunătate fără egal.

— Chiar şi minciunile?

Vocea el fu înăbuşită de haina lui, dar el auzi şovăiala. Rob zâmbi.

— Mai ales minciunile. Acestea au fost partea cea mai bună.

Umerii i se cutremură de un râs reticent. Se dădu înapoi şi îşi tamponă iar ochii cu batista.

— Din fericire, tata nu a fost bătut, spuse ea, uitându-se peste iarba învăluită în ceaţă. A fost o inflamaţie a plămânilor. Tuşea atât de mult sânge, şi fiecare respiraţie îl provoca o convulsie…

— Dumnezeule! Îmi pare rău, spuse Rob repede. Fusese numai o copilă. Cât de îngrozitor!

— Nu trebuia să fiu acolo. Era bolnav de câteva zile, dar nu păruse în pericol până în ultima zi. Mama m-a trimis la culcare, dar m-am strecurat înapoi… A fost oribil. Nu aş putea să-i doresc asta nimănui, nici măcar duşmanilor mei. Nimeni nu merită această soartă: să se sufoce cu propriul sânge şi să moară singur şi nenorocit. Inspiră tremurând. Aşa că am intrat în panică şi am rostit o minciună enormă, deoarece să spun adevărul îmi părea un păcat şi mai mare în acel moment.

El îşi lipi buzele de tâmpla ei, iar ea îşi încolăci braţele în jurul taliei lui. Părul ei mirosea a apă de portocale, şi, pentru o clipă, el îşi dori ca soarele să nu răsară niciodată.

Când ea îşi înălţă capul, el îi trecu degetul mare peste obraz, îndepărtând lacrimile.

— Sper să am curajul să fac acelaşi lucru, spuse el. Pentru că sunt fericit că ai minţit-o pe Kitty şi m-ai minţit şi pe mine şi i-ai explicat lui Tom atunci când a încercat să strice totul spunând adevărul…

Ea râse tremurat.

— Mai întâi, această plimbare, apoi, îmi spui că am făcut bine că am minţit… Eşti o influenţă teribilă!

— Nimeni nu-ţi va spune altfel, milady, spuse el făcându-i cu ochiul. Faptul că sunt o influenţă proastă îţi strică părerea despre mine?

Ea îşi coborî privirea, dar el îi văzu zâmbetul încântat.

— Nu.

Caii se depărtaseră la câţiva metri distanţă pentru a smulge nişte iarbă. Încă nu era nici urmă de Tom sau de altcineva. Cerul era acum de un roz pal, avertizând în privinţa zorilor iminente, când trebuia să o ducă acasă, fiind din nou legaţi de regulile bunei-cuviinţe. Totuşi, pentru acest moment furat, o avusese doar pentru el şi se bucurase de el.

Ţinându-se de braţ, se plimbau în jurul lacului. Apa era liniştită şi curată, reflectând cerul de deasupra, în timp ce căpăta nuanţe de roz şi auriu. Capul Georgianei se sprijinea de umărul lui.

— E o nebunie, ştii. Nebunie – dar minunată.

— Este cel mai bun moment pentru a călări.

Ea zâmbi.

— Ţi-ai amintit.

Braţul lui Rob se strânse în jurul ei. Îşi amintise tot ce îi spusese, fiecare zâmbet pe care i-l adresase, fiecare privire de uimire care se transforma în încântare. Voia să fie cu ea până când amintirile împreună nu aveau să-i mai încapă în cap.

— Mi-aş dori să o putem face din nou, adăugă ea cu melancolie.

— Cu siguranţă, o vom face, o asigură el. La Salmsbury, putem călări pe distanţe de kilometri, până la mare.

— Dar Artemis va fi acolo?

Rob zâmbi.

— Grajdurile de la Salmsbury sunt şi mai bune. Fratele meu Will se ocupă de cai de la vârsta de 20 de ani – părinţii mei nu l-ar putea ţine departe nici dacă ar încuia uşile

grajdului. El va creşte o iapă frumoasă pentru tine, ca Artemis, dar mai înaltă, astfel încât să poţi câştiga fără un avans.

Ea făcu ochii mari.

— Va dura ani!

— Primii câţiva ani, contracară el, din restul vieţii noastre împreună.

Ea păru contrariată.

— Îţi dai cu presupusul în legătură cu răspunsul meu, milord…

— Nu, *sper* că ăsta va fi răspunsul tău. El îi ridică bărbia. Greşesc dacă îmi fac speranţe?

Braţele ei erau în jurul gâtului lui.

— Nu, şopti ea şi se ridică pe vârfuri pentru a-l săruta.

Trebuiau să plece în curând. Cerul devenea din ce în ce mai luminos, şi alţi călăreţi matinali aveau să apară în parc. Dar când Georgiana se agăţă de el, la fel dornică să-l sărute pe cât era el, mintea lui se goli de orice gând raţional, şi el se lăsă pradă plăcerii de a o îmbrăţişa – şi de a fi îmbrăţişat – pe femeia de care se îndrăgostea tot mai mult cu fiecare minut.

Cu degete grăbite, el îi desfăcu jacheta de călărie. Ea se arcui în îmbrăţişarea lui în timp ce mâna lui aluneca în jurul unuia din sânii ei. Inima lui bătu şi mai tare. Nu purta corset. Îi simţea carnea sub lenjeria cămăşuţei, sânul plin şi ferm pe palma lui. Încă un beneficiu fericit la a o surprinde înainte de zori, când camerista încă dormea.

Ea lăsă capul pe spate şi oftă lung, tresărind, în timp ce el îşi rotea degetul mare peste sfârcul ei, fascinat. Ea îşi înfipse degetele în umerii lui, în timp ce el se juca cu ea, minunându-se de ea, chinuind-o în aceeaşi măsură în care se chinuia şi pe el. Îi şopti numele, cu vocea răguşită de dorinţă. Respiraţia îi urlă în urechi. Rob voia să o guste – voia să o întindă pe jos şi să facă dragoste cu ea voia să-i simtă gura şi mâinile pe el. Voia să o audă râzând în timp ce se afla deasupra lui, voia să-i vadă ochii întunecându-i-se atunci când ajungea la extaz…

Tom, alegând mereu cel mai nepotrivit moment, se

întoarse, venind agale pe alee, spre ei. Cel puţin, avea suficient bun-simţ să facă zgomot. Georgiana scoase un strigăt speriat şi se trase din braţele lui Rob, încheindu-şi în grabă nasturii. Rob îi întoarse spatele fratelui său, atât pentru a o săruta pentru ultima oară pe ceafă, cât şi pentru a-şi aranja pantalonii. Sângele îi era încă înfierbântat, şi se îndepărtă, agitându-se pe lângă cai.

— Aproape că se luminează de ziuă, strigă Tom. Am crezut că voiai ca Lady Georgiana să fie acasă până acum.

— Ar trebui să fiu. Georgiana, îmbujorată, îşi aranjă haina căreia tocmai îi închisese nasturii. Şi trebuie să-mi găsesc pălăria. Făcu o grimasă. Lady Sidlow va intra la bănuieli dacă o pierd.

Fără un cuvânt, Tom scoase pălăria din spatele şeii. Buzele Georgianei se despărţiră surprinse, dar, când merse să o ia, ea îi cuprinse şi mâna odată cu pălăria.

— Mulţumesc, domnule maior, spuse ea. Sper că mă poţi ierta că am minţit în privinţa numelui fratelui tău.

Tom o privi un lung moment.

— Îndrăznesc să spun că ar fi fost genul de poznă pe care ar fi savurat-o dacă ar fi fost în toate minţile.

— Aşa este, bombăni Rob, ocupat să regleze din nou şaua.

Georgiana îşi coborî vocea, dar el o putea auzi.

— Cu toate acestea, aş dori iertarea ta. Acţiunile mele v-au provocat o mare suferinţă, şi îmi pare rău pentru asta.

Rob aruncă o privire peste spinarea lui Bethel. Tom era pe cal, cu un pumn în şold, uitându-se în jos la Georgiana cu o grimasă stranie. Capul ei era uşor dat pe spate, în timp ce aştepta răspunsul lui. În lumina strălucitoare a zorilor iminente, părul ei strălucea ca aurul. Chipul ei era răbdător, sincer, aşteptând răspunsul.

În cele din urmă, Tom încuviinţă din cap.

— O ai, milady. Întâlni privirea lui Rob. Şi nu pentru a rămâne în graţiile lui West, adăugă el ironic. Presupun că nimeni nu ar trebui să judece niciodată cu asprime acţiunile bine intenţionate ale altuia, în special cele întreprinse în momente critice.

Zâmbetul ei era glorios. Rob îşi dădu seama că era cu adevărat uşurată.

— Mulţumesc, domnule! Sper să ne putem înţelege mai bine de acum.

— Sunt sigur că o vom face. Tom se uită din nou spre Rob. Ai nevoie de ajutor cu cingătorile? Am venit să vă spun că este cinci şi jumătate. Camerista ei va descoperi în curând că a dispărut.

Georgiana pufni chiar în timp ce se grăbea spre Artemis.

— Nadine nu îşi va face apariţia înainte de opt. Îi place să-şi ia micul dejun pe îndelete. Zâmbi. Şi în această dimineaţă cu siguranţă nu mă deranjează!

Aleseră drumul lung în jurul lacului, profitând de o ultimă şansă la galop. De data aceasta, Georgiana se aplecă pe spatele lui Artemis şi îndemnă calul să alerge, câştigând cursa la mustaţă. Scoase un strigăt şi îşi aruncă pălăria, pe care, pentru a i-o aduce, Rob trebui să dea un ocol.

— Bravo, spuse Tom zâmbind într-un final.

— Mulţumesc, domnule, a fost plăcerea să vă întrec pe amândoi.

Ea îşi plecă uşor capul, scuturând pălăria înainte de a o pune înapoi pe cap.

— Am o întrebare, continuă Tom. Acum, că suntem în termeni buni. Când Rob bombăni, Tom îl lovi uşor. Cum a reacţionat Lady Winston când i-ai spus ce s-a întâmplat?

Georgiana se înroşi.

— O! Da! Ei bine, am început să-i scriu o scrisoare. Ştiţi, îmi ia ceva timp, pentru că nu este uşor de explicat.

— Cum te descurci? întrebă Rob.

— Până acum, am scris: „Dragă Kitty, sper că tu şi toţi cei de la reşedinţa Osbourne sunteţi bine, în special micuţa Annabel”. Se opri. Asta e tot. Este o lucrare în curs de desfăşurare.

Rob tuşi ca să nu râdă. Tom nu se obosi să-şi ascundă amuzamentul. Georgiana îi aruncă o privire plină de umor îndurerat.

— Ştiu. Este îngrozitor. Oftă. Presupun că toţi încercăm să venim cu poveşti bune pentru a ne explica acţiunile.

— Ai putea pretinde o problemă bruscă de vedere, sugeră Tom.

— Ar fi trebuit să fiu şi surdă, ca să nu recunosc diferenţa dintre vocile lor, răspunse ea ironic. Ceea ce ar putea deveni foarte convenabil când ne vom întâlni şi va ţipa la mine…

— Mă îndoiesc însă că o va face, remarcă Rob.

— O, o va face, spuse Georgiana cu o certitudine sumbră. Kitty va fi furioasă. Mă tem de ce va crede despre mine, darămite de ce va spune. Şi Geneva, şi Mama Winston…

— Nu le voi lua casa, sublinie el. Pare sfârşitul întregii poveşti, nu-i aşa?

Fruntea ei se încreţi de nedumerire.

— Presupun, dar totuşi… Noi două suntem prietene de ani buni, şi va dori să ştie de ce i-am spus o astfel de poveste.

Rob îi făcu cu ochiul şi nu mai spuse nimic. Ajunseseră pe Oxford Street, care era mult mai aglomerată decât înainte – şi, din fericire, asta le permitea să călărească mai repede fără a fi observaţi. Când ajunseră în Cavendish Square, vârfurile acoperişurilor de deasupra lor erau aurite de primele raze de soare.

Rob sări de pe calul lui şi ea aproape că sări în braţele lui. Lăsându-i caii lui Tom, coborâră în grabă pe Mortimer Street, la fel cum ieşiseră în grabă cu mai mult de o oră în urmă. După ce verifică dacă există martori, Rob deschise uşa grădinii. Apoi, se opri, cuprinzându-i obrazul.

— Pe mai târziu, şopti el şi îi dădu un ultim sărut mistuitor.

— Nu foarte târziu, sper, fu răspunsul ei dintr-o suflare.

Îi făcu cu ochiul, privirea scânteindu-i, apoi se strecură în grădină şi dispăru din raza lui vizuală.

„Nu, nu va fi”, îi promise el în tăcere. Nu dacă

depindea de el. Cu un pas vioi, se întoarse la fratele său şi la cai, planificându-şi următoarea mişcare.

Capitolul 27

Un zâmbet discret, prostesc, rămase pe faţa ei întreaga zi. Sosi un buchet uimitor, de trandafiri roşii, cu crenguţe de mirt şi păducel şi un bilet semnat doar cu un W. Scris în grabă, care o făcu pe Lady Sidlow să-şi ducă şocată mâna în dreptul inimii. Georgiana puse florile în dormitorul ei, lângă fereastra în care el aruncase pietricele pentru a o trezi. Se întrebă dacă ar putea să o facă din nou, dar a doua zi dimineaţă totul fu liniştit.

Asta până când Lady Sidlow dădu buzna în camera ei.

— Îmbracă-te, spuse ea cu voce tensionată şi îngrijorată. Soseşte Lord Wakefield.

— Ce? Încă în halat, Georgiana tresări din fericita ei contemplare a buchetului. Astăzi?

— Peste o oră.

În jurul inimii ei se formă gheaţă. În oglindă, întâlni privirea lui Nadine, la fel de îngrozită ca a ei.

— Cum se poate? I-am trimis scrisoarea acum câteva zile!

Era o călătorie de o săptămână la Londra de la moşia Wakefield.

— Nu a explicat în biletul său, dar este aici, în oraş, şi vine în această dimineaţă, aşa că grăbeşte-te, Georgiana!

Era adevărat. Georgiana abia îşi schimbase hainele şi îşi strânsese părul înainte ca o trăsură să oprească în faţa casei. Trecuse atât de mult timp de când nu-şi văzuse fratele, încât aproape că uitase cum arăta.

În copilărie, ea crezuse că Alistair era mereu supărat. Pa faţa lui, din câte îşi amintea, era o perpetuă încruntare, ochii lui albaştri lucind scânteietori şi părul întunecat stând ciufulit, de parcă l-ar fi tras cu furie. Se bucura că nu locuise la moşia Wakefield cu ei. Georgiana îşi auzise odată

mama spunându-i unei prietene aflate în vizită că mama lui Alistair fusese o femeie rece şi tăcută şi că nu era vina lui Alistair că era atât de distant. Prietena ei clătinase din cap şi spusese că el nu era în toate minţile, ceea ce o făcuse pe mama ei să o mustre blând, căci ea credea mereu ce era mai bine despre toţi.

Dar tânăra Georgiana fusese de acord cu prietena mamei. Era ceva la Alistair care o înspăimânta.

Când terminase şcoala, trebuise să meargă acasă la moşia Wakefield pentru o perioadă scurtă, dar Alistair abia de trecuse pe acolo. Singura ei amintire vie era cu el răstindu-se la ea să tacă la cină. Din fericire, o angajase pe Lady Sidlow în decurs de o lună, şi plecaseră spre Londra, unde se afla de atunci.

Astăzi, intră cu paşi mari în salon, aproape spumegând de furie. Părul său întunecat era acum scurt, şi el era mai slab decât îşi amintea ea, cu şanţuri adânci între sprâncene şi în jurul gurii. Totuşi, se îmbrăca în culori întunecate sobre şi ochii lui albaştri încă ardeau de furie.

Cuvântul instinctiv al Georgianei de salut politicos se topi, şi ea aruncă o privire nervoasă spre Lady Sidlow. Femeia aceea formidabilă stătea dreaptă, cu mâinile lipite de talie şi cu chipul inexpresiv.

— Bună dimineaţa, milord, spuse însoţitoarea, făcând o reverenţă adâncă.

— Ce dracu’ e asta?

Ridică o scrisoare împăturită – scrisoarea ei, îşi dădu seama Georgiana.

— V-am scris, milord, spuse Lady Sidlow repede. Îndrăznesc să…

— Taci, se răsti el. Atenţia lui se întoarse spre Georgiana. Ce dracu’ e asta? repetă el, muşcând fiecare cuvânt.

— Mi-am încheiat logodna cu Lord Sterling, spuse ea, ridicându-şi bărbia, pentru a evita să nu i se scufunde în piept sub privirea lui furioasă.

Privind-o furios, Wakefield strânse scrisoarea în pumn şi o aruncă spre ea. Georgiana tresări când o lovi în obraz.

— Ce te-a determinat să faci ceva atât de prostesc?

Îi explicase în scrisoare.

— Eu şi Lord Sterling nu ne potrivim.

— Oh? Păru interesat. Nu vă potriviţi! Şi, mă rog, cum de ştii asta? Nu mai roşeşti când îţi zâmbeşte? Nu-ţi trimite destule poezii de dragoste?

— Abia vine să mă vadă, răspunse ea, enervată. Aproape niciodată nu îmi scrie – scrisori sau poezii de dragoste – şi, chiar şi atunci când îl văd, este mereu grăbit să-şi întâlnească prietenii. Lui nu-i pasă de mine…

— Ce legătură are asta cu căsătoria? o întrerupse Alistair.

— Este ceea ce îmi doresc în căsătorie! Şi nu ai dreptul să-mi spui cu cine mă voi căsători!

Faţa lui se întunecă.

— Lasă-ne singuri, Lady Sidlow!

Femeia ezită, aruncând o privire îngrijorată către Georgiana.

— Domnule…

El se întoarse şi-i aruncă o privire care o făcu să se răsucească în grabă şi să iasă.

— Voi întreba din nou, spuse Alistair cu voce rece, calmă. Ce te-a făcut să rupi logodna de Sterling?

Era deranjant să fie singură cu el. El era cu doar câţiva centimetri mai înalt decât ea, dar părea mult mai mare.

— Nu-l mai iubesc aşa cum ar trebui ca să mă căsătoresc cu el.

El închise ochii de furie.

— Sincer, nu credeam că eşti în favoarea relaţiei, continuă Georgiana, pe un ton cât se poate de calm. Au trecut mai mult de doi ani de când ne-am anunţat logodna, şi nu a fost stabilită o dată pentru nuntă. Sterling a spus că negocierile se prelungesc la nesfârşit şi, în cele din urmă, a recunoscut că te presează să predai o bucată de proprietate împreună cu zestrea mea. Am crezut…

— Nu, Georgiana, se răsti el. Nu este niciodată frumos când o femeie încearcă să gândească.

Faţa ei ardea.

— Nu vreau să mă căsătoresc cu el.

El îşi puse mâinile pe şolduri şi clătină din cap.

— Am crezut că vei fi uşurat, adăugă ea fără să se poată abţine. Acum, nu te va jefui peste măsură.

El o plesni. Georgiana se retrase şocată, acoperindu-şi obrazul cu o mână. O clipă lungă se uitară unul la celălalt, Georgiana cu un amestec de alarmă şi repulsie, iar el cu dispreţ pur.

— Ar fi trebui să te căsătoreşti cu Sterling, spuse el, grav şi rece. Acum, crezi că vei da cu piciorul ocaziei pentru un mariaj bazat pe dragoste?

— Cum adică *ar fi trebui* să mă căsătoresc cu Sterling? întrebă ea prudentă.

Zâmbetul lui era bizar.

— Este tot *ce* am auzit ani la rând! Cât de mulţumit ar fi tata de această alianţă, cât de ferm aproba Pelham, cât de penibilă ai fost plângând după el. Aşa că i-am dat lui Sterling binecuvântarea mea, şi el este singurul pe care intenţionez să-l aprob. Poţi să te împaci cu el sau să aştepţi până faci 25 de ani.

Se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre uşă.

— Ce? izbucni ea după un moment de şoc. De ce?

El se întoarse şi veni spre ea atât de repede, încât se împiedică, lovindu-se de un scaun din apropiere.

— M-ai auzit, spuse Alistair ameninţător. Tatăl nostru m-a numit tutore până când te căsătoreşti sau împlineşti vârsta de 25 de ani.

— Şi dacă vreau să mă căsătoresc cu altcineva? întrebă ea, indignată.

El ridică din umeri.

— Cine te-ar lua fără zestre? Gura ei se deschise de furie, dar el o opri cu un semn din mână înainte ca ea să poată protesta. Da, tata a păstrat-o pentru tine. Dar este sub controlul meu. Fără aprobarea mea, fondurile nu vor fi accesibile. Deci, este alegerea ta, Georgiana, împacă-te cu Sterling sau resemnează-te că o să fii fată bătrână încă trei ani. O privi de sus în jos. Îndrăznesc să spun că deja te-ai

obişnuit.

Se întoarse din nou să plece, iar Georgiana îşi reţinu cu greu o replică furioasă. Dar, la uşă, Alistair se opri încă o dată.

— Dacă vrei să fii fată bătrână, ai putea la fel de bine să vii acasă, în Yorkshire. Nu este nevoie să plătiţi chiriile din Londra dacă totul va fi degeaba.

Georgiana stătea încordată de furie, răsuflarea ei reverberând în timp ce paşii lui răsunau pe scări. Era un monstru. Uşa se închise zgomotos, iar ea luă o pernă de pe canapea şi o aruncă spre uşa salonului, aproape lovind-o pe Lady Sidlow în timp ce aceasta se grăbea să intre.

— Draga mea, ce a spus?

— A spus că trebuie să mă căsătoresc cu Sterling, zise ea printre dinţi. Sau să mă duc în Yorkshire dacă nu mă căsătoresc cu nimeni până nu împlinesc 25 de ani.

Lady Sidlow părea îndureratã.

— Cerule! Nu mi-am imaginat niciodată că ar cere asta!

Georgianei îi trecu prin minte gândul întunecat că Lady Sidlow şi-ar pierde postul dacă ea ar merge în Yorkshire, dar apoi accentul căzu pe altceva.

— De ce?

Însoţitoarea se afundă într-un scaun, cu batista la buze.

— De ce, Lady Sidlow? întrebă Georgiana, gata să ţipe dacă era nevoită să întrebe a treia oară.

— Eu… Nu ştiu, şovăi femeia mai în vârstă. Am auzit mici bârfe – doar indicii, atenţie – că Lord Wakefield…

Georgiana se aplecă spre ea.

— Spune-mi, porunci ea. Vreau să aud totul.

Contesa aruncă o privire încruntată, dar expresia Georgianei trebuie să o fi descurajat.

— Bine, spuse ea cu voce joasă. Închide uşa.

Georgiana făcu asta aproape în fugă, apoi se întoarse pe scaunul de lângă contesă.

— Acesta este un *zvon,* sublinie femeia. Nu pot garanta că ceva din el este adevărat. Dar există vorbe.

— Despre ce?

— După ce ţi-ai încheiat logodna, am vorbit cu Lady Capet – desigur, în cea mai *strictă* confidenţialitate. A auzit zvonuri că fratele tău a întâmpinat unele dificultăţi financiare. Mi-am făcut propriile cercetări şi am descoperit că nu a plătit multe facturi. Din păcate, am ceva cunoştinţe în această privinţă, şi mă tem că problemele sunt mai profunde. Primul semn al insolvenţei este întârzierea plăţii facturilor. Evită privirea Georgianei. S-a întâmplat la fel cu soţul meu, Lord Sidlow – întârzia plata, apoi ne certam din cauza facturii, iar el refuza să o plătească. Doar atunci când modista refuză mai multe comenzi, descoperă familia ce se întâmplă.

— Dacă nu plăteşte facturile, spuse Georgiana încet, înseamnă că nu poate plăti nici zestrea mea?

Tatăl ei lăsase acei bani pentru ea, dar ea nu avea să îi lase în grija lui Alistair dacă propriile lui fonduri se epuizau.

Lady Sidlow îşi muşcă buza.

— Nu ştiu. Dar nu sună bine.

Nu, nu suna. Se gândi la asta în tăcere.

— Nu voi merge, declară ea. În Yorkshire. Nu voi merge, nu pentru a sta cu el.

Numai gândul o făcu să i se zbârlească părul.

— Foarte bine, draga mea. Lady Sidlow era încă foarte palidă. Dar ce vei face?

— Nu-mi poate interzice să mă căsătoresc cu altcineva.

— Nu, fu de acord însoţitoarea. Ai vârsta legală, şi te poţi căsători fără permisiunea lui. Dar… poate fi adevărat că el îţi poate bloca zestrea.

Georgiana încuviinţă din cap mohorâtă. Bineînţeles că Alistair avea să-i blocheze zestrea pe care i-o lăsase în mod explicit tatăl ei.

Aşa cum Charles Winston putuse paria casa care fusese în familia lui Kitty de zeci de ani, doar pentru că devenise a lui când se căsătorise cu el. Remarcile lui Sterling despre gentlemenii care fuseseră împinşi să facă

lucruri stupide din cauza onoarei îi veniră din nou în minte, şi se întrebă de ce naiba bărbaţilor li se permitea să fie responsabili pentru orice.

— Nu mă duc în Yorkshire, repetă ea, revenind la subiectul principal. Şi mă voi căsători cu oricine voi alege.

Lady Sidlow îi aruncă o privire precaută.

— Te rog să nu îmi spui că ai un plan scandalos.

Ea îi aruncă femeii o privire neîncrezătoare.

— Scandalos! După ce Alistair a spus că mă va lua în Yorkshire şi mă va ţine acolo timp de trei ani dacă nu mă voi căsători cu Sterling? Ce aş putea face, mai rău decât atât?

— Da, recunoscu Lady Sidlow după o clipă. Poate că e nevoie de ceva scandalos.

Georgiana încuviinţă din cap decisiv.

— Şi eu cred la fel.

*

Rob rămase acasă în noaptea aceea. Tom voise să meargă la Vega, dar Rob nu dorise să se întoarcă acolo după încăierarea în urma căreia îşi luxase glezna şi-i fusese spartă buza, tocmai când reuşise, în cele din urmă, să îşi revină după bătaia de la Derbyshire.

— Ce vei face? îl întrebă fratele său.

Rob ridică din umeri.

— Poate citesc o carte.

Îi spusese lui Bighy să găsească un exemplar al cărţii *O mie şi una de nopţi.* Nu numai că voia să caute povestea pe care Georgiana o citise cu voce tare în Maryfield, ci voia să le citească şi pe celelalte.

Tom clătină din cap, dar plecă. Rob rătăci prin casa câteva minute. Îi trimisese flori Georgianei în ziua precedentă şi se gândea că putea merge din nou în vizită a doua zi. Aşa cum făcuse de multe ori înainte, credea că regulile înaltei societăţi erau ridicole, dar acum era dispus să se plece în faţa lor. Pentru prima dată în viaţa lui, nu voia să dea naştere la vorbe.

Se cufundă în scaunul de la birou. Ce putea face de unul singur dacă nu juca şi nu bea toată noaptea? Heath încercase să-l îmboldească în legătură cu afacerea Forester, oricare ar fi fost ea, şi era încă supărat că Rob îl amânase.

Privirea lui Rob căzu pe birou. Nu se gândise să se uite prin propriile lucruri în încercarea de a-şi recupera memoria.

În timp ce deschidea sertarele, avea senzaţia că se privea de la distanţă. Erau facturi, un registru, un teanc subţire de scrisori. Scrisul de mână de pe nişte pagini umbrite îi scânteia în minte. Scrisul mamei sale, scrisul mătuşii. Îşi aminti că-i scrisese să-i ureze un Crăciun fericit şi să îi povestească despre haita ei de Pomeranieni. Un zâmbet slab îi lumină faţa. Când era copil, alerga cu câinii ei pe dealurile din Salmsbury.

Continuă să caute, amintirile umplându-i golurile din minte ca nisipul turnat într-o găleată cu pietre. Unele erau chestiuni minore, fără consecinţe, altele – mai semnificative. Dar, în cele din urmă, într-un portofoliu de piele, găsi ceva ce arunca lumină asupra planurilor lui Heath pentru Forester.

Încă citea, când auzi o bătaie în uşă. Crezu că era Tom, dar majordomul avea o privire foarte ciudată când dădu cu ochii de el.

— Este o femeie care doreşte să vă vadă, milord! Chipul lui Bighy era crispat. O tânără.

Fără un cuvânt, Rob se ridică şi se repezi jos. Instinctul lui fu confirmat atunci când silueta îmbrăcată din hol privi pe sub bonetă cu ochii verzi, familiari, care îi bântuiau visurile.

— Poţi să pleci, Bighy, îi spuse el majordomului, aflat în spatele lui.

O conduse pe Georgiana în salon şi închise uşa în urma lor.

De îndată ce se întoarse spre ea, ea se aruncă în braţele lui. O prinse strâns în braţe, ridicând-o în timp ce ea îl săruta.

— O seară bună şi ţie, Lady Georgiana, murmură el.

Pentru el, era o seară al naibii de bună.

Ea zâmbi, trădând un tremur al buzelor.

— A fost îndrăzneţ?

— Genul de îndrăzneală pe care sper să o văd mai des, îi spuse el, frivolitatea dizolvându-se în îngrijorare în timp ce o lacrimă aluneca pe obrazul ei. Ce s-a întâmplat?

Părea sănătoasă şi întreagă, dar nu ar fi venit la el, aşa, dintr-un moft.

— Fratele meu a venit în oraş.

„Nu mi-a fost frică de Sterling, dar cu fratele meu altfel stau lucrurile”. Rob se încorda.

— Ce a făcut?

— I-am scris că am rupt logodna. O altă lacrimă îi alunecă pe faţă, dar o înlătură cu o mişcare nerăbdătoare. A spus că trebuie să mă căsătoresc cu Sterling sau să mă duc acasă cu el, în Yorkshire.

— Pe dracu’! bombăni el.

— Refuz să fac asta! Ochii îi scânteiau. Era înfuriată, nu descurajată. Dar Lady Sidlow crede că poate să-mi blocheze fondurile de zestre şi spune că nu va mai plăti casa din Londra.

Rob se încruntă.

— De ce vrea să te căsătoreşti cu Sterling?

— Nu ştiu. Ea îşi ridică ochii spre el, cu o privire hotărâtă. Lacrimile ei dispăruseră. Dar speram că mă vei ajuta să-l învinge.

El îi strânse mâna şi o duse în dreptul inimii.

— Milady, sunt la dispoziţia ta, de acum până la sfârşitul timpului.

Ea zâmbi. Apoi, râse. Rob zâmbi, şi de data aceasta era gata să o prindă când îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui.

— Te iubesc, şopti ea şi îl sărută.

El simţi o scânteie de viaţă care i se cuibărea în suflet. O sărută înapoi, trecându-şi braţele în jurul taliei şi ţinând-o aproape de el. Ea se ridică pe vârfuri, lipindu-se de el, sărutându-l.

Dumnezeu să-l ajute! Asta trebuia să fi vrut poeţii să spună despre soarele din suflet şi febra din sângele cuiva. El îşi dori ca timpul să se oprească, să-l lase să savureze acest moment, dar voia şi ca timpul să se dilate, deoarece nu se putea sătura de ea în secundele şi minutele, şi orele normale ale unei zile.

El îi sărută ochii, maxilarul, tâmpla, înainte de a-i devora din nou gura. Mâinile ei trecură peste umerii lui cu lăcomie, iar pielea lui ardea de dorinţa de a-i simţi atingerea. Trupul ei se arcuia în braţele lui, smulgându-i din gât un geamăt aproape sălbatic.

— Bine, zise el, smulgându-şi gura de a ei cât timp mai avea puterea să o facă. Ne vom ocupa de Wakefield. Dar tu… ar trebui să pleci înainte să uit că încerc să fiu un gentleman.

Ea îşi lipi fruntea de a lui şi îşi înfăşură degetele în părul de la ceafă.

— Nu vreau să mă duc acasă.

Craiul din el se trezi. Rob făcu un ultim efort pentru a fi nobil.

— De ce nu?

Mâna ei aluneca peste pieptul lui.

— Pentru că vreau să rămân cu tine.

Craiul câştigă.

— Pentru cât timp? şopti el.

— Cât timp mă vei dori?

Ochii ei erau întunecaţi, adânci ca un ocean plin de dorinţă, scânteind cu o urmă de viclenie.

— Pentru tot restul vieţii mele, răspunse el imediat. Georgiana Lucas, vreau să mă căsătoresc cu tine. Pleacă dacă nu-ţi doreşti acelaşi lucru.

Ea râse, îmbujorată.

— Vom fugi?

— Poate da, poate nu, dar va fi o logodnă foarte scurtă.

— Asta mi s-ar potrivi perfect, Lord Westmorland. Zâmbi timid. Accept propunerea ta de căsătorie.

Craiul strigă triumfător.

— Eşti sigură? întrebă Rob, abia respirând. Foarte, foarte sigură? Ea zâmbi, cu ochii strălucitori.

— Absolut sigură!

Capitolul 28

Georgiana spera la asta încă de când se strecurase afară din casa din Cavendish Square şi se urcase în birja pe care o adusese Nadine. Nadine era la fel de dornică să evite să fie trimisă înapoi la moşia Wakefield şi acceptase cu drag să fie complice.

Bănuia că Lady Sidlow ar fi putut ghici ce punea la cale, dar ea lipsise în mod surprinzător toată seara. Georgiana crezuse că dezvăluirile despre soţul ei şi temerile sale legate de Alistair afectaseră ataşamentul lui Lady Sidlow pentru buna-cuviinţă sau poate dorinţa ei de a o pune în aplicare.

Nu că ar fi contat; nimeni n-ar fi putut să o împiedice să meargă la Rob în seara asta.

Şi el, minunatul, o primise înăuntru fără o urmă de ezitare şi îi ascultase îngrijorările. Şi promisese să o ajute, înainte ca ea să-i spună planul şi chiar dacă unul dintre planurile ei anterioare presupusese să-l mintă. Zâmbise de parcă i-ar fi plăcut să se avânte într-un plan nebunesc cu ea şi, când o sărutase, Georgiana crezuse că pieptul ei ar putea exploda.

Georgiana ştia, aşa cum n-o făcuse niciodată până acum, că el era cel sortit ei. Sterling o amuzase şi îi făcuse pe plac. Amândoi fuseseră mulţumiţi ca ea să-l venereze. Rob o consuma şi o încânta, iar fascinaţia pe care o simţea pentru el se reflecta pe chipul lui în timp ce o privea.

— Ştii, spuse ea între sărutări, că te-am mai dezbrăcat o dată?

Îi desfăcu lavaliera în timp ce vorbea.

— Da? Nu-mi amintesc.

O privea cu ochi arzători.

— Fii mai atent de data asta, murmură ea, desfăcând nasturii vestei.

El râse înfundat.

— Vorbesc serios! Vino cu mine, draga mea! Să facem acest lucru în mod corespunzător, nu pe canapea, aici, unde în orice moment ar putea intra Tom.

— Fratele tău este aici?

Ea îşi prinse fusta şi plecă în grabă cu el, ţinându-l de mână.

— Cu îngăduinţa mea.

O conduse în sus pe scări. Era o casă minunată, observă Georgiana cu întârziere, mai elegantă decât casa ei din Cavendish Square şi mult mai elegantă decât ar fi fost de aşteptat de la un burlac. Podeaua era o tablă de şah din marmură albă şi neagră, iar un candelabru sclipea deasupra scării graţioase, spiralate. Se afla pe Arlington Street, una dintre cele mai exclusive din Londra. Craii şi filfizonii nu locuiau aici, ci numai oameni ai guvernului, care complotau şi care păstrau secrete. Ea îşi analiză gânditoare logodnicul, începând să creadă că el era mult mai complex decât credea ea.

El deschise o uşă şi o conduse în dormitor. Îi dădu drumul pentru a aduce o lampă, apoi închise uşa.

Erau singuri. Patul se profila în spatele ei, cu promisiunea umbrită a plăcerilor viitoare. Simţea furnicături în degete, şi pulsul îi zvâcnea. Mâinile lui Rob veniră să-i cuprindă faţa.

— Draga mea, şopti el. Iubirea mea. Eşti cu adevărat aici sau acesta este un alt vis dat de febră?

O sărută înainte ca ea să poată răspunde. Ea luă o gură de aer în timp ce gura lui se mişca peste pielea ei.

— Sunt reală, reuşi ea să gâfâie. Şi sunt a ta.

Zâmbetul acela strâmb îi lumină faţa.

— Nu, este fix invers. Eu sunt al tău de când am deschis ochii la reşedinţa Osbourne şi doctorul Elton a spus asta.

De data asta, sărutul lui fu şi mai îmbătător decât anteriorul, profund şi fierbinte, şi mult timp ea crezu că

avea să se piardă în el. El îi inunda simţurile şi îi bloca creierul, până când ea nu mai auzea altceva decât şoaptele lui aspre şi flămânde şi nu simţea altceva decât atingerea arzătoare a mâinilor sale, văzându-l numai pe el, la fel de îmbătat de dorinţă ca ea.

— Dacă vrei să mă dezbraci din nou, şopti el, deschizând primii nasturi ai pelerinei, ai face bine să te mişti mai repede.

Simţi că i se strânge stomacul. Când erau adolescente, ea, Sophie şi Eliza fuseseră extrem de curioase să afle despre ce înseamnă să faci dragoste. Alte fete de la şcoală, fete cu mame şi verişoare, şi surori mai mari, extrăseseră multe informaţii din relaţiile acestora. Sophie, care învăţase să joace cărţi şi jocuri de noroc de la bărbaţi, înţelesese câte ceva despre bărbaţi. Când prietenele ei se căsătoriseră, Georgiana le ceruse să-i spună totul, cu bune şi rele, iar ele îi făcuseră pe plac. Buzele lui Lady Sidlow nu pronunţaseră niciodată o silabă pe această temă, dar Georgiana avea o idee despre ce făcea.

Şi totuşi… era mai minunat decât se aşteptase vreodată. Oricât de mult îl adorase pe Sterling, niciodată nu voise să-i dea jos cămaşa, aşa cum o făcuse acum cu Rob, căruia i-o sfâşiase cu nerăbdare. Nu îşi imaginase niciodată că avea să-i atingă pieptul şi abdomenul gol aşa cum o făcea acum cu Rob, cu lăcomie, minunându-se de frumuseţea neaşteptată a corpului masculin. Nu visase niciodată că avea să se simtă febrilă şi sălbatică, dorind să-şi rupă propriile haine şi să-i simtă pielea caldă şi aurie pe a ei, dar în seara asta nu se mai putea gândi la nimic altceva.

În timp ce ea fusese absorbită de studierea fiecărui centimetru ferm al pielii lui, el îi scosese pelerina şi îi descheiase rochia.

— Vreau să te dezbrac, spuse el, cu voce ademenitoare. Vreau să te văd, şi să îţi ofer plăcere, şi să mă pierd în tine… Doamne, Georgiana, nu am încredere în mine când sunt cu tine.

Ea îşi scoase braţele din rochie, şi o lăsă să cadă pe

podea în jurul ei.

— Eu am, şopti ea. Am încredere deplină în tine. Şi am venit aici sperând că vei face dragoste cu mine.

El înghiţi în sec. Ochii îi ardeau.

— Ştii… înţelegi…?

Un zâmbet traversă buzele ei.

— Da, spuse ea încet, trecându-şi degetele peste abdomenul lui. Ştiu ce cer.

Drept răspuns, el o luă în braţe şi o duse în pat. Cu o mână, înlătură pătura şi o întinse pe pat, având grijă să o sprijine pe perne. Puse chiar mai multe, până când ea râse.

— Mă simt ca Şeherezada în palatul ei.

Îşi sprijini un braţ de stâlpul patului.

— Şi aşa ar trebui, prinţesa mea fermecătoare.

Privirea lui arzătoare rătăcea peste ea, cu apreciere. Instinctiv, ea îşi întinse braţele deasupra capului, arcuindu-şi spatele şi curbându-şi degetele de la picioare în moliciunea lenjeriei de pat.

— Nu mai am poveşti fanteziste să-ţi spun, murmură ea.

— Nu trebuie, zise el cu voce joasă. Deja m-ai vrăjit complet. De acum înainte, vom crea împreună aventurile noastre sălbatice şi, într-o zi, le vei putea spune copiilor noştri despre tatăl lor ticălos care se lasă sedus de poveşti orientale sau care a fost urmărit de elefanţi furioşi…

Nu putu să nu râdă.

— Trebuie să te salvez din nou?

— Mă bazez pe asta.

Cu un zâmbet viclean ce îi zăbovea pe buze, se urcă pe pat, cu genunchii încadrându-i şoldurile. Îi desfăcu şnurul cămăşuţei. Ea abia răsufla, în timp ce el o îndepărta uşor de ea.

— Doamne, eşti frumoasă, murmură el, vârful degetelor lăsând o dâră de căldură pe pieptul ei.

Ochii lui îi ţintuiră pe ai ei pentru o clipă, înainte ca el să-i cuprindă adorator un sân în mână. Georgiana îşi pierdu firul gândirii.

Mâinile şi gura lui se mişcară pe ea până când ea nu-

şi putea da seama ce cale urma. Părea înclinat să-i sărute fiecare centimetru de piele, dându-i ciorapii jos cu o lentoare înnebunitoare, înainte să-şi treacă mâinile, fierbinţi, puternice şi sigure, peste pielea pe care tocmai o sărutase.

Şi apoi, când îi îndepărtă coapsele, găsi sursa dorinţei ei dureroase. Aproape că ţipă la prima atingere, şi apoi abia mai putu respira când mâna lui se aşeză peste ea, degetele lui tachinând-o, în interiorul ei, reducându-i tot trupul la un haos tremurând, până când ea pur şi simplu se dezintegră.

Ştia vag că începuse să suspine, să-l implore, să se întindă spre el, dorindu-l mai aproape. Părea că ar putea exploda fără ca trupul lui să o ancoreze. El rezista, gura lui ticăloasă aprinzându-i calea peste şolduri, abdomen, piept, oferind o atenţie copleşitoare fiecărui sân înainte de a ajunge la gura ei. Limba lui se împleti dulce cu a ei, şi greutatea lui o apăsă în saltea. Fără ezitare, ea îşi trecu braţele în jurul lui şi îl încolăci cu picioarele.

Se sprijini într-un braţ şi îi trecu genunchii în jurul taliei lui. O mai mângâie încă o dată între picioare, trimiţându-i un alt fior delicios prin tot corpul.

— Cu acest act, spuse el, mişcându-se mai aproape de ea, te iau de soţie.

Georgiana inspiră în timp ce el se apăsa înăuntrul ei. Acea senzaţie fierbinte deveni ascuţită, deosebit de sensibilă şi plină. Împinse înainte până când ea fu nevoită să-şi depărteze şi mai mult picioarele, iar el îşi lipi şoldurile de ale ei.

— Cu trupul meu, te venerez, continuă el într-o şoaptă guturală.

Se trase înapoi, iar ea se întinse spre el cu un protest nearticulat. În timp ce îl trăgea spre ea pentru un sărut disperat, el se întoarse, şi ea se ridică pentru a-l întâlni, dintr-un instinct primar pur.

Sărutul lor fu nesfârşit. Mâna lui liberă rătăcea în sus şi în jos, cuprinzându-i pieptul, mângâindu-i abdomenul, netezindu-i părul de la ceafă, astfel încât să-i poată cuprinde capul în palmă. Sângele părea să-i cânte în vene,

încălzind-o cu bucurie. Ea se ţinu de el şi se ridică pentru a-i întâlni fiecare mişcare, savurând unirea corpurilor lor.

El îşi desprinse gura şi îşi sprijini fruntea de a ei. Ochii i se închiseră, şi făcu o grimasă, apoi se ridică deasupra ei, de data asta braţul lui tremurând.

— Vreau să îţi simt extazul. Ochii lui sclipeau sub pleoapele pe jumătate închise, iar el îşi trecu mâna liberă peste abdomenul ei. Deschide picioarele larg, o îndemnă.

Înfăşurată în jurul lui, Georgiana abia putea înţelege la ce se referea. El era înăuntrul ei, încă deasupra ei, şi, chiar dacă simţea pulsul acela primitiv în sângele ei, habar nu avea ce voia să facă acum.

Rob îşi întinse mâna la spate şi îi desprinse piciorul, întinzându-l în lateral. Îşi umezi degetul mare şi îşi coborî degetele pe abdomenul ei, făcând-o să tremure.

— Aşa, şopti el şi o atinse.

Georgiana inspiră cu atâta poftă, încât aproape văzu stele. Spatele ei se arcui şi mâinile ei strânseră în pumn aşternuturile în timp ce el o mângâia, delicat, ferm, necruţător. El îi oferise un orgasm, dar acum totul era mai dur, mai luminos, mai fierbinte…

O făcu să tremure. Ea deschise ochii şi privi zâmbetul feroce de pe chipul lui Rob dizolvându-se în ceva răpitor. El se mişcă din nou în ea şi rămase neclintit, cu braţele încordate ca de fier.

Habar nu avea cât timp trecuse. Când deschise din nou ochii, capul lui atârna în jos, părul său negru fiind umed de sudoare. Pieptul lui se ridica, şi ea văzu alarmată nişte semne pe piept şi pe braţe. În momentul în care îşi dădu seama că ea lăsase urmele acelea, marcându-l cu unghiile, el înălţă capul şi o privi.

— Până ce moartea ne va despărţi, spuse el cu voce epuizată.

Georgiana reuşi un râs tremurat.

— Cred că ai omis câteva replici.

Buzele lui se curbară într-un zâmbet leneş şi senzual.

— O să-mi iasă mai bine data viitoare.

Se lăsă jos să o sărute, apoi se rostogoliră amândoi.

Ea nu protestă. Muşchii ei se topiseră, şi ar fi putut rămâne acolo pentru totdeauna, ascultându-i inima.

La un moment dat, el se ridică şi trase pătura peste ei, apoi se întinse pe spate. Ea se întinse lângă el, tremurând când braţul lui o trase mai aproape. Era frumos şi era al ei. Curioasă, îşi trecu o mână peste pieptul lui, începetinind la marginea cicatricilor.

Creierul ei, împotriva dorinţei ei, îşi amintea în continuare imagini despre cât de bătut fusese.

— Mă bucur că s-au vindecat, şopti ea, atingând locurile în care fusese învineţit şi plin de sânge.

— Fără îndoială, datorită calităţii îngrijirii pe care am primit-o.

— Nu eram sigură că vei supravieţui. Clătină din cap vehement. Oriunde mă uitam, era sânge…

El înclină capul pentru a-i vedea faţa.

— Şi totuşi, ai rămas.

— Aveam de ales? Ea îşi mişcă un umăr. Îi spusesem deja lui Kitty că erai logodnicul meu şi eram îngrozită că te vei trezi şi-i vei zice că nu eşti – şi, de altfel, că erai noul proprietar al reşedinţei Osbourne şi că o invitai să-şi facă bagajul şi să plece.

— Ar fi fost un lucru foarte nepoliticos.

Fără să vrea, zâmbi.

— Înfricoşător! îi erai profund îndatorat, chiar şi numai pentru cantitatea de rufe ce au trebuit spălate.

Un râs tăcut zvâcni prin el.

— Ce pragmatic!

— Desigur! Am fost mânjită de sânge din cap până în picioare.

— I-ai fi putut spune lui Angus să se ocupe.

Ea făcu o grimasă, indignată.

— Se presupunea că eram îndrăgostită nebuneşte de tine. Cu greu aş fi putut să mă ascund în camera mea şi să las pe altcineva să te spele.

— Ei, na! Interesul îi domoli tonul. Îndrăgostită nebuneşte?

— Acum, sunt, spuse ea, trecându-şi vârful degetelor

peste abdomenul lui şi mirându-se de muşchii încordaţi.

— Slavă Domnului! Şi tu ai fost cea care m-a dezbrăcat de toate hainele acelea pline de sânge?

— Da…

— Şi mi-ai spălat cu tandreţe trupul gol?

— *Rob,* spuse ea, roşind şi râzând. Nu erai complet gol…

Se rostogoli deasupra ei.

— Ţi-a plăcut ce ai văzut?

— Da. Ea încercă o expresie dură, dar căldura din privirea lui îi împrăştie gândurile. Eşti extrem de atrăgător.

El îi sărută vârful nasului.

— Timp de o săptămână, n-am avut idee cum arăt. Dar ştiam că sunt un tip norocos, fiind logodit cu o fată atât de bună şi de frumoasă ca tine.

— Da?

Un zâmbet ezitant de încântare îi apăru pe buze. El încuviinţă din cap.

— M-am gândit aşa deodată, şi apoi mi s-a confirmat în fiecare zi, că frumuseţea era doar cea mai neînsemnată dintre calităţile tale.

Ea îşi încolăci braţele în jurul gâtului său, în timp ce bucuria înflorea înăuntrul ei.

— Poate nu te-ai recuperat încă după acea lovitură la cap…

El rânji şi se răsuci din nou pe spate.

— Să fiu lovit la cap a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată, de vreme ce te-a condus aici, lângă mine.

Braţul lui o trase mai aproape. Georgiana îşi lăsă obrazul pe umărul lui. Pielea lui era extrem de caldă şi de fascinantă, netedă şi fermă. Ea nu se putea împiedica să îl atingă. Jocul degetelor lui pe spatele ei o făcu să tremure şi să ardă în acelaşi timp şi se gândi că aveau să fie nevoiţi să fugă la Gretna Green, pentru că gândul de a aştepta trei săptămâni pentru a-şi rosti jurămintele avea să fie insuportabil.

— De ce insistă fratele tău să te căsătoreşti cu

Sterling? o întrebă Rob cu o voce înşelător de somnoroasă.

Alistair. Alistair, a cărui cruzime o împinsese să arunce buna-cuviinţă pe fereastră şi să vină aici. Nu îi părea rău pentru asta, dar furia ei faţă de fratele ei începuse să se reaprindă.

— Nu ştiu.

— Este prieten apropiat cu Sterling? întrebă Rob. Aliaţi politici? Aveţi datorii faţă de el? De ce este aşa fixat pe Sterling?

Georgiana clătină din cap ca răspuns la fiecare întrebare.

— A spus că m-am făcut de râs plângând după Sterling şi că intenţiona să-i dea binecuvântarea doar lui Sterling. Este adevărat că m-am făcut de râs din cauza lui, adăugă ea încet, dar nu există niciun ataşament sau alianţă între Alistair şi Sterling şi nici cu tatăl lui Sterling, Lord Pelham. Cred că vrea să mă pedepsească.

Rob înălţă capul.

— Pentru ce să te pedepsească?

Mâna Georgianei, sprijinită pe pieptul său, se închise într-un pumn.

— Eu… cred că mă urăşte. Ţi-am spus că Alistair nu mă place şi că voia să mă trimită la un orfelinat. La un moment dat, m-a făcut nebună. Mama mea nu era o lady, aşa cum fusese mama lui Alistair. Mama era fiica unui moşier local, şi căsnicia ei nu i-a schimbat prietenii sau obiceiurile. Ea lua masa cu vicarul şi cu familiile din zonă şi se juca adesea cu copiii din sat. Era amabilă şi cordială cu toţi, indiferent de rangul lor, iar Alistair este fix pe dos.

Rob îi acoperi pumnul cu mâna lui, până când degetele ei se relaxară.

— Ce legătură are asta cu tine?

Ea îşi muşcă buza.

— Desigur, Alistair a moştenit aproape totul când a murit tatăl meu, dar tata mi-a lăsat douăsprezece mii de lire sterline drept zestre, plus alte fonduri care să fie folosite pentru şcolarizarea şi întreţinerea mea. Nu cred că Alistair a fost mulţumit de asta, pentru că nimic nu a venit

de la mama mea. Zestrea ei fusese destul de mică.

— De aceea a tot prelungit negocierile cu Sterling?

— Sterling a spus că există o bucată de pământ… Ea se încruntă. A zis că tatăl meu voia să am acel pământ, dar tata ar fi putut pune asta în testamentul său, însă nu a făcut-o. Bineînţeles, Alistair refuză să ofere mai mult decât a specificat tata, ceea ce Sterling trebuie să fi aflat de-a lungul timpului. Dar Alistair a spus că îmi va bloca toată zestrea dacă mă căsătoresc fără permisiunea lui. El nu poate face asta, nu-i aşa? Sunt majoră, iar banii vor fi ai mei când voi ajunge la 25 de ani.

Degetele lui Rob trasau cercuri pe ale ei.

— Dacă fondurile au fost lăsate în grija lui, Dumnezeu ştie ce ar fi putut face cu ele.

Ea se ridică.

— Mi-a furat-o?

— Poate.

Rob îşi încrucişă braţele după cap, cu o expresie tăioasă şi îngândurată.

— Refuz să-l las să-mi fure moştenirea! exclamă ea. Aş putea intenta un proces!

El nu spuse nimic. Privea încruntat în sus la baldachinul întunecat de deasupra lor.

— Douăsprezece mii reprezintă o zestre mare. O privi. Eşti o moştenitoare în toată regula – de parcă nu ai fi deja de nepreţuit. De ce a insistat Sterling asupra terenului?

Ea deschise gura, apoi o închise.

— Mi-a zis că tatăl meu îi spusese tatălui său că ar trebui să am acel pământ. Dacă tata ar fi vrut ca eu să am acea proprietate, cu siguranţă ar fi pus-o în testamentul său.

Rob încuviinţă din cap.

— Exact. Pariez că povestea ascunde mai mult.

— Vrei să spui… Vocea ei şovăi. Că Sterling a minţit?

El o privi.

— De ce ar face asta?

Ea se uită fix. Aştepta, cu sprâncenele ridicate.

— Pentru că nu voia cu adevărat să se căsătorească

cu mine? Pentru că Alistair îl minţea? Pentru că a existat un alt motiv, pe care nu mi l-a spus? Nu ştiu.

Buzele lui se strâmbară cu tristeţe.

— Îl cunoşteai pe Sterling dintotdeauna. Ar fi putut ghici că îl vei accepta dacă te va cere în căsătorie.

Roşind, încuviinţă. Toată lumea ştia că îl iubea pe Sterling, inclusiv el.

— Dacă nu ar fi vrut să se însoare cu tine, nu te-ar fi cerut de soţie. Ştia că aveai să accepţi. Fratele tău şi-a dat consimţământul rapid sau mai greu?

Ea se încruntă.

— A fost de acord imediat.

— Atunci, rămâne a treia opţiune: mai există ceva. El o trase jos, deasupra lui, şi îi sărută fruntea până când încruntarea ei dispăru. Şi îi mulţumesc lui Dumnezeu că există, pentru că mi-a dat şansa să te cunosc.

Ea zâmbi slab.

— Aşadar, ar trebui să le mulţumesc că s-au certat timp de doi ani?

— La naiba, ar trebui! spuse el cu emoţie. Eu intenţionez să o fac.

Ea râse, iar el o sărută din nou. Georgiana îşi întinse mâinile pe pieptul lui până când se rostogoliră iar, cu ea prinsă sub greutatea lui. Picioarele ei se depărtară, încolăcindu-se în jurul lui. Respiraţia ei tremura în timp ce el se mişca, din nou excitat, deasupra ei.

Rob îşi îndepărtă gura de a ei.

— Se face târziu! Ar trebui să te duc acasă înainte ca Lady Sidlow să observe că ai plecat.

— Cred că ştie că am plecat. Ea se ghemui mai adânc în perne şi îşi trecu un deget de-a lungul pieptului lui. Şi dacă nu ştie… Ei bine, atunci nu există niciun motiv să ne grăbim. Chiar nu cred că o oră în plus va conta prea mult.

El ridică din sprâncene şi îşi curbă buzele în acel mod care îi făcea Georgianei inima să bată cu putere.

— Serios, milady? Atunci, să profităm din plin de ea.

Capitolul 29

În seara următoare, avu loc balul mascat Lammas, organizat anual de Lady Demont. Rob căută prin toate saloanele până când dădu de Heathercote.

— Bună seara!

Prietenul său îi aruncă o privire rece.

— West. Mă bucur să te văd aici.

Rob zâmbi cu tristeţe. Îl evitase pe Heath de la episodul de la clubul Vega.

— Vrei să facem o plimbare? Trebuie să îţi cer scuze.

O clipă, Heath nu răspunse, apoi renunţă la aerul arogant şi îl urmă.

— Mi-am amintit care era planul nostru cu Forester, spuse Rob în timp ce treceau prin camere.

Heath se întoarse spre el cu furie.

— Ţi-ai amintit? Ai uitat, West?

Rob coborî vocea.

— De fapt, da. Am fost lovit la cap în Derbyshire şi am uitat complet unele lucruri.

Mânia lui Heath se transformă în scepticism.

— Ce?

Rob flutură din mână cu indiferenţă.

— Mi-am revenit, evident, şi mi-am amintit ce încercam să facem. Îi aruncă prietenului său o privire pătrunzătoare. Are vreo şansă să funcţioneze?

— Bineînţeles că da. Când Rob ridică dintr-o sprânceană, Heath se încruntă. La fel de mult ca orice. Unchiul meu…

— Tatăl meu nu este prea interesat de planurile sale. El m-a sfătuit să renunţ la toată afacerea.

— Nu! Heath părea îngrozit. Nu acum, când am făcut atâtea progrese!

— Da? Rob se opri pentru a lua două pahare de vin de la un chelner. În sfârşit, găsiseră un colţ liniştit. Ce progrese? Şi în ce scop?

Acest lucru nu reuşise să descifreze din hârtiile sale şi

nici să-şi amintească. Poate că nu existase niciodată un răspuns. La îndemnul lui Lord Beresford, unchiul lui Heath, cei doi se angajaseră să-l corupă şi să-l falimenteze pe Frederick Forester, care moştenise compania de transport maritim a tatălui său în urmă cu doi ani. Bătrânul Forester fusese corupt şi nemilos şi încălca liniştit legea britanică. Problema era că fiecare încercare a lui Beresford de a impune dreptatea eşua, în ciuda dovezilor consistente de vinovăţie. Bănuia că bătrânul Forester mituise şi curtase destui miniştri şi oficiali pentru a împiedica orice anchetă. Rob bănuia că prinderea individului în flagrant devenise o soluţie ideală pentru Lord Beresford, după ani de frustrare.

Totuşi, Freddie Forester nu avea sângele-rece al tatălui său. Îi plăcea viaţa dezmăţată şi era atras de prietenii aristocraţi – cu cât mai rafinaţi, cu atât mai bine. Marchizul de Westmorland şi vicontele Heathercote nu avuseseră de făcut altceva decât să-l invite o dată pentru ca tipul să devină nelipsit de la petreceri.

Rob nu avea nicio îndoială că el şi Heath se descurcau cu falimentarea şi coruperea. Ceea ce nu ştia, în noua sa maturitate, era ce aveau să obţină. Avea de gând Forester să-şi mărturisească infracţiunile dacă îl falimentau?

Heath se uită neliniştit în jur.

— Ce nu-ţi aminteşti?

Rob îşi coborî vocea.

— Ce trebuie să obţinem?

Heath ridică paharul.

— În mod ideal, să-l scoatem din afaceri, murmură el în spatele paharului. Dacă nu se poate dovedi nimic despre încărcăturile sale, singura opţiune este să-şi piardă întreaga afacere.

— Heath, este acesta un plan rezonabil?

Prietenul său îl privi enervat.

— Funcţionează.

— Cum?

— Forester a trebuit să aducă investitori pentru a rămâne pe linia de plutire.

— Deci, afacerea sa continuă. Rob oftă. Nu este ceva

mai potrivit pentru Marina Regală?

— Marina nu are putere. Acordă-i mai mult timp, insistă Heath.

— Poate. Decise să fie diplomatic. Ce ştii despre contele de Wakefield?

— Un individ antipatic. Heath îşi termină vinul şi lăsă paharul. Deci, suntem în continuare cu ochii pe Forester?

Rob ridică dintr-un umăr.

— Spune-mi mai multe despre Wakefield. În mod confidenţial, desigur.

Heath pufni.

— Suspicios, dar lacom. Genul de om care vrea să fie cel mai puternic din orice încăpere. Nu-i place opoziţia, crede întotdeauna că punctul său de vedere este singurul valabil şi aşa mai departe. Unchiului meu nu-l place – de fapt, nimeni nu-l place, din câte ştiu eu. Un tip rece, grosolan. De ce?

— A supărat pe cineva din anturajul meu. Dacă auzi ceva despre el, anunţaţi-mă. Şi, Heath, nu spune că am întrebat, bine?

Heath păru confuz.

— Niciun cuvânt.

*

Georgiana era uimită de cât de uşor o convinsese pe Lady Sidlow că ar trebui să participe la balul mascat al lui Lady Demont.

— Nu cred că mai contează acum, spuse contesa morocănoasă când intră în salonul cu ferestrele şi uşile deschise, pentru a lăsa să pătrundă aerul cald de vară.

Georgiana se întreba dacă voia să participe la un bal mascat, să fie înconjurată de oameni sau să iasă din casă. Când se întorsese în Cavendish Square, cu câteva minute înainte de zori, numai Nadine o aştepta, somnoroasă, să o lase să se strecoare înapoi, chiar dacă Lady Sidlow auzise zgomote. Nu primise la micul dejun niciun cuvânt de mustrare. Era ca şi cum dorinţa de ceartă a lui Lady Sidlow

ar fi dispărut.

Balul mascat nu fu la fel de îndrăzneţ pe cât păruse. Nimeni nu se costumase, şi cea mai tare băutură era vinul, despre care Grace Parker-Welby jurase că era îndoit cu apă. Pe Georgiana nu o deranja. Se bucura întotdeauna de şansa de a le vedea pe unele dintre prietenele ei de rang uşor inferior, precum Grace, şi dansa cu mai mult elan decât de obicei.

În seara asta însă, se afla într-o misiune, şi, după o oră de discuţii cu prietenele, îşi observă prada.

Sterling se sprijinea de o uşă dintre saloane, bătând darabana cu degetele în pahar. Părea îmbujorat şi gânditor, şi pentru o clipă ea simţi o scânteie slabă de apreciere. Era foarte chipeş, şi ea îl iubise atât de mult.

După câteva minute, ea îi atrase atenţia. Rămase nemişcat, panicat şi speriat. Ea zâmbi discret şi îşi înclină capul întrebător. El încuviinţă din cap şi plecă. Georgiana se scuză în faţa lui Grace şi de la celelalte tinere şi îl urmă.

Îl zări pe Rob în mulţime, dar se uită hotărâtă în altă parte. Deciseseră, înainte ca el să o aducă acasă în dimineaţa aceea, că logodna lor ar trebui să rămână un secret pentru moment. Niciunul din ei nu avea o soluţie la problema Wakefield, dar Georgiana îşi dăduse seama că exista o modalitate de a descoperi mai multe fără prea mari probleme: fostul ei logodnic.

Sterling dispăru pe un coridor lung, care dădea în cele din urmă într-o încăpere. Îşi luă timp să se adune înainte de a-l urma. Micul salon era liniştit şi întunecos, cu atât mai mult când Sterling închise uşa în urma ei.

— Sterling. Ea îi zâmbi discret. Bună seara!

— Georgiana. El o luă de mână, sărutându-i-o. Mă bucur să te văd.

Ea se eliberă cât de delicat putu.

— Sper că eşti bine.

— Acum, că eşti aici, sunt.

El îi zâmbi, la fel de călduros ca pe vremuri.

Prea târziu, ea înţelese ce ar fi putut implica acţiunile ei. Crezuse că se răzgândise. Georgiana făcu un pas înapoi,

sperând că nu făcuse o greşeală îngrozitoare.

— Nu ai spus nimănui că logodna noastră s-a încheiat, începu ea. Am auzit că a existat o scenă la clubul Vega.

Zâmbetul lui se stinse.

— Cine ţi-a spus asta?

— Ştii cum se răspândeşte zvonul, spuse ea evaziv. Aşadar, este adevărat?

Sterling o privi.

— Da, nu am spus nimănui. Nu este prea târziu să reconsiderăm.

Ea îşi muşcă buza.

— Poate că nu, dar nu m-am răzgândit. Nu aş fi făcut niciodată aşa ceva, în primul rând, dacă nu aş fi fost pe deplin sigură că era cel mai bine pentru amândoi.

Ochii lui se stinseră, şi oftă, îndepărtându-se de ea înainte să se întoarcă.

— Atunci, de ce mi-ai zâmbit mai devreme? Nu am auzit pe nimeni altcineva vorbind despre asta, aşa că nici tu nu le-ai spus oamenilor.

— Am vrut să discut cu tine…

— Am fost logodiţi şi urma *să ne căsătorim,* spuse el cu un soi de disperare, până când moartea ne va despărţi. Totul a fost splendid, până când mi-ai spus, dintr-odată, că nu era. Te-am iubit. Clătină din cap, disperat, confuz. Acum, vrei să vorbeşti?

— Nu a fost brusc, spuse ea încet. Nu pentru mine. Cred că ştiai şi tu, dacă îţi cercetezi inima. Nu am vrut niciodată să te rănesc. Dar, Sterling, am fi fost nefericiţi. S-ar putea să nu ne fi dat seama un an sau mai mult, dar am fi făcut-o. Eram prea confortabili la distanţă, prea fericiţi să ne petrecem tot timpul cu alţii. Şi, când eram împreună, relaţia noastră semăna mai degrabă ca relaţia dintre frate şi soră.

El păru confuz.

— Nu m-am gândit niciodată la tine ca la o soră.

— Mai devreme sau mai târziu, unul din noi ar fi întâlnit pe cineva care ne-ar fi făcut să regretăm căsnicia noastră. Într-o zi, vei fi foarte bucuros că am făcut asta.

— Deci, asta este? Îşi puse mâinile pe şolduri şi reuşi să pară calm. Ai întâlnit pe altcineva.

Georgiana îşi strânse cu putere buzele.

— Decizia mea nu a avut nimic de-a face cu nimeni în afară de tine şi de mine.

El scrâşni din dinţi şi încuviinţă.

— Dacă nu are legătură cu reluarea logodnei, atunci, despre ce ai vrut să vorbeşti cu mine?

— Despre Alistair.

Sterling tresări.

— De ce?

Ea era sigură că nu-şi imaginase tensiunea bruscă.

— De ce nu aţi putut ajunge la un acord timp de doi ani, dacă voiai să te căsătoreşti cu mine, tatăl tău aprobase căsătoria şi Alistair ştia că tatăl meu ar fi aprobat?

Privirea lui se abătu.

— Nu este un bărbat cu care să discuţi uşor. Este un negociator dur! Pufni în râs, însă fără veselie. Şi am fost un prost. Dacă aş fi acceptat cerinţele lui, am fi putut fi căsătoriţi până acum.

„Slavă Domnului că nu ai făcut-o”, gândi Georgiana palidă, amintindu-şi cuvintele lui Rob cu o seară în urmă. Când erau goi în patul lui, minunându-se de modul în care obstinaţia lui Alistair şi dorinţa lui Sterling pentru o bucată de pământ le dăduseră şansa de a se îndrăgosti unul de celălalt.

— Ce a cerut? întrebă ea, în loc să-i mulţumească.

Ochii lui Sterling se îndreptară spre uşă.

— Se tot răzgândea. Într-o lună, voia să plătească zestrea în rate, în luna următoare o oferea imediat, dar cu mai multe restricţii. Jumătate pusă pe numele copiilor, lucruri de genul acesta.

— În rate, repetată ea, gândindu-se la convingerea lui Lady Sidlow cu privire la facturi. A făcut ceva cu fondurile mele, nu-i aşa?

De data asta, disconfortul lui Sterling era vizibil. Se retrase un pas şi îşi luă privirea de la ea.

— Nu ar trebui să te bagi în asta.

Georgiana pufni mânioasă. Aşadar, Lady Sidlow avusese dreptate – Alistair nu mai avea bani şi se înfipsese în moştenirea ei. Îl urmă pe Sterling, punându-şi mâna pe braţul lui când acesta se întoarse.

— Încearcă să fure de la mine, nu-i aşa? M-ar fi înşelat – şi pe tine. Prefăcându-se că negociază acea bucată de pământ sau cum să plătească zestrea, când, de fapt, el trăgea de timp. Spune-mi, Sterling, insistă ea. Te rog! Pentru afecţiunea pe care ne-am purtat-o reciproc de-a lungul vieţii, pentru prietenia pe care au avut-o părinţii noştri, te rog!

Sterling se uită departe de ea, scrâşnind din dinţi.

— A investit-o. Sau poate şi-a investit propriile fonduri şi le-a pierdut, apoi s-a folosit de ale tale pentru a compensa pierderea, nu ştiu. A refuzat să fie de acord cu termenii atât de mult, încât aproape am ajuns să ne batem înainte să admită ce a făcut. O afacere comercială, din Liverpool. El se agăţase de perspectiva acelui teren, în schimbul aşteptării mele până când corăbiile aveau să facă suficiente tranzacţii comerciale pentru a-i rambursa capitalul – sau capitalul tău, presupun. Dacă ar retrage investiţia acum, ar suferi o mare pierdere.

— Comerţ? Fruntea ei se încreţi. Asta nu părea genul lui Alistair, care dispreţuia pe oricine era implicat în comerţ. Sună destul de riscant. Dacă vasele se scufundă?

Sterling ridică din umeri.

— Marfa era asigurată. Am avut cuvântul lui că va face din pământ zestrea ta dacă va pierde investiţia sau nu o va putea răscumpăra. Şi m-aş fi mulţumit cu asta, adăugă el repede. Am *vrut* să mă căsătoresc cu tine. Pământ sau bani, oricare ar fi fost de ajuns.

— Ce companie? întrebă ea.

Sterling tresări.

— De ce…?

— Cred că merit să ştiu unde mi-a investit moştenirea.

— Cred că la Forester and Philips, spuse Sterling, cu reticenţă. Nu ştiu nimic despre asta, cu excepţia faptului că

se aşteaptă la un câştig frumos.

— Mulţumesc că mi-ai spus!

— Ce te-a determinat să vorbeşti cu el despre asta? Sterling părea să-şi scuture melancolia şi să devină mai curios. De fiecare dată când am menţionat că ţi-am cerut părerea despre ceva, el mi-a spus răstit că nu-l interesează ce crezi tu şi că nici mie nu ar trebui să-mi pese.

În pieptul ei se ridică un val de furie.

— Îl cred în stare, bombăni ea. A venit în oraş. I-am scris cu privire la încetarea logodnei noastre, dar a ajuns mult prea repede. Probabil era pe drum când l-a găsit scrisoarea mea.

— Da. Sterling făcu o grimasă. Mi-a spus că vine – nefiind mulţumit de ceva legat de investiţia sa, din câte am înţeles. Să fiu sincer, l-am evitat. Acest zâmbet îl caracteriza mai mult, fermecător şi viclean. După ultima noastră conversaţie, m-am gândit că nu mai trebuia să mă supun tiradelor lui.

Ea încuviinţă din cap solemn.

— Foarte bine. Cu plăcere!

— Mulţumesc, spuse el fără să rateze aluzia. Un cadou minunat.

Georgiana râse. Sterling zâmbi.

— Îţi doresc numai fericire, spuse ea impulsiv, întinzând mâna.

— Am vrut să o am cu tine. El se uită la mâna ei, apoi o luă. Dar văd că nu va fi aşa. Îţi doresc acelaşi lucru, Georgie.

El îi sărută încheieturile degetelor şi îi dădu drumul.

— Găseşte pe cineva care să fie înnebunită după tine, spuse ea, cu voce şovăitoare.

— Aşa cum am încredere că vei face şi tu, draga mea.

El îi zâmbi şi plecă.

Ea rămase pe loc, începând să fiarbă din nou de furie din cauza fratelui ei. Alistair, acel cretin detestabil, o dispreţuia, considerând-o prea proastă şi lipsită de importanţă pentru a-şi exprima vreo părere despre propria căsătorie, în timp ce el îi fura banii şi îi risipea într-o

aventură prostească şi riscantă. Ea nu avea să cedeze în faţa lui şi avea de gând să intenteze o acţiune în toate instanţele din Anglia pentru a-şi obţine moştenirea de la el, până când el avea să fie obligat să i-o dea şi să îi ceară scuze…

Un sunet din spatele ei o smulse din gânduri. Se întoarse şi-l văzu pe Rob, cu vârful degetului pe buze, în timp ce închidea uşor uşa.

— Am crezut că nu ne vom întâlni în public, şopti ea în timp ce el traversa încăperea din doi paşi.

— Într-adevăr, spuse el, cuprinzându-i faţa în mâini. Până când te-am văzut urmându-l pe Sterling aici.

Gura lui coborî asupra ei, păcătos de fierbinte şi de flămândă. Georgiana nu avea nevoie de vreun imbold pentru a-l săruta înapoi, până când capul i se învârtea şi sângele părea să-i fiarbă în vene.

— Aşa, spuse el încet. De asta aveam nevoie.

— Te-ai îndoit de mine?

Zâmbi, sprijinindu-şi obrazul de tâmpla ei.

— Deloc. Trebuia să ştiu dacă mai oftezi în maniera ta fascinantă atunci când te sărut.

Georgiana zâmbi, mulţumită să zăbovească un moment. Cuprinsă în braţele sale, cu capul pe pieptul lui, nu putea fi supărată nici măcar pe Alistair.

— Mereu.

El scoase un sunet de aprobare fierbinte.

— Despre ce vorbeai cu Sterling? A fost neplăcut?

— Hmm? Deloc. Ea înălţă capul spre el. L-am întrebat despre fratele meu şi de ce negocierile s-au prelungit atât de mult. M-am gândit că trebuie să ştie sau cel puţin să suspecteze. Alistair mi-a investit zestrea şi apoi a trebuit să îl amâne pe Sterling, pentru că ar fi avut mari pierderi dacă ar fi retras fondurile. Sterling a fost de acord cu întârzierea, cu condiţia ca el să primească o bucată de teren aflată în continuarea proprietăţii familiei sale. Ea se opri. Sterling mi-a ascuns asta. Ştia de ce Alistair nu avea să ajungă la o înţelegere şi nu mi-a spus niciodată. A pus totul pe seama caracterului dificil al lui Alistair, nimic pentru care să-mi fac

eu griji şi cu siguranţă nimic care putea fi remediat.

— În mod clar, nu este demn de tine, murmură Rob. Unde ţi-a investit Wakefield fondurile?

— Forester and Philips, spuse ea. Sterling a zis că este un comerciant din Liverpool. Douăsprezece mii de lire sterline pare o investiţie serioasă, nu-i aşa?

Rob pălise, iar expresia îi deveni sumbră.

— Da. Şi această companie este una riscantă.

— De ce?

— Se ocupă cu traficul de sclavi.

Capitolul 30

Georgiana se retrase un pas.

— Ce? Nu, este ilegal…

— Doar dacă vor fi arestaţi. Până atunci, este foarte profitabil.

— Şi imoral! izbucni ea. Vorbeşti serios? De unde ştii ce face acea firmă? De unde ştii?

— Şşt! Aruncă o privire spre uşă. Erau singuri, dar Georgiana lipsea de mult timp. Se putea să apară cineva în orice moment, căutând-o. Nu este locul potrivit pentru a explica, dar ştiu de firma asta şi am motive să cred că face trafic cu sclavi – chiar dacă este ilegal, adăugă el în timp ce ea deschidea din nou gura. Dar asta nu îi opreşte pe unii negustori şi căpitani.

Georgianei i se făcu rău.

— Mi-a investit moştenirea în sclavie? Scutură din cap, dându-se înapoi. Ştiu că este rece şi insensibil, dar asta este insuportabil…

Paşi treceau grăbiţi pe coridor, făcându-i pe amândoi să îngheţe. Rob răsuflă uşurat în timp ce persoana de pe hol trecu în grabă, fără să se oprească.

— Trebuie să ne întâlnim în altă parte. Nu este o poveste scurtă.

— Voi veni din nou la tine în seara asta, spuse ea, dar

el clătină din cap.

— Nu ar trebui. Există vreo prietenă care ar putea să ajute?

Ea se lumină.

— Sophie! Am încredere deplină în ea.

— Anunţă-mă ziua şi ora, şi voi fi acolo. O prinse de bărbie şi îi apăsă un sărut rapid pe gură. Abia aştept să fac asta fără să mă ascund, şopti el, buzele lui zăbovind pe ale ei.

Ea simţi furnicături în buze şi îi zâmbi.

— Nu trebuie să păstrăm secretul…

— Deocamdată, haide să o facem! O sărută încă o dată. Să continuăm mascarada. Cere-i cameristei tale să trimită biletul prin cineva, pentru ca nimeni să nu o vadă la mine acasă.

Ea încuviinţă din cap şi se strecură pe uşă după ce verifică coridorul pentru a fi sigură că era gol. Se grăbi să se întoarcă în încăperea principală, întorcând pe toate părţile cuvintele lui Rob.

Două zile mai târziu, Rob intră în reşedinţa Ware prin partea din spate. Un servitor îl lăsă să intre şi îl conduse într-un salon. Georgiana sări în picioare la intrarea lui şi alergă să-l ia de mână. Nu se aruncă în braţele lui, dar, în timp ce îi zâmbea, Rob se gândi că ea îi furase inima.

— Vino să o cunoşti pe Sophie!

Îl conduse să o întâlnească pe prietena ei, ducesa, o femeie cu părul negru, ochi ageri şi zâmbet cald.

— Ne-am mai întâlnit, spuse el. Presupun că nu-ţi aminteşti, Excelenţă…

Ea râse.

— La clubul Vega! Îmi amintesc.

Dând dovadă de amabilitate, nu mai spuse nimic în timp ce se aşezară. Rob ştia că fusese destul de notoriu la clubul Vega, mai ales recent, şi simţea o urmă de remuşcare din cauza unora dintre escapadele sale.

Ducesa îi turnă o ceaşcă de ceai, iar Georgiana se aşeză pe marginea scaunului.

— Ce ştii despre acea companie? Şi de ce? întrebă ea

direct. I-am spus lui Sophie tot ce ştiu şi nu îi voi ascunde nimic.

Rob zâmbi.

— Am bănuit. Se opri, punându-şi ordine în gânduri. Forester and Philips este deţinută de familia Forester. Până de curând, şeful era domnul Henry Forester, un diavol bătrân şi viclean, a cărui singură grijă era să acumuleze avere. A excelat la asta, devenind unul dintre cei mai bogaţi comercianţi din Liverpool. Dar există dovezi considerabile că el a făcut acea avere din comerţul cu sclavi.

— Oricât de repugnant ar fi, a fost perfect legal până acum un deceniu, spuse ducesa. Ware a procurat o copie a legii, pentru a fi sigur. Marina Regală patrulează mările pentru a o preveni acum.

Rob încuviinţă din cap.

— Aşa este. Corect. Dar este ilegal acum, iar Forester încă face asta. Marina Regală nu poate opri pe toată lumea. Chiar dacă a făcut-o, consecinţele nu sunt suficient de dure pentru a-l descuraja pe Forester. Unii din acest guvern sunt încă susţinători fermi ai comerţului cu sclavi şi fac tot ce pot pentru a-i apăra şi a-i proteja pe cei care încalcă legea.

Georgiana puse jos ceaşca de ceai şi farfurioara, cu un clinchet puternic. Faţa ei era palidă.

— Cu aproape doi ani în urmă, Henry Forester a murit, continuă Rob cu povestea. Fiul său Frederick l-a moştenit. Freddie nu este ca tatăl său. El aspiră să fie un libertin cunoscut în oraş şi este un obişnuit al clubului Vega. Dar el încă deţine compania, iar aceasta continuă să încalce legea privind comerţul cu sclavi. Un domn pe care aş prefera să nu-l numesc este hotărât să pună capăt. Ştie de Forester and Philips de câţiva ani şi are numeroase dovezi – rapoarte despre corăbii dotate cu lanţuri, complet echipate pentru a transporta încărcături umane. Căpitanii au mai multe pavilioane şi seturi de hârtii şi aleg pe care să le arate în funcţie de acordul care le oferă mai multă protecţie.

Georgiana îşi ţinea ochii închişi şi mâinile strânse în pumni în poală. Ducesa îi aruncă o privire îngrijorată.

— Eşti bine? întrebă ea cu blândeţe.

Ea deschise ochii.

— Da. Îngrozită, dar nu sunt pe punctul de a leşina, Sophie.

Prietena ei zâmbi când se întoarse spre Rob.

— Cum de ştii toate astea?

El îşi drese vocea, conştient de cât de dur avea să pară, dar nedorind să o mintă.

— Gentlemanul care doreşte să oprească această activitate a eşuat în fiecare încercare de a trage la răspundere firma Forester and Philips. El îl suspectează pe Forester că şi-a făcut aliaţi în parlament – nu că unii dintre ei nu susţin comerţul cu sclavi – şi poate că le-a oferit acţiuni în compania sa pentru a-şi alinia interesele cu ale lui. Aşa că acest gentleman a apelat la metode mai puţin directe, în speranţa de a-l opri pe Forester. El... ah, el a propus ca eu şi Lord Heathercote să-l atragem pe domnul Forester într-un stil de viaţă desfrânat şi să-l provocăm să se ruineze la mesele de joc.

— Asta e tot? întrebă Georgiana după un moment de aşteptare. Acesta este planul?

Rob ridică din umeri.

— Aşa a fost.

— Funcţionează?

Ducesa părea neîncrezătoare.

— Heathercote susţine că da. El zice că Forester a pierdut într-atât încât a fost nevoit să recruteze mai mulţi investitori.

— Ca Alistair, spuse încet Georgiana.

Rob încuviinţă din cap.

— Freddie Forester nu a fost la conducere până la moartea tatălui său. Dacă Alistair a investit acum doi ani, a făcut-o alături de Henry Forester.

— Oricum ar fi, profită de sclavie.

— Cu fondurile pe care mi le-a furat, murmură Georgiana.

Rob se simţi obligat să spună:

— Este posibil ca Wakefield să nu fi ştiut în mod

explicit despre comerţul cu sclavi. Multe companii nu vorbesc despre asta; se angajează în alt tip de comerţ şi fac în secret trafic cu sclavi.

— Nu, cred că ştia foarte bine. Ochii Georgianei scânteiau. O cunoşti pe servitoarea mea Nadine?

— Da.

Îşi aminti de ea, o tânără cu pielea închisă la culoare. Îi fusese recunoscător că, atunci când plecaseră de la reşedinţa Osbourne, călătorise alături de vizitiu.

— Bunicii ei erau sclavi pe o plantaţie de trestie-de-zahăr din Antigua deţinută de bunicul lui Alistair – tatăl mamei lui. Plantaţia făcea parte din zestrea ei şi se afla în familia ei de zeci de ani. Acesta deţinea peste trei sute de sclavi din Africa. Tatăl meu a vândut proprietatea după ce ea a murit, iar mama l-a îndemnat să îi elibereze pe toţi sclavii deţinuţi acolo. Tatăl mamei mele era metodist şi aboliţionist, şi ea l-a convins pe tata că este imoral. Nu-mi amintesc nimic din toate acestea, adăugă ea. Eram un copil. Dar Nadine şi mama ei, alături de mulţi alţii, au venit la moşia Wakefield ca servitoare. Unii dintre oamenii eliberaţi erau în serviciu acolo pe când eram copil.

Rob răsuflă încet. Dumnezeule mare! Ar fi trebuit să descopere asta despre Wakefield pe cont propriu.

— Ţi-am spus că Alistair ne ura pe mine şi pe mama. Sunt sigură că a învinuit-o pentru pierderea *proprietăţii* – scuipă cuvântul – şi sunt convinsă că a văzut zestrea mea ca bani care ar fi trebuit să fie ai lui. Aşa că înţelegeţi de ce cred că Alistair ar investi în asta – de ce mi-ar investi moştenirea în aşa ceva. Crede că i se cuvine.

— Mai are oameni eliberaţi la moşia Wakefield? întrebă Sophie. Cum îi tratează?

Georgiana ezită.

— Abia am petrecut o lună acolo, de la vârsta de opt ani. Nadine a fost trimisă la o familie învecinată pentru a fi instruită de menajera acelei doamne şi s-a întors abia când am plecat de la şcoală. Cred că, după moartea tatălui meu, mama a pensionat mai mulţi dintre servitori – poate pentru a-i proteja de Alistair. Îşi muşcă buza. Dacă m-ai fi întrebat

înainte, aş fi spus că acesta este sfârşitul problemei. Dar nu este, nu-i aşa? Chiar dacă tata a vândut plantaţia şi şi-a eliberat sclavii, probabil noul proprietar a adus mai mulţi, cumpăraţi de la oameni precum domnul Forester. Servitorii pe care mama nu a reuşit să îi pensioneze sau cărora nu a putut să le găsească un loc nou au fost lăsaţi la mila lui Alistair. Şi ştiu bine că nu are.

Rămaseră o clipă în tăcere. Rob se ruşină de propria abordare destul de cavalerească a rolului său în acest caz. Văzuse pamfletul care detalia tratamentul vicios al marinarilor şi al captivilor la bordul corăbiilor de sclavi. Ştia despre *Zong,* al cărui căpitan aruncase cu sânge rece peste o sută de prizonieri în apă, lăsându-i să se înece. Ştia că sclavia era inumană şi barbară.

Dar nu întreprinsese nicio acţiune până când nu i se oferise ocazia de a fi îndrăzneţ. Familia sa nu deţinuse plantaţii în Indiile de Vest şi problema nu-l atinsese niciodată. Traficul de sclavi era ilegal acum. La fel ca Georgiana, crezuse că problema se rezolvase.

— Planul tău este nebunesc, dar s-ar putea să meargă, spuse Georgiana în cele din urmă. Se uită la Rob. Forester se afla întâmplător la masă în noaptea în care ai jucat cu Charles Winston?

El se foi pe scaun stânjenit.

— Da. Încă nu-i spusese ce făcuse cu acel act de proprietate. Nu că aş fi intenţionat să câştig casa lui. El a insistat să parieze pe ea.

În sfârşit, ea râse.

— Ce început ciudat!

Rob nu se putu abţine să râdă cu tristeţe. Ştia la ce se referea ea. Dacă nu ar fi încercat să-l falimenteze pe Forester, nu ar fi jucat pe asemenea mize în acea noapte, determinându-l pe Winston să-şi pună în joc actul de proprietate, ceea ce dusese la excursia impulsivă a lui Rob în Derbyshire şi la bătaia care îi schimbase viaţa. Nu fusese nici pe departe ce avusese în minte, dar fusese tocmai ce îi trebuia.

— Acest plan este prea incert, continuă Georgiana,

bătând gânditoare cu un deget în bărbie. Chiar şi atunci când Forester pierde mult, el pur şi simplu găseşte mai mulţi investitori şi continuă.

Rob calculă în gând sumele pe care le câştigase de la Forester. Fusese o sumă considerabilă – dar, după cum remarcase Georgiana, bărbatul avusese întotdeauna timp să se replieze şi era în afaceri.

— Ai dreptate, spuse el încet. Pentru a-l ruina complet, trebuie să o facem dintr-o singură lovitură.

— Câţi oameni sunt implicaţi?

— Doar eu şi Heathercote. Gentlemanul care ne-a îndemnat nu a vrut să fie făcut cunoscut, de teamă că cineva ar renunţa la joc.

— Ei bine, asta e istorie, spuse Georgiana oftând. Vreau să ajut!

— La fel şi eu, zise ducesa. Dacă intenţionaţi să-l distrugeţi la Vega, aş putea să vă ajut.

Rob se simţi obligat să protesteze.

— Mulţumesc, Excelenţă, dar nu intenţionam să vă atrag în această poveste.

— Nu o fac pentru tine, spuse ea privind contrariată spre Georgiana. Dacă vom reuşi, asta îl va afecta şi pe Wakefield. El îşi va pierde investiţia – moştenirea ta. Chiar dacă intentaţi un proces, dacă nu are fonduri, este posibil să rămâi fără zestre.

Georgiana se hotărî.

— E mai bine decât ca Alistair s-o folosească într-un scop ticălos.

Ducesa întinse mâna, şi Georgiana i-o cuprinse. Pentru o clipă, femeile schimbară o privire atât de fermă, încât Rob se înfioră.

— Foarte bine, spuse el, gândindu-se repede. Dacă umplem o masă cu conspiratori şi îl aducem pe Forester să joace sus, şansele noastre se îmbunătăţesc. Dacă jucăm cu toţii coordonaţi…

— Şi să-l faci să joace imprudent, spuse ducesa. Trebuie să-l înşeli fără remuşcări.

— Putem determina o înfrângere devastatoare. Începu

să numere pe degete. Heathercote, eu, Excelenţa Voastră…

— Şi eu, declară Georgiana.

— Ştii să joci loo? întrebă ducesa, cu o privire incredulă.

— Desigur!

— Mai bine decât o făceai la şcoală?

Georgiana făcu o grimasă către prietena ei, dar rămase neclintită.

— Pot învăţa.

Capitolul 31

— Chiar vrei să faci asta? întrebă Sophie pentru a cincea oară în timp ce urcau treptele clubului Vega.

— Absolut, spuse Georgiana, cu zâmbetul fixat pe buze. Merită încercat. Crezi că este prostesc?

— Fie prostesc, fie genial, nu mă pot hotărî. Bună seara, domnule Forbes, îi spuse Sophie omului care deschise uşa şi tresări uimit la vederea lor.

— Doamnă Campbell… adică, Excelenţă.

Individul salută în grabă.

— Domnul Dashwood este înăuntru?

— Ah, doamnă, solicită programare, spuse domnul Forbes scuzându-se. Iar dumneavoastră nu mai sunteţi membru.

— Speram că ar putea face o excepţie. Ai fi atât de amabil încât să-l întrebi?

Domnul Forbes îi aruncă o privire Georgianei, care îl salută politicos.

— Cu ce problemă?

— Una disperat de importantă. Sophie îi aruncă o privire Georgianei. Este vorba despre această lady, motiv pentru care am adus-o.

Bărbatul îi aruncă din nou o privire.

— Cunoaşteţi regulile, Excelenţă. Trimiteţi o scrisoare şi cereţi o întâlnire.

— Nu, spuse Sophie cu fermitate. Vom aştepta ca el să aibă un moment liber.

El oftă.

— Nu vă va primi.

Se întoarse şi dispăru printr-o uşă laterală.

— Acesta este administratorul, şopti Sophie. Un alt aliat util.

— Nu pare să fie de partea noastră, răspunse ea.

Aşteptară doar câteva minute înainte ca administratorul să revină.

— Pe aici!

Ţinu uşa deschisă, iar Georgiana o urmă pe Sophie.

Domnul Dashwood era un tip înalt, slab, cu faţa ascuţită. Se putea observa că nu era un gentleman, chiar dacă era îmbrăcat rafinat.

— Domnule Dashwood, spuse Sophie cu căldură. Mulţumesc că m-ai primit.

— Desigur, Excelenţă. Expresia lui nu trăda nimic în timp ce se înclină reverenţios. Forbes a spus că vă aduce o chestiune disperat de importantă.

— Aş vrea să fiu readmisă în club, spuse Sophie. Şi să-mi aduc prietena ca invitat.

— Unul dintre lucrurile pe care nu le accept, spuse Dashwood, este să admit lady singure.

— Sunt logodită, spuse repede Georgiana, întrebându-se cum de ştia că era necăsătorită. Cu un membru al clubului.

— Când veţi fi căsătorită, veţi fi bine-venită să solicitaţi calitatea de membru. Ziua bună, Excelenţă, milady.

Se uită spre uşă, punând capăt conversaţiei.

Georgiana inspiră, făcându-şi curaj.

— Domnule Dashwood, vă rog să vă gândiţi. Trebuie să ruinăm pe cineva.

Pe frunte îi apărură câteva cute, dar niciun alt semn de emoţie nu-i traversă faţa.

— Nu în clubul meu.

— Nu? Limitaţi mizele pariurilor?

— În anumite împrejurări. Îi aruncă o privire lui Sophie. Am încredere că vă amintiţi asta.

Georgiana privi interesată pata de culoare ce înflori în obrazul prietenei sale.

— Ba da, dar asta nu are nimic de-a face.

— Poate că ar fi trebuit să spun că vrem să încercăm să distrugem pe cineva, se corectă Georgiana. Există toate şansele să nu reuşim. Dacă se întâmplă acest lucru, vom accepta consecinţele şi nu vă vom mai deranja.

El oftă.

— Toată lumea de aici încearcă să distrugă pe cineva. Cu toate acestea, de obicei, nimeni nu mă anunţă în prealabil. De ce sunteţi aici?

Georgiana se aşează pe marginea scaunului.

— Să implor, dacă este necesar. Persoana pe care o urmărim… Nu există multe moduri în care femeile să poată confrunta un bărbat şi să triumfe asupra acestuia, iar clubul dumneavoastră este unul dintre puţinele locuri din Londra unde reprezentanţii ambelor sexe sunt admişi în condiţii egale. Tot ce cer este o singură noapte, ca oaspete.

El clătină discret din cap.

— Este un infractor, dar guvernul nu poate sau nu îl va aduce în faţa justiţiei, spuse ea cu disperare crescândă. Dacă va suferi o mare pierdere, nu va mai putea încălca legea. Domnule Dashwood, acesta face comerţ cu sclavi – în mod ilegal şi imoral, dar nu există nicio modalitate de a-l opri în afară de asta. Vine aici cu averea lui murdară, folosind clubul Vega pentru a-şi susţine afacerile ticăloase şi comportamentul vicios. Singura modalitate de a-l opri este să-l falimentăm. Vă rog, domnule!

Pentru o clipă îndelungată, domnul Dashwood o fixă cu privirea, cu o expresie aspră şi de nepătruns.

— Foarte bine, spuse el brusc. Expresia lui nu se schimbase. Vă ofer o noapte. Excelenţă, vă voi readmite timp de o lună. Să-i extind şi Excelenţei Sale, ducele?

— Da, spuse Sophie, arătând la fel de uimită ca Georgiana de această aprobare bruscă. Mulţumesc!

— Nu-mi mulţumiţi! Le deschise uşa, pentru a pleca.

Ţintiţi bine şi nu rataţi, domnişoară, adăugă el în timp ce treceau pe lângă el.

— Ce a vrut să spună? şopti Georgiana în timp ce se grăbeau pe coridor spre holul clubului.

— Vrea să spună că, dacă încercăm să-l doborâm pe Forester, trebuie să reuşim.

— Bineînţeles că trebuie!

— Da, spuse Sophie, dar nu va fi simplu. Ştii asta, Georgiana?

Se gândi la fratele ei, cu ochii lui strălucitori de furie şi cu inima împietrită. Îşi aminti tăcerea servitorilor ei, albi şi negri, şi aerul vag de ameninţare care învăluia domeniul Wakefield. Se gândi la moştenirea ei, la banii lăsaţi pentru confortul şi subzistenţa ei de tatăl său amabil şi iubitor, folosiţi acum să smulgă fete ca Nadine din casele lor şi să le vândă în iadul viu al sclaviei. Forester merita să fie distrus pentru rolul său, dar Georgiana spera că şi Alistair urma să aibă de suferit.

— Ştiu, spuse ea cu seriozitate, dar merită riscul.

Se întoarseră la reşedinţa Ware. Lady Sidlow îi dăduse permisiunea să petreacă o săptămână acolo, însoţită de Nadine. Georgiana bănuia că femeia căzuse în depresie după vizita lui Alistair, dar nu mai putea face nimic acum.

Câteva întrebări oferiră informaţia că fratele ei intenţiona să rămână în oraş încă două săptămâni, poate mai puţin. În mod egoist, Georgiana voia să afle despre pierderea investiţiei sale în timp ce se afla la Londra. Ea voia să-i vadă faţa când avea să îşi dea seama că pierduse totul şi că îi datora ei douăsprezece mii de lire sterline şi ardea de nerăbdare să-i spună că urma să intenteze un proces pentru a-şi revendica banii, chiar dacă trebuia să-l hăituiască în următorii douăzeci de ani.

În salon, Sophie amenajase o masă de cărţi, pentru antrenament. Rob venea şi el, strecurându-se de fiecare dată prin intrarea servitorilor, iar Lord Philip Lindeville, cumnatul lui Sophie, li se alătură. Lui se atribui rolul lui Forester în repetiţiile lor.

— Mă faci mereu oaia neagră, i se plânse el lui

Sophie.

— Pentru că eşti un jucător mai bun decât Jack, replică ea, pomenindu-l pe soţul său, ducele, despre care se ştia că dezaproba jocurile de noroc.

Amestecând cărţile, ea le împărţi cu pricepere. Georgiana era fascinată. Ştia că prietena ei se descurca bine la mesele de joc, dar nu o mai văzuse jucând din ultimul lor an la şcoala doamnei Upton, cu vreo şase ani în urmă.

Lord Philip râse.

— Sunt *mult* mai bun decât Jack!

Georgiana ştia să joace loo, bineînţeles, dar nu jucase niciodată cu fonduri nelimitate, astfel încât suma în joc să se poată transforma rapid în sume enorme. Dacă un jucător nu reuşea să ia nici măcar o singură levată, el primea loo, fiind forţat să adauge o sumă egală cu suma deja aflată în pot. Sumele creşteau cu o viteză ameţitoare.

— M-am ferit mereu de loo, mărturisi Sophie, dar, dacă vrei să ruinezi pe cineva cu o pierdere uluitoare la cărţi, aceasta este modalitatea de a o face.

Rob, în ciuda unei atitudini în general nepăsătoare în timpul jocului, câştiga, de regulă, mult. Sophie câştiga în restul timpului, iar Lord Philip reuşise să ia şi el câteva mâini.

— Aş vrea să precizez că nu mă străduiesc, anunţă el în timp ce Rob câştigă încă o rundă, făcând-o pe Sophie să pufnească în râs.

Georgiana era depăşită. Îi plăceau cărţile, dar nu se pricepea la numere ca Sophie şi nici nu avea instinctul lui Rob pentru joc. Ea credea că îl putea învinge din când în când pe Lord Philip, pentru că acesta uneori juca neglijent, dar în adâncul ei ştia că trebuia să lase jocul real în seama prietenilor ei. O scandaliza faptul că altcineva avea să-l distrugă pe Forester şi, astfel, pe Alistair, dar îşi aminti că cel mai important era ca acest lucru să se întâmple, nefiind important cine juca ultima carte triumfătoare.

Ducele de Ware intră la un moment dat, urmărindu-i în tăcere. Sophie îi împărtăşi cele mai recente idei ale lor,

deoarece ştia deja esenţa.

— Da, spuse el când termină. Înţeleg dificultăţile. Cu toate acestea… este singura cale?

Sophie lăsă cărţile jos.

— Nu, dar este modul cel mai inteligent şi mai rapid.

Soţul ei încuviinţă din cap, cu bărbia în mână.

— Cu excepţia posibilităţii de a pierde. Dacă voi pierdeţi, iar el câştigă…

Georgiana îşi umezi buzele.

— Îl vom fi ajutat să-şi susţină acea afacere abominabilă.

Ducele o privi cu compasiune.

— Da.

— Ei bine, spuse Sophie cu fermitate, atunci nu trebuie să pierdem. Cred că putem umple masa suficient încât, între noi, să gestionăm situaţia. Lord Westmorland este extrem de bun la loo.

Ducele îi aruncă o privire lui Rob – o privire nu prea încântată, i se păru Georgianei.

— Asta e posibil, dar alţii… Ochii lui se îndreptară spre ea. Nu sunt la fel de experimentaţi.

Ea oftă. Dacă ducele observase asta în doar câteva minute, avea să fie evident pentru oricine.

— Aşa este. Eu… m-am gândit că ar trebui să las jocul în seama voastră. Ea puse cărţile jos, urând să le ceară asta prietenilor ei, dar ştiind că nu i-ar ajuta insistând să joace. Nu sunt foarte pricepută la asta.

— Prostii! spuse Rob. Vei fi suficient de bună.

Ducele îi aruncă din nou o privire.

— Dashwood nu prea tolerează jocul suspect. Dacă Georgiana se alătură la masă, un jucător novice împotriva celor experimentaţi, Forester va bănui că ceva nu este în regulă.

Sophie o privi consternată, dar Georgiana clătină din cap.

— Are dreptate. Este mai important ca acest lucru să fie făcut cu succes decât să insistăm să îl fac singură.

— Voi completa eu masa, spuse Rob. Cu bărbaţi care

joacă pe mize mari şi nesăbuit.

— Bine, atunci! Lord Philip se ridică şi se întinse. Am nevoie de un ceai pentru a-mi continua falsa ticăloşie.

Sophie râse şi se ridică şi ea, chemând-o pe servitoare.

Rob se aplecă spre Georgiana.

— Nu-l lăsa pe Ware să te intimideze, zise el încet.

Ea clătină din cap.

— Nu a făcut-o. Nu pot să-i ţin piept lui Sophie, cu atât mai puţin ţie! Ea îi aruncă o privire prefăcut uluită. Este un pic alarmant cât de bun eşti la asta…

El râse, întinzându-şi mâna pentru a-şi trece vârful degetelor peste mâna ei.

— Sunt un bărbat cu multe talente, scumpa mea!

Ea râse.

— Ştiu asta bine!

— Şi, cu cât vom termina mai repede această problemă cu Wakefield şi Forester, cu atât mai repede voi putea începe să-mi demonstrez din talente, adăugă el cu viclenie.

Georgiana se înroşi, iar inima îi tresăltă de nerăbdare.

— Abia aştept!

Capitolul 32

La cea mai mare masă de la Vega stăteau opt jucători. În afară de el şi de Forester, Rob trebuia să umple şase scaune cu conspiratori. Nu putea risca iar ca un idiot precum Charles Winston să strice lucrurile.

Heath ar juca, desigur. Nu numai că asta era misiunea lui de la început, dar bărbatul putea număra cărţile şi după o sticlă întreagă de whisky. Ducesa de Ware ocupă un alt loc, iar Lord Philip fu de acord să joace. El spuse că se antrenase să piardă în faţa lui Rob şi că putea continua fără probleme. Marlow şi Sackville erau de încredere, precum şi membri obişnuiţi ai anturajului lui Rob. Cuvintele lui Ware

despre faptul că Forester ar putea deveni suspicios erau îngrijorătoare, iar Rob nu voia să rişte.

Fusese un lucru delicat să-i spună lui Heath. Prietenul său fusese furios că Rob le spusese atâtor persoane, dar cedă când Rob sublinie de ce acest plan era mult mai bun decât originalul.

— Presupun că nu contează cine o face, spuse Heath în cele din urmă. Dacă ducesa vă ajuta, nu pot eu să refuz.

Ultimul membru îl surprinse puţin pe Rob. Nici el, nici Heath nu putură numi un candidat cu adevărat potrivit până când Tom nu intră în timp ce el şi Heath complotau.

— Voi juca şi eu, se oferi după ce auzi puţin din dilema lor.

Rob păru contrariat. După plimbarea călare înainte de răsăritul soarelui cu Georgiana, Tom renunţase în cea mai mare parte să-şi bage nasul. Rob nu era sigur dacă acest lucru însemna aprobarea fratelui său sau că Tom găsise pur şi simplu activităţi mai plăcute, simţindu-se eliberat, în Londra, de limitările regimentului său.

— În sfârşit, ai încetat să fii o bonă geloasă?

Fratele său zâmbi.

— După ce te-ai transformat într-un sentimental plictisitor, da.

— Cum adică? vru Heath să ştie.

Rob flutură din mână indiferent. Se agăţă de Forester şi de greşeala planului lor original, lăsând-o pe dinafară pe Georgiana.

— Tom bate câmpii. Trebuie să ne asigurăm că Forester va participa…

Stabiliră întâlnirea peste două zile. Rob sosi după ora zece, împreună cu Heath, Marlow şi Sackville, care erau toţi pe deplin informaţi şi se comportau ca de obicei. Dorind să aibă mintea limpede, Rob bău mult mai puţin decât în mod normal şi fu uşor uimit de cât de zgomotoşi erau. Heath aranjase să-l anunţe pe Forester despre planurile lor, iar Tom şi Philip urmau să-i întâlnească la Vega. Ducesa avea să ajungă ultima, când Forester era deja intrat în joc.

Lucrurile merseră prost aproape de la început. Heath

puse cu îndrăzneală mâna pe masă, alungând câţiva bărbaţi care aruncau zarurile acolo. De data asta, Forbes nu spuse vreun cuvânt. Rob se gândi că poate fusese pus în gardă să se aştepte la ceva. Georgiana şi ducesa vizitaseră clubul pentru a reactiva calitatea de membru al ducesei, iar Georgiana îi spusese lui Dashwood ce intenţionau să facă. Niciunul dintre ei nu trişa, dar îl atenţionară pe proprietarul clubului că jucau cu intenţia de a distruge un alt membru.

Tom sosi la timp, făcând o plecăciune în timp ce Marlow fluiera în semn de apreciere pentru vânătăile gălbui-vineţii de la ochi cu care se alesese la Vega cu câteva zile în urmă. Câţiva membri, simţind mize mari, dădeau târcoale cu nerăbdare, dar Heath îi alungă cu un amestec nemilos de batjocură şi aroganţă, făcându-i să-i arunce priviri încruntate. Rob urmări cum se îndepărtau bombănind. Era pentru binele lor, bieţii netoţi! Să-l întrebe pe Charles Winston.

— Marlow, pot să mă alătur?

Surprins, Rob ridică privirea şi zări expresia infatuată a lui Lord Sterling. Convins că avea să fie primit, trăsese deja un scaun înainte ca Rob să reuşească să-i dea cu piciorul lui Heath.

— Nu în seara asta, Sterling, strigă Heath.

— Da, ne-am limitat la oameni cinstiţi în această seară, spuse Tom. Îmi pare rău, bătrâne!

Sterling se uită urât la Tom, care îi răspunse suflând în direcţia lui Sterling un fir subţire de fum din trabucul pe care tocmai îl aprinsese.

— Iartă-mă, Marlow. Nu i-am observat pe tovarăşii tăi. Voi căuta o companie mai agreabilă.

— Da, şi spune-i chelnerului să ne aducă încă o sticlă de vin dacă tot mergi într-acolo, adăugă Rob, nepăsător, incapabil să se abţine de a zgândări puţin mândria individului.

Sterling îi aruncă o privire otrăvită şi se îndepărtă cu paşi mari.

Lui Rob nu-i păsa. Georgiana avea să apară în curând, iar ultimul lucru de care aveau nevoie era o ceartă. Avea

sentimentul că Sterling urma să intre la bănuieli observându-i prezenţa.

— Bună seara, domnilor! Freddie Forester apăru, frecându-şi mâinile nerăbdător. Sper că aţi venit toţi cu bani gata de pierdut.

Râseră. Tom îi oferi un trabuc, pe care Forester îl primi cu plăcere. Rob îl văzu pe Philip Lindeville făcându-şi drum spre ei. Ducesa urma să sosească în urma lui. Rob îi făcu semn dealerului să amestece cărţile.

Şi apoi, o siluetă subţire şi întunecată se opri în spatele unuia din cele două locuri libere. Forester sări în picioare.

— Lord Wakefield! întorcându-se spre masă, aproape că-şi umflă pieptul cu mândrie. Iertare, domnilor! Wakefield este unul dintre asociaţii mei în afaceri.

Rob îl studie pe fratele Georgianei cu un interes ascuns. Wakefield era un tip uscăţiv, de înălţime medie, având îmbrăcămintea neagră, ca a unui judecător, părul închis la culoare lipit de scalp. Avea un nas lung şi ascuţit, o gură mică şi ochi albaştri palizi care păreau să fie din gheaţă.

— Ce să vezi! şopti Heath lângă el. Jack Ketch a venit la Vega.

De cealaltă parte a lui, Marlow pufni în vinul său auzind aluzia la celebrul călău. Şi buzele lui Rob se curbară. Fusese o descriere potrivită. Privirea rece a lui Wakefield se îndreptă spre Marlow, apoi înapoi.

— Vreau să vorbim puţin, Forester.

— Bineînţeles, zise Forester însufleţit, dar suntem pe punctul de a începe câteva mâini.

La naiba! mai întâi, Sterling, acum Wakefield. Rob încercă să nu reacţioneze la panica pe care avea să o simtă Georgiana apărând fără să aibă habar că vreunul din cei doi se afla acolo. Heath îl privea pieziş, pentru îndrumare. Tom rămase tăcut, concentrându-se în întregime asupra lui Wakefield.

— Nu vreau să aştept toată noaptea, spuse Wakefield cu voce joasă şi furioasă către Forester. Vă rog, domnule…

— Să intru eu, Heath? întrebă Philip, ajungând în cele din urmă la masă. Îl privi pe Wakefield de sus până jos. Iartă-mă, bătrâne!

Trase un scaun şi se aşeză.

— După cum poţi vedea, Wakefield, spuse Forester, nedorind în mod evident să renunţe la locul său, jocul va fi excelent. Ştiu că îţi plac jocurile de cărţi! Hai, ni te alături?

La dracu'!

— Dacă nu vrea să se joace, lasă-l să plece, Forester. Nu chinui omul!

Dar, în loc să plece, Wakefield se întoarse spre el cu o privire curios ostilă. Rob îl privi cu îndrăzneală, aproape insolent, dar în sinea lui fierbea la gândul că acel om o avea pe Georgiana – sau pe oricine – la mâna lui. Era aici pentru a-l distruge pe Forester din principiu, dar nu l-ar fi deranjat să-l bată pe Wakefield doar de dragul jocului.

Şi apoi, Wakefield trase scaunul de lângă Forester şi se aşeză.

*

Nervii Georgianei erau întinşi de nerăbdare şi de nelinişte.

Pe de o parte, avea să vadă mult lăudata sală de jocuri de la cel mai infam club din Londra. În circumstanţe normale, nu ar fi fost lăsată să treacă de uşă, şi, chiar dacă ar fi făcut o cerere de membru în calitate de femeie căsătorită, nu era convinsă că ar avea îndrăzneala să meargă.

Pe de altă parte, nu avea să fie o vizită de plăcere. Avea mare încredere în Sophie şi în Rob, dar nu se amăgea cu gândul că succesul era sigur. Cărţile erau nestatornice, aşa cum îi spusese adesea Sophie, iar o mână de cărţi proastă putea duce la rezultatul opus celui pe care şi-l doreau.

— Mulţumesc că ai făcut asta, Sophie! spuse ea.

În trăsura întunecoasă, prietena ei zâmbi.

— Desigur! De câte ori nu i-ai distras atenţia doamnei

Upton când mă strecuram înapoi de la grajduri?

Ea nu avu cum să nu râdă. Aceia fuseseră singurii bani de buzunar ai lui Sophie la şcoală.

— Mă întreb dacă chiar m-a crezut vreodată.

— Odată i-ai spus că ai simţit un cutremur şi te-ai întrebat dacă nu cumva se forma un vulcan în Watley, zise sec Sophie. Nu-mi vine să cred că te-a lăsat să termini povestea.

Georgiana râse.

— Asta a fost una dintre ideile mele cele mai bune. Desigur, atunci a trebuit să suport o prelegere despre vulcani…

— Este un miracol că nu ne-a dat afară.

— Acum, suntem absolvente de top ale şcolii ei, spuse ea, făcându-şi prietena să izbucnească în râs.

— O, Georgiana, icni Sophie, ştergându-şi ochii. Mi-a fost atât de dor de tine!

— Şi mie de tine. Râse. Dacă supravieţuim în această seară, asta va fi cea mai mare poznă de până acum.

Ajunseseră la club. Georgiana coborî prima, dar Sophie rămase fără aer când ieşi.

— Eşti în regulă? şopti Georgiana, cu ochii la faţada elegantă, dar care nu ieşea în evidenţă.

— Doar o împunsătură, şopti Sophie, apăsând o mână în lateral, înfiorându-se. Eu… sunt însărcinată.

Georgiana se întoarse pentru a se uita la ea, dar Sophie îşi duse un deget la buze.

— Nu spune niciun cuvânt, zise ea hotărâtă. Da, Jack ştie. Nu, nu m-a împiedicat să vin în seara asta. Da, voi fi bine. Să intrăm?

— Ei bine, în regulă, spuse Georgiana confuză.

Văzuse holul în lumina zilei, dar noaptea clubul sclipea. Candelabre de cristal cu zeci de lumânări luminau încăperea, flancată de palmieri în ghiveci aşezaţi la intervale strategice. Oaspeţii erau îmbrăcaţi la fel de elegant ca la orice bal, deşi bărbaţii depăşeau cu mult numărul femeilor. Nu se putu opri să nu-şi întindă gâtul pentru a vedea cât mai mult posibil, ştiind că putea fi

singura ei ocazie.

Sophie se plimbă prin club, vorbind cu mai multe persoane care se bucurau să o revadă acolo. Ea o prezentă pe Georgiana ca invitat special, venită cu permisiunea domnului Dashwood. Era oarecum copleşitor, dar şi o glumă magnifică, într-un fel. Gentlemenii care o cunoşteau din locuri mai respectabile o priveau şocaţi, iar cele câteva lady păreau scandalizate – „o privire ciudată din partea unei femei care joacă faraon”, se gândi Georgiana. Totuşi, pentru o clipă, nu se putu abţine să nu se bucure de moment.

Abia când ajunseră la capătul îndepărtat al încăperii, Georgiana îl văzut pe Rob. Stătea la o masă ovală mare, cu tăblie cu pâslă verde. Îi recunoscu pe Lord Philip vizavi de el şi pe vicontele Heathercote lângă el.

— Georgiana!

Aproape că tresări la auzul numelui ei, apoi se înfioră când recunoscu cine o strigase.

— Sterling, spuse ea cât putea de relaxată. Ce mă bucur să te văd! adăugă şi întinse mâna.

El o privi sceptic.

— Ce faci aici?

— Am venit cu Sophie, după cum vezi.

Sterling se înroşi şi îşi îndreptă privirea spre Sophiei.

— Excelenţă! Pot să vorbesc cu Lady Georgiana?

Sophie se uită la ea.

— Bineînţeles, spuse repede Georgiana, zicându-i prietenei ei pe un ton scăzut: Voi veni într-o clipă

Sterling o luă de mână, şi se îndreptară în grabă într-o zonă ferită, în spatele unor palmieri.

— Ce faci aici?

— Ţi-am spus că am venit cu Sophie. Numai în această seară. Se uită în jur cu un real interes. M-am întrebat adesea despre celebrul club Vega.

— Ce face *ea* aici? Acum, nu mai este membră.

— Ba da! A solicitat reînnoirea calităţii de membru, şi domnul Dashwood i-a acordat-o.

El îşi trecu mâna prin păr.

— Georgiana. Te cunosc mai bine de atât.

Ea păru contrariată.

— Da? Atunci, ştii că nu voi fi descurajată de accesul tău de isterie.

— Nu este asta, şopti el cu furie. Eşti o lady necăsătorită!

— Te asigur că doamnele necăsătorite pot rezista la aceleaşi privelişti ca domnii necăsătoriţi. Şi, în orice caz, nu ai dreptul să-mi spui ce să fac.

Îşi trase mâna din a lui. Sterling pufni frustrat.

— Foarte bine. Te avertizez că cineva care are acest drept este aici – Georgiana tresări, crezând că el se referise la Rob –, şi nu este într-o dispoziţie bună, sfârşi Sterling cu tristeţe. L-am văzut pe Wakefield sosind nu de mult.

Inima ei tresăltă.

— Nu ştiam că este membru…

Sterling gesticulă.

— Mă îndoiesc de asta. A venit, probabil, în calitate oaspete. Dar dacă te vede, Georgiana…

Le trimitea pe ea şi pe Nadine acasă în Yorkshire, probabil chiar în noaptea asta. Şi Georgiana îi jurase lui Nadine că nu avea să se întâmple aşa ceva. Ea îşi reprimă panica. Nadine era în siguranţă la reşedinţa Ware, şi ea avea aici prieteni care l-ar împiedica să-i facă ceva.

— Apreciez că mi-ai spus.

El o privi îngrijorat.

— Nu-mi place asta. Orice ai face, te joci cu focul.

Da. Dar ea nu intenţiona ca focul să atingă pe altcineva în afară de Alistair şi de domnul Forester.

— Ştiu, îi spuse ea lui Sterling. Şi nu mi-e frică.

*

Rob fu uşurat când sosi ducesa de Ware, dar numai pentru o clipă. Contrar planului, Georgiana nu era cu ea. Privirile li se întâlniră o clipă apăsătoare, apoi ea vorbi cu Philip. Nu părea alarmată, aşa că el îşi impuse să se relaxeze.

Sophie intră frumos în joc. Philip parie o sumă frumoasă şi pierdu la mâna următoare, iar ea îl tachină uşor. Philip făcu o grimasă şi spuse că nu se descurca atât de rău. Apoi, pierdu din nou. Philip deplânse în mod exagerat numărul mic de marcaje înainte de a se ridica.

— Am ieşit, băieţi. Îi oferi locul cu emfază. Ţi-ar plăcea să-mi iei locul, Excelenţă?

Ea acceptă zâmbind.

— Cea mai bună mişcare a ta din seara asta, Lindeville, îi spuse Marlow lui Philip, chiar când Georgiana apăru, în cele din urmă.

Veni să stea tăcută în spatele ducesei, dar Wakefield o văzu şi deveni palid din cauza unei furii inconfundabile. Rob era gata să intervină, dar Georgiana părea pregătită.

— Bună seara, domnule, îi spuse ea, făcând o reverenţă politicoasă.

— Slavă Cerului! spuse Sackville cu uimire. Această seară devine din ce în ce mai bună! Bună seara, Lady Georgiana.

— Ce bine dacă ai fi venit mai repede, comentă Philip. Norocul meu s-ar fi întors, cu siguranţă.

— O astfel de frumuseţe s-ar putea dovedi mai degrabă o distragere a atenţiei, spuse Forester cu un zâmbet încântător.

Rob se abţinu să arunce o privire încruntată văzând cum Forester o cerceta cu privirea. Tom îşi scoase ţigara.

— Ultimul lucru de care ai nevoie este distragerea atenţiei, Forester. Şi, dacă vrei să joci în continuare, Wakefield, aşază-te!

Contele se ridicase, cu mâinile lipite de masă. Privirea pe care i-o adresa Georgianei era, fără îndoială, letală.

— Femeile, spuse el printre dinţi, nu au ce căuta într-un club de jocuri de noroc.

— Dumnezeule! exclamă ducesa. S-ar putea crede că gentlemenii sunt înspăimântaţi să piardă în faţa unei femei, dacă vor să fim excluse!

Una din pleoapele lui Wakefield zvâcni. Philip râse.

— Aşa este, Wakefield? Îţi voi lua locul dacă te

deranjează. Este o jucătoare mai bună decât mulţi dintre voi.

Încet, Wakefield se aşează din nou, spre dezamăgirea lui Rob. Oricât de mult i-ar fi plăcut să îl distrugă şi pe Wakefield, era mai bine să deţină controlul asupra mesei.

— Fie, bombăni Wakefield.

Rob deschise cu un pot mare. Ducesa privi contrariată şi făcu un comentariu spiritual, dar răspunse provocării lui, iar apoi toţi ceilalţi fură nevoiţi să o facă. Marlow pierdu şi plăti potul cu un şir de înjurături pe care le înăbuşi, privind-o pe ducesă.

— Asta e problema când laşi femeile să joace, bombăni Wakefield.

Ea zâmbi.

— Vă asigur că am mai auzit toate aceste cuvinte şi am supravieţuit experienţei.

— Cu toate acestea, spuse el caustic, un bărbat nu poate vorbi astfel în prezenţa unei lady. Ce fel de club este acesta?

— A fost membru aici mai mult decât tine, spuse Philip. Ah, îmi cer iertare, domnule, nici nu eşti membru, nu-i aşa?

Wakefield deveni încordat. Dădu să se ridice.

— Insolen…

— Este vreo problemă? întrebă domnul Dashwood, care apăru pe nesimţite, ca o fantomă. Se întoarse spre Wakefield. Ai vreo reclamaţie, milord?

O venă zvâcnea pe fruntea contelui.

— E o idee îngrozitoare ca femeile să joace cu bărbaţii. O mână proastă, şi vom fi trataţi cu un val de isterie şi lacrimi.

— Mă îndoiesc de asta. Desigur, eşti bine-venit la roata norocului. Nu cred că joacă vreo lady acolo în acest moment.

Din nou, Rob speră că el avea să plece, dar, din nou, Wakefield îşi păstră locul, încruntându-se cu furie la cărţile sale.

— Foarte bine, domnule.

Dashwood făcu semn către dealer să continue.

Potul crescu furtunos. Rob se asigură că pierde o rundă, pentru a conduce potul mai sus. Wakefield pierdu, apoi Forester. Marlow evită o pierdere doar pentru că deţinea atuul într-o mână de cărţi proaste. Vasul gol cu jetoane din centru fu umplut. Cu fiecare mână, Rob vedea chipul Georgianei. Ochii ei erau mari şi neliniştiţi în timp ce privea. La un moment dat, când Rob îi aruncă o privire, ducele de Ware se afla lângă ea, tăcut şi vigilent.

Cum majoritatea oamenilor de la masă jucau coordonat, Forester pierdu din nou. Privirea lui se îndreptă mai întâi asupra potului, apoi asupra jetoanelor sale, iar Rob îşi dădu seama că Forester pierduse mai mult decât avea. Forester trebuia să plătească potul, şi, dacă s-ar fi retras, ar fi pierdut tot ce pariase. Aşa ruina oamenii jocul de loo. Odată ce pariau prea mult, singura lor speranţă era să rămână în joc şi să se roage ca norocul lor să se întoarcă.

— Probleme, Forester? întrebă Heath.

Bărbatul îşi drese glasul.

— Hmm… da. Eu… am nevoie de mai multe jetoane.

Heath scoase un zgomot de nerăbdare.

— Continuă, atunci. Sackville, calculează cât a pierdut, pentru a putea plăti mâine. Lindeville, mai vrei să joci?

Forester îşi smulse privirea de la potul plin de jetoanele lui, către Philip.

— Nu mă retrag!

Sackville pufni.

— Dacă nu mai ai jetoane, nu mai ai cărţi! Nu suntem o instituţie caritabilă.

— Voi primi mai multe! insistă Forester. Eu… trebuie să cer credit, dar nu mă retrag.

— Atunci, plăteşte potul, spuse Rob. Dar nu cu un act de proprietate, sublinie el, provocând râsete zgomotoase din partea lui Marlow şi a lui Sackville, care îl văzuseră câştigând actul de proprietate al lui Winston, dar cărora li se oferise o poveste fictivă a călătoriei sale Derbyshire.

Forester prinse momeala. Faţa i se lumină.

— Voi miza pe acţiuni ale companiei mele.

Inima lui Rob tresăltă. Lângă el, Heath se încordă de emoţie. Lord Wakefield bombăni ceva către Forester, care îl ignoră în timp ce îi făcea semn unui chelner să aducă hârtie şi pix.

— Acţiuni, spuse Rob. Cât valorează acestea?

— O sută de acţiuni îmi vor acoperi din plin datoria.

— Ce fel de companie este? îl întrebă Tom, privindu-l încruntat. La urma urmei, nu poţi cheltui acţiunile la Tattersall.

Îmbătat de triumf, Forester îşi semnă numele pe biletul la ordin şi îl adăugă la pot.

— O companie de transport maritim, domnule. Foarte profitabilă. Le voi răscumpăra, desigur.

Wakefield se uită la el, iar Rob bănuia că ştia şi contele că intenţiona să se folosească de fondurile investitorilor.

Dar acum… acum îl prinseseră – şi compania. Forester îşi luă mâna următoare cu o stare de spirit schimbată, râzând şi comandând încă o sticlă de vin. Rob râse împreună cu restul şi deschise următoarea rundă cu o miză de cinci mii de lire sterline, cea mai mare din acea noapte. „Faceţi-l să joace dincolo de limita prudenţei”, spusese ducesa. Putea face asta. Şi acum, după ce începuse, Forester adăuga tot mai multe acţiuni la pot.

Totuşi, după următoarea rundă, ducesa îşi duse o mână la gură, arătând în mod clar tulburată. Ware se aplecă.

— Te simţi bine, draga mea?

— Da. Îşi drese vocea şi luă o gură din băutură. Perfect.

Ducele se încruntă. Mormăi ceva către fratele său, care se îndepărtă în grabă. Continuară să joace, dar, câteva minute mai târziu, ducesa îşi sprijini capul în mâini.

— Sophie, spuse ducele şoptit.

Ea ridică privirea, albă ca laptele şi cu ochii sticloşi.

— Da… eu… poate că am nevoie de aer proaspăt,

spuse ea şovăitor, în timp ce soţul ei o ajuta să se ridice. Domnilor, vă rog să mă scuzaţi…

— Te retragi? întrebă Heath.

Un teanc mare de jetoane stătea în faţa ei.

Ducesa se uită la Georgiana scuzându-se. Era o jucătoare pricepută, şi ajutase la împingerea jocului în direcţia dorită. Rob luă o gură de vin, pentru a-şi masca neliniştea. La naiba! Unde plecase Philip? Era nimic în comparaţie cu ducesa, dar el ştia ce încercau, şi ei aveau nevoie de un alt jucător…

— Voi juca eu, se trezi Georgiana spunând.

Wakefield aproape sări de pe scaun.

— Ba nu! Taci din gură şi nu uita care ţi-e locul!

— Lord Wakefield, spuse Dashwood cu voce liniştită, dar fermă. Se făcu linişte. Este oaspete în această seară şi are acelaşi drept ca tine să joace. Are cineva ceva împotrivă ca ea să participe?

Wakefield se uită la Georgiana de parcă ar fi vrut să o sugrume.

— Eu nu, spuse Tom.

— Nici eu, răsună glasul lui Heath, privirea lui scânteind spre Rob, care nu îndrăznea să spună nimic.

Forester ridică din umeri. Wakefield stătu supărat o clipă, apoi se lăsă pe scaun, cu o expresie deloc binevoitoare.

Domnul Dashwood înconjură masa.

— Continuă, Carter. Mă ocup eu aici.

Spre mirarea lui Rob, proprietarul clubului luă chiar el locul dealerului. Heath îl privi îngrijorat. Rob nu ştia dacă să abandoneze planul pentru această seară sau să meargă mai departe. Nu îl văzuse niciodată pe Dashwood participând la joc. Era, oare, nemulţumit?

Dashwood preluă cărţile, care păreau să prindă viaţă în mâinile lui cu degete lungi.

— Intri, milady?

Rob îi aruncă o privire Georgianei. Cu ochii mari, ea încuviinţă din cap discret.

— Da.

Georgiana ocupă locul, iar Dashwood împărţi cărţile.

*

Dumnezeule mare, ce făcuse?

Georgiana abia putea să respire din cauza bătăilor furioase ale inimii. Sophie plănuise să facă acest lucru, Sophie care putea urmări fiecare carte dintr-un pachet şi care ştia cotele fiecărei piese. Dar acum, Sophie se simţea rău, fiind condusă de soţul ei, iar Georgiana trebuia să o facă.

— Care e atuul? întrebă ea, mai mult ca să-şi astâmpere emoţiile.

Ochii Lui Rob îi întâlniră pe ai ei.

— Inima roşie.

Ea încuviinţă din cap şi îşi luă cărţile. Erau decente şi, simţind o oarecare uşurare, jucă bine mâna.

Nu ştia cât timp jucaseră. Degetele ei se înţepeniră de la cât strânsese cărţile. „Să nu pierzi”, continua să-şi repete în sinea ei. Nu trebuia să câştige, dar nu voia să piardă. În mod miraculos, cărţile ei continuară să fie dacă nu chiar strălucite, cel puţin suficient de bune. Dacă nu, avea să se retragă imediat.

— Acesta va fi ultima mână, anunţă în cele din urmă domnul Dashwood.

— Nu! exclamă Forester, privind cu ochi pofticioşi potul care se revărsa. Nu încă!

Potul urma să se împartă în mod egal între jucători în funcţie de câte mâini câştigase fiecare. De asemenea, Alistair pierduse de curând, şi doar o mână de jetoane rămânea la el, dar Forester mizase sute de acţiuni din compania sa.

— Ba da, domnule, răspunse proprietarul, implacabil. Casa se închide la ora patru.

Amestecă încă o dată cărţile şi le împărţi.

Georgiana urma să iasă. Până acum, reuşise să nu piardă, dar nici nu câştigase. Potul era obscen de mare. O durea capul din cauza efortului de a încerca să ţină pasul,

iar corsajul îi era umed de transpiraţie. „Ia cărţile şi ieşi”, îşi spuse ea. Avea să-l lase pe Rob, pe Heath sau pe oricine altcineva să-l termine pe Forester. Bărbatul semnase mai multe bilete pentru acţiuni, iar acele bucăţi de hârtie din movila de jetoane străluceau alb, cu promisiunea ruinei sale.

Dar, când Georgiana luă cărţile, aproape că se înecă. Era cea mai bună mână pe care o avusese toată noaptea – cea mai bună mână pe care o avusese în viaţa ei. Respirând greu, se uită la cărţi până când acestea se înceţoşară.

Când îi veni rândul, în loc să se retragă, ea jucă asul de romb şi îşi ţinu respiraţia până când mâna ajunse la ea. Următoarea rundă, câştigă cu zece de inimă roşie, spre uimirea ei. Lord Marlow fluieră şi glumi pe seama norocului feminin. Forester se aplecă peste cărţile sale, respiraţia lui putând fiind auzită de toţi. O linie aspră încreţi fruntea lui Alistair.

Următoarea rundă fu câştigată cu o damă de inimă roşie. Forester deveni palid, căci avea valetul. Ea jucă popa în mâna următoare, furându-i mâna lui Rob, care jucase asul de pică. El bombăni către Heathercote, părând nemulţumit, dar, când ea se uită la el, el îi făcu cu ochiul.

Urma ultima mână. Georgiana se uită la ultima carte din mână: valetul de treflă! Cel mai bun atu în loo, cartea care le bătea pe toate celelalte. O aşeză fără un cuvânt când veni rândul ei. Dacă ar fi vorbit altcineva, oricum nu ar fi putut auzi nimic, din cauza vuietului din urechi.

Ea câştigase întregul pot.

Capitolul 33

— Să fiu al naibii, bombăni Tom.

— Bravo, doamnă! strigă Marlow, lovind în masă.

Forester se ridică, apucând marginea mesei în timp ce examina cărţile. Părea ameţit, dar furia îi era evidentă.

— Nu, spuse el grav. Nu! Este… este… a trişat!

La masă se lăsă tăcerea. Domnul Dashwood se ridică, cu aceeaşi expresie blândă pe care o avusese toată noaptea.

— Ai grijă, domnule Forester. Nu face acuzaţii pe care nu le poţi dovedi.

— Bineînţeles că a trişat! Wakefield sări în apărarea lui Forester. Ochii lui aprinşi păreau gata să sară din orbite, privind când la proprietarul clubului, când la Georgiana. Ea nu obişnuieşte să joace. În primul rând, nu ar trebui să se afle la masă. Cum poate o fată să-i bată pe toţi aceşti jucători cu experienţă? Îi privi pe toţi de la masă dispreţuitor. Ceva nu este în regulă.

Heathercote pufni.

— Cine este ea? O fată neexperimentată sau un trişor atât de priceput, încât niciunul dintre noi nu a văzut-o făcând asta?

— Oricine o privea putea vedea că nu trişa. Mi-am dat seama că are o mână bună în momentul în care şi-a ridicat cărţile. Ai căzut pradă norocului începătorului, adăugă Tom.

— Nu, insistă Forester. Sigur a trişat!

Domnul Dashwood îşi strânse mâinile la spate.

— Cum, domnule? Mă acuzi? îl provocă proprietarul cu o voce teribil de blândă.

Wakefield pufni.

— Poate că da. Ce fel de casă de jocuri conduceţi?

Domnul Dashwood îl privi. Forester îşi reveni din uimire.

— Nu! Nu, bineînţeles că nu vă acuz, domnule Dashwood… Eu doar… Privirea lui se îndreptă spre pot, de data aceasta cu disperare, înainte de a se întoarce spre Georgiana. Milady, cu siguranţă vei arăta compasiune. M-am lăsat dus de val şi am pariat nesăbuit. Sper că vei fi suficient de bună încât să îmi dai timp să îmi recâştig acţiunile…

— Nu fi prost! Privirea dispreţuitoare a lui Wakefield se opri asupra partenerului său de afaceri şi a surorii lui. O să ţi le dea înapoi.

Rob râse.

— Să ţi le dea înapoi? Acesta nu a fost un ceai pentru femei, Wakefield. *Eu* nu ţi-aş da nimic înapoi – şi nu cred că mi-ai cere asta.

— Nimeni nu l-a pus pe Forester să parieze acele acţiuni, spuse Heath cu dispreţ. El a insistat.

— Fii bărbat, mormăi Marlow.

Wakefield miji ochii spre Rob.

— Ai vizitat-o zilele trecute, Westmorland. Fără permisiunea mea. Oricare ar fi speranţele tale legate de ea, sunt inutile. Se întoarse spre Georgiana. Este sub tutela mea, şi o voi lua din acest club blestemat.

Georgiana se ridică iute.

— Nu.

Ea îşi păstră atenţia asupra fratelui ei, dar peste umărul său îi putu vedea pe Rob şi pe fratele său, încremeniţi în poziţii identice pe locurile lor, gata să-i vină în ajutor. Inima îi crescu văzându-i pregătiţi, dar aşteptând semnul ei.

— Nu merg cu tine, îi spuse ea lui Alistair. Nici diseară, nici vreodată. Sunt majoră, aşa că pot trăi acolo unde aleg şi pot avea pretendenţii pe care mi-i doresc. Zări din nou potul şi continuă: *Păstrez* tot ce am câştigat în seara asta!

El păşi ameninţător de aproape.

— Ba nu, şopti el. Ai făcut scena asta ca să mă enervezi? Îmi displace. Clătină din cap. Vino! Te-ai umilit suficient – şi pe mine.

— Te-ai umilit singur, răspunse ea. Şi investiţia ta, pe care ai venit la Londra să o protejezi, a fost pariată de domnul Forester. Ai investit în compania lui, nu-i aşa? Cu fondurile mele, cred. Am angajat un avocat pentru a investiga. Faţa lui Alistair se schimonosi, şi el făcu o mişcare ameninţătoare înainte de a se stăpâni, dar nu înainte ca ea să tresară. Tremurând de furie, Georgiana îi aruncă o privire domnului Dashwood. Ceri ca membrii să-şi plătească datoriile, nu-i aşa?

— Da, spuse el sec. Domnule Forester, fie îţi transferi

acţiunile către Lady Georgiana până mâine, fie îţi pierzi calitatea de membru.

Forester se înverzi.

— Bineînţeles, şopti el.

Dashwood încuviinţă din cap o dată.

— Lord Wakefield, dacă pui mâna pe un oaspete de sex feminin al clubului meu, voi avea grijă să fii aruncat în temniţă. El îi aruncă o privire Georgianei, iar ei i se păru că el îi făcuse cu ochiul. Bine jucat, milady! Bună seara!

— Te aşteaptă o trăsură, Lord Wakefield, spuse domnul Forbes, administratorul.

Cu buzele albe, Alistair trecu pe lângă Georgiana. Ea nu auzi ce-i spusese, bombănind şoptit. Abia de putea auzi ceva.

Tresări când Rob o luă de mână.

— Am… A fost de-ajuns?

— De ajuns? Ochii lui dansau. Nu numai că există aproape optzeci de mii de lire sterline în pot, dar sunt şi sute de acţiuni de la Forester and Philips. Draga mea, s-ar putea să deţii compania.

— Ceea ce înseamnă…

Ea abia putea vorbi. El încuviinţă.

— Că o poţi închide.

Lord Heathercote veni în jurul mesei şi se înclină spre ea, ducându-şi mâna ei moale la buze.

— Un spectacol de bravură, doamnă, spuse el cu amabilitate. Sunt destul de tentat să cad într-un genunchi şi să îţi cer mâna. El îi aruncă o privire vicleană lui Rob. Poate în altă zi. Dar te felicit pentru jocul tău excelent.

Ea râse tremurat şi îl văzu pe Sterling, urmărind-o de la câţiva metri distanţă, sprijinindu-se de o masă, cu braţele încrucişate. Sobră, ea se îndreptă spre el.

El o privi întrebător.

— Impresionant.

Ea se înroşi.

— Îţi mulţumesc mult că mi-ai spus că Alistair mi-a investit banii în afacerile acelui om ticălos. Ştii ce face compania lui?

El oftă.

— Am auzit zvonuri. Dar tu? Clătină din cap. Nu ai nimic să-mi spui?

Ea tresări.

— Ce?

Sterling aruncă o privire peste umărul ei, spre Rob.

— Charles Winston a pierdut actul de proprietate în favoarea lui Westmorland, actul de proprietate al casei pe care o vizitai la acea vreme. Westmorland a dispărut apoi din oraş, şi Winston şi-a făcut griji ca nu cumva să fi mers în Derbyshire pentru a vedea casa, dar a constatat că nu o făcuse. Cu toate acestea, Westmorland a apărut la Londra la puţin timp după ce te-ai întors, mai devreme decât era de aşteptat, împreună cu fratele său, care era curios de nervos cu privire la logodna noastră. În seara asta, am aflat că Westmorland te-a vizitat zilele trecute şi, când Wakefield a încercat să-l refuze, în urmă cu câteva minute, te-ai împotrivit fratelui tău cum nu te-am văzut făcând-o până acum. Nu sunt cel mai isteţ tip, dar nu sunt un idiot. El îi aruncă o privire ironică. Nu ai *nimic* să-mi spui?

Ea se agită, apoi cedă.

— Poate că aş avea ceva. Lord Westmorland a venit acasă la Kitty, dar a fost bătut şi lăsat pe drum, să moară. Eu… l-am îngrijit până s-a întremat.

Sterling clătină din cap.

— Nu l-ai putut lăsa să moară în drum, nu-i aşa?

— Nu.

Sterling se uită din nou la Rob.

— Ar trebui să-l provoc la duel.

— Să nu îndrăzneşti! exclamă ea. Dacă vrei să provoci pe cineva, eu ar trebui să fiu aceea. Dar, Sterling, nu de asta am rupt logodna noastră. Sper că mă poţi crede, pentru că este adevărat.

— Tot nu-mi place tipul, bombăni el, apoi oftă. Îţi doresc multă fericire, chiar şi cu un ticălos ca Westmorland.

Zâmbetul ei fu larg, de uşurare.

— Mulţumesc, Sterling!

El făcu o plecăciune şi plecă. Rob veni lângă ea.

— A reacţionat bine.

— Ştiam că o va face. Se întoarse spre el. Şi acum, mă simt complet liberă, pentru că mi-am recâştigat moştenirea…

— Şi mult peste, şopti el.

— …şi Lord Heathercote îl are pe Forester într-o menghină. Sterling ştie despre tine, iar eu mi-am înfruntat fratele. Ea oftă. Acum, ce să fac? Mi-am pierdut logodnicul pe care îl aveam de multă vreme, casa din Londra, casa din Yorkshire – nu că aş fi vrut să mă întorc acolo –, şi toată lumea o să mă creadă o trişoare.

— Cred că cea mai bună alegere ar fi să o iei de la început. O casă nouă, un nume nou, un logodnic nou…

Îi cuprinse faţa în mâini, în ciuda faptului că ea suspină surprinsă. Majoritatea membrilor plecaseră, dar clubul nu era gol, deşi era aproape ora cinci dimineaţa. Trei angajaţi calculau în continuare potul în urma jocurilor.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine, draga mea?

— Da, reuşi ea să spună ea înainte ca el să o sărute, ignorând câteva fluierături din partea prietenilor săi, aflaţi la o distanţă discretă.

— Mâine? întrebă între sărutări.

Ea se uită la el.

— Atât de curând?

Rob îi mângâie obrazul cu degetul mare.

— Am ştiut de prima dată când te-am sărutat, în Macclesfield, că eşti singura femeie pentru mine. Mâine nu este curând. Au trecut *săptămâni.* Vei face încă o dată ceva scandalos, de dragul meu?

Ea se înroşi, dar nu se putu abţine să zâmbească.

— Întotdeauna.

Capitolul 34

Şase săptămâni mai târziu
Salmsbury Abbey, Lancashire

— Regulile, explică Rob, sunt simple. Trebuie să urmezi drumul pe câmp. Este un zid de piatră deloc înalt, pe care îl poţi sări sau ocoli, după cum doreşti. Pe partea cealaltă, în depărtare, se întinde câmpul. Mergi direct spre vest, până când ajungi la stejarul mare de pe creasta înaltă. Înconjoară arborele spre stânga ta. El se opri. Să nu-l ocoleşti spre dreapta.

— De ce nu? întrebă surprinsă Georgiana.

— E o regulă stupidă, spuse batjocoritor William Churchill-Gray. Făcută ca să-l ajute să câştige, îi zâmbi Georgianei. West *urăşte* să piardă. Va profita de fiecare avantaj, oricât de mic, pe care îl poate găsi.

Rob contestă cu voce tare acuzaţiile lui Will în timp ce Georgiana râdea. O, cât de mult îi plăcea să-l vadă cu familia lui – care acum era şi familia ei.

Când el îi sugerase să meargă la Salmsbury pentru a se căsători, ea fusese puţin nervoasă. Cu siguranţă, familia lui nu avea o părere bună despre ea. Dar, ca de obicei, Rob o convinsese, povestind despre dorinţa mamei lui de a-l vedea căsătorit şi fericit şi despre frumuseţea din Salmsbury Abbey, despre faptul că tatăl său îl îndemnase să meargă la Londra şi să vadă dacă ea ţinea la el.

De asemenea, trebuia să admită că nu îi păruse rău să părăsească oraşul, cel puţin pentru o vreme. Vestea despre incredibilul ei triumf la loo o făcuse oarecum notorie. Era obişnuită să se vorbească despre ea, fără să fie bârfită. Lady Sidlow declarase că mariajul cu un marchiz avea să cureţe în curând toate petele, ceea ce probabil era adevărat, dar, între timp, Georgiana prefera să nu înfrunte privirile şi şoaptele în fiecare seară.

Şi familia Rowland o întâmpinase cu braţele deschise, în special ducesa, care se arătase încântată peste măsură că avea, în sfârşit, o fiică. Ducele o măsurase cu privirea, apoi o sărutase pe frunte şi îl numise pe Rob un nebun norocos – ceva ce Rob refuzase să explice, dar care părea un semn de aprobare. L-ar fi iubit pe Rob şi dacă familia lui ar fi fost rece şi indiferentă, dar să fie primită în sânul

acestei familii calde şi energice nu o făcuse decât să se îndrăgostească de toţi.

Mai ales de Will, care adusese o iapă cu o panglică roz şi o crenguţă de liliac uscat pe căpăstru şi spusese că era cadoul de nuntă pentru Georgiana din partea lui. Era o iapă cenuşie, cu nasul alb, care putea alerga ca vântul. Georgiana o adorase din prima clipă şi o numise Athena. De atunci, ieşiseră călare în fiecare zi, dar astăzi Rob îi promisese că avea să îi arate cel mai bun loc de curse de cai din lume, de-a lungul câmpurilor din Salmsbury până la dunele din Marea Irlandei.

Când Rob şi Will căzură în sfârşit de acord în privinţa cursei şi a regulilor, plecară călare. Will o convinsese că şaua laterală o încetinea, aşa că astăzi călărea bărbăteşte, îmbrăcată cu pantaloni de un albastru regal pe sub fusta largă – şi, într-adevăr, putea călări mai repede. Athena se strecura de-a lungul câmpurilor, peste creastă şi spre mare, iar Georgiana nu se putea abţine să chiuie de bucurie pură. Chiar şi atunci când Will trecu în viteză pe lângă ea, câştigând cursa, ea rămase la fel de bine dispusă.

Se întoarseră când norii dispăruseră şi soarele devenise fierbinte şi strălucitor. Will rămase în grajd cu caii, iar Rob o conduse spre casă ţinând-o de mijloc.

— Ar fi trebui să te duc într-un voiaj de nuntă.

Ea zâmbi.

— Aici a fost mai bine. Lancashire este ceva nou pentru mine, nu uita!

Trimisese o ultimă scrisoare către Alistair, prin care îl anunţa că se căsătorea cu Rob, şi primise un răspuns concis de la avocatul său, explicându-i că avea să existe o întârziere în plata fondurilor de zestre. După aceea, Rob lăsase totul în mâinile avocatului. Georgiana avea sentimentul că nu urma să mai audă niciodată de fratele ei.

Un servitor îl aştepta pe Rob.

— De la Lord Beresford, milord.

Georgiana ridică din sprâncene când Rob luă scrisoarea.

— Am crezut că ai terminat cu Beresford.

El ridică din umeri.

— Numai cu stratagemele lui nebuneşti. Totuşi, a fost mulţumit de modul în care eu şi Heath ne-am ocupat de Forester, aşa că l-am întrebat dacă mă poate pune în legătură cu cineva din Ministerul de Interne, pentru activităţi mai respectabile. Forester nu este singurul comerciant care încalcă legea privind comerţul cu sclavi, şi aş dori să scot din joc pe mai mulţi dintre ei. Sper că mă pot face util într-un fel care nu implică băutură şi jocuri de noroc toată noaptea.

— Nu, îţi voi solicita *eu* atenţia toată noaptea, spuse ea, trăgându-l de reverul jachetei.

— Deja o soliciţi dimineaţa, la prânz şi noaptea. O sărută. Ne vedem mai târziu!

Georgiana îi zâmbi.

— Sigur.

Soţul ei zâmbi şi se depărtă cu paşi mari, deschizând deja scrisoarea lui Beresford. Inima Georgianei îi tresălta în piept.

Cât de glorioasă şi de neaşteptată se dovedise a fi decizia ei precipitată de a minţi şi de a-l numi logodnicul ei. Rob nu era derbedeul descris de toată lumea. Era un prinţ şi era al ei.

Ora ceaiului nu făcu decât să aducă şi mai multe dovezi că avusese dreptate în privinţa lui Rob. Îşi savura cea de-a doua ceaşcă atunci când apăru majordomul.

— Aveţi un musafir, Lady Westmorland, spuse el. Lady Winston.

Ea fu cât pe ce să scape ceaşca de ceai.

— Poftim? zise ea alarmată. Vreau să spun... Da, desigur. O voi primi.

Îşi aşeză ceaşca şi îşi şterse de fustă palmele brusc ude.

— O, Doamne, murmură Lady Sidlow. Să-l chem pe marchiz?

Georgiana îşi muşcă buza.

— Nu.

— Cum doreşti.

Lady Sidlow luă o altă prăjiturică şi se aşeză.

O însoţise pe Georgiana în Lancashire din motive de bună-cuviinţă şi rămăsese ca oaspete. Odată ce Georgiana se căsătorise, Lady Sidlow devenise o femeie nouă, încântată să fie eliberată de responsabilitate. Din când în când, ea strângea din buze ca înainte, când Rob şi fraţii săi povesteau despre o aventură îndrăzneaţă, dar Rob o cucerise cu buchete săptămânale livrate în camera ei – şi cu o rentă generoasă.

Acum, Lady Sidlow se aşează, privind-o pe Georgiana plimbându-se prin cameră nervoasă. O, Doamne! Simţi o puternică dorinţă de a alerga în grădină şi de a continua în fugă până la malul mării.

— Presupun că i-ai spus, zise Lady Sidlow.

— I-am trimis o scrisoare, murmură Georgiana. Cu o zi înainte de nunta ei, se pregătise şi o trimisese. Kitty nu răspunsese niciodată şi, drept urmare, Georgiana nu îşi creionase în minte vreun plan legat de reîntâlnirea cu Kitty. Îşi umezi buzele. Ce ar face mama? întrebă ea din impuls.

Faptul că devenise noră o făcuse mai conştientă de cât de puţin îşi mai amintea de părinţii ei, şi îşi petrecuse ultima lună întrebând-o pe Lady Sidlow despre ei, în special despre mama ei. Cu ajutorul şi încurajarea lui Lady Sidlow, ea folosise câştigurile pentru a-i găsi şi a-i compensa pe servitorii pe care mama ei nu reuşise să-i ajute să scape de la moşia Wakefield. Probabil îl înfuriase pe Alistair, dar Georgiana nu avea de gând să cheltuiască altfel banii fratelui ei.

Fosta ei însoţitoare zâmbi şi se ridică atunci când auzi paşi pe hol.

— Ar fi mândră de tine pentru că i-ai spus adevărul prietenei tale.

Plecă în tăcere.

— Sir Charles Winston, anunţă majordomul, şi Lady Winston.

— Kitty, spuse Georgiana, strângându-şi mâinile. Urmă un moment de tăcere dureroasă, când amândouă făcură o reverenţă, iar Georgiana le făcu semn oaspeţilor să

se aşeze. Şi Sir Charles. Cât de amabil din partea voastră să veniţi în vizită.

— Este? Ochii lui Kitty scânteiau prin cameră. Era mică în comparaţie cu restul casei, dar se află totuşi în casa ca un castel a unui duce. Privirea i se întoarse către Georgiana. Am primit scrisoarea ta.

— Oh? Excelent, spuse Georgiana, bucuria ei devenind tensionată.

Kitty era solemnă şi Charles părea că ar prefera să fie tras pe roată.

— A fost destul… de neaşteptat, continuă Kitty. Am fost cu toţii extrem de uimiţi.

— Îmi imaginez. Zâmbetul Georgianei începea să se estompeze, îmi pare foarte rău pentru… Ea ezită. Multe lucruri.

Kitty încuviinţă din cap. Momentul de tăcere se întinse, până când Georgiana spuse, oarecum disperată:

— Sper că Mama Winston, Geneva şi Annabel sunt bine!

— Da, sunt bine. Kitty se uită la soţul ei, care privea cu înverşunare la podea. Charles, şopti ea.

El începu:

— Da, da. Corect. Îşi drese glasul. Ah, Lady Georgiana…

— Lady Westmorland, bolborosi soţia lui.

— Da, corect, spuse Charles, îmbujorat. Lady Westmorland, poate că am creat o impresie nedreaptă în scrisorile mele, pe care Kitty ţi le-a făcut cunoscute, după cum mi-a mărturisit. Se uită la Kitty, care încuviinţă. Faptul că am pus la pariu reşedinţa Osbourne a fost… demn de dispreţ. Înţeleg acest lucru acum şi regret orice acuze false… am aruncat *necugetat* împotriva lui Lord Westmorland.

Georgiana abia se abţinu să nu rămână cu gura căscată. Kitty îşi netezi fusta cu palmele.

— Şi eu regret orice lucruri neplăcute pe care le-am spus despre Lord Westmorland.

— Desigur, murmură Georgiana. Mai fu un moment de

tăcere ciudată înainte ca ea să cedeze. De ce?

Kitty tresări.

— De ce îmi pare rău?

— Ei bine… da, spuse Georgiana, ezitând. Înţeleg că ai avut motive întemeiate să fii nemulţumită…

— Dar nu după ce a făcut el pentru Annabel! exclamă Kitty înainte ca soţul ei să sară de pe scaun.

— Totul a fost o neînţelegere îngrozitoare, declară Charles cu convingere. Kitty, ar trebui să plecăm.

— Nu! protestă Georgiana nedumerită. Ce ai vrut să spui legat de Annabel?

— Kitty! zise Charles disperat.

Soţia lui îi aruncă o privire liniştitoare, şi, încet, baronetul se cufundă din nou în scaun.

— Trebuie să ştii, îi spuse Kitty, cu o încruntare uşor nedumerită. Lord Westmorland a pus actul de proprietate al reşedinţei Osbourne pe numele lui Annabel.

Acum, gura Georgianei se deschise de uimire. Rob nu-i spusese niciun cuvânt.

— Aşa este.

— Am primit documentele de la avocat la câteva zile de la scrisoarea ta. Domnul Jackson susţine că este irevocabil şi că e totul legal.

Georgiana îl privi când pe unul, când pe celălalt.

— Atunci… Casa este în siguranţă?

Kitty încuviinţă din cap.

— Nu se poate dispune de ea până când Annabel nu va deveni majoră sau până nu se va căsători. Plus că Charles nu mai putea paria din nou pe ea. Expresia lui trăda faptul că ştia acest lucru şi i se părea umilitor că şi Kitty ştia.

— Ar fi fost mai bine, poate, ca el să ne fi consultat, continuă Kitty. Dar, în acelaşi timp, suntem cu toţii asiguraţi de o casă până când ea va creşte. Având în vedere ce ar fi putut face, este un aranjament foarte generos.

„Nu le iau casa”, răsuna vocea lui Rob în amintirea ei. „Asta pune capăt poveştii, nu-i aşa?” De aceea fusese atât de încrezător Rob că prietena ei avea să o ierte.

Rob alesese fix acel moment pentru a apărea. Kitty şi Charles ridicară privirea în acelaşi moment în care el dădu cu ochii de el, şi toţi trei înlemniră.

— Uite cine a venit în vizită, spuse Georgiana în tăcerea apăsătoare. Eram pe punctul de a trimite să ni se mai aducă ceai.

Rob închise uşa şi înaintă.

— Excelent!

— Nu, izbucni Charles, privindu-l pe Rob cu groază. Este foarte amabil, Lady Westmorland, dar trebuie să plecăm.

Rob îl ignoră şi făcu o plecăciune în faţa lui Kitty.

— Lady Winston. Am încredere că tu şi familia ta fermecătoare sunteţi bine!

— Da, domnule, mulţumesc! Kitty făcu o reverenţă, apoi îi puse o mână pe braţ. Am venit să îţi mulţumim pentru ceea ce ai făcut, domnule.

El zâmbi, întorcându-şi privirea către Georgiana.

— A fost cel mai potrivit lucru pe care-l puteam face. Sper să ajute familia.

Kitty zâmbi.

— Da, o va face! Mulţumesc!

— La rândul meu, trebuie să vă mulţumesc pentru îngrijirea amabilă şi blândă din timpul convalescenţei mele. Vă sunt etern recunoscător.

— Georgiana a fost cea care a avut grijă de tine, spuse Kitty, cu un râs ironic.

Rob se uită din nou la Georgiana.

— Şi ei îi sunt etern recunoscător.

Chipul lui Kitty se îmblânzi.

— Aşa şi trebuie! Îi aruncă soţului ei o privire aspră. Charles!

Tremurând, Charles se îndreptă spre Rob, trăgându-l deoparte. Avură o scurtă conversaţie cu glas prea scăzut pentru ca Georgiana să audă tot ce spuseseră, apoi Rob clătină din cap. Umerii lui Charles se relaxară de uşurare, iar cei doi dădură mâna.

Familia Winston plecă, cu Charles urmându-şi în

tăcere soţia. Când uşa se închise în urma lor, Georgiana se întoarse spre soţul ei.

— De ce nu mi-ai spus că ai pus reşedinţa Osbourne pe numele lui Annabel?

Rob îşi puse mâinile în şold, ca şi când s-ar fi simţit jignit.

— Şi să îmi stric reputaţia de netrebnic? De ce aş face asta?

Ea se ridică pe vârfuri şi îi cuprinse faţa în palme.

— Te iubesc deja cu disperare. Netrebnic sau nu.

— Nu mă voi sătura niciodată să aud asta, spuse el, făcându-i cu ochiul.

— Ce ţi-a spus Charles?

Rob începu să râdă.

— O poveste atât de ridicolă, încât nici tu nu ai fi putut să o inventezi. Tom s-a întrebat întotdeauna cine m-a bătut în Maryfield. El a crezut că Winston ar fi putut fi în spatele acelui incident – şi, într-un fel, a fost. În noaptea în care a pierdut actul de proprietate, Winston a avut cu el un prieten pe nume Farley. Acesta a fost atât de supărat din cauza celor întâmplate, încât a decis să angajeze nişte indivizi duri care să recupereze actul de proprietate pentru Winston. Tipii pe care i-a angajat s-au dovedit a fi mai duri decât s-a aşteptat, căci au mers prea departe. Farley a susţinut că voia doar să fure actul de proprietate. Winston spune că Farley este îngrozit – chiar s-a ascuns de când a auzit ce s-a întâmplat.

Georgiana îşi duse mâna la gură.

— Dar apoi…

El încuviinţă.

— Stăm aici astăzi, ca soţ îndrăgostit nebuneşte de o soţie iubitoare, în întregime datorită acţiunilor unui beţiv prost şi ale tovarăşului său idiot.

Ea izbucni în râs.

Rob o strânse aproape.

— Ar fi trebuit să le transmit amândurora recunoştinţa mea, dar, în schimb, voi savura pur şi simplu norocul meu şi îmi voi arăta aprecierea faţă de tine.

Ea îşi trecu braţele în jurul gâtului lui.

— Ei bine, niciunul din noi nu pare să se priceapă la respectarea planurilor, dar cred că acesta este unul pe care îl putem urma amândoi.

— Pentru tot restul zilelor mele, spuse el zâmbind, sărutând-o pentru a i-o demonstra.

Nota autoarei

Din secolul al XVI-lea până în al XVIII-lea, corăbiile englezeşti transportau sute de mii de sclavi din Africa în America şi Indiile de Vest. Comerţul cu sclavi a fost una dintre cele mai profitabile industrii din Marea Britanie, în special în porturile Liverpool şi Bristol, multe averi britanice considerabile fiind construite pe sclavie, fie direct, fie indirect. Proprietarii bogaţi de plantaţii care s-au bazat pe sclavie şi negustorii care au profitat de aceasta şi-au folosit banii şi puterea politică pentru a proteja comerţul.

După zeci de ani de muncă a aboliţioniştilor, parlamentul a adoptat Legea privind comerţul cu sclavi, în 1807, interzicând comerţul cu sclavi, deşi nu şi sclavia. Această lege a împuternicit Marina Regală să patruleze coasta Africii şi să descopere şi să amendeze căpitanii care o încălcau. Mulţi căpitani au continuat totuşi, atraşi de profiturile care urmau să fie obţinute şi susţinuţi de comercianţii şi investitorii care i-au finanţat. Legea se aplică numai corăbiilor britanice, astfel că acestea purtau mai multe pavilioane şi documente, pretinzând că erau înregistrate în ţări în care comerţul cu sclavi era încă legal, iar căpitanii erau cunoscuţi că aruncau prizonieri peste bord pentru a reduce suma cu care puteau fi amendaţi.

Abia odată cu legile din 1833 şi 1843, Marea Britanie a abolit sclavia în imperiul său şi apoi, treptat, cu unele excepţii, a oferit compensaţii proprietarilor de sclavi, dar niciuna pentru oamenii eliberaţi de sclavie.